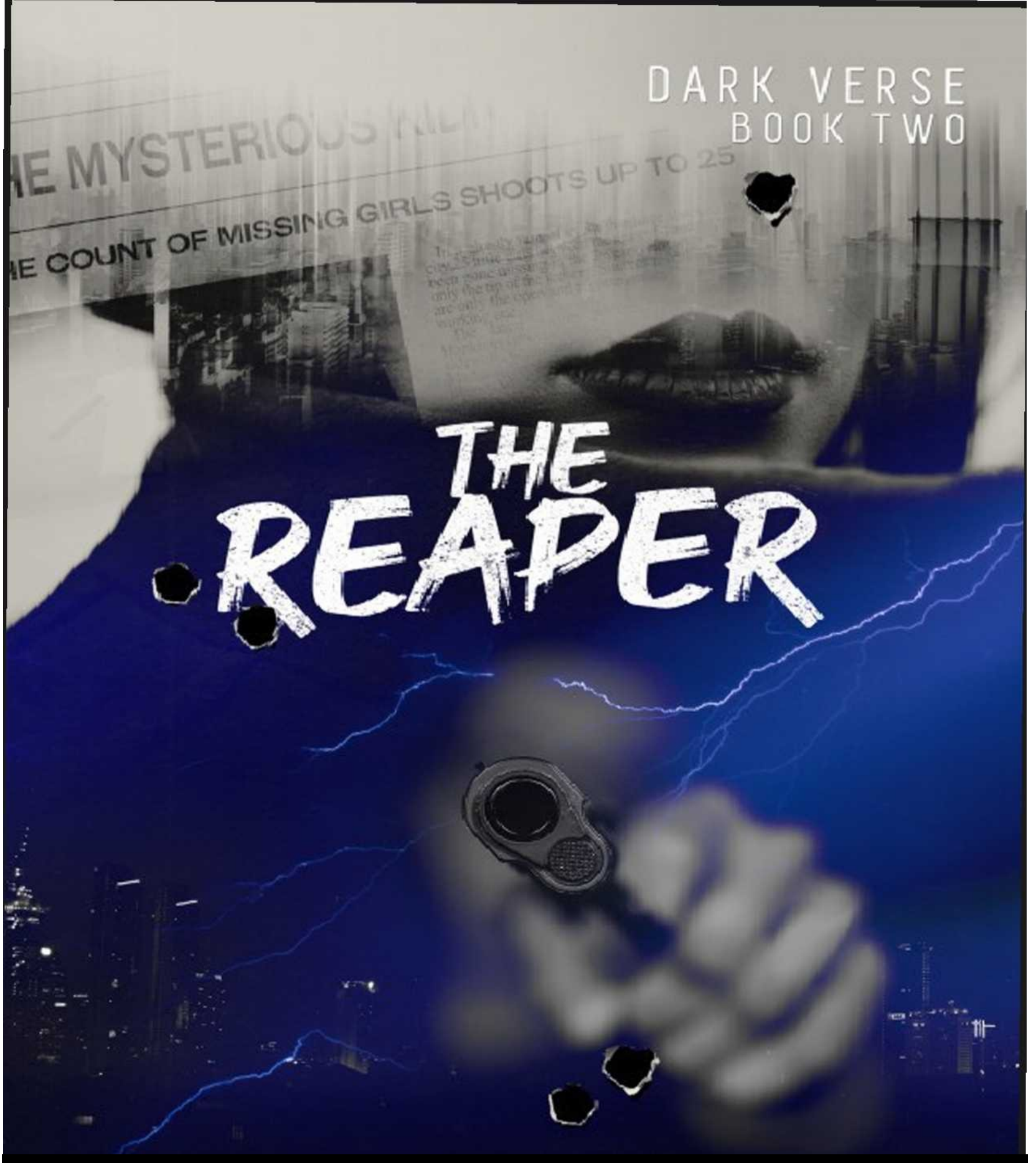
DARK VERSE
BOOK TWO
THE COUNT OF MISSING GIRLS SHOOTS UP TO 25
THE REAPER

PUNYX

REAPERUL
Dark Verse – Cartea a doua

RUNYX

The Reaper
Dark Verse
#2 RuNyx
Copyright © 2020 de RuNyx
runyxwrites.com

Toate drepturile rezervate.

Nici o parte din această publicaţie nu poate fi reprodusă, distribuită, transmisă sau revândută sub nicio formă sau prin orice mijloace, inclusiv prin fotografiere, înregistrare, sau
prin alte metode electronice sau mecanice sau stocate în orice bază de
date sau sistem de recuperare fără acordul prealabil scris al autorului, cu
excepţia unor scurte citate incluse în recenzii critice şi a altor utilizări
necomerciale permise de legea drepturilor de autor.

Această copie este licenţiată doar pentru plăcerea dumneavoastră. Dacă doriţi să împărtăşiţi această carte cu o altă persoană, vă rugăm să achiziţionaţi un exemplar suplimentar pentru
fiecare persoană. Vă rugăm să respectaţi munca depusă de acest autor.

Aceasta este o operă de ficţiune. Numele, personajele, locurile şi incidentele fie sunt produsul imaginaţiei autorului, fie sunt folosite în mod fictiv. Orice asemănarea cu persoane reale, în viaţă sau moarte,

evenimente sau locuri este în întregime întâmplătoare.

Copertă realizată de Nelly R.
Pentru orice întrebări/informaţii:
/
runyxwrites@gmail. com

Titlu
Copyright
Dedicaţie
Dedicaţie
Nota autorului
Epigraf
Muzică
Prolog
Capitolul 1
Capitolul 2
Capitolul 3
Capitolul 3
Capitolul 4
Capitolul 5
Capitolul 6
Capitolul 7_
Capitolul 8_
Capitolul 9
Capitolul 10
Capitolul 11
Capitolul 12
Capitolul 13
Capitolul 14
Capitolul 15

Capitolul 16
Capitolul 17
Capitolul 18
Capitolul 18
Capitolul 19
Capitolul 20
Epilog
Recunoştinţă
Recunoştinţe
Conectaţi-vă cu RuNyx

Pentru părinţii mei.
Pentru că m-aţi susţinut mereu, mi-aţi dat putere şi mi-aţi încurajat
visele. Nu aş fi fost cine sunt fără dragostea voastră necondiţionată.
Te iubesc.

Aceasta este cea de-a doua carte din seria *Dark Verse* şi continuă direct de unde s-a oprit prima carte, *The Predator.* Dacă nu aţi citit prima carte, vă recomand să o faceţi pentru o experienţă de lectură completă.

Această carte conţine scene explicite de violenţă şi de natură sexuală. De asemenea, există câteva avertismente de declanşare pe care consider că ar fi corect să vă avertizez în cazul în care sunteţi sensibili la aceste subiecte – atac de panică, crimă, menţiuni despre viol şi tortură, menţiuni despre sclavia umană.

Dacă vreunul dintre aceste subiecte vă face să vă simţiţi inconfortabil, vă rugăm să luaţi aminte. Dacă veţi continua să citiţi cartea, sper să vă bucuraţi de călătorie. Vă mulţumesc.

Lista de redare este pentru Tristan şi Morana, atât pentru Cartea 1, cât şi pentru Cartea 2.

Diavolul Diavolului – Milck

Carnival of Rust – Poeţii toamnei

/

Animals – Maroon 5

Closer – Nine Inch Nails
One Way or Another – Until the Ribbon Breaks lyrics
Every Breath You Take – The Police
Eyes on Fire – Blue Foundation A
Little Death – The Neighbourhood
Russian Roulette – Rihanna
Between the Bars – Elliott Smith
Toxic – Sofia Karlberg Cover
Hypnotic – Zella Day
Carry You – Jeffrey
James Bravado -
Lorde Salted Wound -
Sia
Crazy în Love – Beyonce (Fifty Shades Cover)
Wicked Game – Ursine Vulpine ft. Annaca
Bedroom Hymns – Florence + The Machine

Tăiat – Plumb
Fire Breather – Laurel
Broken – Seether ft. Amy Lee
Monster – Imagine Dragons
Demons – Imagine Dragons
Don't Let Me Go – RAIGN
Help – Hurts
Am găsit – Amber Run
Făcând dragoste pe munte – The Woodlands Lullaby - Nickelback
Touch Me – Rui Da Silva Ft. Cassandra
Bleeding Love – Leona Lewis
My Heart Is Open – Maroon 5
Partition – Beyonce
50 Shades – Boy Epic
Trust – Boy Epic
Dirty Mind – Boy Epic
Walk Through The Fire – Zayde Wolfe ft. Ruelle
You Belong To Me – Cat Pierce
Dragostea mea nu va muri niciodată - Claire Wyndham Un pic de rău – Valerie Broussard
You Should See Me în a Crown – Billie Eilish
Flesh – Simon Curtis
Cina şi diatribele – Hozier Sunt un om căutat – Royal Deluxe
Dangerous Woman – Ariana Grande
Not Afraid Anymore – Halsey
Game of Survival – Ruelle

Shameless – Camilla Cabello
Craving You – Thomas Rhett
Madness – Ruelle
Sânge şi muşchi – Lissie
Fear and Loathing – Marina and the Diamonds
Black Magic Woman – VCTRY
Nu pot continua fără tine – KALEO Playlist
pe Spotify
Playlist pe YouTube

„Te iubesc aşa cum se iubesc anumite lucruri
întunecate, în secret, între umbră şi suflet.”
- Pablo Neruda

Strălucirea portocalie a ţigării aprinse era singura licărire de viaţă în noaptea întunecată şi furtunoasă.

Bărbatul care stătea la volan s-a uitat la cimitirul din stânga sa, iar ochii lui de culoarea alunei urmăreau îndrăgostiţii care se sărutau printre morţi. Deşi nu putea să o vadă pe fată, ascunsă cum era în spatele cadrului înalt al iubitului ei, ştia exact unde se afla, aşa cum ştiuse în toţi aceşti ani.

Îi privea din întunericul maşinii sale, cu geamul coborât doar un centimetru pentru a lăsa fumul să iasă înainte de a-l sufoca. Nu că i-ar fi fost teamă de moarte, deloc. Avea doar un scop, un ţel care îl conducea de foarte mult timp. Stătuse la pândă, zi după zi, săptămână după săptămână, an după an, făcând un pas metaforic mai aproape de scopul său.

Trăgând un fum lung în plămâni, a simţit cum fumul se infiltrează în celulele sale şi se amestecă cu cenuşa vechii sale vieţi. Şi-a frecat absent genunchiul, mângâind fantoma

unei dureri care îl bântuia.

Un fulger a luminat totul pentru o fracţiune de secundă. Dacă Predatorul s-ar fi întors, l-ar fi văzut cu uşurinţă. Dar unul dintre
cei mai buni vânători din gloată au fost distraşi de femeie. A fost iraţional, neglijent. A fost investit emoţional în ea.

Bărbatul i-a privit cum se despărţeau, l-a privit pe bărbatul mai tânăr cum se apleca să ridice arma căzută, l-a privit cum i-o înmâna. A privit, tăcut ca umbra, cum femeia l-a urmat până la vehiculul care îl aştepta.

Coborând complet geamul, bărbatul a aruncat afară ţigara pe jumătate fumată, picăturile pulverizându-se pe faţa lui cu entuziasmul unui iubit care se împacă, sărutându-i pielea. Privirea i-a alunecat spre inelul de argint care îi sclipea pe inelarul drept, craniul cizelat până la ultimele detalii. Fusese făcut pentru el cu mult timp în urmă, ca un cadou. Craniul fusese cândva bijuteria lui de coroană. Acum, era fantoma lui.

De-a lungul anilor se întrebase despre linia subţire dintre justiţie şi răzbunare. De care parte a sfârşit prin a se afla depindea foarte mult de fată. Purta inelul, nu pentru amintirile de râs şi prietenie, ci pentru amintirea a tot ceea ce pierduse.

Era timpul să o aducem înapoi.

Ploaia cădea în mod constant în foaie.

Picăturile s-au împrăştiat pe parbriz şi au murit instantaneu, plângând pe geam în timp ce tunete ocazionale sfâşiau cerul nopţii.

Morana era încă de cealaltă parte a acelei ferestre, încă privea duşul, încă îndepărtată de picăturile care încercau să străpungă pereţii invizibili şi să o atingă.

De data aceasta, însă, nu a fost neatinsă. Fusese deja sărutată de ei, devastată de ei, făcuse dragoste cu ei. De data aceasta, era udă şi udă şi tremura de forţa amintirii acelor picături de ploaie care îi mângâiau pielea pentru o clipă îngheţată în inima ei.

De data aceasta, ca şi în acea noapte în apartament, nu era singură.

În maşină încă nu-şi întorsese gâtul ca să-l privească.

Nici el nu a rămas neatins. Mai devreme, privise cu

fascinaţie cum el se urcase în tăcere în vehicul după ce se îndepărtase de ea.

Norii se rostogoliseră. Fulgerele s-au despicat. Vânturile au bătut.

Iar ea a stat afară, expusă, mult timp, în timp ce el se retrăsese în spatele zidurilor sale.

Dar nu în totalitate.

Deşi pornise contactul, nu făcuse nici o mişcare pentru a scoate maşina, aşteptând-o fără zgomot în timp ce ea stătea la periferia lui şi îşi lăsa ochii să zăbovească pe locul exact unde ea îşi făcuse alegerea şi îl forţase pe el să o facă pe a lui. Urmele paşilor lor fuseseră şterse de avalanşa de ploaie, noroi şi iarbă care acopereau în exterior ceea ce fusese un punct de cotitură în interiorul ei. De asemenea, potopul îi spălase majoritatea petelor de pe corp rămase în urma exploziei şi îi deschisese rana de zgârietură pe care o avea pe biceps. Asta o îngrijorase uşor, deoarece udarea lui fusese ceva ce evitase noaptea trecută şi acum era complet udă.

Chiar şi când ea stătea în picioare, simţind şi contemplând tensiunea din braţul ei, el nu a claxonat nici măcar o dată, nici nu a deschis portiera, nici nu a turat motorul. Nu făcuse nici măcar o singură mişcare care să indice în mod evident că o aştepta. Cu toate acestea, ea ştia asta pur şi simplu pentru că el încă era acolo, o prezenţă tăcută, dar magnetică, care zăbovea cu putere în zona goală – o viaţă sensibilă printre moartea şi distrugerile care îl înconjurau.

În tăcere, îi oferise un loc în spatele acelor ziduri care îl adăposteau. La fel de silenţios, ea a acceptat. Se făcuse loc în jurul acelei bestii de vehicul şi se urcase direct pe scaunul pasagerului. El pur şi simplu ieşise din cimitir.

Aerul cald care sufla din aerisire se simţea bine pe pielea ei rece şi umedă acum, în timp ce-şi împingea palmele direct în faţa lor, lăsând căldura din circulaţie să i se infiltreze încet în oase. Lăsându-şi ochii să se plimbe liber

în interiorul maşinii lui pentru prima dată, nu a fost deloc surprinsă de scaunele din piele neagră care erau acum complet îmbibate de umezeală, datorită hainelor celor doi. Era prima dată când se afla în maşina lui, un superb BMW negru pe care era uşor invidioasă, dacă era sinceră.

Scuturând uşor din cap, s-a întors spre consolă, văzând „Play Music” strălucind pe tabloul de bord digital şi a ridicat din sprâncene, întrebându-se pentru o secundă ce fel de muzică îşi permitea, dacă îşi permitea. Oare gusturile lui muzicale înclinau spre Rock sau R&B? Sau era la fel de eclectic ca şi gusturile ei? Întrebări simple la care nu-şi permisese niciodată să mediteze despre el îi răscoleau prin minte în timp ce privea obiectele din jurul lor.

Ochii ei rătăcitori şi curioşi s-au oprit la un mic pandantiv. Era foarte mic, feminin, atârnând de un lanţ de argint care atârna în jurul oglinzii din centru, pe care se afla un mic disc rotund.

Fără să pară prea evidentă, curiozitatea luând-o razna, Morana a strâmbat din ochi şi a încercat să distingă dacă exista o inscripţie pe forma plată asemănătoare unui disc.

A fost.

„Surioară

Oh, Doamne... fusese al ei.

Luna.

Morana a simţit cum inima i se strânge dureros, toate cunoştinţele proaspăt dobândite făcând-o să cadă pe spate de spătar, privirea ei căzând spre bărbatul tăcut de lângă

ea.

Părea relaxat pe scaun, niciuna dintre mâini nu se strângea pe volan sau pe maneta schimbătorului de viteze atunci când îl schimba, iar respiraţia îi era lină şi uniformă. Totul părea în regulă. Cu excepţia unui singur lucru

mic – se uita

drept înainte cu o concentrare devotată de care se îndoia că avea nevoie pentru a conduce, evitându-i privirea din momentul în care îi înmânase arma căzută la ea.

De când a sărutat-o de moarte.

Morana şi-a lăsat ochii să se întoarcă la acel pandantiv simplu, mic, care se împletea în mişcări circulare cu mişcarea maşinii, şi a simţit că o doare pieptul. Acea mică bijuterie care dansa liber între ei – argintul care purta amprenta şi aparţinuse cândva surioarei sale iubite – spunea mai multe despre el decât orice altceva ar fi putut spune vreodată. Atât de multă durere, atât de multă furie, atât de multe cicatrici...

Şi odată cu greutatea din pieptul ei a venit o altă revelaţie – maşina era şi teritoriul lui. Altfel, acel pandantiv nu ar fi atârnat niciodată acolo, atât de expus, atât de frumos, atât de vulnerabil. Însăşi existenţa lui în maşină îi spunea că era foarte, foarte privat.

Şi şi-a dat seama – la fel cum făcuse şi la penthouse-ul lui în prima noapte de ploaie, când decretase că ea va rămâne în apartamentul lui, în loc să plece cu Dante – că o lăsase să intre pe teritoriul lui. Din nou. Chiar şi după ce făcuse o alegere pe care ea nici măcar nu putea să o înţeleagă.

Urmările acelei alegeri încă se mai agăţau de muşchii ei, încă se mai întipăreau în sângele ei, încă mai bâzâiau în fiecare celulă din corpul ei. Încă mai simţea metalul rece al armei împotriva bătăilor inimii ei. Încă mai simţea presiunea acelor buze vibrând împotriva buzelor ei umflate. Încă mai simţea alunecarea limbii care îi mângâia interiorul

gurii.

Un fior i-a cutremurat structura – de la frig sau de la amintiri, nu ştia.

Întrebările i se învârteau în minte, cuvintele i se formau în gât şi îi veneau chiar pe vârful limbii, dar le mu ş ca, fără să vrea să se rupă tăcerea. Tocmai îl forţase să se pună la punct şi, ştiind ce ştia despre el, înţelegea că nu ar fi răspuns bine la faptul că ar fi fost constrâns să vorbească, nu până nu ar fi avut timp să proceseze totul.

Sau cel puţin asta şi-ar fi dorit dacă ar fi fost în locul lui. Era încă nesigură în privinţa lui, a locului unde se afla creierul lui, dar era în viaţă şi tremura lângă el după ce îi dăduse şansa să o ucidă. Şi asta era de ajuns. Deocamdată.

Sunetul telefonului său care bâzâia pe bordul maşinii a spart liniştea încordată.

Morana a aruncat o privire spre telefon din reflex.

„Chiara la telefon

O uşoară încruntare i-a încreţit sprâncenele înainte de a se putea opri.

Chiara? Cine naiba era Chiara? Şi de ce ar fi sunat la ora asta din noapte?

Întorcându-şi capul spre fereastră cu atenţie, Morana se concentră asupra picăturilor de ploaie care cădeau în cascadă pe geam, asupra celorlalte vehicule de pe drumul în mare parte gol, conştientă că el respinsese apelul. Nu ştia dacă făcea asta pentru că era la volan, din cauza

prezenţei ei sau pur şi simplu pentru că nu avea chef.

Dar un mic nod în stomac i se desfăcu, neliniştind-o prin însăşi existenţa lui. Nu ar fi trebuit să existe acel nod deloc. Nu ar fi trebuit să existe nicio reacţie la faptul că femei cu nume frumos îl sunau în întunericul nopţii. Nu avea energia necesară pentru asta. Asta era rău.

Scuturându-şi gândurile care îi înghesuiau capul, a ales să-i studieze mâna mare în schimb, în timp ce el schimba treptele de viteză cu uşurinţă, într-un mod în care ea nu avusese niciodată timp sau chef să o facă. Ea a privit ceasul metalic uriaş din jurul puternicei lui mâini.

încheietura mâinii cu un cadran bleumarin care părea scump, venele care îi curgeau pe dosul mâinii, praful rar de păr care se încolăcea chiar sub mânecă, degetele lungi şi puternice pe care le simţise în interiorul ei intim. Răsucindu-se doar puţin, şi-a lăsat privirea să coboare mai jos, privind din nou pielea ruptă de pe articulaţiile lui, carnea încă tumefiată. Deşi ar fi putut cu uşurinţă să-şi facă acea rană aseară pe peretele duşului, părea proaspăt vânătă.

A deschis gura ca să-l întrebe despre asta, a văzut cum colţul buzelor lui s-a tras infinitezimal în jos şi a tăcut.

Nu este momentul. *Deci nu* e momentul.

Milele zburau în timp ce el conducea, manevrând maşina cu măiestrie prin traficul uşor şi, după minute lungi şi tensionate, a văzut porţile familiare ale complexului său de apartamente, clădirea ridicându-se sus pe cerul furtunos, marea fiind o viziune în extrema stângă a structurii.

Cei doi gardieni de la porţi, cu pistoale cuplate la şolduri, i-au făcut un semn respectuos din cap şi a coborât pe aleea mică până la parcarea subterană. Lumini albe luminau întregul spaţiu, strălucind pe metalul tuturor vehiculelor întunecate care dormeau acolo. Morana s-a uitat la toate maşinile şi s-a întrebat pentru o clipă cine locuiau toţi în clădire în afară de el şi Dante.

Înainte ca ea să poată urma acest fir de gânduri, el a manevrat maşina până la locul său de lângă frumoasa lui bicicletă. Morana a privit muşchii întunecaţi de pe ea, un

dor de a merge din nou pe acel lucru răsunând în inima ei, venind din amintirea preţioasă a acelei prime plimbări cu bicicleta, din acea primă amintire de a se simţi cu adevărat liberă.

Dorul ei s-a crăpat când a auzit uşa deschizându-se şi s-a întors să-l vadă cum sare din maşină, trântind uşa în urma lui, totul înainte ca ea să-şi poată desface centura de siguranţă. Avea senzaţia că el voia să scape de ea şi, din nou, deşi asta o înfuria puţin, o înţelegea. Dacă ar fi fost în locul lui, probabil că l-ar fi lăsat baltă în

cimitirul însuşi şi să fugă pentru spaţiul ei preţios. Sincer, se aştepta pe jumătate la asta şi din partea lui.

Şi la fel ca în cimitir, deşi a ajuns primul la lifturile private, nu a urcat, ci a aşteptat-o în tăcere. Morana şi-a deschis uşa în linişte şi a încuiat-o în urma ei, lăsându-şi mâna să mângâie o dată scaunul bicicletei, aerul rece al garajului făcându-i tremura cadrul umed în timp ce se îndrepta pe paşi vioi spre locul unde el stătea în interiorul cutiei metalice, cu piciorul lângă uşi pentru a le împiedica să se închidă.

Surprinsă de gestul său, ea a intrat în timp ce el se retrăgea şi a apăsat codul de acces la penthouse. A privit cum uşile s-au închis, oglinzile de pe ele reflectând formele lor ude. Morana a privit fix imaginea pe care o făceau. În timp ce el părea pus la punct, cu cadrul său înalt şi musculos îmbrăcat în costumul acela ud şi cravata picurând, cu acele abdomene evidente pe fondul cămăşii albe lipite de trunchiul său, ea arăta ca moartea încălzită. Hainele ei erau uşor sfâşiate de la explozie, bluza ei deschisă la culoare având acum o nuanţă ciudată de maro, dâre de murdărie şi noroi marcând ţesătura şi, pe alocuri, chiar şi pielea ei. Părul îi era ciufulit şi încâlcit, jumătate în coada de cal căzută şi jumătate desfăcută, obrajii erau singura pată de culoare de pe faţă, ochii ei uriaşi şi uşor roşii.

Contrastul dintre reflexiile lor în acel moment – pielea lui mai închisă la culoare faţă de paloarea ei; hainele lui întunecate şi curate faţă de lumina ei murdară; cadrul lui

înalt şi lat faţă de cel mic şi plin de curbe; puterea care iradia din fiinţa lui, chiar şi în stare neîngrijită, într-un moment în care nici măcar nu-i arunca o privire, înţepenindu-i pielea – i-a provocat un fior pe şira spinării.

În timp ce gândul de a avea trupul acestui bărbat împotriva ei doar o excitase până acum câteva zile – deşi la un nivel pe care nu-l înţelesese niciodată – acum era o frenezie haotică în interiorul ei. Fascinaţie şi poftă, compasiune şi poft ă, furie şi poft ă, se amestecau într-un amestec arzător pe care ea îl

simţea cum îi fierbea în stomac, ştiind că, deşi acum nu era momentul, avea să-l aibă din nou într-o zi – de data aceasta la fel de dezbrăcată ca şi ea, de data aceasta cu carnea lui împotriva ei, cu sudoarea lui, cu mirosul lui, cu cicatricile lui care se frecau de ea în timp ce ea îl marca cu ale ei.

El va fi ruina ei. Iar ea îl va ruina la rândul ei. Dar acum nu era momentul potrivit.

Respirând adânc pentru a se centra, pentru a-i da atât lui, cât şi ei timp să proceseze evenimentele din ultimele douăzeci şi patru de ore, a aruncat o privire spre locul unde stătea el, amintindu-şi de prima dată când intrase în acest lift cu el. El stătea sprijinit de peretele din spate, la doar câţiva metri de ea, răsfoindu-şi telefonul, fără să ridice măcar o dată privirea sau să stabilească un contact vizual cu ea. Era ciudată această lipsă de contact vizual între ei. Şi acum c ă îi refuza acei ochi magnifici ai lui, ea îşi dădea seama cât de mult ajunsese să se bazeze pe ei pentru a-l citi.

Ea ştia că el ştia că ea îl privea. Cu toate acestea, el îşi ţinea în mod deliberat privirea pe telefon.

Suflând din răsuflare, a început să-şi frece braţele pentru a se încălzi, conştientă de uşoara durere de pe rană, când uşile s-au deschis în sfârşit, arătându-i priveliştea maiestuoasă a ploii şi a oraşului din afara acelor ferestre pe care ajunsese să le iubească atât de mult, care o făcea întotdeauna să-şi tragă răsuflarea pentru o fracţiune de secundă.

Şi, atunci, voci furioase au ajuns la ea.

Una tare, masculină. Una blândă, feminină.

Stăpânindu-şi surpriza – atât că o găsise pe Amara acolo, cât şi că îl auzise pe Dante sunând atât de diferit de el, Morana rămase lipită de locul respectiv şi îl privi pe bărbatul tăcut de lângă ea, văzându-l cum, în sfârşit, îşi lăsa telefonul jos şi se concentra asupra celor două persoane dinăuntru.

„Nu aveai dreptul!” Dante a vorbit, cu o voce mai ascuţită decât cea pe care Morana o auzise vreodată, cu furia debordând din fiecare cuvânt. „Nu era povestea ta să o spui.”

„Nu puteam să stau deoparte şi să-l las să se distrugă pe el sau pe ea!” a replicat Amara, cu vocea ei încă joasă şi răguşită, dar suficient de fermă pentru ca Morana să ştie că vorbea serios. „Îl văd făcând asta de ani de zile şi nu pot suporta asta.”

„Nu e vorba de tine, la naiba!” a strigat Dante şi Morana a tresărit. „Vrei să spui cuiva cum te-ai ales cu cicatricea aia? Fă-o. Spune-le tuturor. Dar tu nu ai dreptul să spui nimănui cum şi-a făcut-o el, Amara! Ţi-am spus toate astea în strictă confidenţialitate şi tu le-ai trădat. L-ai trădat. Cum… Cum… La naiba. Putea. Tu?”

„Mă acuzi de trădare? Doamne, nici măcar nu te recunosc uneori”, a şoptit Amara, furia din vocea ei clocotea, tonul ei fiind cu totul diferit de cum fusese cu o oră în urmă vorbind chiar despre acest bărbat. „Da, i-am spus unei femei nevinovate, care nu a avut nici un amestec în ceea ce i s-a întâmplat, de ce viaţa ei era în joc. I-am spus

adevărul despre el unei femei care îl face atât de viu, că nu l-am mai văzut niciodată aşa. Dacă trădându- te pe tine şi pe el, el are şansa unei vieţi mai bune decât a avut până acum, atunci te-aş trăda de încă o sută de ori! Ea merita să ştie şi el merită o şansă!”.

„Să nu începi iar cu asta”, a scos Dante cu biciul. „Este un lucru al naibii de simplu. Am avut încredere în tine şi tu ai încălcat-o. Era povestea lui de spus şi i-ar fi spus-o dacă ar fi vrut. Nu a făcut-o.”

„Pentru că îi este frică că va schimba lucrurile!” a strigat Amara, cu vocea ei blândă şi încordată. „Şi lucrurile trebuie să se schimbe, nu înţelegi asta?!”

„Nu aşa.”

A fost tăcere o secundă înainte ca Amara să întrebe încet. „Eşti supărată pentru că l-am trădat pe el sau pentru că te-am trădat pe tine?”.

Bravo, fato.

Morana a aplaudat-o în tăcere pe femeia care îi devenise prietenă, care îl doborâse pe un bărbat ţipător cu vocea ei blândă şi cicatrizată. Ceva asemănător cu mândria a cuprins-o.

Înainte ca un alt cuvânt să mai poată fi rostit în apartament, bărbatul masiv de lângă ea – care se liniştea tot mai mult cu fiecare cuvânt – a ieşit din lift şi a virat la dreapta, îndreptându-se cu paşi mari spre zona de luat masa din care veneau vocile. Morana l-a urmat repede, la câţiva paşi în urma lui, muşcându-şi buzele pentru a-şi ţine gândurile pentru sine.

S-a oprit la marginea sufrageriei, văzându-i atât pe Dante, cât şi pe Amara încremeniţi pe loc, la câţiva centimetri unul de celălalt, dar amândoi privindu-l pe Tristan Caine cu ochii mari. Privirea lui Dante s-a îndreptat spre ea pentru o clipă, cuprinzând-o din cap până în picioare, ochii lui observatori zăbovind pe buzele ei pentru o secundă lungă care a făcut-o să realizeze brusc cât de umflate erau. Morana nu şi-a ferit ochii de cei întunecaţi de pe chipul lui frumos şi tulburat. A scuturat din cap o dată înainte de a se îndepărta brusc spre fereastră şi de a privi fix la privelişte.

Amara nu s-a uitat deloc la ea, nici măcar o clipă. Ci s-a uitat fix la bărbatul de lângă ea, cu coloana vertebrală dreaptă şi bărbia ridicată, fără nicio remuşcare pe faţă pentru ceea ce făcuse. Morana a simţit că respectul ei pentru femeie a urcat o treaptă – pentru că să fii la capătul receptorului ochilor lui Tristan Caine care te găurea cu

găuri în tine era intimidant ca naiba.

Şi-a ridicat privirea spre el şi l-a găsit uitându-se la Amara, cu maxilarul încleştat.

Nimeni nu a scos un cuvânt.

Tensiunea dintre cei doi părea să urce din ce în ce mai sus, atât de mult încât Morana s-a gândit să intervină pentru o clipă. Dar apoi i-a văzut buzele mişcându-se.

„Du-te acasă, Amara.”

Vocea lui – vocea aceea de whisky şi de păcat – îi vorbea pentru prima dată după ore, încet, frumoasei femei, o cerere şi o rugăminte într-unul singur.

Amara a dat din cap fără argumente sau explicaţii, luându-şi geanta de pe tejghea şi a trecut pe lângă ei în direcţia liftului. S-a oprit lângă consolă şi s-a întors să se uite la Dante în timp ce acesta privea pe geam, cu ochii ei de un verde închis, furioşi.

„Nu mai fi laş, Dante”, a scuipat ea încet în direcţia lui. „E timpul să te întorci.”

Uh oh.

Cu asta, a intrat în lift şi a închis uşile în urma ei. Bine.

Dar se părea că nu s-a terminat. Morana privea cu sprâncenele ridicate în linia părului cum Dante îşi strângea mâinile lângă el, înainte de a lua o vază de pe cel mai apropiat dulap şi de a o arunca pe podea, spărgând-o în bucăţi strălucitoare. Tresărind din cauza zgomotului brusc, a cristalului frumos care se spărgea cu zgomot şi a bucăţilor sparte care se împrăştiau pe podea, Morana a inspirat brusc.

Era prea obosită, prea copleşită, pentru a asista la ceva mai emoţionant de orice fel, nu până dimineaţă. Într-un fel, îi era de fapt recunosc ă toare lui Tristan Caine pentru că îşi păstra tăcerea şi nu era vârtejul energic care putea fi uneori. Deocamdată, avea nevoie să se destindă, ca nu cumva să semene cu vaza aceea de pe podea – spulberată de o forţă pe care nu o putea suporta.

Aşa că, ştiind că ar fi mai bine pentru ea să se retragă şi

să-i lase pe bărbaţi în meditaţia şi intimitatea lor reciprocă, să se ducă să-şi îngrijească rana, a făcut un pas înapoi.

Retrăgându-se spre camera de oaspeţi pe paşi tăcuţi, a deschis uşa şi sa strecurat înăuntru, conştientă de liniştea ca de ac de ac în apartament, singurul zgomot provenind de la torentul care se izbea de geamurile de sticlă. Lăsându-şi să iasă răsuflarea pe care şi-o reţinuse de când se urcase în lift, Morana şi-a pus rapid telefonul la încărcat, s-a îndreptat spre baie şi s-a apucat să pornească apa caldă din cadă.

Luând loc pe pervazul de lângă cada scufundată, s-a apucat să-şi cureţe din nou rana, şuierând când înţepătura îi făcea ochii deja sensibili să lăcrimeze, şi a închis-o cu bandaje fluture. Apoi, dezbrăcându-şi hainele, le-a aruncat într-un colţ, ştiind că nu le va mai purta niciodată. Apa testată, uşa închisă, şi-a băgat un deget de la picior în cada mare şi s-a scufundat în cele din urmă.

A fost ca o îmbrăţişare pe tot corpul de la cea mai bună apă caldă în care s-a scufundat vreodată.

în.

Cea *mai bună* îmbrăţişare.

/ /

Gemând la modul uimitor în care apa îi mângâia muşchii dureroşi şi sărutat tăieturile ei mici, şi-a scufundat capul o dată înainte de a-l înclina înapoi pe gresia din spatele ei, ţinându-şi braţele pe pervazul de lângă ea, cu ochii închişi.

Nu-şi permitea să se gândească la nimic – nici la maşina ei, nici la crimele cu sânge rece, nici la tatăl ei, nici la încercarea lui de a o ucide, nici la bărbatul care venise după

ea, nici la alegerea pe care o făcuseră amândoi şi, cu *siguranţă, nici la* sărutul care încă îi înţepa buzele grele. Nu şi-a permis să retrăiască – nici ploaia, nici arma, nici bărbatul. Nu-şi permitea să şi-l amintească – nici mângâierile moi, nici foamea grea, nici alegerea tăcută.

Stătea întinsă acolo, lăsând apa să fie iubitul ei tandru care îi alina
durerile, o curăţa şi o relaxa complet în braţele ei.

Gândirea poate aştepta până mâine. A ignorat şnurul care o ţinea împreună, a ignorat durerea pe care o trăgea de fiecare gând, a ignorat totul. Doar a stat întinsă acolo.

După minute lungi, lungi, când apa se răcise şi pielea începuse să i se pricopsească, când aproape că se lăsase adormită de simplitatea unei băi bune după o zi grea, se târâse cumva afară din cadă, trăgând ştecherul, cu ochii înţepeniţi, oboseala şi lipsa de somn din ultimele zile prinzând-o din urmă. Tot ce-şi dorea era să se aşeze în patul acela confortabil, să-şi tragă păturile subţiri peste cap şi să doarmă netulburată pentru următorii zece ani. Minimum.

Suspinând, a stins luminile din baie şi a ieşit în dormitorul încă întunecat, fără nici o haină pe ea, fără să-i pese pentru că era epuizată şi fără să fie îngrijorată pentru că era destul de sigură că el nu avea de gând să intre în dormitorul ei în seara asta, nu după toate evitările pe care le făcuse de la cimitir încoace.

Fără să se mai gândească, s-a urcat în pat, ghemuindu-se în abundenţa de perne, un geamăt scăpându-i la confortul pluşat.

Un bâzâit de la telefonul ei o făcu să tragă cu un ochi deschis. Acesta prinsese viaţă.

Luându-l de pe noptieră şi scoţând încărcătorul, a deblocat ecranul, pentru a vedea alerte pentru 4 apeluri pierdute şi 3 mesaje text de la Tristan Caine.

Clipind, somnul dispărându-i din ochi, a înghiţit în sec, dând click pe texte, văzând ultimul mesaj pe care i-l trimisese.

Morana Vitalio: *Ar trebui să fie. La urma urmei, tocmai am aruncat în aer o maşină şi am ucis doi oameni cu sânge rece.*

(Trimis la ora 16.33)

Tristan Caine: *Unde esti?*

(Recepţionat la ora 16.34)

Tristan Caine: *Asta nu e amuzant, doamnă Vitalio. Unde sunteţi?*

(Recepţionat la ora 17.00)

Tristan Caine: *Jur pe Dumnezeu... Unde dracu' eşti?*

(Recepţionat la ora 17.28)

Apoi nimic.

Cu nervii strânşi în gât, cu stomacul îngreunat chiar de tumultul de emoţii pe care încercase să le evite, Morana a închis ochii şi şi-a pus telefonul înapoi pe suport, întorcându-se pe o parte.

Era aproape 10.30. Ceea ce însemna că îl văzuse în cimitir în jurul orei 9. Ce făcuse de la ultimul mesaj?

Nu. Scuturându-se deliberat, a inspirat adânc – mirosul uşor de citrice al balsamului de rufe de pe cearşafuri umplându-i nările – şi şi-a spus să doarmă pentru noaptea asta. Era mult timp dimineaţa, pentru a gândi, pentru a procesa, pentru a planifica. Deocamdată, în ciuda zilei, era vie şi obosită, iar creierul ei putea să mai aştepte câteva ore.

Dând din cap, aproape că a închis din nou ochii când

vocile de afară i-au pătruns în conştiinţă. Frustrată, şi-a acoperit urechile cu perna.

Şi apoi puneţi-l jos.

Bărbaţii vorbeau.

Trăgându-şi buza de jos cu dinţii, se întrebă despre ce vorbeau, când tăcerea din penthouse îi ajunse în ajutor, vocile lor,

deşi nu foarte tare, dar totuşi ajungea până la ea suficient de bine pentru ca ea să o audă. „Tata a sunat când erai plecat”, a vorbit Dante.

Deci, nu există întrebări despre sănătatea emoţională a niciunuia dintre ei. *Bărbaţi.*

Sunetul cristalelor care se ciocneau între ele de plastic i-a spus că vreunul dintre ei curăţa mizeria de pe podea.

„Lucrurile se agravează acasă, Tristan”, a declarat Dante, pe tonul calm şi liniştit pe care ea ajunsese să-l asocieze cu el. „Se înrăutăţeşte. Trebuie să ne întoarcem.”

Tristan Caine nu a vorbit o clipă lungă. Apoi, vocea lui s-a rostogolit peste pielea ei goală.

„Da, o facem.”

Morana s-a complăcut în tonul său aspru pentru o secundă, înainte ca cuvintele să se desprindă. El pleca?

Nodul din stomac i s-a strâns, un fel ciudat de panică umplând-o din anumite motive. După ultimele câteva ore, după ultimele săptămâni, după ce se asigurase că nu va fugi atunci când ar fi vrut să o facă, el avea de gând să lase oraşul în urmă? Şi pe ea? Imediat după ce ea făcuse pariul vieţii ei?

Inima ei s-a scufundat.

Strângând păturile în pumni, a încercat să-şi ţină capul liniştit şi să se concentreze asupra a ceea ce spuneau.

„Vom aborda marele elefant din cameră?” Dante. „Eu nu văd niciunul.” Blase. Indiferentă. El.

L-a auzit pe Dante oftând. Era destul de sigură că acel suspin îi era prieten de multă vreme. „Ce făceai în seara asta acasă la ticălosul ăla, singură, dintre toate lucrurile?”

Asta nu era deloc elefantul din cameră pe care şi-l imaginase. Dar despre cine vorbeau?

„Îi fac o vizită”, a răspuns Tristan Caine.

Sprâncenele ei s-au ridicat la acel ton care invita la provocare. Dante nu a dezamăgit.

„Lucrurile sunt deja date peste cap pentru tine în acest moment, Tristan.
În caz că ai uitat, cineva vrea să-ţi ia sângele…”

„Întotdeauna este cineva.”

„-şi tu continui să o alimentezi cu combustibil. Nu avem nevoie ca Gabriel Vitalio să se dea mare acum, nu când suntem aici.”

Unu.

Doi.

Uimit.

Morana a privit spre tavan, uluită până peste cap. Îl vizitase pe tatăl ei? La conacul lui? Singur? *Era nebun?!*

Creierul ei i-a furnizat imaginea mâinilor lui la momentul potrivit – acele articulaţii învineţite şi rupte care îi spuseseră, chiar în timp ce o sărutase, că făcuse din noaptea cuiva un iad. Ea dispăruse, iar el se dusese singur la conacul

tatălui ei şi totuşi reuşise să scape? Şi acum avea pielea ruptă pe încheieturile degetelor?

Ce. Aveam. El. făcut?

Răsuflând greu, cu inima alergând ca un cal sălbatic scăpat de sub control, Morana nici măcar nu putea începe să înţeleagă implicaţiile acestui lucru. Pur şi simplu nu putea.

Şi totuşi, mai era şi altceva. O noutate. Pentru că ea căzuse pe scări şi el îl pedepsise pe tatăl ei. Pentru că ea dispăruse, iar el intrase în groapa cu lei, o arsese şi ieşise nevătămat. Noutatea de a se simţi aşa, pentru prima dată în viaţa ei, i-a umezit ochii. După ce fusese singură întreaga ei existenţă, ştiind că nimeni nu ar fi transpirat dacă ar fi dispărut, faptul că acest om – omul care o urâse timp de douăzeci de ani din viaţa lui – se rupsese în carne vie îi făcea inima să se strângă într-un fel pe care nu-l mai experimentase niciodată, într-un mod pe care nu-l putea înţelege. Doar să simtă.

Trăgând aer în piept, a continuat să asculte, cu degetele albe de la strângerea cearşafurilor.

„Atunci e bine că nu vom sta mult timp aici, nu-i aşa?” O pauză lungă.

„Asta o include şi pe Morana?” a întrebat Dante în linişte.

Inima Moranei se bătea în pieptul ei, ciocănind cu o forţă care se amesteca cu emoţiile inexplicabile din interiorul ei, în timp ce aştepta un răspuns din partea lui, pentru a înţelege ce va face. Pentru că, deşi îi dăduse tăcerea, îi dăduse şi acţiuni. Ea avea nevoie de acţiunile lui acum.

Când el nu spuse nimic timp îndelungat, Dante suspină din nou, iar inima ei alunecă. „Tristan, e fiica lui. Oricât de mult aş înţelege de ce a fost aici, nu putem lăsa să continue aşa. Vitalio s-ar putea răzbuna. Şi s-ar putea sfârşi urât. Ştii asta.”

Mai multă linişte.

„Nu v-aţi concentrat atât de mult pe cât sunteţi de obicei asupra ameninţării şi a eliminării acesteia. Nu ne putem permite un război în toată regula ca acesta, Tristan. Ai fost distras...”

„Nu e vina ei...”

„Nu-i aşa?”

O pauză.

Dante a continuat. „Uite, nici eu nu vreau să stea sub acoperişul acelui ticălos mai mult decât vrei tu. Avem o casă sigură în care am putea să o mutăm. Poate să-i facem rost de paşapoarte false, să o scoatem din ţară, aşa cum am făcut cu Catarina şi cu fetele. Eu voi sta în spate pentru a mă asigura că totul decurge fără probleme şi că nu este rănită şi...”

„Ea vine cu mine.”

Patru cuvinte.

moale. Guttural. Irefutabil.

Respiraţia pe care o ţinuse în gât i-a scăpat în grabă, iar inima îi bătea atât de tare încât se simţea leşinată. Punându-şi mâna pe pieptul gol, a simţit bătăile rapide sub palma ei şi a respirat câteva răsuflări liniştite, uşurarea şi altceva umplând-o.

Ea vine cu mine.

A vrut să plece? Să lase în urmă singura casă pe care o cunoştea, singurul oraş pe care îl cunoştea, singura viaţă pe care o cunoştea? Ştia că se putea lupta cu el în această privinţă, dar oare voia să o facă?

Nu.

Dante a rămas tăcut un minut lung şi Morana s-a întrebat cum arătau în acel moment, cât de închişi erau unul faţă de celălalt, cât de tare îşi contestau privirea celuilalt.

„Tata se va răzbuna”, a avertizat Dante pe tonul acela liniştit. Tristan Caine a pufnit în nas. „De parcă mi-ar păsa.”

„Nu de represaliile împotriva ta îmi fac griji”, a precizat Dante. „Este vorba de ea. Pentru că a făcut ceea ce el nu a putut face niciodată.”

Ce anume? se întrebă ea.

„Las-o baltă, Dante”, a rostit Tristan Caine, cu vocea lui ca o lamă periculoasă. „Va şti scorul exact odată ce vom ateriza. Doar pregăteşte avionul pentru dimineaţă.”

„Fii gata la 8”, a declarat Dante. „S

a făcut.”

Bine.

Respirând adânc, a auzit sunetul moale al liftului, indicând că Dante îl chemase.

„Apropo”, a strigat Tristan Caine, „a sunat Chiara.”

Chiara Mancini. Apelul telefonic. Cine era ea?

„Pentru ce?”

„Nu am răspuns. Şi nici nu voi răspunde”, a răspuns Tristan Caine. „Dar dacă el o face să...”

„O să mă ocup de asta înainte de a ne îmbarca”, a răspuns Dante, iar liftul a mai sunat o dată, anunţând-o că a plecat.

Cine naiba era femeia asta?

Morana s-a întors pe o parte, privind pe geamurile mai mici din camera ei, privind ploaia, şi s-a minunat de cât de drastic se schimbase viaţa ei de la ultima dată când fusese în acelaşi pat, în ploaie, aşa. Atunci se gândise să sară dincolo de acele ferestre, chiar şi ipotetic. Acum, nu putea concepe să renunţe la ceva atât de preţios din interiorul ei – ceva care o făcea să simtă totul atât de acut, ceva pentru care începuse să lupte.

Viaţa.

Trăia şi nu o simţise niciodată mai visceral ca în ultima zi. Absorbise noile date pe care le aflase despre el de la cimitir – că avea un pandantiv al surorii sale încă atârnat în maşină după douăzeci de ani, că se dusese la conacul tatălui ei dintr-un motiv oarecare, singur, şi că bătuse pe cineva şi că reuşise totuşi să iasă să povestească, ceea ce îi spunea cât de temut era. Nu cunoştea mulţi bărbaţi, la naiba, niciun bărbat, care să poată pretinde că a intrat singur în casa duşmanului, s-a bătut cu pumnii şi a ieşit cu viaţă.

Un fior i-a străbătut şira spinării şi a închis ochii când a rămas cu gândul la cel mai nou fapt – că era dispus să o ia cu el, departe de acest loc care nu mai avea nimic pentru ea, departe de acest iad, testând mânia nu numai a tatălui ei, ci şi a lui Lorenzo Maroni. Şi că era sigur că ea va fi

nevătămată. Ea ştia în sinea ei că va fi nevătămată. Pentru că, deşi el vorbise mereu despre uciderea ei, în retrospectivă îşi dădea seama că nu reacţionase bine la faptul că i se făcuse rău – atât când venise la el după ce tatăl ei a lăsat-o să cadă pe scări şi când a împuşcat-o în braţ pentru a o salva. Sau când crezuse că a murit şi i-a mângâiat iubita maşină.

Inima i se strângea la amintirea asta.

Înainte de a se lăsa înecată, a auzit un swoosh moale, în timp ce aerul din cameră se schimba.

Uşa s-a deschis.

Surpriza a cuprins-o în timp ce un instinct, o voce adânc înrădăcinată, îi spunea să nu mişte un muşchi şi să nu deschidă ochii ca nu cumva el să plece fără să facă ceea ce venise să facă. Ce venise să facă? Să o privească dormind, aşa cum o mai făcuse o dată? Sau să vorbească, ceea ce ea nu credea că era încă plauzibil?

Brusc, a devenit brusc foarte conştientă de braţele ei expuse în aer, de sânii abia ascunşi de pături, de singurul picior gol pe care uitase să-l acopere, gol până la şold. A simţit ceva electric să-i bubuie prin corp, braţele i se făcură pielea de găină, degetele de la picioare o furnicătură, făcând ca căldura să urce pe acel picior expus, sfârcurile i se împietriră tare, unul dintre ele aproape că ieşea peste pătură.

În ciuda acestui fapt, nu s-a mişcat, nu a făcut nimic pentru a se acoperi mai bine, nu a făcut nicio mişcare care să indice că nu dormea decât liniştită, respiraţia ei fiind

egală, în timp ce le regla prin pură voinţă, menţinându-şi corpul deliberat lax.

Nu ştia dacă el încă mai stătea lângă uşă, dacă intrase în cameră sau dacă se apropiase de pat. Nu ştia dacă îi vedea mai bine piciorul sau sânul. Nu ştia nici măcar dacă privirea grea pe care o simţea asupra ei era reală sau doar o născocire a imaginaţiei ei. Ceea ce ştia, însă, era că el o mai privise o dată în timp ce dormea, nu ştia cât timp şi de la ce distanţă. Ea dormea atunci. De data asta, ea...
nu a fost. Şi a vrut să vadă ce ar face dacă ar dezvălui altceva despre el când credea că nu se uită nimeni.

Ţinându-şi respiraţia moale, cu inima bătându-i în piept când afară se auzea un tunet, Morana se abţinea să-şi încolăcească degetele în palme, să- şi muşte buzele gingaşe, să-şi stăpânească tremuratul. Buzele ei se simţeau în flăcări, greutatea privirii lui poposind asupra lor, mângâindu-le cu ochii, deschizându-le în minte. Totul ar fi putut fi doar fantezie din partea ei, dar cumva, cumva, aceeaşi voce adânc înrădăcinată îi spunea că el o privea, şi acelaşi instinct adânc înrădăcinat o făcea să vrea să-şi arcuieşte doritor spatele şi să lase păturile să cadă.

Nu a făcut-o.

Îşi lăsă buzele să simtă sclipirea acelor ochi, simţi foamea din adâncul măruntaielor ei, simţi amintirea gurii lui chiar pe a ei.

Ceva sălbatic, fervent i-a invadat pântecul.

Inima îi bătea cu putere, pulsul îi pulsa în urechi, o durere îi înflorea în miez, chiar între picioare, făcându-i

pielea să înţepe, făcându-i să se simtă nejustificat de caldă sub pătura pe care voia să o dea jos, sfârâindu-i sângele de extaz fără ca el să pună măcar un deget pe ea.

Dar ea a rămas nemişcată în tot acest timp – în ciuda focului care îi străbătea tot corpul, a nodulului de pe piept, a emoţiilor din inimă. A rămas nemişcată şi relaxată în exterior, cu perfecţiunea măştii pe care o îmbrăcase cu uşurinţă de-a lungul anilor.

Au trecut câteva clipe.

Momente lungi şi încărcate. Momente scurte, păcătoase.

Cu uşurinţa cu care nisipul alunecă printre degete. Cu dificultatea unui ceas stricat.

Au trecut câteva clipe.

Cu bătăi de
inimă.

Cu respiraţii.

Şi aerul s-a schimbat din

nou. El era acolo.

A ştiut, cu o claritate bruscă, a ştiut – era chiar în faţa ei.

El stătea între ea şi fereastră, din câte simţea ea, corpul ei era întors spre el, faţa ei era la câteva respiraţii de coapsele lui. Simţea apropierea acelei priviri, apropierea căldurii lui, mirosul mosc care se degaja de pe trupul lui, acel miros – amplificat de hainele lui ude – care era numai al lui.

Curbura stomacului îi tremura, ascunsă sub straturi, inima îi bătea cu putere în aşteptarea care plutea între ei, palmele îi deveneau transpirate în timp ce-şi trăgea toate puterile pentru a se menţine relaxată, pentru a vedea ce va face el.

O parte din ea era deranjată de cât de profund o afecta, de puterea pe care o avea asupra corpului ei. Cealaltă parte, însă, se bucura şi se glorifica de senzaţii, de faptul că se simţea atât de vie, într-un mod de care nu se crezuse niciodată capabilă.

Ea nu a înţeles acest lucru. Şi, în acel moment, nici nu

voia să înţeleagă. Stătea întinsă şi respira încet.

În.

Afa
ră.

În.

Afa

ră.

În-

Un deget.

Degetul lui, trecând peste rana ei.

Nu a fost o atingere uşoară. Nu a fost o atingere deloc. Pur şi simplu a

fost.

Plutind chiar deasupra pielii ei, pe marginea prăpastiei, dar fără să cadă niciodată cu adevărat, o atingere fantomatică, aproape ezitantă, trasând bandajele cu o cursă de fluture pe care ea nu ar fi detectat-o niciodată dacă ar fi fost altfel decât intens conştientă de fiecare mişcare a lui.

/ /

Inima aproape că i se oprise, pielea întregului braţ crăpând, transpirând, încordându-se.

Atingerea fantomatică a dispărut, iar Morana aproape că a deschis ochii pentru a o chema înapoi, când a reapărut deasupra maxilarului ei, uşoară ca aerul. Acel deget fantomă, care nu o atinsese niciodată cu adevărat, i-a dat la o parte o şuviţă de păr şi i-a expus întreaga linie a gâtului şi a umărului gol pentru a fi analizată. Îşi simţea pulsul fluturându-i la baza gâtului, o picătură de sudoare i se prelingea pe buza superioară în timp ce acel deget se plimba fantomatic pe linia maxilarului ei, la fel ca şi felul în care pistolul lui o trasase cu câteva ore în urmă.

Amintirea acelui metal solid, insistent şi rece, şi realitatea cifrei uşoare, abia perceptibile, moi, a trimis un fulger de electricitate direct în miezul ei. Întreaga ei fiinţă s-a încordat spre acea aproape atingere. Întregul ei corp era flămând să îl simtă pe carnea ei. Creierul ei se împiedica încet, controlul asupra facultăţilor ei devenind ameţit, iar plămânii ei flămânzi de foame pentru o gură de aer pe care refuza să o ia.

Doar instinctul, acel lucru deranjant, îi spunea că el va dispărea dacă ea va da vreun semn că ar fi conştientă. Iar ea nu-şi dorea asta. Nu încă.

Asta… asta o… *însufleţea.*

Degetul fantomă i-a trasat coaja urechii.

Degetele ei de la picioare aproape că s-au îndoit.

A călătorit pe terenul pielii ei încinse, trecând din nou peste linia maxilarului ei – şi a blestemat şi binecuvântat în acelaşi timp faptul că el nu a atins-o, altfel pielea ei ar fi trădat şarada. Era ca şi cum ar fi tras cu urechea la

cele mai private, cele mai intime conversaţii. Inima îi zvâcnea, bătând aproape prea repede pentru ca ea să ţină pasul cu ea, şi-a strâns coapsele pentru a găsi o oarecare stabilitate.

Şi apoi, atingerea fantomatică s-a oprit la

buzele ei. Achiziţie fragilă pierdută.

Buzele acelea sensibile şi umflate, care încă purtau amprenta gurii lui, tremurau.

Doar foarte puţin, dar au făcut-o. Inima i s-a oprit.

A simţit-o? /

Încă.

Totul în interiorul ei a rămas nemişcat – ca o pradă care simte mirosul unui prădător. Totul în el a rămas nemişcat – ca un prădător care adulmecă o pradă. Dar cine fusese cine în ultimele câteva minute?

Şi o simţise el?

A avut răspunsul într-o fracţiune de secundă. Degetul s-a retras.

A plecat la fel de liniştit cum a venit.

A auzit şuieratul uşii. Şi apoi s-a închis din nou. A dat drumul.

Un tremur imens i-a cuprins întreaga structură, pieptul i se umfla de pantaloni ca şi cum ar fi alergat un maraton, mâinile îi tremurau când a aruncat pătura de pe ea, întregul ei corp luminat din interior de o flacără pe care nu o putea controla.

Se simţea răvăşită. În interior. Pe dinafară. Iar

/ /

el nici măcar nu o *atinsese.*

Săpându-şi capul înapoi în perna din spatele ei, cu sfârcurile dureroase în aerul rece, îşi luă sânii în mâinile mici şi îi strânse,

gâfâind în timp ce sfârcurile ei se loveau mai tare de palma ei, trăgând scântei până în vârful degetelor de la picioare.

Nu-i atinsese niciodată sânii. Dar pentru acel moment furat, ea şi-a imaginat mâinile lui – acele mâini mari şi aspre, puternice pe carnea ei moale, îndemânatice pe sfârcurile ei. Şi-a imaginat calusurile de pe acele degete frecându-se de sfârcurile ei când el le trăgea, şi-a imaginat mâinile lui înghiţind-o complet sinuos, şi-a imaginat că el îi strângea sânii împreună în timp ce ea făcea acelaşi lucru cu mâinile ei, buzele ei despărţindu-se în timp ce respiraţii mici o lăsau.

Simţindu-se lichidă, flexibilă, cu muşchii încolăciţi în pragul unui infern gata să o mistuie, îşi lăsă degetele tremurânde să coboare până între coapsele ei.

Şi era udă.

Într-un fel, ea nu fusese niciodată, niciodată. Complet, complet udă până la piele.

Un mic geamăt i-a ieşit de pe buze şi s-a întors cu faţa în perna de lângă ea, atât de la limită, încât ştia că nu era nevoie de prea mult pentru a o trimite în abisul acela de extaz.

A strecurat un deget în ea, cu uşurinţă. A împins altul înăuntru.

Foamea din pereţii ei o rodea, scăpând-o de sub control. Îşi amintea cum se simţea el în ea – mare, greu, puternic. Îşi amintea cum îi străpungea pereţii cu suliţa – cu concentrare, ferocitate şi un foc care o făcea să se aprindă.

Îşi amintea cum fiecare lovitură lovea acel punct din interiorul ei, cum fiecare împingere îi făcea coloana vertebrală să se curbeze, cum fiecare palmă de carne contra carne o îmbia şi mai mult.

Gâfâind, şi-a frecat clitorisul cu degetul mare, doar o singură dată. Şi a explodat.

Glorios.

Spatele i se arcuia în timp ce muşca din pernă pentru a-şi înăbuşi strigătele. Întregul ei corp s-a desprins de pat pentru o fracţiune de secundă, în timp ce focul i-a curs prin vene şi s-a încolăcit în miezul ei, izbucnind în cea mai orbitoare dintre explozii, orbind-o pentru o secundă.

A fost extaz. A

fost extaz. A

fost delir.

A căzut pe spate în saltea, şi mai epuizată, moleşită, fără putere în corp să mai mişte vreun muşchi, cu uşoare frisoane care îi cutreierau trupul în sus şi în jos, în urma acestui lucru.

Doamne, cum se întâmplase asta? Nici măcar nu o atinsese, nu scosese niciun sunet, şi totuşi ea era udă până la gât.

A speriat-o. A emoţionat-o. A însufleţit-o.

El a însufleţit-o.

/

Calmându-se încet, corpul ei mult mai lax, mult mai susceptibil la somn, cu tensiunea din corp eliberată, s-a răsucit şi a tras din nou păturile peste ea, ochii ei ducându-se pentru ultima oară la fereastră pentru a privi ploaia.

Şi inima ei s-a

liniştit. El era acolo.

În întuneric.

Sprijinindu-se de peretele de lângă fereastră.

Mâinile în buzunarele pantalonilor.

Cravata desfăcută, atârnând peste guler.

Şi acei ochi magnifici care o fixau. El era

acolo.

El a fost acolo în tot acest timp.

Cu inima înţepenită în gât, se uită la acea flacără pentru prima dată de la cimitir şi se simţi pârjolită, întregul ei corp roşindu-i sub acea intensitate, la realizarea a ceea ce văzuse.

El ştia că ea se jucase cu el mai devreme, iar el i-a răspuns la fel.

Înroşindu-se până la rădăcini, ea i-a ţinut privirea, ochii ei coborând pentru o clipă spre umflătura mare care îi întindea partea din faţă a pantalonilor, înainte de a se întoarce la ai lui, ştirea că îl excitase în timp ce avea grijă de ea însăşi electrizând-o, stârnind ceva nesăbuit în ea.

Ştia că el nu va rupe tăcerea, nu în seara asta. Dar el

o privea din nou, în ciuda lui însuşi.

Asta i-a adus un mic zâmbet pe buze.

Ea a văzut cum privirea lui îi urmăreşte acel zâmbet înainte de a se întoarce din nou pe spate şi de a se ghemui în pătură, închizând deliberat ochii.

I-a simţit ochii lui asupra ei minute în şir, dar de data aceasta inima nu i-a bătut mai tare. De data aceasta, inima îi bătea în piept, cuibărită într-un fel ciudat de confort pe care nu-l putea înţelege, doar simţi. Ea reuşise să treacă ziua şi să vadă prin el, iar el reuşise să treacă uşor prin trecutul lui şi să vadă prin ea. Şi asta, dintr-un motiv bizar, o

liniştea.

L-a simţit plecând la fel de încet cum intrase, lăsând-o de data aceasta complet singură în cameră, cu conştiinţa interesului şi a dorinţei lui în ea.

Aproape în pragul somnului, Morana a încercat să-şi închidă mintea şi să se odihnească cât mai mult. Pentru că anxietatea şi anticiparea se împerecheau în stomacul ei.

Dimineaţa, începea ceva nou. Dimineaţa, viaţa ei urma să se schimbe.

Dimineaţa, urmau să meargă la Tinebrae.

Ploaia se oprise în sfârşit, lăsând în urmă un cer senin şi albastru şi lumina soarelui care se revărsa în sufrageria apartamentului prin ferestrele imense. Scăldat în soarele strălucitor al dimineţii timpurii, întregul oraş se întindea dincolo de ferestre, arătând proaspăt, curat, murdăria murdară adunată de-a lungul zilelor fiind spălată de la existenţă, oraşul tocmai se trezise din somnul său. Pentru acel moment în timp, aproape că părea pur.

Trăia acolo de prea mult timp ca să mai creadă în acel miraj.

Cu toate acestea, Morana s-a bucurat de priveliştea uluitoare, aşezându- se pe taburetul de lângă insula din bucătărie, sorbind cafeaua proaspăt preparată, bucurându-se de linişte, întrucât proprietarul apartamentului era încă sus, în camera lui. Fusese o zi grea pentru amândoi, atât ieri, cât şi noaptea care se potrivea. Nu-i reproşa nimic dacă

asta era ceea ce făcea. Din moment ce nu se mai aventurase niciodată în camera lui, nu putea decât să presupună.

Nu că nu ar fi fost tentată, mai ales după spectacolul pe care, fără să ştie, îl pusese în scenă pentru el aseară.

Morana a expirat uşor când liftul a sunat, atrăgându-şi privirea spre Dante când acesta a intrat, arătând la fel de bine aranjat cum îl văzuse întotdeauna. Îmbrăcat într-un costum gri cărbune cu o cravată gri mai închis, care i se potrivea perfect cadrului său enorm, cu părul coafat şi retras de pe chipul său frumos, Morana l-a privit apropiindu-se de ea, ochii lui maro închis nu mai erau la fel de distanţi cum fuseseră cu ea, dar totuşi precauţi.

S-a întrebat dacă nu cumva era îngrijorat de faptul că ea fusese martoră la pierderea lui momentană de control în noaptea precedentă, după ce Amara plecase. Hotărând să fie mai comunicativă, pentru că, în timp ce el încerca să şi-i protejeze pe ai lui, nu fusese decât bun cu ea, Morana îi dădu un mic semn din cap.

„Doriţi o cafea?”, a întrebat ea politicos.

Dante a refuzat la fel de politicos, venind la scaunul de lângă al ei, sprijinindu-se de el în timp ce o privea gânditor.

„S-a trezit Tristan?”

Morana a ridicat din umeri, păstrându-şi faţa deliberat goală, ignorând felul în care corpul ei a reacţionat la simplul nume al bărbatului. „Nu l-am văzut în această dimineaţă, dacă asta mă întrebi.”

El a dat din cap. „Bine. Am vrut să vorbesc cu tine între patru ochi.” Astfel, putea încerca să o convingă să

rămână în spate.

„Bine”, a consimţit ea, prefăcându-se că nu ştie ce auzise aseară între cei doi bărbaţi.

/

Lumina limpede îi strălucea în ochii lui întunecaţi, în timp ce Morana îl privea peste bordură.

„Tristan trebuie să se întoarcă la Tenebrae”, a început el fără preambul, cu o voce puternică şi fermă. „La fel şi eu. Vrea să te ia cu noi şi, deşi nu am absolut nimic împotriva ta, trebuie să-ţi explic mai întâi câteva lucruri,

fără ca Tristan să încurce problema, astfel încât să puteţi lua o decizie în cunoştinţă de cauză.”

/ /

Morana îşi duse cana fierbinte de cafea la buze, luând o mică înghiţitură în timp ce recunoştinţa o umplea, pentru acest fiu de duşman care îi arătase bunătate când fusese rănită şi care încă îi mai dădea bunătate, chiar dacă din motive proprii. Capacitatea de a face propriile alegeri îi fusese refuzată atât de mult timp, încât o preţuia acum şi simţea o străfulgerare de respect pentru Dante pentru că îi oferise instrumentele în acel moment.

„Te ascult”, l-a încurajat ea să continue.

„Amara ţi-a spus totul”, a declarat el cu răceală, chiar dacă o multitudine de emoţii îi pâlpâiau pe faţă înainte de a le stăpâni.

Morana a dat din cap, fără să mai menţioneze nimic.

„Şi, din moment ce eşti încă aici, presupun că tu şi Tristan aţi ajuns la o înţelegere?”, a întrebat el.

„Asta chiar nu e treaba ta”, a declarat Morana cu blândeţe, punând capăt atunci şi acolo oricăror întrebări despre ceea ce se întâmplase noaptea trecută între ei.

Dante îşi înclină capul. „Ceea ce mă priveşte, însă, este Outfit-ul. Voi fi clar cu tine, Morana. Cineva îi înscenează lui Tristan o înscenare foarte rea. Şi este cumva legat de ceea ce se întâmplă cu Outfit-ul în ultimele săptămâni, aşa cum ai aflat şi tu.”

Morana a mai înghiţit puţin din băutura ei, rămânând cu

ochii pe bărbatul aflat la câţiva metri de ea.

„Nu e momentul ca Tristan să fie încăpăţânat”, a continuat Dante, suflând în aer. „Viaţa lui este în joc şi o singură mişcare greşită ar putea să o pună capăt. Şi să te aducă la Tenebrae cu el? O mişcare greşită. Cu câteva luni în urmă, nu m-ar fi deranjat. Ar fi fost problematic? La naiba Da. Dar am fi putut să ne înţelegem. Dar acum, aşa cum stau lucrurile?” A clătinat din cap, respirând adânc înainte de a continua.

„Ca să nu mai vorbim de tatăl meu”, a rânjit Dante la acest cuvânt. „Crezi că tatăl tău e un rahat? Crede-mă când îţi spun că nu are nimic, absolut nimic, în faţa lui Lorenzo Maroni. Tatăl meu te-ar invita în casa lui ca o gazdă graţioasă şi ţi-ar tăia gâtul în timp ce tu îi zâmbeai înapoi. Nu are nici o dragoste, nici o afiliere pentru nimic şi pentru nimeni. Doar putere, putere şi iar putere.” Morana îl ura deja pe om, doar din tot ce auzise despre el.

Dante a respirat adânc înainte de a vorbi din nou. „Orice istorie pe care o împărtăşeşti cu Tristan este discutabilă acum, Morana. Eşti în continuare fiica tatălui tău şi eşti în continuare inamicul lui Lorenzo Maroni. Faptul că Tristan te-a adus pe teritoriul său fără permisiune, fără să ştie nimic, mai ales după ce i-a făcut tatălui tău noaptea trecută...” s-a oprit brusc.

Inima ei a început să bată cu putere.

„Ce a făcut aseară?”, a întrebat ea, pe jumătate speriată de răspuns, cu pulsul pulsându-i în urechi.

Dante a oftat obosit, trecându-şi o mână peste faţă. „Nu mai contează.” Ba da.

A contat. Dar ea nu a muşcat întrebarea înapoi, nu a spus nimic.

Dante a inspirat, corpul său uriaş devenind mai mare pentru o fracţiune de secundă. „Ceea ce contează este ceea ce vrei să faci. Orice ai decide Morana, să ştii că vei avea protecţia mea în orice caz. Dacă doreşti să pleci în altă parte, pot aranja şi asta. Dacă doreşti să vii, o să rezolvăm noi. Iar dacă refuzi să pleci, Tristan nu te va forţa.”

Morana a ridicat o sprânceană, sceptică. „Serios?”

Dante a chicotit. „Oh, va încerca să te intimideze ca să mergi pe calea lui. Dar nu te va forţa.”

/

„Deci, mă va lăsa în pace dacă aleg să rămân aici?” a întrebat Morana, complet serioasă, dorind să-i cunoască gândurile.

Dante a meditat la întrebarea ei o clipă lungă, cu ochii aţintiţi asupra priveliştii frumoase de afară, înainte de a se întoarce cu faţa la ea, complet serios şi el. „El nu te va lăsa niciodată în pace, Morana. Sunteţi legaţi amândoi de lucruri pe care nici măcar nu cred că le înţelegeţi amândoi. Cu toate acestea, întrebarea este dacă vrei ca el să te lase să fii?”.

Nu făcuse deja această alegere noaptea trecută, stând în cimitir? Nu îl forţase deja să facă şi ea alegerea lui, stând în ploaia brutală?

Dar noaptea trecută, ea fusese preocupată doar de modul în care îi afecta pe ei.

În mod deliberat nu se gândise la nimic altceva.

Morana a simţit cum gravitatea situaţiei, a tot ceea ce nu gândise aseară, a lovit-o ca un camion. Noaptea trecută, fusese concentrată doar pe propriile emoţii, ghidată de instinct, gândind cu inima.

Era timpul să-şi scoată creierul. Era timpul să vadă imaginea în ansamblu, în loc de mica porţiune care o preocupa. Era timpul să cântărească aceste decizii. Pentru că, deşi poate că se hotărâse emoţional unde se afla aseară, în lumina zilei, nu putea ignora modul în care deciziile ei puteau afecta toate celelalte.

Dante avea dreptate. Dacă se ducea la Tenebrae, nu se putea spune ce ar fi făcut tatăl ei. Deşi el însuşi încercase să o ucidă, ea ştia că mândria lui ar fi luat o bătaie serioasă şi s-ar fi răzbunat. Probabil că s-ar folosi de plecarea ei ca motiv pentru a declara războiul pe care cele două teritorii îl dansau de peste ani, eventual acuzându-l pe Tristan Caine că i-a furat fiica.

Şi asta a fost doar o parte a ecuaţiei. Nici măcar nu ştia cum va reacţiona Maroni, dar după cum se auzea, reacţia lui va fi mai rea decât cea a tatălui ei. Şi cu viaţa lui Tristan în joc, cu cineva necunoscut, dar versat în calculatoare, care îi înscena o înscenare, îi trimitea informaţii despre Alianţă şi plănuia cine ştie ce alte planuri nefaste, Morana simţea că totul se prăbuşeşte brusc peste ea.

Inima ei a început să se grăbească odată cu gândurile, clipind unul după altul, schimbându-se, schimbându-se, transformându-se înainte de a putea cuprinde unul complet.

Povara acestei responsabilităţi a început să o sufoce

brusc.

Nu voia să fie responsabilă pentru aceşti oameni. Nu voia să fie responsabilă pentru nimeni. Pentru prima dată în viaţa ei, a vrut să fie complet egoistă. A vrut să fie nesăbuită. A vrut să se urce în spatele motocicletei şi să-şi arunce mâinile în vânt. Voia să doarmă noaptea ştiind că nu va fi rănită. Vroia să guste viaţa pe care şi-o pusese pe limbă cu doar câteva zile în urmă.

Inima îi bătea cu putere în urechi, un strop de sudoare i se rostogolea pe linia coloanei vertebrale, palmele îi deveneau umede. Morana s-a întors spre ferestre, privind priveliştea, în timp ce respiraţia i se accelerase, învârtindu-se dincolo de controlul ei, enormitatea a tot ce se prăbuşea în jurul ei, trăgând-o în jos.

Capacitatea de a face o alegere pe care o preţuise cu câteva clipe în urmă o sugruma. Voia să aleagă să se urce pe spatele acelei biciclete, nu pe scaunul şoferului. Nu ştia cum să o conducă, nu ştia cum să controleze bestia, nu ştia unde să o ghideze. Şi simţea cum se îndrepta spre coliziune, simţea inevitabilitatea de a rupe totul în interior la impact.

Respiraţia ei a devenit agitată.

Ea nu înţelegea această reacţie, nu-şi înţelegea propriul corp în acel moment. Aproape că se simţea ca şi cum ar fi fost în afara pielii ei, privind totul într-un fel de reacţie întârziată.

/

Negrul se prelingea pe marginea vederii ei.

O greutate de plumb s-a aşezat pe pieptul ei, făcându-o

incapabilă de simplul act de respiraţie.

Simţea cum cana de cafea pe jumătate plină îi alunecă din degetele ei brusc lipsite de nervi, auzea zgomotul ceramicii izbindu-se de podea, simţea chiar şi picăturile fierbinţi cum îi stropesc picioarele goale şi atârnate.

Cu toate acestea, se simţea amorţită.

Privea fix un spaţiu pe care nici măcar nu-l mai putea vedea. Existând într-un loc pe care nu-l mai putea simţi.

Grăbită de sânge, nu mai auzea nimic.

Trupul ei fără sens, mintea goală, un sentiment întunecat şi urât o înghiţea cu totul, în timp ce se zbătea împotriva lui pe dinăuntru, lumea exterioară alunecând departe de ea, coliziunea venind spre ea cu o viteză ameţitoare.

Auzea sunete, totul un zumzet în jurul ei, încerca să dea un sens, încerca să plaseze zgomotele, dar nu reuşea, mergând sub ceea ce o înghiţea.

Gândurile îi treceau prin minte şi nu reuşea să prindă nici măcar unul, învârtindu-se în propria minte până când se simţea ameţită, corpul i se legăna, monstrul urât încercând să muşte din carnea ei, să se hrănească cu ea, să o facă să se scufunde.

A încercat să se împotrivească. S-a zbătut.

Ea a rostit.

A zgâriat.

Îşi înfipse în continuare colţii în ea, trăgând din ea până când presiunea din pieptul ei se simţea explozivă, de parcă

urma să se rupă şi să se spargă în bucăţi.

milioane de bucăţi, pentru a nu mai fi puse niciodată laolaltă, acele bucăţi din ea pierdute pentru totdeauna în interiorul propriei minţi, în urâţenia, în negura, în vidul care încerca să o consume ca o gaură neagră.

Degetele fizice s-au înfăşurat în jurul

gâtului ei. Monstrul care o mânca şi-a ridicat capul.

Se izbi de mâna care o ţinea ferm de gât, unghiile ei zgâriind tot ce găseau, încercând să scape de tot, adânc, adânc în ea însăşi.

Încheieturile care o atacau au fost rapid adunate într-o mână la spate, cea de la gât dându-i o scuturătură de cap.

„Uită-te la mine.”

Trei cuvinte au pătruns în ceaţa ei.

Acel timbru impunător.

Acel ton de
brici.

Whisky.

Păcat.

Morana cunoştea acea voce. Îi cunoştea baritonul, reacţiona la gheaţa ei. S-a agăţat de acea voce, înghiţind whisky-ul afumat al acesteia, lăsând-o să i se scurgă pe gât şi în corp, încălzind-o din interior în timp ce tremurăturile îi zguduiau structura.

Întunericul din jurul vederii ei s-a retras puţin, emoţia urâtă care o ţinea captivă dându-şi drumul la frâie.

„Respiră.”

A clipit, încercând să îndepărteze negrul. O
dată.

De două ori.

Întunericul s-a retras, lăsând în urmă...

Albastru.

Albastru deschis.

Un albastru

magnific.

S-a legat de el – de albastrul strălucitor care părea un safir arzător, de pupilele întunecate mărite în acele piscuri de albastru, de intensitatea lor concentrată asupra ei.

S-a legat de ele, fără să îndrăznească să clipească ca nu cumva să se înece din nou, fără să îndrăznească să privească în altă parte ca nu cumva acea ancoră să nu mai fie.

Doamne, era rece.

Se simţea atât de rece. Până în vârful degetelor, până la degetele de la picioare. Simţea fiori pe şira spinării şi totuşi, oricât ar fi încercat, gheaţa refuza să plece.

Presiunea de pe pieptul ei s-a

intensificat. „Respiră.”

Simţea ceva puternic, ceva tare, ceva cald apăsat pe pieptul ei, mişcându-se într-un ritm care disloca piatra ce-i îngreuna propriul piept. Morana s-a agăţat de el, s-a lăsat să se concentreze asupra ritmului pe care îl simţea chiar pe pieptul ei şi a încercat să îl copieze.

Lucrul apăsat pe pieptul ei s-a contractat.

Morana l-a contractat pe al ei în sincronie.

În.

Prima gură de aer în plămâni aproape că a doborât-o.

Cu lăcomie, fără să-şi dea seama, a înghiţit cât de mult aer a putut, fără să-şi ia ochii de la acele albăstrele aprinse. Nu se recunoştea pe ea însăşi în acel moment, dar îi

recunoştea pe aceia.

În.

Afa
ră.

În.

Afară.

„Respiră.”

Respiraţia.

Ea respira.

Întunericul care îi înceţoşa simţurile s-a retras încet, degetele lungi ale monstrului care o atinsese se încolăceau, se retrăgeau, dispăreau în timp ce simţurile ei fizice şi mentale îşi uneau din nou forţele. Acea umbră se strecura, se retrăgea, permiţându-i claritatea care fusese înceţoşată.

Încet, în cele din urmă, şi-a revenit. Încet, în cele

din urmă, a devenit conştientă de tot. A devenit

conştientă de el.

Să o reţinem.

/

Să o legăm.

În jurul ei.

A devenit conştientă că trupul ei se afla încă pe scaun, că picioarele ei erau desfăcute pentru a-i găzdui forma între ele. A devenit conştientă de întregul lui trunchi apăsat în mod deliberat pe al ei, astfel încât să simtă acut fiecare respiraţie pe care el o făcea împotriva ei, pentru a putea să se potrivească cu ritmul lui uniform şi să-şi calmeze inima tunătoare. A devenit conştientă de faptul că una dintre mâinile lui mari o ţinea pe amândouă la spate de încheieturile mâinilor, strânsoarea strânsă, dar nu dureroasă, unghiul apăsându-i pieptul mai adânc în pieptul lui.

Un fior uriaş i-a cutremurat structura. Degetele i s-au flexat pe gât.

Conştientizarea acelei mâini mari şi aspre, înfăşurate în

jurul gâtului ei, a dat de veste.

Şi nu s-a simţit ameninţată.

Pentru prima dată, chiar dacă îl văzuse zdrobind oameni cu mâna aceea în acelaşi loc, când se uita în ochii aceia arzători, nu se simţea ameninţată.

Se simţea protejată.

În siguranţă.

De neatins.

Era o noutate şi, pentru acel moment de slăbiciune, ş i-a permis să se bucure de ea.

Nu-şi amintea cum a ajuns acolo şi nici când a ajuns acolo.

Timpul dintre momentul în care cana vărsase cafeaua pe podea şi acum era un gol complet.

Ce naiba se întâmplase cu ea? Să fi fost ceva în cafea?

A renunţat la acest gând în momentul în care i-a venit. Ea însăşi făcuse băutura.

A fost altceva.

În timp ce încerca să înţeleagă ultimele minute şi să-şi tragă sufletul, mâna lui a început să se retragă de pe gâtul ei.

Şi monstrul şi-a ridicat capul urât. „Nu.”

Nu-şi recunoscu vocea, nu recunoscu disperarea din ea, nevoia guturală din ea.

El s-a liniştit, ochii îi străluceau cu ceva primitiv, iar inima ei a început să bată cu putere, pieptul i se lipise de al lui, cu privirile lor fixate.

Fără un cuvânt, şi-a întărit

strânsoarea. Ceva în interiorul ei s-a

liniştit.

Ştia că nu era o persoană nevoiaşă. Nu avea niciodată nevoie de nimeni. Dar în acea secundă, ceva din adâncul ei a recunoscut că avea nevoie ca el să nu se mişte. Nu de între picioarele ei, nu de lângă ea, nu de oriunde. Nu până când nu-şi revenea complet la sine.

Şi, în acel moment, a lăsat recunoştinţa pentru ceea ce făcea să o cuprindă. El nu trebuia să facă nimic. Nu trebuia să facă nimic. Ar fi putut să o lase să se înece şi să o lase să se stingă oricât de mult timp în capul ei.
Ea ar fi

în cele din urmă a reuşit să iasă, poate mai rău, poate cu cicatrici psihice care ar fi rămas pentru foarte mult timp. Ar fi putut lăsa să se întâmple. Dar nu a făcut-o. El a sărit direct în furtuna ei, a prins-o, a tras-o şi a rămas acolo, ancorând-o. Şi pentru cineva care nu se bazase niciodată pe altcineva în afară de ea însăşi, era ceva atât de profund eliberator în asta, ceva atât de, atât de acut încât îi făcea inima să i se strângă în piept.

Sunetul unui gât care se limpezea a scos-o din gânduri.

Morana îşi întoarse capul într-o parte, spre sunet, clipind când îl găsi pe Dante stând acolo, cu un pahar de apă în mână, cu faţa complet neutră.

Oh, la naiba.

Înroşită până la rădăcină, Morana se răsuci pe scaun, cu fundul amorţit de la statul prea mult timp acolo, faptul că se afla într-o poziţie ca cea în care se afla în faţa oricui altcuiva o făcea să se simtă uşor incomodă. Şi-a smuls mâinile din strânsoarea fermă, simţind calusurile alunecând pe pielea ei mai moale, şi a întins mâna spre apă.

Tristan Caine s-a îndepărtat, mâinile lui părăsind-o complet, chiar dacă căldura degetelor lui a persistat, imprimată în jurul gâtului ei în memoria cărnii. Ea s-a concentrat pe acea amprentă, s-a concentrat pe acea căldură pentru a o menţine înrădăcinată.

Înghiţind înghiţituri mari de apă pe gâtul ei brusc uscat, Morana a inspirat în cele din urmă adânc după ce a terminat paharul şi s-a concentrat.

„Mulţumesc”, i-a murmurat ea lui Dante, înapoindu-i

paharul, ştergându-şi palmele pe pantaloni.

El i-a dat din cap, cu ochii uşor îngrijoraţi. „Eşti bine acum?”

Morana a dat din cap, mişcată de grija lui. „Acum sunt. Ce... ce s-a întâmplat?”, a întrebat ea, uitându-se de la un bărbat la altul.

Tristan Caine – fără cuvinte, aşa cum era stilul lui în aceste zile – a mers pe lângă insulă până în bucătărie, îmbrăcat în pantaloni cargo de culoare închisă care îi îmbrăţişau fundul fin şi un tricou bleumarin simplu, care i se lipea de trunchi, punându-i în evidenţă umerii şi bicepşii mari. Era îmbrăcat casual, nu ca şi cum ar fi avut de gând să iasă în curând undeva.

Şi dacă putea observa toate acestea, cu siguranţă se simţea mai mult ca ea însăşi.

L-a văzut mişcându-se în bucătărie, deschizând frigiderul şi scoţând un mic baton de ceva.

„Ai avut un atac de panică”, vocea uniformă a lui Dante o făcu să se rotească pe scaun, surprinsă.

„Eu nu am atacuri de panică!”, a replicat ea, ideea fiindu-i complet străină.

Dante a ridicat din umeri cu nonşalanţă. „Întotdeauna există o primă dată. Mintea ta a trecut prin multe în ultimele câteva zile. Era doar o chestiune de timp.”

Morana a tresărit, clipind când şi-a amintit de întuneric, de greutatea de pe piept, de incapacitatea de a trage aer în piept, şi şi-a dat seama că, de fapt, avusese un atac de panică, unul masiv de altfel. Şi că Tristan Caine o salvase,

de fapt, din propriul cap.

Ceva a alunecat de-a lungul blatului spre ea, distragându-i atenţia.

Morana se uită la tableta de ciocolată, ochii ei zburând spre bărbatul care o întindea spre ea, uimită.

Îi dădea ciocolată. Ca şi cum

nu ar fi fost nimic.

Îi strecură un baton de ciocolată înainte de a pleca.

Îşi amintea că a citit într-o revistă despre bărbaţii care oferă femeilor ciocolată. Bărbaţi care voiau să se culce cu femeile respective. El o făcea în sens invers.

Nevoia bruscă de a râde a copleşit-o, un chicotit scăpându-i înainte de a putea să-l oprească. Se holba la bucata de ciocolată, sunetul râsului ei, necunoscut chiar şi pentru ea, răsunând în spaţiul mare, facându-i să o doară obrajii, să o doară stomacul, să o doară. Râsul nu ar trebui să doară. Dar a făcut-o.

Nu-şi mai amintea când râsese ultima oară. Nici măcar nu-şi mai amintea cum suna atunci. Îşi amintea, totuşi, că era singură şi speriată când era copil, îşi amintea zilele în care o durea pieptul. Nimeni nu-i dăduse ciocolată pe atunci. Nimeni nu a ţinut-o în braţe. Nimeni nu făcuse nimic pentru ea.

Şi totuşi, acum avusese un atac de panică, iar acest om, dintre toţi oamenii, îi dăduse ciocolată.

Pentru a o
consola. În
felul lui.

Lacrimile îi curgeau pe faţă, amestecându-se cu râsul ei, în timp ce Morana îşi dădea seama că îşi pierdea minţile.

Îşi pierdea cu adevărat
cumpătul. Cedea.

Şi m-am simţit al naibii de bine.

Pentru o clipă, complet suspendată în timp, a plutit, undeva între agonie şi bucurie, undeva între senzaţie şi amorţeală, undeva între a se îngriji prea mult şi a nu da doi bani, şi a fost o perfecţiune absolut frumoasă.

Pentru acel moment.

Se simţea liberă, nu era împovărată de demoni, de

responsabilităţi, de istorii.

Un moment.

Şi apoi acel moment s-a încheiat.

Cu o mână mare pe maxilarul ei şi cu ochii albaştri neînfricaţi care o priveau pe a ei, din nou, acel moment s-a transpus, s-a transformat.

„Nu le datorezi nimic acestor oameni.”

Nu le datorezi nimic. Greu. Greţos.

Trăgând de ceva în interiorul ei.

„Şi eu cu siguranţă că nu. Nu-i lăsa să te controleze.”

Morana a înghiţit în sec.

O venă a sărit pe partea laterală a gâtului său gros.

„Vrei să mergem la Tenebrae?”, a întrebat el încet, cu vocea lui de whisky înşelător de liniştită.

„Cu mine”, a rămas nespusă, dar nu neauzită.

Morana a inspirat adânc, mintea ei fiind liberă de orice altceva în afară de propriile dorinţe.

Ea a dat din cap.

„Atunci asta e.”

Îi lăsă faţa în pace, lăsându-se pe spate, şi se uită la Dante.

Morana a tras o răsuflare sacadată şi a aruncat o privire şi către celălalt bărbat, care stătea într-o parte, privind-o cu un uşor zâmbet pe faţă.

Morana a clipit confuză la zâmbetul lui, fără să înţeleagă.

Dante înclină capul, scoţându-şi telefonul din buzunarul hainei. „Atunci asta e. Lasă-mă să dau nişte telefoane.”

Fără să mai scoată un cuvânt, a plecat spre sufragerie,

lăsând-o singură cu bărbatul care redevenise tăcut, care lucra în bucătărie pregătind micul dejun. Morana îl privea cum spargea ouăle cu o mână într-un castron, în timp ce cu cealaltă dădea foc la tigaie, fiecare acţiune lină, fiecare muşchi proeminent, fiecare linie a corpului său se contura în lumina soarelui. L-a privit cum lucra în jurul spaţiului său şi s-a uitat în jos la
acea tabletă de ciocolată singulară care însemna pentru ea mult mai mult decât ar fi putut înţelege el vreodată.

Simţea că ceva necunoscut i se cuibăreşte în piept. Cu excepţia faptului că, de data aceasta, necunoscutul nu era un monstru urât care o lăsa rece.

Nu.

De data aceasta, a fost frumos, aproape ezitant, şi a încălzit-o până în oase.

Ea nu ştia ce era. Dar privindu-l pe acest bărbat cu trecutul îngrozitor, prezentul plin de cicatrici şi viitorul necunoscut cum îşi croia drum în linişte, confortabil prin bucătărie după ce o adusese înapoi de la marginea prăpastiei – de două ori – în câteva minute, ştiind cât de importantă era implicaţia acestui mic moment, Morana a desprins ambalajul ciocolatei cu degete tremurânde, ascunzându-l rapid în buzunar pentru a-l preţui, şi a luat o mică muşcătură.

Dulceaţa se topea pe limba ei, coborându-i pe gât, încălzind-o şi mai mult.

Se simţea ca ea însăşi, doar că mai
bine. În siguranţă.

Într-o răsturnare de situaţie faţă de minutele trecute.

Luând încă o muşcătură, ea îi urmărea spatele.

„Mulţumesc”, a vorbit încet în spaţiul dintre ei, cuvintele fiind smulse din adâncul ei.

În afară de o mică şovăială în ritmul în care bătea ouăle, nu a primit niciun răspuns din partea lui pentru a recunoaşte cuvintele ei. Dar ea ştia că el auzise. Şi dacă ele îl încălzeau pe dinăuntru chiar şi cu un grad cât de mult o încălzise pe ea, era suficient.

Pentru moment, era mai mult decât suficient.

Cu acest gând, a tăcut, concentrându-se asupra ciocolatei cereşti şi a priveliştii păcătoase.

Morana călătorise doar la clasa întâi toată viata ei – câteva călătorii în / timpul facultăţii, două călătorii la simpozioane şi acea călătorie improvizată la Tenebrae cu câteva săptămâni în urmă, care îi schimbase cursul vieţii. Clasa întâi era destul de normală pentru ea.

Tocmai de aceea fusese surprinsă de-a dreptul nebuneşte când Dante le spusese, la un mic dejun delicios de pâine prăjită cu unt şi ouă, că avionul era gata şi îi aştepta. Presupusese, pur şi simplu pentru că aşa călătorise întotdeauna, că toţi mafioţii călătoreau şi ei în acest fel. Dante schiţase un mic zâmbet la asta, spunându-i că Outfit-ul închiria avioane ori de câte ori avea nevoie – şi aveau nevoie, foarte mult.

Ceea ce însemna că fie tatăl ei nu ştia că cei de la Outfit aveau avioane private (ceea ce însemna că spionii lui nu erau atât de buni), fie că era mai sărac decât ei. Ambele opţiuni i-au provocat un fel de bucurie interioară, dintr-un motiv ciudat. Îi plăcea faptul că tatăl ei nu avea toate jucăriile de pe terenul de joacă. Îi plăcea pentru că, pentru tatăl ei, acestea erau lucrurile care contau.

Şi îi lipsea. Asta îi dădea bucurie.

Aşa că, după ce se împrospătase rapid şi se compuse, ştiind că nu-şi putea permite să o piardă din nou odată ce aterizau în zona periculoasă, Morana îşi împachetase slaba

ei colecţie de haine împrumutate, ceea ce îi amintise că trebuia să-şi cumpere repede câteva. De asemenea, îi trimisese Amarei un mesaj prin care o informase despre cele mai noi evenimente, promiţându-şi că va ţine legătura cu cealaltă femeie. Amândouă aveau nevoie de o prietenă şi nu puteau să mai lase alţi oameni să le dicteze viaţa într-o asemenea măsură.

„Nu-i lăsa să te controleze.

Avea dreptate. Ea nu putea. Nu mai putea.

Aranjându-şi preţiosul laptop şi celelalte echipamente, cu ambalajul de ciocolată bine prins între paginile agendelor, a terminat în cincisprezece minute. Primul lucru pe care trebuia să îl facă, cu prioritate, după ce s-a instalat, era să facă cumpărături. Trăia cu hainele împrumutate de la Amara, care nu-i veneau bine şi asta o făcea să realizeze cât de gravă era situaţia ei.

Ieşind în sufragerie, Morana a privit ferestrele şi priveliştea de dincolo de ele, luându-şi rămas bun în particular. Nu ştia când şi dacă se va mai întoarce vreodată la acea privelişte, iar a-şi lua adio de la acel loc o făcea să încuviinţeze amintirile dragi, emoţiile dragi pe care i le inspirase. Le-a îndesat în siguranţă în interiorul ei – amintirea acelei nopţi ploioase, una dintre cele mai speciale

din inima ei, direct legată de ferestre.

Uşor emoţionată, s-a întors spre lift, doar pentru a-l găsi pe Tristan Caine sprijinit de acel perete, într-un costum fără sacou, privindu-o în linişte.

Ceva a trecut între ei în acea clipă – amintirea comună a unei nopţi simple şi preţioase.

Şi asta a fost tot.

El s-a îndepărtat în timp ce Dante li s-a alăturat; ea l-a urmat şi în câteva minute, era aşezată în spatele maşinii lui Dante, îndreptându-se spre aeroport, ambii bărbaţi mergând în faţă, în timp ce alte două maşini îi urmau.

Acum, stând în salonul aproape gol al aeroportului, în timp ce avionul lor era pregătit, Morana privea prin uşile de sticlă cum ambii bărbaţi vorbeau în particular în afara micului avion alb, un bărbat în uniformă de pilot cu ei, doi dintre agenţii de securitate din salon cu ea.

„Nu reacţiona”, o voce grea, cu un uşor accent, venea de la câţiva metri în spatele ei, atrăgându-i atenţia.

Aproape că s-a întors, dar s-a oprit, curioasă. „Poftim?”

Proprietarul vocii grele a continuat. „Aţi schimbat jocul, doamnă Vitalio.”

„Cine eşti tu?” a întrebat Morana, cu atenţia îndreptată spre bărbatul care stătea în spatele ei, chiar dacă ochii îi rămăseseră lipiţi de bărbaţii din Outfit aflaţi încă afară.

Bărbatul a ignorat întrebarea ei. „Nu sunt duşmanul tău, dar îi cunosc pe cei care sunt. Şi am o ofertă pentru tine.”

Întreaga atenţie a lui Morana s-a îndreptat spre bărbat. „Ce vrei să spui?” „Dacă afli ceva pentru mine, îţi voi da informaţia pe care o vei afla. nevoie.”

Morana a rămas tăcută.

„Aminteşte-ţi de mine”, a vorbit bărbatul. „Vorbim mai târziu.” Morana şi-a ridicat privirea şi şi-a găsit ochii prinşi în privirea unui prădător.

Stătea lângă uşă, în loc de locul unde îl văzuse cu câteva clipe în urmă, lângă avion, ochii lui albaştri înflăcăraţi în timp ce îi prindeau pe ai ei, îi reţineau. Într-o fracţiune de secundă, el a dezmembrat-o şi a pus-o la loc cu privirea aceea concentrată. Într-o fracţiune de secundă, sângele ei a vibrat peste tot în corp, doar prin atingerea acelei priviri.

I-a ţinut ochii captivi o secundă lungă înainte de a se uita la scaunul din spatele ei. Morana s-a întors, doar pentru a-l găsi liber.

Fără să vorbească, fără să se mai uite la ea, s-a întors şi s-a îndreptat cu paşi lungi spre avionul care îl aştepta, iar Morana l-a urmat, cu o încruntare confuză pe faţă.

Au parcurs distanţa în câteva secunde, ajungând la scări.

Şi apoi a făcut cel mai nebunesc lucru.

A luat-o de mână şi a ajutat-o să urce primul rând de scări. Ca şi cum ar fi fost o domnişoară medievală în primejdie care avea nevoie de ajutor pentru a urca scările înalte cu un miliard de fuste şi nu o femeie din secolul XXI care purta blugi şi pantofi comozi, fiind foarte capabilă să urce singură treptele joase.

Morana a simţit cum sprâncenele îi ating linia părului.

Tristan Caine nu deschidea uşi şi nu ajuta doamnele să urce scările. Cel puţin, nu o făcuse niciodată până atunci.

Mâna lui – exact aşa cum ştia că va fi, aspră, mare, mistuitoare – o ţinea pe a ei, ca şi cum ar fi înlocuit orice altă atingere.

Doar pentru o secundă. Gestul a durat doar o fracţiune de

secundă înainte ca el să-şi smulgă mâna înapoi, băgând-o în buzunarul pantalonilor.

Morana nu a scos niciun cuvânt, doar şi-a muşcat buza şi, în tăcere, s-a urcat rapid, intrând în sfârşit în avion.

Un fior a străbătut-o.

L-a simţit urcând în spatele ei, prezenţa lui uriaşă chiar pe spatele ei, în timp ce ea înainta, admirând interiorul luxuriant. Era pentru prima dată când se afla într-un avion privat şi nu voia să piardă nicio secundă.

Zona de dincolo de uşă se deschidea într-un spaţiu de şedere mic, dar bine planificat, cu două canapele bătute în cuie pe podea şi două fotolii, care înconjurau pe trei laturi o masă de sticlă în centru. În spatele uneia dintre canapele se afla un minibar şi un televizor lipit de peretele din dreapta, întregul interior în nuanţe de maro şi crem. Dincolo de zona de şedere se afla o uşă mică, care era închisă în acest moment.

Zărindu-l pe Dante pe o canapea, cu cravata desfăcută şi cu un pahar de whisky pe masă, Morana se îndreptă spre scaunul din faţa lui, aşezându-şi laptopul pe masă, conştientă tot timpul de faptul că Tristan Caine îşi ferea capul şi se mişca în spatele ei, cu respiraţia lui pe capul ei din cauza apropierii închise a coridorului îngust.

„Fă-te comodă, Morana”, a invitat Dante. „Este o călătorie lungă.”

Morana şi-a scos pantofii şi s-a scufundat în fotoliul de pluş, îndesându- şi picioarele sub ea.

„Nu există hostess?”, a întrebat ea, confuză. Bărbaţilor nu

le plăcea ca femeile frumoase să se ocupe de ei în aceste avioane private?

Dante a clătinat din cap în timp ce Tristan Caine s-a îndreptat spre uşa închisă şi a dispărut în spatele ei.

O încruntare îi încruntă fruntea.

„Îi place să tragă un pui de somn în avion”, a explicat Dante. Prin urmare, fără persoane din afară, cu excepţia piloţilor.

„Are încredere în tine”, a comentat Morana.

Dante a chicotit. „Atât cât poate, cred.”

Căpitanul a strigat atunci, anunţându-i că vor decola. Morana a închis ochii în timp ce avionul a început să bubuie sub ea, iar nervii ei

fiind împuşcaţi, aşa cum se întâmpla întotdeauna în primul moment al decolării.

Asta a fost.

Nu mai era cale de întoarcere.

Prezenţa ei în acest zbor ar fi declanşat cu siguranţă un lanţ de evenimente, de cele mai multe dintre ele nici măcar nu ar fi fost conştientă până când nu ar fi fost prea târziu. Ea ştia asta.

Pista de aterizare a devenit neclară.

Morana a privit pe fereastră, admirând oraşul care îi fusese casă toată viaţa, o finalitate care se aşezase asupra ei. Lăsase în urmă atâtea amintiri, majoritatea dintre ele nefiind demne de păstrat – tatăl ei, casa lui, maşina ei moartă, locul ei din cimitir, apartamentul... unele dragi, altele nu. Şi, deşi o cunoştea doar de câteva zile, faptul că o lăsa în urmă pe Amara îi lăsa un gust neplăcut în gură.

Apoi, au fost în aer – un bărbat a adormit, celălalt era încă acolo.

Privind spre Dante, îl găsi pe acesta privindu-o cu ochii lui întunecaţi.

„Trebuie să recunosc că m-ai surprins, Morana”, a declarat el cu dezinvoltură, inspectând-o.

Ea a ridicat sprâncenele. „Am făcut-o?”

El a dat din cap, luând o înghiţitură din whisky-ul său, oferindu-i un pahar. Ea a refuzat.

El a explicat. „Oricât de mult nu sunt de acord cu modul în care ai descoperit adevărul, sunt surprins. M-am aşteptat la multe lucruri când mam gândit la acest scenariu de-a lungul anilor... niciodată la asta, însă.”

„Prin „asta”, te referi la faptul că am venit cu tine la Tenebrae?”

Dante a clătinat din cap. „Mă refer la faptul că tu rămâi. Orice altă femeie ar fi fugit până acum. Sincer, nu ştiu ce aş fi putut face.

ar fi făcut-o dacă ai fi fugit. Pentru că te-ar fi urmărit, să ştii.”

Morana a închis ochii pentru o secundă, inima ei bătând puternic. „Ştiu.” „Ce faci, Morana?” a întrebat Dante încet, îngrijorarea din vocea lui făcând- o să deschidă ochii. „Oricât de mult l-aş iubi pe Tristan, mai mult decât sângele meu, nu l-aş vrea niciodată cu sora mea, dacă aş avea una. Aş minţi dacă aş spune că nu sunt puţin îngrijorat – pentru amândoi. E ceva foarte stricat în el şi dacă eşti aici pentru că tu crezi că poţi repara asta, eu sunt vă spun chiar acum, nu puteţi.”

Morana îl privea pe Dante în tăcere, o mică minge de furie încolăcindu- se în pântecul ei. „Voi fi sinceră cu tine, Dante. Îmi place de tine. Tu şi Amara aţi fost incredibil de buni cu mine, într-un moment în care aveam cea mai mare nevoie. Şi asta este ceva pentru care vă voi admira întotdeauna. Dar,” se aplecă înainte, flăcările lingându-i sângele, „ceea ce este între mine şi el este între mine şi el. Aşa cum i-ai spus Amarei aseară, dacă vrea să-ţi spună, o va face. Nu vei auzi nimic de la mine.”

A inspirat adânc, calmându-şi temperamentul, amintindu-şi că nu era duşmanul ei.

„Dar pentru că inima ta este la locul potrivit”, a rostit ea în linişte, „îţi voi spune asta – nu vreau să-l repar. Vreau să *mă* repar pe *mine.* Iar el este singurul lucru care pare să funcţioneze.”

„Deci”, a întrebat Dante, cu vocea controlată, mâna strângându-se în jurul paharului, „atunci doar te foloseşti de el?”.

Morana a zâmbit. „Şi nu se foloseşte de mine? Pentru a lupta împotriva demonilor care trăiesc în el?”

Dante a rămas tăcut. Amândoi ştiau răspunsul la această întrebare.

Morana se holba la un punct de pe masă, vocea i se îndulci, iar inima îi bătea încet în piept.

„Demonii lui dansează cu ai mei”, a murmurat ea încet, adevărul acestei afirmaţii pătrunzându-i în pori. „Asta e tot ce pot să-ţi ofer.”

L-a găsit pe celălalt bărbat privindu-o cu o privire grea.

„Şi dacă demonii tăi te iau aşa cum au făcut-o în această dimineaţă?”, a întrebat el linişti
/
t.

Morana a înghiţit în sec. „Să sperăm că ai lui o vor găsi pe a mea, atunci.”

Dante a dat din cap, expirând cu voce tare, ridicând paharul în cinstea ei într-un toast. „În acest caz, îţi doresc mult noroc. Cu siguranţă vei avea nevoie de el cu el.”

Un zâmbet a tras de buzele lui Morana. „Aşa l-ai adus în colţul tău? Ai / / avut noroc?”

Dante a pufnit într-un râs, scuturând din cap, chipul său frumos prinzând viaţă. „Pur şi simplu, noroc încăpăţânat.

Eram foarte încăpăţânat pe atunci.”

„Pe atunci?” a întrebat Morana.

Zâmbetul lui se întunecă şi cuvintele de despărţire pe care i le adresase Amara îi reveniră în minte. Îl numise laş. Oare era? Din ce auzise şi văzuse Morana despre el, nu părea să fie cazul.

Vocea lui a pătruns printre gândurile ei, mâna lui învârtind lichidul chihlimbar în interiorul paharului.

„L-am încolţit pe Tristan să accepte parteneriatul meu de-a lungul anilor. L-am uzat.” S-a uitat la ea. „E mult mai încăpăţânat, Morana.”

„Şi eu la fel.”

Dante a zâmbit, sorbind din whisky. „Va fi distractiv.”

Morana a lăsat asta să treacă, privind pe fereastră spre castelele de nori, tăcerea dintre ei fiind însoţitoare, în timp ce a început să lucreze la telefon şi a sorbit acel pahar de whisky. Morana a privit afară, spre pufurile de alb, întrebându-se cum ar fi fost să aibă un Dante în colţul ei când fusese tânără, să aibă grijă de ea, să îi păzească spatele. Ar fi dormit mai bine noaptea ştiind că el exista? Aproape că ar fi

a numit-o sora lui. Oare prietenia lui, aura lui frăţească ar fi uşurat cumva toate celelalte lucruri?

Ea chiar nu ştia. Aflându-se brusc înconjurată de oameni care îi inspirau astfel de gânduri, care o făceau să se întrebe despre „ce-ar fi fost dacă”, Morana preţuia şi se temea deopotrivă, ca un mânz mic care face pentru prima dată paşi ezitanţi pe picioare tremurânde.

Iar faptul că cei doi erau acum în colţul ei din cauza bărbatului căruia îi erau loiali nu-i scăpase din vedere, chiar dacă motivele lui îi erau încă necunoscute.

O voia în viaţă. O voia cu el. O voia. Punct. Dar dincolo de asta? Oare / douăzeci de ani de ură intensă, douăzeci de ani de concentrare pe un singur motiv de supravieţuire, douăzeci de ani în care şi-a spus „într-o zi”, puteau fi şterşi în câteva zile? Ea nu credea aşa ceva. Oricât de puternic ar fi fost el, oricât de încăpăţânat, oricât de voluntar, ea nu credea că era posibil.

Şi totuşi, ea stătea acolo, în viaţă. Contrar gândurilor ei, el făcuse o alegere noaptea trecută, o alegere antitetică faţă de ultimii douăzeci de ani din viaţa lui. Ea stătea acolo, după ce fusese readusă de el de la marginea prăpastiei, de două ori. Stătea acolo, după ce mâncase un baton de ciocolată pe care i-l dăduse în tăcere după atacul de panică. El o urmărea ca un şoim, îi revendica carnea pentru a lui – chiar şi prin cele mai mici gesturi – şi totuşi păstra o bucată din el însuşi departe de ea, în timp ce ea continua să îşi expună vulnerabilitate după vulnerabilitate.

Morana nu l-a înţeles cu adevărat în acel moment.

Dar, ca să fie sinceră, se îndoia că el se înţelegea pe sine în acel moment.

Respirând adânc, şi-a întărit hotărârea, promiţându-şi că va juca după ureche şi că va avea încredere în instinctele ei. Nicio planificare nu ar fi funcţionat cu un bărbat atât de imprevizibil cum era el. Ceea ce îi spusese lui Dante fusese

adevărat. Demonii ei dansau cu ai lui. Se lăsa condusă de el şi îl urma în consecinţă.

/

Inspirând, şi-a deblocat telefonul şi a început să-şi verifice programele în curs, cufundându-se în locul care îi adusese întotdeauna linişte, care avea întotdeauna sens atunci când restul lumii nebuneşti nu avea – codurile sale.

Orele au zburat, atât Dante, cât şi ea, cufundaţi în lucrările lor, schimbând poziţiile, mâncând gustări, bând apă sau whisky, întinzându-se şi bucurându-se de bucuria de a fi într-un avion privat.

După o vreme, când şi-a schimbat poziţia şi şi-a încolăcit picioarele sub ea în partea cealaltă, vocea lui Dante a întrerupt-o.

„Înainte să uit”, a spus el, făcând-o să se uite la el. „Trebuie să te avertizez în legătură cu nişte lucruri pe care sunt destul de sigur că Tristan nu se va gândi să le menţioneze.”

Morana a pus telefonul jos, curiozitatea ei fiind stârnită. „Spuneţi”, a murmurat ea, închizându-şi telefonul, concentrându-se asupra bărbatului din faţa ei.

/

Şi-a scărpinat absentă partea laterală a gâtului şi a început să vorbească. „Despre Tenebrae... ei bine, avem o proprietate mare lângă lac...”

Morana îşi amintea bestia de pe proprietate, dar nu văzuse lacul ultima dată când fusese acolo, distrasă de

potenţiala crimă pe care încerca să o comită. Doamne, parcă fusese cu o viaţă în urmă.

„-Este aproape ca un fel de complex”, şi-a readus atenţia asupra lui Dante în timp ce acesta continua. „Există în total cinci aripi pe proprietate, inclusiv casa principală, toate fără legătură una cu cealaltă. Singura modalitate de a ajunge de la una la alta este să treci prin teren, iar întregul complex se află pe unul dintre dealurile din afara oraşului principal.”

Morana s-a aplecat în faţă, complet fascinată, încercând să-şi imagineze totul în minte.

„Într-una dintre aripi locuieşte tot personalul cu familiile lor – menajera şi ajutoarele ei, grădinarii, ca de exemplu.” Familia lui Amara. „Este una imensă.”

Morana i-a făcut semn să continue când acesta s-a oprit. S-a aplecat în faţă, cu coatele sprijinite pe genunchi. „A doua aripă este centrul de antrenament.”

Morana şi-a amintit ce-i spusese Amara despre tânărul băiat izolat în zona de antrenament, ţinut departe de toţi ceilalţi. Bila i s-a ridicat în gât doar la gândul modului în care fusese înstrăinat şi a împins-o în jos, strângând din dinţi.

Vocea sumbră a lui Dante a pătruns în gândurile ei. „Niciodată, sub nicio formă, nu trebuie să intri în acea aripă. Nimeni care nu este antrenor sau stagiar nu are voie acolo. Niciodată, niciodată să nu te duci acolo. Nici din greşeală, nici din întâmplare. E clar?”

Severitatea din vocea lui a fost eficientă – i-a făcut un nod în stomac, transmiţându-i exact cât de serioasă era situaţia. Ea a dat din cap că a înţeles.

„Bine”, a continuat el, mulţumit. „Celelalte două aripi sunt mult mai mici în comparaţie şi puţin mai îndepărtate de casa principală. A treia este a mea”.

Morana a ridicat din sprâncene. „Numai a ta?”

Un zâmbet dezechilibrat i-a curbat gura. „Să fii fiul cel mare are avantajele sale”. Morana a clătinat din cap.

Bărbaţi.

Faţa lui a redevenit serioasă. „Am personalul meu în acea aripă. Verişorii mei vin în vizită uneori, şi ai fi mai mult

decât binevenită să stai acolo dacă vrei. Are şi propriul său detaşament de securitate”.

Morana a dat din cap că îi mulţumeşte, emoţionată de oferta sinceră, absorbind toate informaţiile. „Şi a patra aripă?”

„Este a lui Tristan.”

Bineînţeles că a fost.

Dante a continuat, imperturbabil. „Aripa lui este cea mai mică, ca suprafaţă. Este o căsuţă, ca să fiu sincer. Este, de asemenea, cea mai îndepărtată de casa principală şi de celelalte aripi, chiar lângă lac. Locuieşte acolo singur”.

Singur.

Ca un proscris.

Morana simţea cum i se strânge inima la gândul acesta, la realitatea lui, în timp ce enormitatea vieţii lui, zi de zi, se ivea în faţa ei. Trăise în complex, dar la periferie. Trăise cu oamenii, dar ca un paria. Nu-l acceptaseră şi nu-l lăsaseră să plece.

Cu mâinile încleştate pe coapse, Morana a suflat printre dinţii încleştaţi din cauza furiei pe care o simţea invadându-i oasele. Un alt monstru se ridica în interiorul ei – un monstru pe care îl cunoştea bine, un monstru care o făcuse să ucidă cu sânge rece pentru a se răzbuna.

Voia să distrugă, să decimeze.

Profunzimea propriilor emoţii a uimit-o. Inhalând adânc, a încercat să se controleze. „Continuă”, l-a îndemnat ea pe Dante, având nevoie să afle mai multe.

Dante şi-a crăpat gâtul, întinzându-şi picioarele, corpul său gargantuesc părând să ocupe tot spaţiul. „În casa principală locuieşte tatăl meu, împreună cu fraţii săi şi soţiile lor.”

Morana s-a încruntat. „Şi cum rămâne cu celelalte santinele sau cum le spuneţi voi?”.

„Toţi au case în afara incintei, dar chiar lângă margini.

De ce anume crezi că Tristan este considerat o astfel de anomalie?”. Dante a împins-o să se gândească.

„Pentru că este singurul străin din Outfit care locuieşte cu înalta familie”, a murmurat Morana, înţelegând repede.

Dante a dat din cap. „Exact. Asta a făcut din el o ţintă pentru mulţi oameni care privesc din exterior, oameni care sunt în branşă de mai mult timp decât s-a născut el, dar care nu au avut niciodată privilegiul de a trăi cu familia.”

Morana a clătinat din cap, confuză. „Dar de ce îl mai ţine tatăl tău acolo? De ce nu-l lasă să trăiască afară ca ceilalţi?”.

/

Dante a chicotit întunecat, sunetul fiind îngheţat. „Tatăl meu”, a rânjit el cuvântul, fără a-i lăsa nicio îndoială în privinţa sentimentelor pe care le avea faţă de bărbat, „preţuieşte un singur lucru mai presus de toate – controlul. Controlul asupra imperiului său, controlul asupra marionetelor sale, controlul asupra familiei sale. Şi ştii care este singura persoană pe care nu a reuşit niciodată să o controleze?”

„Dacă încerci să mă pui în lesă, te strâng de gât cu ea.

Cuvintele lui Amara, un băiat de paisprezece ani, i-au revenit în minte.

„Tristan Caine”, a şoptit ea, uimită încă o dată de neruşinarea lui.

Buzele lui Dante se strâmbară. „Tristan Caine.”

Morana putea auzi aceeaşi uimire pe care o simţea în vocea lui Dante, faptul că un băiat de paisprezece ani îi spusese şefului unei întregi mafii că nu va ceda...

„Am văzut oameni, oameni în toată firea, lingându-i

cizmele tatălui meu pentru a rămâne în graţiile lui, Morana. Când am împlinit optsprezece ani, am crezut că nu există niciun suflet pe acest pământ care să-i poată ţine piept. Şi apoi s-a întâmplat Tristan."

Ochii i s-au închis în timp ce inspira adânc, evident că îşi amintea. „Acesta este motivul pentru care am început să mă lipesc de el în primul rând – era neînfricat. Chiar nu dădea doi bani pe ce făcea tatăl meu. De fapt, primul punct comun pe care l-am găsit amândoi a fost să-l enerveze pe bătrân."

Morana s-a prăbuşit pe spate în scaun, pieptul i s-a umplut de ceva.

„Şi tatăl tău îl ţine în incintă pentru că...?”

„Pentru că, deşi nu ar recunoa s te niciodată, tatăl meu se teme de Tristan”, a declarat Dante, cu un strop de respect în glas.

Lorenzo Maroni. Temut. Tristan Caine?

Ce naiba?

Gândurile i se citeau pe faţă, pentru că Dante i-a explicat liniştit. „Se teme de Tristan pentru că Tristan este un joker. El face ceea ce face, chiar şi trăind sub ochii marelui Lorenzo Maroni. De fiecare dată când Tristan nu-l ia în seamă pe tatăl meu, este o palmă foarte publică pe faţa lui.

Şi se teme de ceea ce ar face Tristan dacă şi-ar părăsi ceasul. E deja un necunoscut. Tatăl meu se teme că ar deveni un adevărat pungaş dacă ar pleca

şi i-ar lua ceea ce preţuieşte cel mai mult.” „Puterea lui”, a completat

Morana, piesele punându-se la locul lor. „Stai, deci el... nu vrea ca el să devină moştenitor?” /

„La naiba, nu!” a răspuns Dante cu vehemenţă. „Ăsta e un zvon lansat de oameni din exterior care cred că Tristan trăieşte în interior pentru că este pregătit să preia conducerea. Tatăl meu a întreţinut zvonul doar pentru a-şi salva faţa. Pentru că respingerea lui însemna să recunoască adevărul, ceea ce l-ar fi făcut să pară slab.”

Oh, Doamne.

A trebuit să întrebe. „De ce nu-l omori pur şi simplu, dacă e atât

de problematic?” Gândul a lăsat-o amară.

Dante a ridicat din umeri. „Mândria. Putere. Cine ştie? Pentru că Tristan este cel mai valoros bun al lui? Pentru că ar însemna să se recunoască învins dacă nu l-ar putea

controla în viaţă? Nu ştiu.”

Dumnezeu.

„Morana”, a făcut Dante o pauză de o clipă. „Ani de zile, tatăl meu a încerc at s ă -l înfrângă pe Tristan, să obţină măcar o aparenţă de control asupra lui. L-a torturat,

şantaj, şantaj, orice, el a făcut-o. Dar nu a funcţionat niciodată. Indiferent la ce îl supunea pe Tristan, întotdeauna se lovea de un zid.”

Inima o durea chiar şi în timp ce furia o umplea, împotriva unui bărbat pe care nici măcar nu-l cunoscuse.

„Tatăl meu”, a continuat Dante, „te va urî. Şi se va folosi de tine.”

Morana a înghiţit în sec, o parte din ea fiind speriată, o altă parte îndrăznind ca omul rău să încerce măcar.

„Nu am niciun control asupra lui”, i-a reamintit ea lui Dante, cu degetele în pumn.

Dante a fost de acord. „Ştii asta. Tristan ştie asta. Dar pentru oricine din exterior? Tu nu ai controlul, Morana. Tu ai ceva mai bun.”

„Ce?” a şoptit Morana.

„Influenţă”, a declarat Dante. „Pentru oricine se uită la voi doi, va fi evident că îl influenţaţi. Ceea ce înseamnă că este alegerea lui. Asta, Morana, îl va supăra foarte, foarte tare pe tatăl meu. Pentru că, după tot ceea ce crede că a făcut, Tristan a ales să lase o fată să-l influenţeze – şi aceea fiica lui Vitalio. Ei au o istorie.”

Uh oh.

„Trebuie să-ţi păzeşti spatele cu el tot timpul”, a avertizat Dante, greutatea din vocea lui făcându-i răsuflarea tăiată. „Va încerca să te manipuleze, să te folosească pentru a ajunge la Tristan. Nu ştiu cum, dar trebuie să fii foarte, foarte atentă. Nu va fi uşor.”

Morana a rămas tăcută, înghiţind în sec, înghiţind în sec,

atacul de nervi care încerca să o atace.

„Şi nu pentru că vrea ca Tristan să fie moştenitor. Oh, nu, plăcerea asta va fi numai a mea”, a suspinat Dante, trecându-şi o mână peste faţă, cu sarcasmul greu de înţeles în ton.

Morana i-a luat în considerare oboseala, inima ei strângându-se de milă. „Ce voiai să fii?” întrebarea i-a scăpat înainte de a se putea opri.

A aşteptat ca Dante să se uite la ea, cu cravata desfăcută în jurul gâtului, cu părul răvăşit.

A râs, dar sunetul nu i-a atins ochii negri. „Adevărat?”

Morana a dat din cap, curioasă.

„Un sculptor.”

Morana a clipit surprinsă de răspuns. Dante a văzut şi a zâmbit, un zâmbet autentic.

„Mama mea fusese pictoriţă”, a explicat el, cu vocea blândă şi ochii pierduţi în amintiri. „Una dintre cele mai frumoase amintiri ale copilăriei mele este aceea că sculptam cu lut în timp ce ea picta în aceeaşi cameră. Ea fredona mereu această melodie, iar mâinile mele…”

Şi-a lăsat cuvintele să se stingă, scuturându-se din amintire, iar ochii i sau întărit din nou în timp ce respira adânc.

Morana a remarcat folosirea timpului trecut.

Inima i se strânse, dorinţa de a-i lua mâna şi de a o strânge acut.

Dar ea s-a abţinut, ştiind cumva că el nu ar fi apreciat asta.

„Aşa cum ţi-am spus odată, Morana”, a vorbit încet, „eşti

norocoasă că îţi urmezi visul”.

Ea a fost.

Stând acolo, în faţa lui Dante, în timp ce discuta despre istoria unui om mai afectat decât îşi imaginase ea, gândindu-se la prietena pe care o lăsase în urmă – fata care fusese răpită şi torturată zile întregi pentru informaţii, una care încă purta marfa asta în jurul gâtului, gândindu-se la fetele pierdute cu ani în urmă, la Luna Caine – la unde ar putea fi, cum ar putea fi, dacă ar mai fi în viaţă – Morana se simţea cu adevărat norocoasă că doar respira. Her

trecutul a fost plin doar de singurătate şi nu de adevărate orori, nu de cicatrici adânci, nu de agonie fără viaţă.

„Vrei o îmbrăţişare?” Vocea aceea de whisky şi păcat a pătruns în spaţiul din jurul lor.

Privirea lui Morana zbură spre Tristan Caine, care stătea lângă uşă, nici o încreţitură pe ţesătura hainelor sale, nimic care să indice că ar fi dormit, chipul său era o mască stoică, care nu se potrivea cu cuvintele sale. Surpriza o cuprinse la faptul că nu-l văzuse intrând în zonă. De obicei, nu o făcea niciodată, corpul ei fiind conştient de el în moduri pe care nu putea spera să le înţeleagă.

A văzut buzele lui Dante cum se încreţesc într-un zâmbet.

/

„Du-te dracului, dobitocule.” Doamne, ce *tipi* erau.

Era ceva incredibil de normal în asta.

Dante se întoarse spre ea în timp ce celălalt bărbat se plimba în pas de dans spre bar, luându-şi un pahar de whisky cu gheaţă, cămaşa lui albastră îmbrăţişându-i muşchii

de pe trunchi în timp ce se mişca, înainte de a se sprijini de perete şi de a sta cu faţa la ei.

„Oricum”, a început Dante, atrăgând din nou atenţia lui Morana. „Ţine minte un singur lucru – vei fi oaspetele lui Lorenzo Maroni. Asta înseamnă să te prefaci foarte mult.”

Morana a dat din cap. „Mă pricep să mă prefac.”

L-a văzut pe Tristan Caine ridicând o singură sprânceană la periferie, dar l-a ignorat.

Dante se întoarse pentru a-l fixa pe celălalt bărbat cu privirea. „Aţi terminat?” Tristan Caine a dat scurt din cap în timp ce vocea căpitanului a umplut cabina, informându-i să îşi pună centurile de siguranţă, deoarece urmau să aterizeze în curând.

Inima i s-a accelerat brusc, Morana s-a întors pe scaun şi s-a agăţat de centură, conştientă de faptul că Tristan Caine ocupa locul de lângă al ei, fără să o atingă nicăieri, dar prezenţa lui o ardea.

Închizând ochii, şi-a înclinat capul pe spate şi s-a concentrat asupra respiraţiei.

Următoarea oră a părut să zboare.

Totul părea suprarealist – aterizarea în siguranţă, vântul care îi flutura părul în coada de cal la coborârea din avion, mulţumirea ei către echipaj, apoi urcarea într-o maşină de oraş care îi aştepta lângă pistă împreună cu alte două maşini.

/

Morana a luat totul în considerare – bărbaţii, umflătura armelor de sub jachete, soarele frumos, vântul, totul în timp ce privea pe bancheta din spate a maşinii spre oraşul care trecea, absorbind totul într-un mod în care nu o făcuse până atunci.

S-a întrebat prin toate astea dacă nu cumva avea şi el o bicicletă aici. Dacă avea un spaţiu sacru în dormitor. Dacă teritoriul său era o reflectare a lui.

S-a întrebat unde va sta – la casa principală, ca oaspete al lui Maroni, sau cu el.

S-a întrebat multe lucruri, deoarece totul părea să se întâmple cu viteză.

Şi apoi maşinile s-au oprit.

Morana a tras cu ochiul din spatele geamului, iar inima îi bătea dureros în piept când a văzut poarta uriaşă din fier forjat care păştea la începutul proprietăţii, iarba verde şi luxuriantă se întindea până la marginea unei zone împădurite. Bestia aia de aproape castel se zărea mai departe în faţa aleii.

aproape ameninţător, o altă clădire în spatele celei din stânga, dar nu se vede nimic altceva din această poziţie

avantajoasă.

Porţile de fier s-au deschis fără probleme, patru bărbaţi înarmaţi stând lângă camera de control.

Avea nervii la pământ.

Maşina s-a pus din nou în mişcare, mergând înainte, intrând în incintă.

Morana simţea cum îi trosneşte inima în piept când privea acea bestie de casă, în care totul fusese pus în mişcare douăzeci de ani

în urmă, unde totul îşi schimbase cursul în urmă cu câteva săptămâni. Casa aceea îi schimbase viata de două ori.

/

Iar amploarea acestei realităţi s-a aşezat asupra ei ca un nor greu. Maşina se strecura din ce în ce mai aproape de bestie.

Şi apoi, în sfârşit, s-a oprit. Inima i

s-a oprit.

Ochii ei s-au blocat cu ai lui în oglinda retrovizoare, iar inspiraţia i-a rămas blocată în gât.

„Respiră”, a murmurat

el. Morana a respirat.

Ajunseseră.

Era singură.

Stând în monstruoasa sufragerie din interiorul conacului, Morana era încă uimită de cât de uşor fusese să intre înăuntru. Soarele fusese strălucitor

când ieşiseră din maşină. Existau gărzi peste tot, dar nimeni nu reacţionase când o văzuse cu cei doi bărbaţi. Asta o surprinsese. Se aşteptase să fie întâmpinată la uşile mari de Maroni şi de gorilele lui. Se aşteptase să fie ameninţate cu pistoalele şi să se certe. Se aştepta pe jumătate să i se spună să dispară sau să moară. Ceea ce nu se aşteptase fusese s ă coboare din maşină cu Dante şi Tristan Caine, să fie întâmpinaţi de gărzi cu semne de respect şi să intre pur şi simplu în casă. Ceea ce nu se aşteptase, în plus, era să fie escortată de Dante până în sufragerie, ca acesta să îi facă

un semn liniştitor din cap, iar apoi ca ambii bărbaţi să dispară. Nu că ar fi vrut să fie în compania lor tot timpul. Ea

doar că nu se aşteptase să se afle singură în bârlogul inamicului chiar în prima oră.

Trecuseră douăzeci de minute de când îi văzuse pe bărbaţi intrând mai adânc în casă pentru a se întâlni cu Maroni, presupuse ea. În acele douăzeci de minute, Morana făcuse un bilanţ al camerei – şi erau multe de făcut. Covoare persane luxuriante împrăştiate în jurul spaţiului monstruos care era decorat cu mobilier din lemn de mahon lustruit şi perne de pluş. Pereţii reflectau acelaşi exterior tăiat în piatră ca şi exteriorul casei. Încăperea era o încrucişare între rustic şi regal – roci gri şi aur ornamentat, lemn şi mătase care se îmbinau cumva într-un mod care, cumva, îi mulţumea simţurile, în timp ce îi trimitea un fior pe şira spinării. Decoratorul lui Maroni nimerise ţinta pentru oaspeţi – să-i facă să se simtă confortabil, dar nu suficient de confortabil pentru a-i face să uite unde se aflau.

De asemenea, observase camerele de luat vederi montate la colţul tavanului, îndreptate chiar spre ea. Oricine se afla de partea cealaltă, cu siguranţă că se uitase bine la piciorul ei atunci când îşi scosese cuţitele din geantă şi le legase de coapsă. Erau aceleaşi cuţite cu care încercase, în mod stupid, să-l ucidă pe Tristan Caine – cuţitele care se prăfuiseră în geanta ei din noaptea în care se întorsese la apartamentul lui. Nu simţise niciodată, dintr-

un motiv oarecare, nevoia să le scoată acolo. Acest lucru în sine era derutant, având în vedere că dormise cu arme sub pernă în fiecare noapte sub acoperişul tatălui ei, timp de ani de zile. Totuşi, nici măcar o dată în apartament, nici măcar în acea primă noapte, nici în vreo noapte de atunci încoace.

Realizarea a uimit-o. Stând în această sufragerie, cu nervii la pământ fiind înconjurată de un pericol necunoscut, şi-a dat seama cât de în siguranţă începuse să se simtă în penthouse acum că acesta dispăruse. Îşi lăsase garda jos, puţin câte puţin, când credea că nu se uită nimeni. Pe hârtie, ar trebui să fie zdruncinată pentru că îşi găsise siguranţa pe teritoriul unui om care o urâse pe

ea timp de douăzeci de ani. Dar castele de hârtie erau arse în lumea ei în fiecare zi. Din noaptea din cimitir, încetase să se mai lupte cu ceea ce simţea şi acceptase cu totul. Acceptarea ei avea să le deschidă calea. Aveau destule blocaje aşa cum erau.

Lama rece a apăsat pe pielea ei într-un mod care a liniştit-o. S-a întrebat ce spunea despre ea faptul că arma letală o liniştea. Să fie acesta motivul pentru care şi Tristan Caine o liniştea cumva? Se cunoştea suficient de bine ca să recunoască asta. Prezenţa lui, la naiba, simpla cunoaştere a existenţei lui, îi dădea mai multă alinare decât orice altceva din viaţa ei.

Stomacul ei a mârâit uşor, întrerupându-i meditaţiile. Şi atunci şi-a mai dat seama de ceva – nimeni nu venise să o servească. Din ceea ce ştia despre familia Maroni, aceştia aveau o mulţime de personal, iar una dintre îndatoririle lor era să întâmpine oaspeţii. Şi totuşi, stătea acolo de peste douăzeci de minute şi nu văzuse niciun suflet. Era linişte, prea multă linişte.

Inima a început să se agite, Morana s-a sprijinit mai adânc în perne, încrucişând un picior peste celălalt. Aceasta a apăsat lama pe coapsa ei, în timp ce încerca să pară relaxată de dragul camerelor de filmat. Cu câteva zile în urmă, ar fi nutrit gândul că aceasta era o capcană, că oamenii de la Outfit o păcăliseră să le dea crezare şi că o aduseseră aici din nu ştiu ce motive nefaste. Acum, chiar dacă gândul i-a trecut pentru scurt timp prin minte, l-a

respins. Cu tot ceea ce trecuseră, cu tot ceea ce era încă necunoscut, cu fiecare reacţie pe care o văzuse la cei doi bărbaţi, ştia că nu o păcăliseră.

Avea totuşi întrebări. Din tot ce îi spusese Dante în avion, nu avea nicio idee despre cum va reacţiona Lorenzo Maroni la prezenţa ei. Mai mult decât atât, nu avea nicio idee despre cum va reacţiona Tristan Caine la răspunsul lui Maroni la prezenţa ei. Bărbatul era o bombă cu ceas şi doar

ştia când va exploda din ceea ce-i spusese Dante. Era curioasă să îi vadă interacţionând, să vadă cu ochii ei infamul şef al Outfit-ului şi zvonul său protejat faţă în faţă. Se întreba, de asemenea, dacă existau oameni în complex care aveau grijă de el, poate fără ca el să ştie, aşa cum făceau Dante şi Amara. Dar, cel mai important, era curioasă să afle unde va sta. Ştia unde ar fi vrut să stea, dar două lucruri o împiedicau – unu, era casa lui Tristan Caine, casa lui adevărată, şi el trebuia să o invite; doi, Maroni trebuia să fie de acord cu asta, pentru că, în toate scopurile, era invitata lui şi era fiica şefului din Portul Umbrelor.

Zgomotul tocurilor înalte care pocneau pe podeaua de marmură i-a făcut ochii să se îndrepte spre uşă. O femeie brunetă uimitoare a intrat în viziune, cu bluza de mătase bronzată care îi curgea pe curbele ei, îndesată în pantaloni drepţi de culoare închisă care cădeau drept pe podea, cu părul lung tras într-o coadă de cal înaltă. Îmbrăcămintea ei frumoasă a făcut-o pe Morana să conştientizeze fusta ei simplă, albă şi neagră, bluza asortată şi pantofii cu toc, toate acestea fiind împrumutate de la Amara. Trebuia să meargă la cumpărături cât mai curând posibil, mai ales dacă mai erau şi alte femei superbe care se plimbau pe acolo.

Ceea ce a surprins-o însă pe Morana a fost micul pistol în toc, la vedere. Femeia s-a oprit în timp ce ochii ei de un verde strălucitor au ajuns la Morana, cu o uşoară încruntare între sprâncene. „Pot să vă ajut?”, a întrebat femeia, cu o voce puternică, dar liniştită.

Morana s-a întrebat cum să răspundă în timp ce se ridica în picioare. S-a hotărât pur şi simplu la un politicos: „Nu, mulţumesc”.

Femeia s-a încruntat şi mai tare. „Pe cine aşteptaţi să vedeţi?”

Morana a rămas tăcută. Femeia a făcut un pas în interiorul camerei. Lumina soarelui i-a lovit pielea măslinie, făcându-i să strălucească în timp ce îşi înclina capul într-o parte. „Ne-am mai întâlnit înainte?”

Morana a clipit confuză, înainte de a-şi da seama că cealaltă femeie ar fi putut vedea poze cu ea. „Nu cred.”

Femeia a studiat-o într-un mod care ar fi trebuit să fie nepoliticos, dar era pur şi simplu curios. Apoi, ochii ei s-au aprins de recunoaştere. „Morana Vitalio.”

Morana a rămas nemişcată, inima ei începând să bată cu putere. Era fiica inamicului şi se afla singură în casa lui Lorenzo Maroni. Cum ar fi putut să explice asta dacă situaţia s-ar fi înrăutăţit? Spre surprinderea ei, femeia a zâmbit uşor, intrând mai adânc în cameră, cu braţul întins. „Eu sunt Nerea, sora vitregă a Amarei”.

Surprinsă, dar totuşi precaută, Morana a făcut un pas înainte şi a ţinut mâna femeii în a ei, dând-o ferm de mână. De aproape, a putut vedea că Nerea era cu cel puţin un deceniu mai în vârstă decât ea, liniile fine, pistruii uşori şi experienţa fiind evidente pe faţa ei fără machiaj.

„Încântat de cunoştinţă”, a spus Morana, rămânând politicoasă, încă nesigură cum să o citească.

Nerea a schiţat un mic zâmbet, parcă înţelegându-i

nesiguranţa. „Amara a menţionat că vei veni.”

/

Se părea că avea mai multe lucruri pentru care să-i mulţumească Amarei. Nerea a aruncat o privire la ceasul elegant de la încheietura mâinii. „Trebuie să mă grăbesc acum, dar dacă ai nevoie de ceva, poţi veni la mine oricând. Orice prieten al Amarei este prietenul meu. Ea nu are mulţi în primul rând.”

„Mulţumesc”, a spus Morana, recunoscătoare, dar încă nesigură. Nerea i-a oferit un zâmbet cald. „Ne vedem mai târziu.”

A ieşit din cameră pe tocurile acelea înalte la fel de repede cum intrase. Cum de sora vitregă a Amarei făcea parte din mafie, dacă Amara fusese evitată, iar mama ei era menajeră? Câteva minute mai târziu, chiar în timp ce Morana se gândea la asta, un grup de bărbaţi ciudaţi, purtând costume închise la culoare, a intrat în

cameră. Unii se uitau la ea cu curiozitate, alţii se holbau, alţii o ignorau complet. Cu toţii s-au dus în spatele camerei şi s-au aşezat pe poziţii lângă perete.

Morana le-a răsfoit pe toate. Erau opt în total, toţi îmbrăcaţi în costume închise la culoare, cu cămăşi şi cravate asortate, cu arme la şolduri. Erau toţi de vârstă mijlocie, unii înalţi, alţii corpolenţi. Totuşi, unul dintre ei, cel cu ochii sfioşi care o înfiorau, era construit ca un luptător de categorie grea. Cadrul său uriaş se potrivea cu înălţimea lui Dante, cu un plus de volum. Celălalt bărbat care îi ieşea în evidenţă era cel care o ignora cel mai tare. Părea să fie cel mai tânăr din lot. Privea drept înainte, cu mâinile împreunate în faţă. Ceea ce i-a făcut însă părul de pe ceafă să vibreze a fost cicatricea urâtă care îi cobora pe partea laterală a feţei, din colţul ochiului stâng până la gât, dispărând în interiorul cămăşii. Arăta ca şi cum carnea îi fusese tăiată în tăieturi. Ochii îi erau goi.

„Măi, măi, măi, măi”, o voce de femeie îi întrerupse analiza şi o făcu să se concentreze din nou la uşă, la femeia care stătea acolo. Dacă Nerea fusese uluitoare, această femeie era *uluitoare.* Părul ei roşcat închis cădea în jurul ei în valuri blânde, o rochie marinărească superbă (pe care Morana ar fi vrut să o aibă) îi cădea până la genunchi. Avea ochi strălucitori, care erau o încrucişare între verde şi auriu, părând lichizi. Ochi care o examinau pe Morana cu o surprinzătoare doză de ostilitate.

Morana a rămas tăcută şi şi-a păstrat expresia goală.

Femeia a venit în faţă, ochii i se împietriră şi a vorbit suficient de încet pentru ca numai ea să poată auzi. „Am auzit că ai creat o adevărată agitaţie pentru omul meu, domnişoară Vitalio. Aveţi vreo idee despre ce aţi pus în mişcare?”

Morana a înclinat capul, chiar dacă stomacul i se strângea. Bărbatul ei?

Dante sau Tristan Caine?

Şi atunci a intrat în cameră Lorenzo Maroni.

Era un bărbat cu un aspect distins, fără îndoială. Părea să îmbătrânească cu graţie, părul lui sărat şi piperat tăiat elegant, barba tunsă care ţinea de aproape o anumită gravitate la care ea nu se aşteptase. Liniile de pe faţa lui erau aspre, mărturie a unei vieţi grele, iar ochii lui întunecaţi erau impasibili. Acei ochi au ajuns la femeia din faţa ei, femeia care îi zdruncinase cumva statornicia.

„Du-te în spate, Chiara”, a ordonat Maroni, cu o voce gravă.

Chiara? Chiara Mancini? Aceeaşi Chiara Mancini care l-a sunat pe Tristan Caine noaptea trecută? Era el bărbatul ei? Se înşelase complet şi Tristan Caine avea o femeie? Această femeie?

Stomacul i s-a înfundat, o explozie de furie i s-a adunat în piept. Ostilitatea nu mai era unilaterală.

Chiara i-a aruncat un mic rictus, chipul ei uimitor contorsionându-se în ceva deloc frumos. Deşi Morana a ridicat pur şi simplu o sprânceană în exterior, în interior se simţea mai rău. Presupusese, doar pentru că părea un bărbat care nu ar fi fost de două ori, că nu era. Dar asta era mafia. Bărbaţii înşelau şi erau înşelaţi aici chiar şi cu ştiinţa căsătoriei lor. Gândul că el era al altcuiva în timp ce i-o trăgea o înfuria. Dar gândul, simplul gând că el era al altcuiva în timp ce o săruta aşa cum o făcuse, în timp ce îi luase gura şi împărţise ceva real cu ea, o *durea.* Doamne, fusese atât de sigură pe el. Oare se înşelase?

Ca şi cum ar fi fost evocat din gândurile ei, Tristan Caine a păşit încet, aproape leneş, prin spate, oprindu-se în

dreptul intrării. Acei magnifici ochi albaştri ai lui au ajuns la ea, făcând o verificare rapidă, fără să-i rateze mâinile care se duseră instinctiv la armele de pe coapsele ei. Buzele lui au tresărit, abia, doar atât cât să facă o familie de fluturi să înceapă să sune samba în burta ei în cel mai nepotrivit moment. S-a sprijinit de pragul uşii, blocând uşa, cu mâinile în buzunare, cu cămaşa aceea întinsă pe piept, cu o gleznă încrucişată peste cealaltă.

Şi atunci a încrucişat ochii cu ai ei.

Ceea ce a văzut acolo l-a făcut să se oprească. A fost martoră la cum fiecare muşchi din corpul lui s-a blocat, în timp ce privirea lui o pătrundea pe a ei cu o concentrare singulară, încercând să citească ceea ce vedea acolo. Morana şi-a întors în mod deliberat privirea spre Chiara în timp ce femeia se plimba spre el cu un zâmbet sacadat. „Tristan.”

El nu a răspuns. Ea a încercat să pună mâna pe el; el a apucat-o de încheieturi şi a pus-o la loc, cu ochii în întregime aţintiţi pe Morana tot timpul. Apoi a scuturat din cap spre Morana, doar o dată, risipind orice îndoială care începuse să se strecoare. Ea trebuia să aibă încredere în el. Ajunseseră până aici pe baza unei anumite onestităţi. Ea trebuia să aibă încredere în asta. Mai ales aici, mai mult ca niciodată.

Întorcându-se, l-a văzut pe Lorenzo Maroni luând loc pe fotoliul mare. Soarele îi strălucea pe părul şi pe costumul impecabil. Ochii lui impasibili au avut totuşi o sclipire de interes când au ajuns în cele din urmă la ea.

Cu oamenii lui înşiraţi în spatele lui, în timp ce stătea în acel scaun mare, scena părea intimidantă ca naiba, în timp ce ea stătea vizavi de ei. Noroc că avea antrenament cu tatăl ei. Ştia cum să înoate cu rechinii fără să sângereze, iar Lorenzo Maroni era un rechin aflat în vârful lanţului trofic.

Şi-a păstrat expresia curată şi corpul relaxat, conştientă de toţi ochii care o priveau, mai ales de femeia din spate care nu părăsise încă încăperea. Dacă privirile ar fi putut ucide, Morana ar fi fost moartă de zece ori mai mult. Pulsul i se accelerase în timp ce aştepta un indiciu din partea Sângeorzului, palmele îi transpirau, iar lamele reci care fuseseră un confort se simţeau acum ascuţite pe pielea ei.

Cineva a venit să stea lângă ea. Nu s-a întors să se uite, dar mirosul familiar de colonie i-a spus că era Dante. Asta a mai relaxat-o puţin.

pentru un motiv oarecare.

„Tată”, a auzit Morana vocea rece a lui Dante de lângă ea. „Permite-mi să ţi-o prezint pe Morana Vitalio. Morana, Lorenzo Maroni.”

După ce a terminat de vorbit, Dante a rămas în picioare exact acolo unde se afla lângă ea, surprinzând-o din nou. Poziţia nu i-a scăpat şi cu siguranţă nu i-a scăpat nici lui Maroni. Ochii lui s-au îngustat uşor la limbajul corporal flagrant al fiului său, înainte de a veni spre ea.

„Morana”, a vorbit bărbatul cu aceeaşi voce de pietriş, ridicându-i părul de pe braţe. „Ai crescut frumos. Te-am văzut o dată când erai mai tânără, cam...”

„Acum douăzeci de ani”, a încheiat Morana. Ochii lui s-au ascuţit asupra ei. „Dante şi Tristan m-au informat că vei sta aici ca oaspete al nostru pentru
ceva timp. Este corect?”

„Da”, a dat Morana din cap. „Dacă eşti dispus să-mi oferi ospitalitatea ta, bineînţeles”, a adăugat ea cu un zâmbet dulce care nu păcălea pe nimeni.

Maroni şi-a dat seama de asta. „Foarte bine. Înţelegi că asta m-ar pune într-o situaţie ciudată, da?”

„Bineînţeles”, a recunoscut ea.

„Aşa cum am spus, tată”, îl întrerupse Dante. „Ea este invitata mea. Am invitat-o în calitate de prietenă şi sunt dispus să-i ofer toată ospitalitatea.”

Lorenzo Maroni s-a uitat la fiul său. „Chiar şi fără consimţământul meu?” Dante a rămas tăcut timp de câteva bătăi. „Da.”

Se părea că vorbele Amarei ajunseseră la el. Morana şi-ar fi dorit ca cealaltă femeie să fi văzut acest moment. A rămas tăcută.

Privirea lui Maroni se îndreptă spre locul unde Tristan Caine se sprijinea de prag. „Şi tu vei susţine asta, presupun?”.

Nu a fost un răspuns verbal, dar ceva, dacă ne luăm după strângerea buzelor lui Maroni. Într-o clipă, acele buze s-au relaxat. „Foarte bine.

Aţi fost verificată pentru arme înainte de a intra în incintă?”, a întrebat-o el.

A clătinat din cap, inima începând să bată necontenit, în timp ce cuţitele legate de coapsa ei deveneau mai grele. Maroni a zâmbit, buzele i se încreţiseră. Era mulţumit, ticălosul. Fără un cuvânt, a ridicat braţul, cu cotul pe scaun, şi le-a făcut semn oamenilor săi. Luptătorul în costum a făcut un pas în faţă.

„Verificaţi-o”, a ordonat Maroni.

Pulsul lui Morana a început să zvâcnească. Luptătorul s-a îndreptat spre ea, cu ochii strălucitori şi buzele răsucite într-un zâmbet uşor.

„Serios, tată?” Dante a pufnit, cu vocea strânsă. „Copiii umblă pe aici cu arme, pentru numele lui Dumnezeu.”

„Nu sunt odraslele lui Gabriel Vitalio acum, nu-i aşa?” a răspuns Maroni, cu privirea lui neclintită asupra ei. „Sper că nu te deranjează, dragă Morana. Până când nu voi avea încredere în tine să te afli în incintă cu familia mea, nu trebuie să fii înarmată.”

Asta nu ar fi de ajuns. *Categoric nu.*

Tipul luptător s-a oprit în faţa ei, întinzându-şi mâna mare direct spre sânul ei. Morana s-a încordat, strângând din dinţi, anii în care fusese atinsă la masa tatălui ei dându-i puterea de a nu-i tăia gâtul bărbatului şi a-l face să se înece cu propria limbă. O privea cu ochii aceia înfiorători, părând mult prea entuziasmat pentru o simplă cercetare corporală. Mâna lui era aproape de ea când, de nicăieri, degetele i se închiseră în jurul încheieturii.

Chiar dacă Morana cunoştea cealaltă mână ca pe dosul

ei, şi-a întors gâtul. Ochii ei au urmărit strânsoarea puternică, tendoanele de pe antebraţe, aluzia tatuajului, venele şi muşchii încordaţi, până la faţa lui. Ochii lui Tristan Caine erau fermi şi strânsoarea fermă pe tipul de luptător care l-a privit cu privirea, animozitatea se revărsa de pe el în valuri. Morana s-a încruntat, presimţind o istorie veche între cei doi.

Luptătorul a tras de braţul lui; strânsoarea lui Tristan Caine s-a flexat, dar nu s-a slăbit, forţa acesteia uimind-o. Era un om mare cel pe care îl ţinea, un om mare care părea să depună un efort considerabil pentru a se desprinde.

„Atinge-o din nou fără permisiune”, a declarat Tristan Caine atât de încet încât impactul a lovit-o mai tare, vocea aceea de whisky şi păcat trimiţându-i fiori de un cu totul alt fel pe şira spinării, „şi te voi rupe”.

Camera a devenit complet tăcută. Morana s-a uitat la ceilalţi gorile pentru a-i vedea pe majoritatea cu mâinile pe arme, apoi la Maroni care îl privea pe Tristan Caine cu o atenţie răpitoare.

„Interesant”, a murmurat el, un zâmbet apărându-i pe faţă care nu-i plăcea deloc.

Tristan Caine i-a dat drumul luptătorului şi s-a întors cu faţa la ea, dându-le spatele lui Maroni şi gorilelor sale, într-o mişcare care arăta atât încrederea sa totală în incapacitatea lor de a-i face rău, cât şi încrederea în Dante că îi va păzi spatele. Acest lucru a fost neaşteptat. Nu crezuse că se va apropia de ea unde Maroni putea să o privească, din motive evidente. Faptul că nu numai că era

aproape, dar aproape că se etala în faţa bărbatului mai în vârstă a luat-o pe nepregătite.

Morana a înghiţit în sec, înclinând capul pe spate, surprinsă de acei ochi albaştri, albaştri. El a ridicat mâinile în semn de întrebare tăcută, iar ea a dat din cap, acordându-i permisiunea. Fără să-şi ia ochii de la ai ei, el şi-a aşezat mâinile pe umerii ei, atingând-o pentru prima dată. Pieptul ei s-a îngreunat cu o inspiraţie. Şi-a păstrat atingerea uşoară în timp ce şi-a alunecat mâna spre spatele ei, trecând-o pe coloana vertebrală. Trupul ei s-a arcuit, sânii ei atingându-l.
trunchi înainte de a-şi putea controla reacţia, conştientă de numeroşii ochi aţintiţi asupra lor.

După ce a terminat cu trunchiul ei, s-a aşezat într-un genunchi. Muşcându-şi interiorul obrazului, a privit în jos. Mâinile lui mari îi trasau pe şolduri, făcându-i inima să bată cu putere peste tot în corp. Mâinile lui au coborât şi i-au atins glezna pe sub tivul fustei ei lungi. Respiraţia i s-a întrerupt în timp ce îşi strângea mâinile pentru a le împiedica să-i atingă scrupul, gura îi furnica de senzaţia amintită că îi ardea pielea când o săruta. A văzut căldura care îi răspundea în ochii lui în timp ce mâinile lui îi urcau pe gambele ei, degetele lui aspre mângâindu-i pielea pentru prima dată într- o cameră plină de mafioţi. Dar se potrivea având în vedere că prima lor dată fusese într-un restaurant mafiot cu mafioţi în faţa uşii.

Mâinile lui se opriră pe genunchiul ei, ochii lui se

topiseră. Ea a inspirat adânc. El ştia exact unde se aflau cuţitele ei, ştia de când intrase în cameră. Ar fi putut să o verifice de peste fustă. Cu toate acestea, el se ridicase pe un genunchi şi îşi pusese mâinile direct pe pielea ei, fără să ridice măcar o dată tivul fustei de pe podea. Nu-i scăpase ce făcea. Era o declaraţie pentru toţi bărbaţii din încăpere, pentru femeia care încercase să-l revendice şi pentru Morana însăşi. Era o declaraţie tare şi clară. Ea era a lui.

Cu pieptul strâns, ea îl privea, cu ochii lui, conştientă de fiecare bărbat din încăpere, dar complet inconştientă de orice alt bărbat, simţind cum mâna lui urcă încet spre interiorul coapselor ei într-o mişcare atât de intimă, de parcă ar fi făcut-o de mii de ori înainte. I-a simţit mâinile lui găsindu-i cuţitele şi l-a simţit cum le scotea cu îndemânare, acelaşi cuţit pe care ea il ţinuse la spate chiar în această casă în prima noapte.

Aerul dintre ei s-a îngroşat. Miezul ei a pulsat.

Un centimetru mai sus şi ar fi simţit cât de udă era, chiar în mijlocul acestei camere, doar pentru el. Putea s-o facă şi el. Nimeni nu ar fi văzut sau observat.

Coapsele ei au început să tremure chiar dacă încerca să-şi păstreze faţa albă, durerea din burtă devenind din ce în ce mai grea, zgâriind tot mai jos spre mâinile lui. Îşi simţea muşchii încordându-se în mod natural spre acele degete, pereţii ei încleştându-se de nevoia de a fi umplută, de a fi umplută de el. El nu o atinsese niciodată acolo, nu cu acea blândeţe cu care îi ţinea acum carnea. Ea tânjea după asta. Tânjea după acele degete în interiorul ei, mişcându-se în

timp ce buzele lui îi sărutau gâtul şi parfumul lui îi umplea nasul şi respiraţiile lui se adânceau în urechile ei. Îşi dorea ca simţurile ei să fie umplute de el. Ea tânjea după asta.

Iar el a citit totul în ochii ei, a văzut dorinţa goală care îi picta ochii. Degetele lui s-au strâns infinitezimal pe pielea ei. Doar câţiva centimetri. Doar un pic.

Pieptul i s-a umflat. Mâna lui s-a îndoit. Ea a tremurat. Maxilarul lui s-a înăsprit.

Cu repeziciune, se ridică, cu cuţitele în mâini, şi se întoarse cu faţa spre cameră, lăsând tremurături în corpul ei. În afară de Dante, toată lumea se holba. Morana a respirat adânc pentru a-şi ţine roşeaţa din obraji. Tristan Caine îşi luă poziţia lângă ea, buzunarul cuţitelor şi îşi îndreptă privirea egală spre Maroni.

„Cred că o să mă bucur să o am pe Morana ca oaspete, Tristan”, a spus Maroni cu zâmbetul care i-a domolit rapid căldura. Dante avusese dreptate. Va trebui să fie atentă, foarte atentă cu acest bărbat. Tristan Caine nu a reacţionat. Nu în exterior, cel puţin. Ştia destule despre om ca să discearnă că în interior se întâmplau mult mai multe decât îşi dădea seama oricine.

„Cum i-ai cunoscut pe fiul meu şi pe Tristan, Morana?” Maroni a cerut mai degrabă decât a întrebat. „Spune-mi, sunt curios.”

Morana şi-a înăbuşit emoţiile şi a imitat zâmbetul lui Maroni. „Este o poveste lungă.”

Buzele lui Maroni s-au strâns. Apoi, s-a întors spre unul dintre gorile. „Pune-o pe Antria să pregătească camera de oaspeţi.”

„Nu e nevoie”, a vorbit Tristan Caine pentru prima dată după o vreme. „Ea rămâne cu mine.”

Maroni a clătinat din cap, încrucişând un picior peste celălalt, instalându-se. „Nu, nu are.”

Tristan Caine nu a scos un cuvânt, doar l-a privit fix pe bărbat. Maroni l-a privit şi el. Acum ştia despre ce vorbise Dante.

„Tristan, iubitule”, a vorbit Chiara din spate, făcându-i maxilarul lui Morana să se strângă din cauza nevoii bruşte de a face ceva violent. „Până când Lorenzo nu va vorbi cu cine trebuie, nu-i poate permite să locuiască atât de departe de complexul principal. Ea trebuie să-i câştige încrederea. Până atunci, ea va fi un oaspete binevenit în casa principală, nu-i aşa, Lorenzo?”

„Bineînţeles”, a fost de acord Maroni, fără să-şi ia ochii de la tânăr.

Morana şi-a ridicat privirea spre Tristan Caine pentru a-i vedea faţa complet lipsită de orice indiciu – nici o încleştare a maxilarului, nici o expresie în ochi, nici un tic în obraz. Nimic. Văzându-l aşa, a făcut-o brusc să realizeze că nu fusese singura care îşi lăsase garda jos. Şi el făcea la fel, doar că atunci când o privea sau când era cu Dante şi

Amara.

„Rămâne cu mine”, a declarat el din nou.

„Nu este posibil”, a respins imediat Maroni.

Tocmai când a deschis gura să vorbească, Dante a preluat controlul. „Dacă rămâne în casa principală, iţi dai cuvântul că nu i se va întâmpla nimic rău?”

Tristan Caine i-a aruncat o privire tăioasă lui Dante; Dante doar a clătinat din cap, o comunicare tăcută între cei doi bărbaţi.

Maroni a urmărit interacţiunea cu interes. „Atâta timp cât nu face rău nimănui.”

Chiar dacă o parte din ea se înfuria că se vorbea despre ea ca şi cum nu ar fi fost acolo, a înăbuşit-o, ştiind că nu era nici momentul, nici locul potrivit.

„Voi sta la casa principală”, a spus ea înainte ca situaţia să scape de sub control, ceea ce era cât pe ce să se întâmple, pentru că ştia că bărbaţii încăpăţânaţi nu se vor lăsa înduplecaţi. Ea era osul lui şi el îi trântise asta în faţă lui Maroni; Maroni voia să-i ia osul ca să-l facă să plătească. Nu trebuia să fii un geniu ca să-ţi dai seama de asta. Trebuiau să se descurce.

„Minunat”, a zâmbit Maroni. „Vin”, a arătat spre bărbatul cu cicatrice şi ochi goi, „vă va însoţi în camera dumneavoastră. Te poţi întâlni cu toată lumea diseară la cină”.

Morana a dat politicos din cap. „Mulţumesc.”

Vin s-a îndreptat spre uşă pe tăcute. Luând asta drept semnal, s-a întors spre cei doi bărbaţi – Dante îi aruncă o privire liniştitoare, Tristan Caine încă stoic
- şi le-a făcut un mic semn din cap. Dorind să se îndepărteze rapid de tensiunea tot mai mare din încăpere, s-a grăbit spre locul unde se afla Vin. De îndată ce a fost la câţiva paşi de ea, el a început să meargă din nou, conducându-i afară din intrare şi urcând scările.

Morana a privit în jurul scării impresionante pe care nu avusese ocazia să o admire prima dată. Candelabrul strălucea în lumina soarelui care se revărsa prin ferestrele

mari, scânteierile dansând pe el. Reflexiile colorate dansau pe podea, creând o atmosferă eterică. Aproape că a putut uita pentru o secundă unde se afla. Tablouri mari cu privelişti erau aranjate cu artă de-a lungul pereţilor scării. Le-a examinat pe toate, urmărindu-l pe bărbatul tăcut pe două etaje. Pe palierul de la etajul al doilea, Vin a virat la dreapta pe un coridor.

„Mai sunt şi alţii la acest etaj?”, a întrebat ea, iniţiind conversaţia şi rupând tăcerea.

„Nu”, a răspuns el, cu un ton sec.

„Deci, ce este la acest etaj?”

„Camerele de oaspeţi.”

Bine. „Mai sunt şi alţi oaspeţi în acest moment?”

„Câţiva.”

/

Morana a suspinat. Omul era o barcă plină de informaţii. Urmându-l pe coridor şi trecând pe lângă mai multe uşi, a observat felul în care mergea, un uşor şchiopătat în pasul stâng şi s-a întrebat ce i se întâmplase. Înainte ca ea să se gândească mai mult, s-au oprit în dreptul celei de-a treia uşi pe care el i-a deschis-o. Ea era pe punctul de a intra când el şi-a împins mâna în faţa ei, oprindu-o.

Şi-a ridicat privirea spre el, brusc conştientă că era neînarmată cu un bărbat străin pe un etaj unde nimeni nu avea să o audă ţipând. Cu muşchii încordaţi, ea a făcut un pas înapoi când el s-a aplecat şi a scos rapid un cuţit mic din ciorap. Fără un cuvânt, s-a ridicat şi i-a întins cuţitul.

Morana îşi privi, uimit, mâna stângă plină de cicatrici şi cuţitul care stătea pe ea.

Ezitantă, neînţelegând ce şi de ce făcea el, a luat cuţitul.

„De ce?” Bărbatul a şoptit. „Eşti cu vulturii acum. Ei se hrănesc cu morţii.” Un fior îi trecu pe şira spinării, iar strânsoarea ei se strânse pe cuţit.

Vin şi-a retras mâna şi i-a făcut semn să intre. „Vor activa în curând urechile din această cameră. Rămâneţi atenţi.”

/ /

Cu această informaţie, s-a întors pe călcâie şi a plecat cu acel şchiopătând, lăsând-o pe Morana să se resimtă după întreaga interacţiune.

Cu toate acestea, se simţea mai bine ştiind că avea un fel de armă. Închizând uşa în urma ei, a privit în jurul camerei spaţioase, verificând pereţii şi tavanul în căutarea camerelor de luat vederi. Nu a putut vedea niciuna, dar era sigură că existau câteva.

Uşa s-a încuiat, iar ea a intrat mai adânc în camera opulentă făcută în crem şi albastru. Un pat de mărimea lui Caine ocupa spaţiul central, o mică zonă de relaxare vizavi de acesta, o comodă şi o comodă din lemn de stejar împodobind celălalt colţ al camerei. Ferestrele mari, cu un scaun confortabil, dădeau spre terenul verde întinzându-se în spatele conacului. Sa uitat afară, văzând linia de copaci în spatele căreia ştia că se aflau celelalte aripi, zărind în depărtare apele albastre ale lacului.

Oare tocmai schimbase o cuşcă cu alta? De acord, aceasta părea mai puţin sterilă, dar exista, sub un acoperiş în care nu se simţea în siguranţă, plănuind să doarmă noaptea cu un cuţit sub pernă şi să ţină uşile încuiate. Şi iată-o din nou pregătită să meargă la cină în acea seară la o masă plină de străini. Era acolo, singură, din nou.

Vibraţia telefonului ei a pătruns în gândurile ei. A scos telefonul din geantă şi a deschis noul mesaj.

Tristan: *Erai ud?*

Morana a privit terenul, un mic zâmbet formându-i-se pe buze.

Morana: *Nu vei afla niciodată.*

Tristan: *Da, o voi face.*

Ea a pufnit.

Morana: *Pot vedea lacul de la fereastra mea.*

Tristan: *Pot vedea fereastra ta de la mine.*

Inima bătând brusc mai tare, Morana s-a uitat pe fereastră, încercând să vadă unde era locul lui. A văzut mai multe clădiri răspândite în spatele liniei de copaci şi apoi şi-a amintit ce îi spusese Dante.

„Aripa lui este cea mai mică, ca suprafaţă. Este, de asemenea, cea mai îndepărtată de casa principală şi de celelalte aripi. Locuieşte singur acolo.”

Cu inima în gât, Morana a strâmbat din ochi şi a încercat să găsească singura clădire care se deosebea de celelalte. Şi a găsit-o. Chiar lângă lac. În timp ce celelalte aripi erau împrăştiate în partea de vest a complexului, acea clădire singuratică se afla singură în est, înconjurată de verdeaţă pe o parte şi de apă pe cealaltă. Jumătate sălbatică, jumătate

îmblânzită. La fel ca omul. Nu putea să vadă nimic înăuntru din cauza distanţei, dar simplul fapt de a şti că el o vedea, că încă o privea în ciuda efortului lui Maroni de a o lua, o umpluse de o căldură cu care nu era obişnuită.

El o putea vedea.

Morana şi-a dat seama, privind acea clădire mică din depărtare, că se înşelase.

Nu era singură.

Nu mai era

singură.

Era aproape timpul pentru cină.

O doamnă de vreo patruzeci şi ceva de ani, în mod clar membră a personalului, venise în cameră cu aproape o oră în urmă, cu o rochie înfăşurată pe braţ. Nu scosese niciun cuvânt, îi înmânase pur şi simplu rochia Moranei când a deschis uşa şi îşi continuase drumul. Oricât de derutant ar fi

fost acest lucru, Morana era mai curioasă de ce i-ar fi trimis Maroni o rochie şi dacă ar fi trebuit să o poarte. Din păcate, ea nu prea avea de ales. Nu-şi împachetase propria garderobă când plecase de acasă şi tot ce avea la ea erau lucruri împrumutate din dulapul Amarei, care erau mai casual decât cerea cina.

Uitându-se la rochie – un număr lung, mătăsos, de culoare verde pădure, cu mâneci întregi, un decolteu modest şi un spate simplu, şi o crăpătură scandaloasă pe o parte până în partea superioară a coapsei – Morana a clătinat din cap şi şi-a scos halatul de baie, proaspăt duşat şi curat, şi a îmbrăcat rochia. Îi venea ca o mănuşă şi asta era deranjant, mai ales că Maroni i-o trimisese. Pur şi simplu ştia asta. Faptul că se uitase la ea suficient de mult timp pentru a obţine o

măsură a mărimilor ei a făcut ca părul de pe ceafă să i se ridice şi nu într-un sens bun. Luptându-se cu un fior, Morana a netezit ţesătura şi s-a gândit dacă să lege cuţitul de ea însăşi. Deşi faptul că îl ţinea la ea ar fi făcut-o să se simtă mai în siguranţă, nu avea nicio altă armă şi, dacă era percheziţionată din nou, ar fi putut să o piardă. Oricât de mult ar fi durut-o, ar fi trebuit să-l lase ascuns chiar în cameră.

Îşi perie părul, îşi aplică cu grijă corectorul pentru a acoperi cele câteva vânătăi rămase în urma nopţii din cimitir. Acestea fiind făcute, şi-a aplicat rimelul şi şi-a vopsit buzele în roşu sânge. Făcuse o dată greşeala de a se afla în conac nepregătită, nu avea să o mai facă din nou. Nu-i plăcea nesiguranţa care-i dădea cu capul de pământ la vederea femeilor frumoase, mai ales când una dintre ele punea ochii pe bărbatul ei.

Bărbatul ei?

Mâna care ţinea rujul s-a oprit brusc, plutind în aer în timp ce se privea în oglindă, cu inima bătându-i tare.

Omul ei.

De unde naiba a apărut asta?

Ei nu aveau o astfel de relaţie şi se îndoia că ar fi avut vreodată. Chiar dacă ea fusese a lui cu mult înainte de a-l cunoaşte. Chiar dacă el o revendicase în moduri mici şi subtile de-a lungul celor două săptămâni. Chiar dacă o atinsese pentru prima dată ca un semn că îi aparţinea (oricât de arhaic ar suna asta). Ochii ei s-au închis, amintindu-şi de senzaţia degetelor lui aspre şi calofile care îi urcau pe

coapse. Expiră. Pielea i s-a pietrificat, un fior delicios străbătându-i coloana vertebrală. Ea era a lui. Până acum, probabil că toată lumea din mafie ştia. Ea ştia. Dar era el bărbatul ei?

A inspirat din nou şi s-a întors la buze, scrutându-şi cu atenţie propriul chip. Era destul de drăguţă, cu siguranţă. Deşi nu la fel de frumoasă din punct de vedere vizual.

uimitoare ca Chiara Mancini. Dar a contat asta? Nu a contat niciodată, nu pentru ea. Întotdeauna se simţise bine în pielea ei, mai ales pentru că îşi iubea inteligenţa şi spiritul ei reprimat, care aşteptau persoana potrivită cu care să riposteze. Acesta era şi motivul pentru care nu credea că nici pentru el nu conta. Îşi amintea felul în care îi dăduse pur şi simplu acea strângere de cap strânsă atunci când Chiara se dăduse peste cap cu el, iar buzele ei se întoarser ă într-un zâmbet.

La naiba, da, era al ei. Oricât de mult timp, stricat şi găurit, şi oricum ar fi fost, era al ei. Şi mult noroc oricui ar fi încercat să se interpună între asta.

Simţind puterea acelei acceptări pătrunzându-i în pori, Morana şi-a periat părul o ultimă dată cu degetele, a intrat în singura pereche de tocuri aurii şi a deschis uşa, doar pentru a se afla faţă în faţă cu diavoliţa. Chiara Mancini.

Interesant.

Cealaltă femeie, superbă într-o rochie roşie de tip wrap care îi arăta decolteul exact cât trebuie, i-a oferit Moranei un zâmbet la fel de fals ca şi genele ei. Morana nici măcar nu s-a deranjat.

„Sper că te-ai acomodat bine”, a întrebat Chiara, cu o voce joasă şi moale. Morana înţelegea de ce bărbaţii care nu se uitau sub suprafaţă s-ar fi îndrăgostit cu capul de această femeie. Din fericire, îi lipseau părţile corpului necesare pentru a fi o sculă superficială.

„Sunt sigură că n-aţi venit aici ca să mă întrebaţi ce mai fac, doamnă Mancini”, a spus Morana cu vocea ei cea mai uscată. „Oh, este doamna, nui aşa?”, a clipit ea inocentă, ştiind că a dat în cap când faţa celeilalte femei s-a crispat.

„Da, sunt căsătorită cu vărul primar al lui Lorenzo”, a rostit ea cu voce scăzută. „Nu este cea mai ideală căsătorie. Dar atunci, de când ascultă mafia când o
femeia îşi acuză soţul de viol?”

Ea nu minţea. Morana a văzut-o în ochii ei şi inima ei, oricât de tare ar fi fost, s-a înmuiat. „Îmi pare rău.” Ce altceva ar mai fi putut spune? Unii oameni au primit licenţa de a fi monştri.

Chiara s-a scuturat vizibil de orice gând care o chinuise şi s-a concentrat din nou asupra Moranei. „Nu vreau simpatia ta. Ceea ce vreau este ca tu să păstrezi distanţa faţă de Dante şi Tristan.”

Morana îşi înclină capul într-o parte, întărindu-se din nou, chiar dacă compasiunea persista. „Şi de ce aş face tot ce vrei tu?”.

Chiara făcu un pas înainte, mâna ei trântindu-se o dată pe uşă, cu ochii supăraţi pe ea. „Pentru că ei sunt cei buni şi nu merită furtuna de rahat pe care ai creat-o, prinţesă. Nici unul dintre ei. Mai ales Tristan.”

Morana a simţit cum i se strânge stomacul. „Ce ştii

despre ceea ce merită?”.

Chiara a zâmbit. „Ştiu că mi-o trage regulat de aproape doi ani, iar Tristan nu face regulat.”

Foc.

Nu exista un alt cuvânt pentru ceea ce se răspândea în pieptul ei, mâncându-i măruntaiele. Simţea cum arsura i se târa pe gât, pe obraji şi, în cele din urmă, i se aburca în ochi. Dar nu putea lăsa să se vadă, nu putea lăsa să o afecteze. Şi asta o durea. *Chiar durea.* Nu faptul că se culcase cu această femeie, ci faptul că o făcuse în mod regulat. Pentru că asta însemna că ea însemna ceva pentru el. Din punct de vedere emoţional. Şi asta a ars.

Anii de practică venind la îndemână, Morana şi-a păstrat calmul, nepermiţându-şi nici măcar să îşi încolăcească degetele în palme, şi i-a zâmbit celeilalte femei. „La naiba. La timpul trecut, doamnă Mancini. Dar eu sunt prezentul şi viitorul previzibil.”

Zâmbetul Clarei s-a şovăit. „Se va întoarce la mine.”

/

„Poate”, a ridicat Morana din umeri. Şi apoi s-a aplecat mai aproape. „Sau poate, îl voi distruge pentru oricine altcineva.”

Înainte ca cealaltă femeie să mai poată spune ceva, Morana făcu un pas afară. „Acum, v-ati făcut datoria şi m-ati avertizat. Nu am tinut cont de ele. Amândoi ştim unde ne aflăm şi amândoi ştim că niciunul dintre noi nu va da un ghiont. Oricum, mi-e foame, aşa că scuză-mă.”

Fără un alt cuvânt, Morana a încuiat uşa în urma ei şi a plecat, fără să se uite înapoi la femeia care turnase benzină

peste ceea ce fusese doar o mică scânteie. Era o flacără acum, o flacără care voia să distrugă. El. L-ar fi distrus pentru oricine altcineva.

Pentru prima dată în relaţia lor întortocheată, ea şi-a scos telefonul şi i-a trimis primul mesaj.

Morana: *Vaginul meu tocmai a devenit interzis pentru tine.*

Răspunsul său a venit aproape imediat.

Tristan: *?*

Semn de întrebare. Îi trimisese un nenorocit de semn de întrebare. Ea era înfierbântată.

Morana: *Nu că ar conta. Obişnuitul tău ar fi mai mult decât fericit să te primească în patul ei, sunt sigură.*

Nici un răspuns imediat. Bineînţeles că da. Morana a coborât scările, abia dacă s-a uitat la tablourile de pe pereţi, urmărindu-şi paşii în timp ce acel nod de foc i se încolăcea mai tare în pântece. Telefonul ei a vibrat cu mesajul primit.

Tristan Caine: *Gelos?*

Doamne, trebuie să fi fost cel mai prost om de pe faţa pământului. Nu se întreba o femeie care era geloasă ca naiba dacă era geloasă. Pur şi simplu *nu.*

Morana: *O să te întreb acelaşi lucru după ce îmi găsesc un armăsar sexy de la bufetul din acest conac.*

El nu a răspuns.

Morana a scuturat din cap, încercând să se scuture de norul ciudat de deasupra capului ei şi să îşi recapete acel mojo vesel. Nu a funcţionat prea bine.

A ajuns în cele din urmă la parter, palierul fiind aproape gol, cu excepţia a doi membri ai personalului care îşi făceau treburile. Morana i-a ignorat, aşa cum şi ei au ignorat-o pe ea, mergând în direcţia zonei de luat masa (pe care şi-o amintea de la intrarea prin efracţie cu câteva săptămâni în urmă). Paşii ei erau înăbuşiţi de covorul gros care căptuşea holul şi coridorul. Luminile erau cocoţate pe ambele părţi ale coridorului ca nişte torţe de foc, adăugând o estetică antică locului. În acea strălucire caldă, Morana a intrat în cele din urmă în sala de mese şi s-a oprit.

Era goală, cu excepţia unei doamne în uniformă de menajeră care poziţiona tacâmurile pe masă. Morana s-a uitat la acea masă – lungă, din lemn şi capabilă să găzduiască cel puţin treizeci de persoane – întrebându- se dacă era aceeaşi masă la care fusese pusă când era copil sau dacă era o altă masă într-o altă cameră. Această parte a poveştii ea nu o cunoştea. Şi dacă aceasta era într-adevăr

aceeaşi masă din aceeaşi încăpere unde, cu douăzeci de ani în urmă, un băiat tânăr şi nevinovat fusese marcat pe viaţă, Morana se întreba ce-i trebuia ca să vină în mod regulat în această încăpere şi să mănânce pe masa pe care fusese stropit sângele tatălui său.

Acolo, în acea cameră plină de demoni, toată amploarea torturii sale a lovit-o pe Morana în cap, făcând-o să se împiedice. Ea a prins

marginea ferestrei lângă care stătea, inima i se frângea pentru el. Să trebuiască să stea alături de oamenii care îl torturau şi îl antrenau, să-i vadă râzând şi făcând glume, să primească liniştită hrană acolo unde viaţa ta se ducea naibii… cum se putea vindeca cineva de aşa ceva?

S-a întors cu spatele la cameră şi a privit pe fereastră, încercând să se concentreze, chiar dacă îi venea să plângă de durerea pe care o simţea pentru el, pentru ea, pentru ei. Oare erau cu adevărat condamnaţi? Ce încerca ea să facă? Ce făcea ea crezând că un bărbat atât de grav rănit se va putea vindeca vreodată îndeajuns pentru a fi cu ea? Se terminaseră chiar înainte de a începe. Şi ăsta era un gând deprimant, deprimant. Conflictul din interiorul ei a urmat, o parte din ea trăgând-o spre evidenţa a două săptămâni, cealaltă parte arătându-i impactul a douăzeci de ani.

Lăsând să iasă o gură de aer, a privit nesfârşitul teren verde din jurul casei, care se termina cu umbra pădurii. Luna, o semilună frumoasă pe cerul întunecat, se juca de-a v-aţi ascunselea cu norii. Câţiva bărbaţi patrulau pe jos pe proprietate, înarmaţi, în timp ce alţi câţiva în costume erau adunaţi în jurul unui mic foc de tabără, discutând.

„Bună seara.”

Morana s-a întors şi a văzut un bărbat mai în vârstă şi chipeş intrând în cameră, îmbrăcat într-un costum elegant ca şi ceilalţi.

„Bună seara”, a răspuns ea liniştită.

„Sunt Leo Mancini”, a spus bărbatul, zâmbind. Morana l-a privit de sus în jos, cu ochii îngustându-se.

„Eşti Mancini cel căruia îi place să-şi violeze soţia sau e o rudă mai săracă a ta?”

Bărbatul, care zâmbise până atunci, şi-a pierdut manierele. Morana s-a întărit, stând în picioare, fără să privească în altă parte.

„Aveţi mare grijă, doamnă Vitalio”, a ameninţat el. Tensiunea din încăpere a escaladat, întreruptă doar de zgomotul oamenilor care intrau. Morana şi-a întors privirea spre intrare, văzând o grămadă de bărbaţi şi femei ciudate, adulţi şi adolescenţi, intrând în cameră. Ea a recunoscut doar trei feţe.

Lorenzo Maroni a văzut-o stând lângă fereastră şi a schiţat zâmbetul care făcea ca furnicile să se târască pe braţe. Morana şi-a întors deliberat privirea, pentru a-l vedea pe Dante intrând pe sub arcadă, îmbrăcat într-un tricou alb şi blugi, cu un pistol băgat la centură, cu părul ud şi dat pe spate de pe faţa lui puternică. Era pentru prima dată când îl vedea atât de dezinvolt. El a văzut-o, i-a oferit un mic zâmbet pe care ea i l-a întors, bucuroasă că avea un prieten în acest loc ciudat.

Şi atunci a intrat Tristan Caine, îmbrăcat la fel ca Dante, cu tricoul negru şi blugii decolorate, fără pistol la vedere. Nu ştia dacă asta era curajos sau prostesc sau ambele. Oricum ar fi, nu putea să nu admire genul ăsta de încredere. Privindu-i pe cei doi bărbaţi în mulţimea de oameni îmbrăcaţi la patru ace, Morana nu ştia dacă aşa se îmbrăcau întotdeauna pentru cină sau dacă acesta era un uriaş „du-te dracului” pentru Maroni şi sistemul său.

Judecând după privirea dezaprobatoare de pe faţa bărbatului, ea ar fi pariat pe cea de-a doua variantă.

Era conştientă de privirile curioase îndreptate asupra ei în timp ce se îndrepta spre scaunul pe care Lorenzo îi indicase să-l ocupe. Personalul aducea mâncarea în timp ce toată lumea îşi ocupa locurile într-o coregrafie care vorbea de ani de practică. Şi-a tras scaunul, aşezat strategic între un adolescent cu părul negru şi un bărbat mai în vârstă pe care nu-l cunoştea. Ochii ei îi căutau pe cei doi oameni pe care îi cunoştea, pentru a-i vedea vizavi de partea ei, dar mai aproape de capul mesei, unde Lorenzo stătea ca un împărat autoproclamat.

„Sunteti din familie?”, a întrebat-o curioasă adolescenta.

Ea a clătinat din cap. Băiatul a deschis gura să întrebe ceva, când o umbră a căzut peste ei. Morana şi-a ridicat privirea şi l-a văzut pe Tristan Caine stând în spatele băiatului, cu fata ştearsă de orice emotie, cu ochii atintiti asupra ei.

S-a adresat băiatului. „Vrei să stai cu vărul tău?”

Băiatul a făcut ochii mari. „Dar nu am voie să urc pe masă”.

„Acum ai voie. Pleacă.”

Băiatul nu avea nevoie să i se spună de două ori. A ieşit de pe scaun şi a ajuns lângă Dante în toată exuberanţa lui tinerească. Morana l-a văzut pe Tristan Caine ocupând locul de lângă al ei, hiperconştientă de toţi ochii aţintiţi asupra lor, hiperconştientă de forma lui mare şi solidă, caldă la doar câţiva centimetri de ea. A înghiţit în sec, concentrându-se pe respiraţia ei, îmbrăcând masca indiferenţei atent confecţionate, de parcă asta nu era deloc mare lucru. Ba nu. Nu era mare lucru. Tristan Caine schimbând ani de zile aranjarea locurilor şi aşezându-se lângă ea în faţa tuturor – nu era mare lucru. Putea să simtă mirosul acela mosc care era numai al lui, să simtă aerul de fiecare dată când inspira şi expira uşor, să simtă cum forţa pură a prezenţei lui o mângâia peste tot.

A venit mâncarea. Nimeni nu a scos un cuvânt. El nu a spus nici un cuvânt. Morana simţea practic cum tensiunea urca în timp ce-şi ţinea ochii lipiţi de farfurie ca şi cum ar fi fost răspunsul la pacea globală.

„Tristan,” vocea lui Maroni venea din capul mesei, tare. Zgomotul tacâmurilor s-a oprit. Şi-a ţinut capul plecat, conştientă de faptul că bărbatul de lângă ea privea în sus în tăcere.

„Acest lucru nu se va mai întâmpla”, a avertizat el.

Bărbatul de lângă ea a spus pe acelaşi ton. „Ar fi bine să

nu fie aşa.”

Sfinte Sisoe. Şi-a ridicat privirea exact la timp pentru a-l vedea pe Maroni încruntat. Tristan Caine a continuat să mănânce. Nimeni nu a spus nimic, dar încet, au reluat mâncarea. Morana s-a uitat în jos la supa din faţa ei, pofta de mâncare pierzându-se sub toată tensiunea din corpul ei. Forţându-se să bea puţin, aproape că a scăpat lingura când o mână a intrat pe sub crăpătura rochiei ei, ţinându-i interiorul coapsei aşa cum avea tot dreptul. Ea ştia ce făcea. O testa.

Morana şi-a relaxat corpul, închizându-şi coapsele cu putere, prinzându-i mâna între ele, la câţiva centimetri de miezul ei palpitant. El şi- a flexat degetele, mişcarea trimiţând senzaţia să curgă ca o săgeată spre centrul ei. Ea nu şi-a deschis picioarele şi nici nu i-a lăsat mâna lui loc să se mişte. El a apucat cu putere una dintre coapsele ei, degetele făcându-şi loc între picioarele ei suficient de liber pentru a-şi scoate mâna. Morana a simţit pierderea care se plimba fantomatic pe pielea ei, a ştiut după căldură că amprenta acelei mâini urma să întunece carnea din interiorul piciorului ei. O emoţiona, ştirea că el fusese acolo, dovada marcată pe pielea ei, atât de aproape. Era udă.

„Morana”, vocea lui Maroni a străpuns ameţeala indusă de pofte, înfiorând-o. Şi-a ridicat privirea pentru a-l vedea pe bărbat ştergându-şi gura cu şerveţelul.

„L-am informat pe tatăl tău că eşti aici.”

Morana s-a încordat, dar nu şi-a luat ochii de la bărbat. „Minunat”, a ieşit vocea ei nonşalantă.

Maroni a zâmbit pe sub barbă, uitându-se în jurul mesei. „Toată lumea, aceasta este Morana Vitalio, fiica lui Gabriel Vitalio.”

Aerul din jurul mesei, care fusese curios, dar relaxat, s-a răcit la acest anunţ. Toate privirile s-au îndreptat spre ea, iar ea şi-a ţinut ochii fixaţi pe bărbatul de la scaunul din capul mesei. El a continuat. „Ea se află aici în calitate de oaspete, bineînţeles, aşa că toată lumea o va trata ca atare. Oricine va vedea pe cineva care nu o va trata ca pe un oaspete îmi va fi raportat mie.”

Morana a auzit avertismentul pentru ea însăşi, tare şi clar, în asta. Nu te simţi ca acasă.

Maroni a făcut un pas mai departe. „Stă în camera de oaspeţi de la etajul al doilea”, a spus el tuturor. „Nimeni nu o va deranja. Este fiica tatălui ei,
până la urma.”

Maxilarul i s-a încleştat în timp ce mâna i se încleşta, dorinţa de a urca pe masa şi de a-l lovi cu pumnul în faţa pe ticălosul îngâmfat fiind acuta.

Maroni s-a uitat în jurul mesei, iar ochii lui s-au oprit asupra lui Tristan Caine. „Şi nimeni nu se va atinge de ea.”

Mâna de pe coapsa ei a revenit. De data aceasta, a lăsat-o să rămână.

„Dar trebuie să ai grijă, Morana. Din păcate, accidentele se pot întâmpla oriunde.”

Ceea ce însemna că oricine îi putea face rău şi el nu ar fi făcut nimic. Morana ştia ce făcea Maroni. Era prinsă în acea luptă dintre el şi bărbatul de lângă ea, dar se plasase acolo de bunăvoie. Ştia în ce se băga.

Şi asta a fost ceea ce a determinat-o să se răzbune. „Şi dacă vreau ca cineva să mă atingă?”.

Ochii lui Maroni au zburat spre ea, surprinşi. Nu se aşteptase la asta. Apoi i-a oferit acel zâmbet şmecheresc care o făcea să vrea să-i dea în cap.

„Atunci vei primi mai mult decât te-ai aşteptat, fetiţo.” La naiba. Ticălosul.

Sângele ei fierbea. S-a mişcat să se ridice când mâna de pe coapsa ei s-a strâns, ţinându-o pe loc, spunându-i să se calmeze. Pentru prima dată în timpul cinei, s-a uitat la el, furia ei faţă de tot ce se întâmplase clocotind. Dar furtuna pe care a văzut-o în ochii lui a făcut-o să se oprească. Ochii lui, acei magnifici ochi albaştri, erau aţintiţi asupra lui Lorenzo Maroni şi strigau atât de mult moarte încât i-au dat fiori pe şira spinării. Şi-a dat seama că nu l-ar fi putut urî niciodată pe Maroni atât de mult pe cât îl ura acest om. Şi asta a linişţit-o.

„Cred că singurii pe care îi sperii sunt copiii, părinte”, a

comentat sec Dante de la locul lui. „Lasă-i să mănânce în pace.”

Copiii, pe această notă, şi-au astupat repede gura. Adulţii i-au urmat. Restul cinei a zburat, rămăşiţele de tensiune persistând în aer. Şi pe tot parcursul cinei, mâna lui a rămas pe coapsa ei, fără să o mângâie, fără să se mişte, fără să facă nimic altceva decât să fie. Morana avea nu a experimentat niciodată – felul în care o atingere o putea ancora. Singura dată când se apropiase de ea fusese cu el când avusese atacul de panică. Dar asta era diferit. De data aceasta era conştientă şi conştientă de tot, emoţiile ei erau încă peste tot, iar atingerea lui, nu sexuală, nu senzuală, pur şi simplu o atingere, era împământenitoare. A făcut-o să-şi dea seama cât de înfometată fusese de această senzaţie toată viaţa ei, cât de mult tânjea pielea ei după contactul cu un altul şi nu-l avusese niciodată, cât de mult îşi dorise atingerea lui normală. Simpla greutate a mâinii lui pe carnea ei o făcea să se simtă uşoară, mai uşoară decât înainte.

După ce au terminat cu cina, copiii s-au scuzat şi au părăsit camera. Unii adulţi au luat exemplul şi au sărit peste desert pentru a pleca şi ei. Morana a vrut să facă acelaşi lucru şi să scape din zona sufocantă. Nu a făcut-o pentru că el nu a făcut-o.

„Ştiai că ai fost aici acum câţiva ani, Morana?”. Maroni a început conversaţia, sorbindu-şi băutura. „De fapt, ai stat chiar la această masă şi ai jucat.”

Morana l-a simţit pe bărbatul de lângă ea crispându-se

şi, pentru prima dată, instinctiv, şi-a pus mâna pe coapsa lui, sperând ca atingerea ei să-l ancoreze aşa cum o făcea el cu ea. A simţit muşchii încordaţi ai picioarelor lui şi a ţinut-o ferm.

„Tată”, a avertizat Dante din lateral.

„O zi teribilă a fost totuşi”, a continuat să vorbească Maroni. „O zi atât de teribilă. Îţi aminteşti, Morana?”

Ea i-a oferit un zâmbet relaxat. „Bineînţeles că nu. Spre deosebire de dumneavoastră, eu nu sunt străveche, domnule Maroni.”

Dante tuşi pentru a-şi ascunde chicoteala, în timp ce zâmbetul lui Maroni se evapora la săpătura ei. „Sunt aici de mult timp, într-adevăr. Şi am rămas aici pentru un motiv bun”.

Morana şi-a păstrat zâmbetul.

„Teroare.” „Putere.”

Morana a dat din cap, prefăcându-se că este de acord. „Senilitate. Unul dintre semnele bătrâneţii.”

/

Liniştea de pe masă ar fi fost terifiantă dacă nu ar fi simţit mâna de pe coapsa ei dându-i o mică strângere.

„Îţi uiţi locul, fată”, a vorbit Maroni, cu vocea atât de liniştită încât ea îi putea simţi furia.

Era aşa de sătulă de rahatul ăsta. „Lasă-mă să-ţi spun ceva foarte clar. Cred că mă confunzi cu cineva pe care poţi să mă bruschezi, domnule Maroni”, a vorbit Morana, vocea ei reflectând oţelul din coloana ei vertebrală. „Eu nu sunt aşa. Eu sunt cutia Pandorei dumneavoastră. Aşa că, dacă aş fi în locul tău, m-aş păstra foarte, foarte fericită şi foarte, foarte vie. Pentru că, odată ce această cutie se va deschide, puterea ta, imperiul tău, tu te vei prăbuşi şi nu vei putea face nimic pentru a o opri.”

Chiara Mancini a strănutat şi ochii lui Morana s-au îndreptat spre ea. Strânsoarea mâinii lui pe coapsa ei a devenit acră. Terminată, complet terminată cu această seară mizerabilă, Morana şi-a împins scaunul înapoi, dându-i drumul la mână.

„Acum, dacă mă scuzaţi”, i s-a adresat ea lui Maroni.

Fără să aştepte ca vreunul dintre ei să răspundă, s-a ridicat şi s-a întors pe călcâie, părăsind încăperea. S-a îndreptat afară, pe uşa laterală, pentru a lua puţin aer proaspăt. Ieşind pe verandă, s-a uitat în jur pentru a găsi un loc liniştit, văzând focul de tabără la câţiva metri în stânga

şi oamenii care patrulau în dreapta. Întorcându-se, s-a plimbat în jurul casei, inspirând aerul proaspăt, privind în interiorul ferestrelor întunecate. Cele care erau aprinse aveau perdelele trase peste ele.

„Aveţi grijă să nu fiţi singuri afară.”

Morana se opri să-l vadă pe Dante venind lângă ea, cu ochii pe bărbaţii de lângă focul de tabără. „M-am săturat ca oamenii să-mi spună să am grijă.”

Forma lui uriaşă se relaxează, scoate o ţigară şi o aprinde, trăgând adânc. Morana a clipit, surprinsă. „Fumezi?”

„Obişnuiam”, a spus el, expirând un nor de fum. „Acum, este ocazional”. „Care este ocazia?”

Buzele lui Dante s-au strâmbat într-un zâmbet. „Văzând acel spectacol frumos din interior. Mulţumesc, apropo. Ţine-o tot aşa şi bătrânul o să facă un atac de cord de la simplul şoc că cineva în afară de Tristan este imun la puterea lui.”

Morana a chicotit, bine conştient. „O să fac tot ce pot”.

Au stat în tăcere câteva secunde, Dante fumând şi Morana contemplând, înainte ca ea să rupă tăcerea. „Deci, care e treaba cu Chiara şi cu el?”.

„Cine?”

Morana şi-a dat ochii peste cap. „Dante!”

Dante îi aruncă o privire, zâmbind, înainte de a se întoarce din nou. „Ar trebui să ai această conversaţie cu el.”

„O voi face. Am vrut să-ţi cunosc gândurile”, a precizat ea.

Dante a pufnit într-un râs. „Chiara este o viperă. elegantă, frumoasă, otrăvitoare.” Morana şi-a întors privirea. „Mi-a spus că a fost violată de soţul ei.” „A fost”, a confirmat Dante. „Şi apoi a început să prădeze abia dacă nu a fost în stare să facă nimic. băieţi legali care nu-i aminteau de soţul ei. Nu-ţi irosi compasiunea pentru femeia aceea, Morana.”

Asta a fost o chestie ciudată. Şi se simţea uşor greţoasă.

„Ei bine, atunci”, se legăna Morana înapoi pe picioare.

„Apropo, îţi mulţumesc că mi-ai luat apărarea astăzi.”

Dante i-a dat din cap sec. Nu voia să facă totul ciudat, Morana i-a urat noapte bună şi s-a întors în casă, complet terminată cu
noapte. Avea nevoie de somn, de un somn bun, iar când se trezea, coşmarul acesta i se părea mai bine.

Urcând scările, din fericire fără să mai întâlnească pe nimeni pe drum, sa dus în camera ei, descuiind uşa. A intrat, împingând uşa în spatele ei. Dar sunetul de lemn care se lovea de lemn nu s-a auzit. Morana s-a linişţit, întorcându-se şi l-a văzut pe Tristan Caine ţinându-i uşa deschisă, sprijinindu-se de tocul uşii.

Oh, nu. Nu, nu, nu, nu. Nu avea chef să aibă de-a face cu el în seara asta.

Ignorându-i fundul, ea s-a întors din nou şi s-a dus la dulap, lăsându-şi tocurile pe o parte. Uşa s-a închis în urma ei. Închisă. După felul în care reacţiona corpul ei, ştia că el era încă în cameră.

„Frumoasă rochie.”

Mâinile ei s-au oprit asupra cercelului, iar ochii ei au urmărit cum reflecţia lui se alătura reflecţiei ei în oglindă. „Mulţumesc”, a răspuns ea, scoţându-şi cercelul. „Maroni l-a trimis ca un cadou de bun venit.”

Ochii lui s-au aprins în reflexie. Un punct.

A făcut un pas mai aproape, prezenţa lui aproape în spatele ei. „Ţi-a plăcut bufetul?”

Morana a inspirat adânc, rămânând cu ochii pe el. „Până acum am văzut doar vasele. Dar, din ce am văzut, sunt sigură că au un gust foarte bun.”

Înainte ca ea să clipească, era lipită de oglindă, cu capul tras pe spate şi cu mâna lui în păr. Ochii lor s-au ciocnit în oglindă, respiraţia lui pe gâtul ei, caldă, moale. Pieptul lui o apăsa pe spatele ei, dilatându-se cu fiecare respiraţie pe care o lua, sincronizând propria ei respiraţie pentru a se potrivi. Inima ei a început să bată cu putere, sângele i se grăbea sub piele, întreaga ei fiinţă fiind încântată de faptul că îl făcea să pocnească, că îl făcea să reacţioneze.

„Uită-te la toate felurile de mâncare pe care le vrei, pisică sălbatică”, whisky şi păcat se revărsau pe urechea ei şi se scurgeau în corpul ei, „dar singurul fel de mâncare care te umple este chiar aici”.

Morana s-a împotrivit unui geamăt la felul în care dinţii lui îi zgâriau urechea, iar ochii lui erau înfocaţi pe ai ei. „Eu nu împart.”

Mâna lui o trăgea puţin de cap, iar nasul lui o inhala. „Nici eu nu ştiu.”

Impas. Amândoi respirau greu. Şi apoi şi-a amintit că în cameră erau dispozitive de ascultare.

„Ei ne pot auzi”, i-a reamintit ea.

„Lasă-i”, a afirmat el, cu nasul alergându-i de-a lungul gâtului. „Lasă-i să asculte şi ce am de gând să le fac oricui te atinge”.

Mâna lui a părăsit părul ei, ajungând în faţa gâtului ei, ţinând-o în acest fel, pulsul ei bătând în palma lui. „Voi rupe fiecare deget al mâinii care te atinge”, a şoptit el, scriind moarte pe pielea ei, în timp ce ea le privea în oglindă, sfârcurile ei tari ca şi cum cuvintele lui le mângâiau, forma

lui mare în spatele ei.

„Apoi, le voi tăia gâtul chiar la suprafaţă, lăsându-i să sângereze şi să urle în timp ce îi jupoi de vii”, a continuat el, făcându-o să tresară atât de fricã, cât şi de plăcere, ochii lui arzând asupra ei, iar mâna lui o ţinea pur şi simplu de gât. „Şi apoi le voi da foc.”

Se simţea stăpânită. „Şi dacă vreau să mă atingă?”, a pus aceeaşi întrebare pe care i-o pusese lui Maroni.

Buzele lui au tresărit, iar mâna lui a apăsat-o mai aproape de corpul lui.

„Nu o vei face.” „De unde ştii?”

„Pentru că”, s-a aplecat spre gâtul ei, buzele lui trecând pe pielea ei în timp ce vorbea, „tu prinzi viaţă doar pentru mine.”

Morana a tremurat, degetele de la picioare încolăcindu-se în covor în timp ce-i tremura maxilarul.

Avea dreptate.

Nu voia să rămână cu un pas în urmă, Morana îşi frecă cu îndrăzneală şoldurile de ale lui, simţindu-l cum se întăreşte pe spatele ei, şi declară. „A mea.”

Şi, pentru prima dată de când îl cunoştea, a văzut un zâmbet pe faţa lui. Era mic, doar o mică curbură a buzelor, dar era autentic şi era acolo. Şi i-a înclinat lumea pe axa ei, pentru că avea o gropiţă.

El.

Ave
a.

A.

Să ţi-o
tragi.

Dimple.

Se uită la el cu surprindere, oarecum surprinsă de un lucru atât de simplu, întrebându-se cine fusese ultima persoană care să fi văzut acea gropiţă.

Ochii lor, încă blocaţi împreună, aveau o întreagă conversaţie în sine. Zâmbetul lui a scăzut încet-încet, cu grade, iar ea a clătinat din cap, ridicând mâna în spatele ei în oglindă, simţind pentru prima dată cum scrupul îi atinge palma.

Asta l-a împins peste limită. Cealaltă mână a lui a tras rochia în sus şi peste fundul ei, în timp ce ea se apleca înainte, lăsându-i loc să se mişte, ochii lor fiind conectaţi tot timpul. I-a simţit degetele lui între picioarele ei, testându-i umezeala. Ea picura.

„Curat?”

Ea a simţit greutatea acelui singur cuvânt, întrebarea din şoapta lui răguşită. Ştia că asta va schimba lucrurile, ştia că era un pas mai aproape de ei. Fără cuvinte, a dat din cap. El a dat din cap propriul răspuns.

La fel de fără cuvinte, a simţit vârful lui în spatele ei. S-a ridicat în vârful picioarelor pentru a fi la acelaşi nivel, înclinându-şi şoldurile pentru a-i uşura accesul, în timp ce degetele lui au părăsit-o, ducându-se sub genunchiul ei şi trăgându-l în sus. Îşi ţinea picioarele în echilibru pe marginea comodei, iar celălalt se ţinea pe vârfuri cu puterea lui. Cealaltă

mâna a rămas fixată pe gâtul ei, în timp ce ochii lui au rămas fixaţi pe ai ei. Şi-a dat seama că va fi prima dată când îl va vedea cu adevărat când va intra în ea, prima dată când va intra în ea gol.

Anticiparea a crescut, inima îi bătea cu putere în urechi, pielea ei era conştientă de oriunde se atingeau şi de fiecare respiraţie a lui.

Şi apoi s-a împins brusc în ea.

Un ţipăt puternic i-a scăpat când comoda s-a izbit de perete, gura i s-a deschis într-un oftat în timp ce pereţii ei îl primeau înăuntru. Faptul că erau dispozitive de ascultare peste tot în cameră, faptul că lui nu-i păsa, şi nici ei, faptul că doar lovirea comodei i-ar fi făcut pe cei din casă să ştie ce se întâmpla i-a trimis un fior pe şira spinării.

Cu ochii unul pe celălalt, înţelegerea trecând între ei, el a tras-o strâns de el, iar scula lui s-a înfipt mai adânc în ea, trimiţându-i căldură prin tot corpul. S-a retras aproape complet, pereţii ei tremurând din cauza pierderii, înainte de a se scufunda înăuntru, mai tare. Comoda s-a izbit mai tare de perete. Ea gemea, respiraţiile ei escaladând şi ale lui se aspreau, muşchii ei încleştându-se în jurul lui ca o menghină. Mâna lui a părăsit genunchiul ei, ducându-se la clitorisul ei palpitant, frecându-se.

Ochii i se închiseră din cauza valului de senzaţii.

„Nume”, a mârâit el. Ochii ei s-au deschis uşor, găsindu-i pe ai lui, confuzi. „Spune-mi numele.”

Inima i s-a oprit. A înghiţit în sec, conştientă că el pulsa

în ea. Degetele lui se flexau pe gâtul ei, atât de mare încât o cuprindea, sentimentul de pericol şi siguranţă amestecându-se într-un amestec ameţitor.

„Domnule Caine”, a şoptit ea, cu ochii lipiţi de ai lui.

Îi luă pielea gâtului între dinţi, trăgând de ea. „Numele.”

„Tristan Caine”, a murmurat ea.

I-a ciupit clitorisul, făcându-i şoldurile să se legene involuntar. „Tristan”, a suspinat ea, cu mâinile ţinând strâns comoda.

Şi-a rostogolit şoldurile, aproape că a făcut-o să leşine din cauza mişcării bruşte, atingându-i punctul magic. „Ăsta e numele pe care îl vei striga mult timp, doamnă Vitalio. Ţineţi-l minte.”

„Nu mai vorbi şi trage-mi-o atunci, domnule Caine”, a provocat ea.

El s-a conformat. A început să i-o tragă în adevăratul sens al cuvântului.

Oglinda din dulap a început să se clatine atât de tare încât a zdruncinat. Sunetul lemnului care îşi făcea loc în perete se potrivea cu ritmul în care el se înfigea în ea. Ochii lor au rămas conectaţi chiar şi pe acea sticlă tremurândă în timp ce el intra şi ieşea din ea, rostogolindu-şi şoldurile, alternând. Pereţii ei îl strângeau sincronizat, plângând şi agăţându-se de el, frecarea din interiorul ei răspândind foc în tot corpul ei. Transpiraţia îi acoperea pielea, gâfâielile ei tremurânde transformându-se în gemete puternice care se transformau în ţipete mici pe care nu le mai putea controla.

„Tristan”, a gâfâit ea, îndemnându-l să continue,

mişcându-şi şoldurile spre ale lui, privindu-l. Era erotic, privindu-l aşa, privindu-se pe ea însăşi aşa, amândoi îmbrăcaţi, dar atât, atât de goi.

„Mai tare”, a rostit el între dinţii strânşi.

A zguduit-o. „Tristan”, a gemut mai tare, simţind toate crestele de pe penisul lui, putea simţi acele vene pulsând, toate goale în interiorul ei pentru prima dată. El a început să-i frece clitorisul mai tare, şoldurile lui prinzând viteză, genunchii ei lovindu-se de lemn în timp ce ea se echilibra pe vârfurile unui picior şi pe genunchiul celuilalt, mâna lui în jurul gâtului ei ţinând-o sus şi la nivel. Nu era prea strâns, dar suficient de ferm pentru a o face să se simtă complet înconjurată, complet stăpânită în acel moment. Ea îl stăpânea la rândul ei, ţinându-l prins în ea cu fiecare împingere. Încet, focul din corpul ei s-a concentrat pe miezul ei arzător, întregul ei corp tremurând în timp ce începea să se ameţească din cauza supraîncărcării de senzaţii.

Şi apoi i-a simţit dinţii lui pe gât. Tare.

A explodat, ţipând, în timp ce genunchii i se îndoiau, echilibrul îi era uitat, pereţii i se eliberau ca niciodată, bătăile inimii îi treceau prin acoperiş, atât de puternice încât le simţea cum trosnesc peste tot în corpul ei. Îşi simţea propria-i umezeală curgându-i pe coapse, ochii ei căutându-i magnificul albastru în timp ce o privea cum îşi dădea drumul, încredinţând totul memoriei.

El s-a retras brusc, împingând-o în jos peste comoda şi ea l-a văzut mângâindu-şi erecţia în pumn, faţa lui răsucindu-se într-o plăcere agonizantă în timp ce exploda pe spatele ei, venind pe rochie. Morana privea, fascinată, încă se răscolea din cauza propriei plăceri, ascultând cum acel mârâit îi părăsea pieptul în timp ce el se masturba câteva secunde, mulgând fiecare picătură, expirând.

Ochii lui, care se închiseseră, s-au deschis din nou şi i-au găsit pe ai ei. S-a băgat la loc, închizându-şi fermoarul. Morana s-a îndreptat încet, privind cum mâinile lui au ajuns pentru prima dată la sânii ei. Nu pentru a-i atinge, nu. Tot nu i-a atins sânii, chiar dacă sfârcurile ei se încordau spre palmele lui, dorind cu o foame pe care numai degetele lui o puteau sătura. Nu a făcut-o niciodată. A luat doar decolteul rochiei ei cu ambele mâini şi a rupt-o dintr-o singură lovitură, sunetul ţesăturii care se rupea fiind puternic în cameră. S-a uitat la ea timp de un minut lung, ochii lui nu s-au abătut niciodată până la sutienul ei, acum complet expus în rochia care atârna pe ea doar de mâneci.

Uşor, în tăcere, a dat mânecile jos şi a împins rochia pe

podea.

„Scapă de rochie.”

Cu această comandă rostită, se întoarse pe călcâie şi ieşi, închizând uşa în urma lui cu un clic.

Morana a clipit, toate acestea fiind prea rapide pentru ca ea să le proceseze. Ce naiba tocmai se întâmplase?

Privirea ei a alunecat spre rochia verde aruncată pe care i-o trimisese Maroni. Era ruptă, zdrenţuită şi pe ea se uscase sperma lui. Un zâmbet lent îi tachina buzele cu cât se uita mai mult la ea. Un râs i-a scăpat, situaţia devenind brusc amuzantă. Ridicând-o, s-a îndreptat spre coşul de gunoi din baie şi a aruncat-o în el. Fredonând încet pentru ea însăşi, s-a întors să se spele pe mâini şi s-a privit în oglindă. Ochii ei au zăbovit asupra semnului roşu de pe partea laterală a gâtului, acolo unde el o sughiţase. A atins semnul cu grijă, zâmbetul de pe faţa ei era acum în toată regula.

Făcând un duş rapid, s-a schimbat în pijamaua ei drăguţă şi a sărit în noul ei pat, cuţitul în siguranţă sub pernă, cu o pernă apăsată în piept. S-a ghemuit în ea, gândindu-se la întregul roller- coaster al zilei. Prima ei zi în Tenebrae. În ciuda faptului că se afla în oraşul inamic, în casa inamicului, plină de străini ostili, o mică bulă de fericire îşi făcea loc în inima ei. Viaţa ei, din multe puncte de vedere, era mai bună decât ceea ce fusese cu câteva săptămâni în urmă. Îşi găsise o prietenă adevărată în Amara şi un protector în Dante. Şi îl găsise, sub toată nebunia şi haosul, pe Tristan.

Tristan.

Doar Tristan.

A expirat, cu inima strânsă de paşii uriaşi pe care îi făcuseră înainte.

Nu ştia dacă el le va recunoaşte mâine sau dacă va

reveni la starea lui obişnuită. Nu ştia cum va reacţiona Maroni mâine la cuvintele ei. Nu ştia dacă mâine cineva va încerca să-i facă rău. Ceea ce ştia era că mâine se va trezi şi va lucra la misterele care o chinuiau. Mâine, avea să elaboreze un plan pentru a se descurca mai bine cu rechinii. Mâine, se va gândi cum să se descurce cu Chiara. Mâine, avea să o sune pe Amara şi să vorbească cu ea. Mâine.

Poate că nu era în siguranţă, dar ea conta. A contat pentru cineva. Iar el începuse să conteze foarte mult pentru ea.

Iar mâine, aşa cum se spunea, va fi o nouă zi.

Nu a fost cea mai liniştită noapte pe care a avut-o, dar nici cea mai rea.

Cel mai rău fusese cu mult timp în urmă, în conacul tatălui ei, când unul dintre oamenii lui se strecurase în dormitorul ei. Ea era tânără, da, dar nu lipsită de apărare. Îi zdrobise nasul cu piciorul înainte de a-i sparge lampa în cap. Speriat de lupta din ea şi de zgomotul pe care îl făcea, el scăpase. Spre uşurarea ei, tatăl ei aflase şi îl pedepsise. Spre dezamăgirea ei, nu pentru că încercase să-i agreseze fiica, ci pentru că îndrăznise să-i sfideze autoritatea sub acoperişul său. Aceea fusese prima noapte în care Morana îşi pusese o armă lângă pernă şi, de atunci, în fiecare noapte dormea cu o armă la îndemână, ştiind cât de nesigură era.

Cea mai liniştită noapte, spre surprinderea ei, fusese în apartamentul bărbatului care jurase să o ucidă. Fusese în

noaptea de după ce tatăl ei îi spulberase speranţele la capătul scării, noaptea în care ea a a căutat, fără să ştie, confort şi siguranţă pe teritoriul singurului bărbat care ar fi trebuit să o îngrozească, dar nu a făcut-o. Fusese noaptea în care Dante îşi croise puţin drum în inima ei, iar Tristan o făcuse să simtă o siguranţă cum nu mai experimentase în viaţa ei. Dormea în acea noapte – vulnerabilă, expusă, rănită şi fără arme – cu certitudinea absolută că nu va păţi nimic, nu de mâna nimănui, nu cât timp Tristan era acolo.

Tristan.

Morana a zâmbit puţin, senzaţia de căldură din pieptul ei încă persista de aseară. El o rugase să-i spună aşa, aşa că aşa a făcut. Nu doar verbal, ci şi în propria ei minte. Dintr-un motiv bizar, ea nu se gândise niciodată la el doar ca Tristan. Poate că fusese prea personal; poate că îi permitea o intimitate pe care nu fusese dispusă să o recunoască. Dar el o abordase aseară în termeni clari, spărgând o barieră pe care ea o crease intelectual între ei. Bariera zăcea spartă acum, cu amprenta pretenţiilor lui goală pe pielea ei, pentru ca oricine să o vadă, cu sunetul vocii lui de whisky şi păcat cerându-i numele în glasul ei.

Tristan.

Acum era Tristan.

Tristanul ei.

Căldura s-a extins.

Morana s-a aşezat pe marginea ferestrei, uitându-se la proprietate. Soarele se juca de-a v-aţi ascunselea cu norii, la fel cum făcuse şi luna noaptea trecută. Lumina strălucea

puternic pe peluzele verzi şi luxuriante, iar umbrele create de pădurile de la margine erau întunecate. În depărtare, apa limpede a lacului strălucea, o căsuţă singuratică aflată pe marginea lui, ascunsă în spatele rândului de copaci care creau o despărţire vizibilă între interior şi exterior. Înţelese ce voise să spună Dante – Tristan fusese înăuntru pentru cei din afară, ci în exterior pentru cei din interior, neaparţinând în esenţă decât lui însuşi. Înţelegea de ce avea acum acel penthouse în vârful unei clădiri, de unde putea vedea pe toată lumea cu acele ferestre frumoase şi uriaşe, dar nimeni nu-l putea vedea pe el, nimeni pe care să nu-l fi invitat în mod explicit pe teritoriul său. Stratificată cu această cunoaştere, prima lor noapte lângă fereastră a devenit şi mai frumoasă pentru ea, schimbarea în relaţia lor şi mai esenţială.

Bărbaţii patrulau pe proprietate, la fel ca la casa tatălui ei, dar mult mai puţin ostentativ. Aceşti oameni erau pricepuţi, eleganţi. Era evident pur şi simplu din felul în care se mişcau, din uşurinţa cu care îşi ţineau armele în mână. Morana i-a observat un minut lung înainte ca o mişcare să-i atragă privirea spre casa de la marginea lacului. Putea să distingă forma mică a lui Tristan ieşind din casă pentru a sta la marginea lacului, cu mâinile în buzunare în timp ce privea în depărtare. Fascinată de şansa de a-l observa fără ştirea lui, Morana pur şi simplu privea, fără să-şi poată lua ochii de la forma lui.

Stătea nemişcat, aproape nefiresc de nemişcat, atât de

nemişcat încât ar fi putut fi o statuie de la o asemenea distanţă şi nimeni nu şi-ar fi dat seama. Acea nemişcare a lui, chiar dacă stătea singur, a făcut-o să realizeze cât de nemişcat era cu ea. Încă de la început, existase o energie în legătură cu el, o energie care se înfăşurase în jurul ei de nenumărate ori. Chiar şi atunci când forma lui fizică fusese nemişcată, energia lui fusese mereu în mişcare – împingând, trăgând, învârtindu-se, ţinând-o, ataşându-se de ea. Nu ştia dacă asta fusese ceva deliberat din partea lui sau ceva ce nu reuşise să controleze (deşi bănuia ultima variantă, după nivelul de frustrare pe care îl avea faţă de ea la început), dar scrutarea lui în acel moment contrasta.

A văzut forma uriaşă a lui Dante mergând cu graţie agilă spre cea nemişcată a lui Tristan din copaci. S-a întrebat unde era aripa lui, în timp ce bărbatul se alătura

Tristan. Stăteau unul lângă altul, fraţi, într-un mod pe care lumea lor nu-l putea înţelege, iar Dante şi-a mai cumpărat o ţigară din buzunar. L-a văzut pe Tristan aruncând o privire spre ţigară înainte de a se uita din nou în faţă. Şi apoi au vorbit despre orice vorbeau. Tot ce putea ea să desprindă din limbajul trupului lor era un mare, mare nimic. Tristan a rămas aşa cum era, Dante s-a relaxat în forma lui. Soarele a strălucit mult timp peste ei în zorii dimineţii, răcoarea din vânt intrând pe fereastră şi ajungând până la braţele ei.

Morana s-a strâns mai tare în pătură, schimbându-se pe scaunul de la fereastră.

Acţiunea a părut să le distragă atenţia bărbaţilor, pentru că Tristan a întors brusc capul, uitându-se direct la fereastra ei. Ştia că el nu o putea vedea mai bine decât îl vedea ea pe el, dar a simţit căldura acelei priviri încălzind-o mai bine decât o făcea pătura ei. Un fior i se încolăci pe şira spinării, muşchii dintre picioarele ei încă pulsau de amintirea fantomatică a nopţii trecute, încleştându-se cu amintirea cărnii lui bine înfipte în ele.

Dante s-a întors să se uite şi el la ea. A ridicat mâna care nu ţinea ţigara în semn de salut către ea. Morana a zâmbit la acest gest, întorcându-i un uşor salut.

Telefonul ei a vibrat.

Tristan: **a trimis o imagine**

Morana se holba la imaginea cardului său, numele şi detaliile îi erau clar vizibile. Confuză, a tastat răspunsul.

Morana: *?????*

Îşi ridică privirea spre figura lui, văzându-i faţa întoarsă spre telefonul din mână, cealaltă mână în buzunar în timp ce tasta răspunsul cu un deget mare. Probabil că a apăsat „trimite”, pentru că o secundă mai târziu, telefonul ei a vibrat din nou.

Tristan: *Cumpără-ţi tot ce ai nevoie. Ori nu ai cardul sau nu ai acces la contul tău, ori ai fi făcut-o înainte ca Amara să-ţi dea haine.*

Morana a privit fix mesajul, cu emoţii contradictorii în interiorul ei. Nu se înşelase în totalitate. Avea cărţile de vizită, dar hackerul paranoic din ea nu voise să comande nimic din apartamentul lui cât timp fusese acolo şi să rişte să-şi alerteze tatăl. Pe atunci, încă îi păsa. Acum, din moment ce Maroni îl informase deja pe tatăl ei, nu mai avea nici doi bani de dat.

Morana: *Mulţumesc. Este foarte amabil din partea dumneavoastră. Dar îmi voi folosi propriul card pentru a-mi cumpăra ce am nevoie.*

L-a văzut că se uită din nou la telefon şi, din câte şi-a dat seama, a expirat sau a suspinat. Apoi a tastat.

Tristan: *Cum îţi convine ţie. A ta sau a mea, nu contează. Atâta timp cât nu mai trebuie distruse alte haine.*

Ei bine, când a spus-o aşa. Morana a simţit cum buzele i se înclină la implicaţii.

Morana: *S-ar putea să fiu nevoită să accept mai multe haine de la Maroni doar pentru ca tu să mi le smulgi, în acest caz. Mi-a plăcut asta.*

Şi-a ridicat încet privirea ca să vadă că privirea lui era din nou pe fereastră, pe ea. Inima ei a început să bată cu putere, doar văzându-i reacţia după acel mesaj, văzând felul în care ochii lui nu s-au mai îndepărtat pentru mult timp. Apoi s-a întors din nou la telefon.

Morana a lăsat să iasă o respiraţie pe care nu-şi dăduse seama că o ţinea înăuntru, simţind din nou telefonul vibrând în mâna ei.

Tristan: *Cumpără.*

Morana a suspinat, uşor dezumflată de răspunsul anticlimactic. Se aştepta la un text mai degrabă de genul „Eu, Tarzan; tu, Jane”. Telefonul ei a vibrat din nou şi s-a uitat rapid în jos. În mod surprinzător, mesajul venea de la un alt bărbat.

Dante: *Dragă Morana, orice i-ai spus lui Tristan, te rog să nu mai spui din nou. Îl mănâncă să se ducă să-l pocnească pe tata în faţă şi asta ar fi foarte incomod pentru planurile noastre. Nu vreau să mă bag între voi doi, dar te rog să nu-i dai drumul acum. Am nevoie de el concentrat. Mulţumesc.*

Dante.

Un hohot de râs o părăsi pe Morana la felul în care Dante formulase textul, amuzamentul din tonul lui fiind evident alături de exasperarea p e care ea îşi putea imagina în expresia lui. Îi redă şi valul de căldură pe care îl călărea ştiind că ceea ce scrisese Tristan şi ceea ce simţea el erau foarte, foarte

diferite. Se întrebă de câte ori îl „îndemnase”, aşa cum a spus Dante cu atâta elocventă. Ei bine, din moment ce ea îl incita...

Morana: *Dragă Dante, bineînţeles. Înţeleg perfect. Dacă ar şti că îmi spui asta, îmi imaginez că există un alt Maroni pe care ar vrea să-l pocnească. Dar asta nu e relevant. Apropo, poţi să-mi transmiţi, te rog, numărul de telefon al Amarei? Vreau să vorbesc cu ea. Mulţumesc. Morana.*

Avea numărul de telefon al Amarei. Bineînţeles că îl avea. A fost vorba /
de a face un punct de vedere.

Dante: *Vrea să mă lovească la fiecare cinci minute. Eu vreau să-l lovesc la fiecare patru minute. Şi ştiu că ai numărul de telefon al Amarei. Salut-o din partea mea. Mulţumesc.*

Morana a zâmbit.

Morana: *Admir cât de multă stăpânire de sine aveţi voi,*

bărbaţii.

Morana: *Şi nu vreau să mă bag între voi doi, indiferent ce aveţi voi doi.*

Dante: *Touche.*

Energizată şi cu adevărat fericită pentru prima dată că avea o relaţie neconvenţională în care putea să fie ea însăşi şi să nu-şi facă griji, că avea o prietenie în care putea să fie obraznică şi să fie obraznică la rândul ei, Morana se simţea eliberată într-un mod pe care nu şi-l putea explica. Scuturându-şi gândurile, planurile ei pentru acea zi materializându-se, i-a trimis un alt mesaj lui Dante.

Morana: *Dacă tot mi-ai propus să vin în aripa ta când am nevoie, am trei întrebări. A. Este ascultată pentru audio sau video? B. Există o bucătărie? C. Are WiFi?*

A văzut figura lui Dante vorbind despre ceva cu Tristan. Tristan a dat din cap, iar Dante a tastat. Interesant.

Dante: *A. Nu, nu există nicio încălcare audio/vizuală a vieţii private. Există camere de supraveghere în faţa uşii, dar nu şi în interior.*

Dante: *B. Da, există o bucătărie cu un frigider complet aprovizionat pentru a putea mânca. Puteţi, de asemenea, să comandaţi ceva din partea casei şi unul dintre angajaţi vă va livra.*

Dante: *C. Şi da, bineînţeles, există WiFi. Presupun că vrei să vii să lucrezi acolo?*

Morana: *Da, dacă nu vă deranjează. Aş vrea să mă pun la curent cu urmărirea codurilor. Cu tot ce s-a întâmplat, e timpul să mă întorc la treabă. Deci, A. E minunat. M-aş simţi mai confortabil să dau telefoane şi să lucrez unde ştiu că nimeni nu mă ascultă sau nu mă priveşte. B. M-aş simţi mai confortabil să mănânc acolo decât să comand ceva acasă. În cel mai bun caz, cineva scuipă în ea; în cel mai rău caz, ar fi otrăvită. C. Îmi voi aduce echipamentul.*

Dante: *E bine. Nimeni nu te va deranja acolo. Fă-te comod şi anunţă- mă dacă mai ai nevoie de ceva.*

Morana a privit mesajul simplu, cu ochii înceţoşaţi. Clipind din ochi pentru a îndepărta umezeala surprinzătoare, a tastat.

Morana: *Mulţumesc. Am nevoie doar de indicaţii pentru a ajunge acolo.*

Dante: *Voi trimite pe cineva să te escorteze.*

Morana: *Mulţumesc.*

Alunecând de la fereastră, Morana s-a îmbrăcat rapid într-o pereche de blugi şi un tricou confortabil, împingându-şi picioarele în pantofi cu toc, bucuroasă că va putea să îşi comande lucrurile astăzi. Perpelindu-şi părul şi dându-şi o nuanţă strălucitoare de roz pe buze, şi-a pus ochelarii şi a luat lama de lângă pernă. Luându-şi geanta pentru laptop de pe unul dintre rafturi, Morana a adunat tot ce era important şi tot ce avea nevoie pentru ziua de azi, a pus cuţitul într-unul dintre buzunarele din căptuşeala genţii şi a închis-o cu fermoarul. Ridicându-şi geanta pe umăr, şi-a luat telefonul de pe pat şi s-a îndreptat spre uşă, văzând că lumina mesajului clipeşte din nou.

Deschizând-o, a văzut un alt mesaj de la Tristan.

Tristan: *Dante şi cu mine plecăm pentru o zi. Nu vorbi cu nimeni.*
Nu mergeţi la casa principală până nu ne întoarcem.

Morana a ridicat o sprânceană la tonul textului, clătinând din cap.

Morana: *Da, domnule Caine. Bineînţeles, domnule Caine. Altceva, dle. Caine?*

Au trecut câteva secunde până când a apărut răspunsul său.

Tristan: *O să văd cât de obraznic eşti în seara asta.*

Morana a simţit că i se taie respiraţia.

Morana: *Ce este în seara asta?*

Tristan: *Ceva ce trebuia să se întâmple de mult timp.*

Morana: *Care este?*

Tristan: *Gura ta, pisică*

sălbatică. Oh, Doamne.

Morana şi-a dus mâna liberă în sus pentru a-şi evantai faţa, vântul rece nefăcând absolut nimic pentru bătăile intensificate ale inimii ei sau pentru obrajii înfierbântaţi incitaţi de două cuvinte. Două cuvinte blestemate. Gura ei. Ce-i cu gura ei? Ce ar fi făcut el cu gura ei? I-ar urmări gura cu degetele? I-ar mânca buzele cu ale lui? Şi-ar încurca limba cu a ei? Sau ar fi mai primitiv? I-ar lăsa gura ei să-i guste carnea? Să-l exploreze? Să-i exploreze muşchii de pe

piept, să-i urmărească pectoralii, să-i lingă cicatricile, să-i sărute abdomenul, să o urmărească tot mai jos, tot mai jos…

Oh, Doamne.

Morana îşi simţea întregul corp zumzăind de căldura pe care acele gânduri i-o insuflau în sânge, grăbindu-se, pulsând, vibrând peste tot. Scuturându-şi gândurile, a inspirat adânc şi a încercat să-şi concentreze gândurile

din nou pe drumul cel bun. După câteva secunde de respiraţie profundă, când pielea ei a simţit că nu mai arde, şi-a băgat telefonul în buzunar şi a ieşit din cameră. Din fericire, nu a văzut pe nimeni pândind în faţa uşii.

Închizându-şi camera (de parcă asta ar fi contat în casa Maroni), s-a îndreptat spre scări şi a coborât, nerăbdătoare să iasă cât mai repede din casă şi să ajungă în aripa lui Dante. Avea lucruri de făcut astăzi, dintre care cel mai puţin importante implicau să îşi comande hainele şi să o sune pe Amara. Ceea ce îi spusese lui Dante fusese corect. În ultimele zile, cu toate lucrurile care se întâmplaseră aşa cum se întâmplaseră între Tristan şi ea, întregul motiv pentru care se întâlniseră de la bun început fusese dat la o parte.

Încă mai exista un set de coduri periculoase, care lipseau. Încă mai era cineva răuvoitor care încerca să-i însceneze asta lui Tristan. Încă mai exista o persoană misterioasă, versată în calculatoare, care îi trimitea informaţii la întâmplare. Iar acum, mai era şi altceva pe care ştia că avea de gând să-l cerceteze, fără să spună nimănui –

dispariţia unor fete în urmă cu douăzeci de ani. Indiferent de relaţia sau de dinamica ei cu Tristan, adevărul că fusese răpită şi se întorsese, că mai fuseseră şi alte fete care dispăruseră pentru a nu mai fi găsite niciodată, o tulbura. Trebuia să descopere acele secrete îngropate. Şi dacă exista vreo şansă de a o găsi pe Luna, o va face. Dar nu putea niciodată, până nu avea dovezi concrete despre ceva, să îl lase să afle despre asta.

Pierdută în mintea ei, nu l-a văzut pe Maroni ieşind din sufragerie chiar când se îndrepta spre uşa principală.

„Morana.”

Vocea lui a făcut-o să se oprească. Morana s-a întors şi l-a văzut pe bărbat venind spre ea, cu acel zâmbet pe faţă care îi dădea mereu fiori ciudaţi pe şira spinării. S-a întărit, strângându-şi mai tare strânsoarea de cureaua genţii sale.

„Domnule Maroni”, a salutat ea cu o voce calmă şi calmă.

Maroni s-a oprit chiar în dreptul spaţiului ei personal, înclinând capul într-o parte, cu ochii lui întunecaţi care o scrutau. „Ştii că am încercat să dau de Tristan de ani de zile. Noaptea trecută a fost prima dată când l-am văzut reacţionând.”

/

Morana a rămas tăcută, lăsându-l pe bărbat să vorbească şi să o observe, păstrându-şi faţa curată de orice emoţie.

Maroni a zâmbit. „Este interesant, nu-i aşa? Lucrurile pe care i le-am făcut acelui băiat. Douăzeci de ani, am încercat să-l fac să cedeze. Cu cât încercam mai mult, cu atât devenea mai puternic.” A suspinat. Morana a simţit cum îi fierbea sângele în timp ce a rămas tăcută. „Tortură, crimă. Nu a tresărit niciodată. Începusem să cred că era maşina de ucis perfectă. Până aseară, când l-am văzut cu ochii mei. Cred că i-am găsit, în sfârşit, călcâiul lui Ahile. Aşa că îţi mulţumesc pentru asta, Morana.”

Veninul pe care îl simţea în inima ei pentru acel bărbat a atins un alt nivel. Zâmbetul de pe faţa lui la gândul de a-l doborî pe omul la care ajunsese să ţină îi făcea instinctele să se înfurie într-un mod în care nu o făcuseră niciodată. Cum de un om ca Dante putea ieşi din acest monstru era o minune. Închizând totul, Morana îi zâmbi încet lui Maroni.

Ea a văzut cu o oarecare satisfacţie că zâmbetul lui se clătina, doar puţin, sub barba îngrijită.

„Aici vă înşelaţi, domnule Maroni”, a vorbit încet, cu un ton moale. „Presupuneţi, cu mintea dumneavoastră limitată,

că femeile fac doar două lucruri bune – soţii şi curve. Eu nu sunt nici una, nici alta. Ceea ce sunt este o femeie care a fost eliberată din cătuşele de care mă legaseră bărbaţi ca tine. Ceea ce sunt eu este o femeie care cunoaşte această libertate datorită a doi bărbaţi buni care m-au făcut să cred din nou.”

/

Maroni a deschis gura să vorbească, dar Morana a ridicat mâna, nu se lăsase, focul din interiorul ei răbufnea acum. S-a aplecat în faţă, privindu-l pe bărbatul mult mai înalt decât ea, cu vocea ei ameninţătoare.

„Eu nu sunt o victimă. Eu sunt răzbunare”, a spus ea. „Reţineţi cuvintele mele, domnule Maroni. Am să te fac să plăteşti – pentru fiecare cicatrice pe care i-ai făcut-o lui Tristan; pentru fiecare mică rană pe care i-ai provocat-o lui Dante; pentru că ai alungat-o pe Amara din casa ei. Şi pentru toate fetele care au dispărut.”

Ea a văzut că ochii lui s-au lărgit uşor la ultima parte şi a dat din cap.

„Oh, da. Ştiu că eşti implicat. Doar că nu ştiu cum. Dar când voi şti, vei plăti.” „Presupui c ă vei trăi atât de mult”, a ameninţat Maroni, cu toată aparenţa de civilizaţia dispăruse de pe faţa lui.

Morana a chicotit fără haz. „Spui că nu l-ai văzut niciodată pe Tristan reacţionând până aseară. Încearcă să mă omori pe mine şi apoi vezi ce vei dezlănţui asupra ta. Încearcă doar. Te provoc.”

Mâna lui Maroni s-a apropiat de gâtul ei la obrăznicia ei, a plutit în aer, la câţiva centimetri de pielea ei. Morana a privit mâna, apoi s-a uitat înapoi la el, fixându-l cu privirea, neclintită.

„Nici nu ai idee ce tocmai ai făcut, fetiţo”, a şoptit Maroni, cu ochii săi letali. Morana ar fi trebuit să fie îngrozită. Acesta era bărbatul care făcea ca bărbaţii maturi să tremure în pantaloni. Dar ea fusese martoră la ochi cu mult mai morţi, mult mai furioşi decât ai lui.

„Ţi-am spus să nu mă ameninţi”, a declarat ea cu o voce la fel de liniştită. „Tocmai ai făcut-o. Acum, priveşte cum

cad piesele de domino.”

„Respect, fetiţo”, a scuipat Maroni.

Morana a ridicat o sprânceană. „Trăiască regele. Regele a murit.”

Fără un alt cuvânt, s-a întors pur şi simplu pe călcâie şi a ieşit pe uşa principală, în lumina frumoasă şi caldă a soarelui. Adrenalina încă îi curgea prin corp, agitându-se în stomac cu otrava de a-l vedea pe acel bărbat respirând după tot ce făcuse. Ştia în sinea ei că el era implicat cumva în dispariţia fetelor. El nu era invincibil şi ea avea de gând să-i demonstreze asta.

Silueta tăcută a lui Vin stând lângă unul dintre stâlpii de afară a făcut-o să se oprească. La fel ca atunci când o însoţise până în camera ei, era tăcut.

„Eşti însoţitorul meu până la Dante?”, l-a întrebat ea, aşteptând pe jumătate să nu-i răspundă. El a surprins-o spunând un simplu „da” cu o voce liniştită, scoţându-şi ochelarii de soare întunecaţi din buzunarul costumului său închis şi făcându-i semn să meargă alături de el.

Morana a căzut la pas în timp ce se îndreptau spre vestul proprietăţii, în timp ce observa totul în jurul lor. Bărbaţii pe care îi văzuse de la fereastra ei încă mai flancau proprietatea. Întinderi lungi de iarbă se întindeau între casă şi linia de copaci dinspre nord, segregând lacul şi dincolo de el. Spre vest, ea putea vedea două aripi diferite, una vopsită în alb şi cealaltă nepictată, ci pur şi simplu cu cărămizi roşii, aşezate aproape în două colţuri diferite ale proprietăţii. Cea albă era imensă, aşezată mai în spate decât casa roşie. Avea un acoperiş plat deasupra etajului trei şi balustrade negre, din fier forjat, la balcoane. Casa cu cărămidă roşie era mult mai mică în comparaţie, şi avea un acoperiş înclinat pe o parte deasupra primului etaj, cu o verandă simplă şi înfăşurată.

Se îndreptau spre cel roşu.

„Cea din dreapta este a lui Dante”, a întrerupt Vin mersul lor tăcut, indicând casa cu cărămizi roşii. Morana a fost surprinsă de faptul că A- îi oferise informaţia şi B- îi spunea lui Dante pe numele mic. Însemnând asta pentru

mai târziu, Morana a profitat de ocazie pentru a obţine mai multe informaţii.

„Şi cea albă din spatele celei din stânga?”, a întrebat ea, ţinând pasul cu paşii lui vioi.

„Asta e clădirea personalului”, a informat Vin. „Au apartamente înăuntru.”

Morana a dat din cap, curioasă. „Şi centrul de pregătire?”

Pasul lui Vin a şovăit pentru o fracţiune de secundă înainte de a-l relua, aruncându-i o privire din spatele ochelarilor de soare. Morana şi-a păstrat faţa inocentă.

După o clipă lungă, în care ea credea că nu-i va răspunde, el a vorbit. „Asta e în direcţia opusă. Te-aş sfătui să te ţii cât mai departe de acolo.”

S-a luat act.

„De ce mi-ai dat cuţitul ieri?” Morana a pus întrebarea care o frământa de când îl văzuse. „Nu că nu ţi-aş fi recunoscător, ceea ce este adevărat. Dar nu înţeleg motivele.”

Închizându-şi gura, Morana a clipit, surprinsă de ea însăşi. Bâlbâia în cap, sigur. Tot timpul. Dar aceasta era prima dată când se strecura în ea în afara minţii ei. Trebuia să fie mai atentă, mult mai atentă.

Vin a ridicat din umeri. Şi a

rămas tăcut. Nu e destul de bun.

„Serios”, a insistat ea. „Vreau să ştiu dacă eşti unul dintre băieţii buni.”

Vin i-a mai aruncat o privire. „Niciunul dintre băieţii de aici nu este bun, domnişoară. Dar o să vă trag un glonţ în cap? Nu, dacă nu te pui cu mine personal. Pe cine altcineva te pui sau nu cu tine nu contează pentru mine sau pentru arma mea.”

Bine, asta a fost suficient de bine.

Morana a dat din cap, bucuroasă că această ecuaţie fusese lămurită. Au ajuns la locuinţa lui Dante şi Vin a bătut o dată cu putere în uşă. Câteva secunde mai târziu, uşa a fost deschisă de o femeie mai în vârstă, cu părul încărunţit, o faţă blândă şi încremenită şi ochii verzi uimitori ai Amarei. Femeia nu putea fi altcineva decât mama Amarei. Iar faptul

că Dante o adusese pe mama Amarei în aripa lui ca personal îi spunea mult mai multe despre bărbat.

Vin a dat din cap la ea şi la mama Amarei şi a plecat fără un cuvânt. Faţa femeii mai în vârstă se despicase într-un zâmbet larg, cu gropiţe, la vederea Moranei. S u r p r i n z â n d – o de-a dreptul, femeia şi-a întins mâinile.
călit de ani de muncă grea şi a luat-o pe cea a Moranei, cu ochii înceţoşaţi de lacrimi.

„Copilul meu mi-a spus că eşti prietena ei”, i-a spus femeia cu o voce accentuată. „Ea nu are prieteni, vedeţi. Vă mulţumesc.”

Puritatea inimii femeii a atins ceva în Morana pe care o crezuse moartă cu mult timp în urmă – dovada iubirii universale a unui părinte. Strângând înapoi mâinile femeii cu toate emoţiile care răzbăteau în ea, Morana a vorbit încet: „Fiica dumneavoastră este cel mai bun şi mai generos spirit pe care l-am cunoscut vreodată. Mi-a fost o prietenă adevărată şi puternică. Şi îi este foarte dor de tine.”

Femeia a zâmbit printre lacrimi şi şi-a tras mâinile înapoi pentru a le şterge. Deschizând uşa mai larg, ea a invitat-o pe Morana înăuntru.

„Intră, copilă”, a spus ea cu afecţiune, încuind uşa după ce Morana a intrat şi conducând-o înăuntru. Casa era caldă – pereţii, draperiile, mobila din lemn, maro, roşu şi crem, care o învăluiau pur şi simplu pe Morana în căldura ei. Mirosul de ouă şi de cafea şi de patchouli se amestecau cumva complicat, ferestrele deschise aducând briza uşoară, sunetele clopoţeilor de vânt care ticăiau afară. Nu se simţea

ca în niciun alt loc în care fusese

/ vreodată. Cald. Confortabil. Invitant.

„Dante mi-a spus că vei fi aici”, a continuat femeia mai în vârstă, îndreptând-o pe Morana spre o canapea confortabilă, de pluş, de culoare maro, şi făcând-o să se aşeze. Morana s-a scufundat în pernă. „Simte-te ca acasă. Ai luat micul dejun?”

Morana a clătinat din cap, copleşită de toate emoţiile. Femeia a zâmbit. „Vă voi aduce nişte mâncare şi cafea. Îţi place cafeaua, da?”

Morana a dat din cap. Femeia i-a mângâiat uşor capul, în felul în care un părinte îşi mângâia copilul fără să se gândească, aşa cum o făcuse de nenumărate ori până atunci. Era prima dată în memoria lui Morana. A simtit cum îi tremura bărbia.

/

„Fă-ţi treaba, iar dacă ai nevoie de ceva, sună-mă”, se întoarse femeia pentru a pleca.

„Cum să-ţi spun?” a întrebat brusc Morana.

Femeia a zâmbit, faţa i s-a luminat şi s-a încremenit. „Zia, bineînţeles. Aşa îmi spune Dante.”

Morana a zâmbit în timp ce o privea pe femeie plecând şi a expirat. Mai zguduită de simpla întâlnire decât se aşteptase să fie, Morana a văzut tremurul din mâinile ei în timp ce îşi scotea din geantă laptopul şi alte echipamente de care avea nevoie. Încet, în timp ce se aşeza pe masa din faţa ei, Morana şi-a îndoit picioarele sub ea şi s-a aşezat.

Femeia mai în vârstă a ieşit cu o tavă cu o omletă ce părea delicioasă, felii de pâine prăjită şi fructe proaspete şi cafea. Morana i-a mulţumit în timp ce i-a aşezat tava în poală şi a ieşit, închizând uşa în urma ei, oferindu-i lui Morana intimitate. Auzindu-şi stomacul bombănind pentru că nu mâncase cum trebuie la cină, Morana a înfipt cu poftă în micul dejun. În câteva minute, totul a fost curăţat de pe farfurii şi stomacul ei era fericit.

Aşează tava pe podea lângă ea, Morana îşi sorbi cafeaua şi, mai întâi, îşi făcu cumpărăturile online. De obicei, nu-i lua mult timp să facă cumpărături. Îşi cunoştea stilul şi ştia ce îi plăcea să poarte. Dar în dimineaţa aceea, nu s-a grăbit deloc să aleagă ţinute care să meargă de la scara „suficient de confortabilă pentru a ieşi la plimbare” la „inconfortabilă, dar cu o clasă de zile mari”. Zia a intrat şi a luat tava cu un alt zâmbet, pe care Morana i l-a întors. Apoi, Morana şi-a

comandat lenjerie intimă. Lenjerie bună, sexy, cu gândul la o anumită persoană şi la tendinţa lui de ai rupe hainele. Pantofii şi machiajul au urmat. Apoi, accesoriile. Până când totul a fost gata, era după-amiază. Cheltuise o mulţime de ore şi de dolari, dar, la naiba, se simţea bine. Punând livrarea pentru a doua zi, a introdus adresa conacului şi s-a ridicat în picioare.

Întinzându-se, Morana s-a îndreptat spre fereastra din sufragerie şi a privit proprietatea de la un alt punct de vedere. De acolo, putea să vadă bestia aceea de conac la deal în toată splendoarea sa, şi peluzele, şi porţile. Ceea ce mai putea vedea de acolo era lacul mai la vale şi casa de pe marginea lui. Deşi era încă foarte departe, era mai aproape decât fereastra. Putea vedea că era o căsuţă maro, vedea că avea un nivel deasupra solului, dar nimic mai mult decât atât.

Cu ochii aţintiţi asupra casei, Morana şi-a scos telefonul din buzunar şi a format numărul de telefon al femeii pe care acum începea să o considere prietenă. A sunat de două ori înainte de a se conecta.

„Morana”, a salutat-o vocea joasă şi răguşită a lui Amara. Dacă Morana nu ar fi cunoscut istoria urâtă a Amarei şi nu ar fi văzut cicatricea teribilă care îi tăia gâtul şi îi afecta corzile vocale, Morana ar fi spus că avea o voce făcută pentru sex. Dar ceva atât de brutal nu putea fi asociat cu ceva frumos. Sau putea?

Scuturându-şi gândurile, Morana a răspuns va toate sentimentele de pufnire pe care le simţea. „Am avut parte de două întâmpinări minunate aici, mulţumită ţie.”

Amara a chicotit. „Locul acela este o capcană. Noi, fetele, trebuie să ne asigurăm spatele una alteia. Aşa că m-am gândit că poate ai nevoie de toţi oamenii pe care îi poţi avea de partea ta.”

„Apreciez asta”, a zâmbit Morana. „Vă mulţumesc. Pentru tot.” „Oricând, Morana”, a transmis vocea blândă

a lui Amara. După o secundă
de tăcere, Amara a întrebat. „Deci, ce mai face Tenebrae?”

Morana a pufnit într-un râs. „Vremea a fost bună până acum. Oamenii surprinzători”.

„Cum aşa?”

„Ei bine,” Morana şi-a plantat fundul pe marginea ferestrei, jucându-se cu marginea, „aşa cum am menţionat, sora ta vitregă m-a surprins. Şi mama ta, de asemenea.”

„În locul tău, nu aş avea încredere totală în Nerea”, a avertizat Amara în legătură cu sora ei vitregă, surprinzând-o pe Morana. „Vreau să spun că a fost mereu bună cu mine, mă iubeşte mult. Dar tu eşti un străin şi ea este şi dură. Am pus o vorbă bună pentru tine, dar sincer mă îndoiesc că o vei vedea prea mult. Ea călătoreşte mai ales în afara oraşului.”

Totul în interiorul lui Morana s-a dezgheţat la sinceritatea Amarei. „Aşa voi face. Părea în regulă până acum, dar voi fi atentă. Mama ta, apropo, mia spus să-i spun Zia. Ăsta e numele ei sau înseamnă ceva?”.

Morana a putut auzi zâmbetul Amarei în vocea ei. „Înseamnă mătuşă.”

Mătuşă. O femeie ciudată pe care nu o mai întâlnise până atunci îi ceruse să îi spună mătuşă doar pentru că fusese bună cu fiica ei. Ea nu avusese niciodată o mătuşă. Mai ales una care să o mângâie pe păr cu dragoste şi să o hrănească. Nodul din gât i se strânse.

„Este o femeie minunată”, a întrerupt vocea Amarei în meditaţia ei emoţională. „Dar nu-i spune secretele tale, pentru că i le va spune toate lui Dante. Îl iubeşte pe bărbatul ăla cu ardoare.”

„Asta pentru că îl iubeşti?” a întrebat Morana, înainte de a-şi da seama brusc că poate nu ar fi trebuit să spună asta.

Spre marea ei uşurare, Amara a râs, cu vocea încordată din cauza stresului de pe corzile ei. „Nu, poate. Cine ştie? Mama l-a iubit întotdeauna pe Dante, chiar şi atunci când îndrăgostirea mea de el fusese secretă. Cred că s-a simţit ca o mamă faţă de el după ce mama lui a murit.”

Morana a vrut să întrebe mai multe despre asta, dar nu a

făcut-o, ştiind că Amara nu i-ar fi împărtăşit nimic legat de Dante. După o uşoară pauză, cealaltă femeie a întrebat în cele din urmă: „Cum se simte?”.

Morana nu s-a putut abţine să nu-şi strâmbe buzele. „Bine. Mi-a apărat spatele în mai multe ocazii acum cu tatăl său.”

Amara a expirat. „Asta e bine. Mă bucur să aud asta.”

Morana a ezitat. „Ştii dacă te vei putea întoarce vreodată acasă?”.

„Nu. Cel puţin nu până când Maroni părăseşte tronul sau Dante se căsătoreşte în altă parte.”

„Şi asta nu te deranjează?” a întrebat Morana.

Vocea Amarei a devenit moale. „Obişnuia să o facă. Acum nu mai este.

/

Poate fi cu cine doreşte.”

/

Schimbând subiectul, ştiind că scormonea în răni vechi, Morana s-a deplasat pe pervazul ferestrei. „Apropo, ştii ceva despre Tristan şi Chiara Mancini?”.

Tăcere. Pentru o secundă lungă. Apoi Amara a suspinat. „El a fost prima ei aventură extraconjugală după ce a venit în Tenebrae. L-a ales pe el pentru că dacă se culca cu el ar fi rănit cel mai mult orgoliile soţului ei şi ale lui Lorenzo. Tristan s-a culcat cu ea exact din acelaşi motiv, cred.”

Morana a înghiţit în sec. „A lăsat să se înţeleagă că a fost constănţeanca lui pentru o lungă perioadă de timp.”

Amara a luat-o în derâdere imediat. „Oh, puhleez! Femeia aia e o reptilă.”

Dante îi spusese ceva asemănător. Interesant. „A vrut să crezi asta pentru că este genul de femeie care se simte imediat ameninţată de orice altă femeie. Mai deşteaptă, mai frumoasă, nu contează. Şi oricum, dacă exista o femeie care era o constantă în viaţa lui Tristan, aceea erai tu, chiar şi în absenţa ta.”

Asta, într-un mod întortocheat, o încălzea. A lăsat să iasă

o gură de uşurare.

Auzind-o exhalând, Amara a continuat pe un ton ferm.

„Nu o lăsa pe ea sau pe altcineva să te afecteze, Morana. Am vorbit serios ceea ce am spus. Niciodată nu l-am văzut pe Tristan atât de viu cum îl văd cu tine. Cred cu adevărat că amândoi aveţi posibilitatea de a construi ceva bun. Nu lăsa nimic să strice asta, mai ales în acel loc. Casa aia e plină de oameni care nu ar vrea nimic mai mult decât să-l vadă pe Tristan arzând.

Aşa că, fiţi puternici pentru binele amândurora.”

Morana a respirat adânc. „Aşa voi face. Mulţumesc, Amara.”

„Aşa cum am spus, oricând”, a răspuns Amara cu vocea ei moale şi răguşită. „Dacă ai nevoie de orice informaţie din interior sau doar să vorbim ca între fete, sunt aici. Mi-ar plăcea ca noi să continuăm această prietenie, indiferent de ce se întâmplă cu Tristan sau Dante.”

Morana şi-a ales topul, zâmbind. „Şi eu aş face la fel.”

„Bine. Acum voi pleca, dar vom vorbi mai târziu, bine?”

„Bine,” Morana privi spre cer, cu o greutate de pe piept. După ce şi-au luat la revedere şi au planificat un alt apel, Morana şi-a ţinut telefonul deoparte şi a privit norii dansând pe cerul albastru, griurile şi albul îmbinându-se, creând ceva magic. Şi s-a minunat de asta. S-a minunat de tot şi de toţi cei pe care îi câştigase în câteva săptămâni. Într-un interval de timp atât de scurt, avea prieteni, relaţii. Avea oameni cărora le păsa dacă i se întâmpla ceva şi avea oameni pe care voia să-i protejeze.

Era un lucru atât de ciudat, această nouă emoţie în pieptul ei. S-a agăţat de ea, s-a agăţat de ea, a preţuit-o.

A contat.

Morana i-a mulţumit în tăcere Amarei, încă o dată, pentru că i-a spus adevărul. Faptul că Tristan nu fusese cu acea femeie de mult timp, aşa cum voia Morana să creadă, a făcut-o să se relaxeze. Ea fusese singura constantă în viaţa lui, chiar dacă erau împletite de trecuturi traumatizante. Dar aveau posibilitatea de a avea ceva frumos. O presimţise, o simţise, o gustase.

Pe această notă veselă, a ronţăit din salata pe care Zia i-o lăsase în linişte în timp ce vorbea cu Amara şi, în cele din urmă, a trecut la modul de lucru. Codurile trebuiau să fie urmărite. Mai important, orice pagubă pe care o făcuseră deja sau pe care o puteau face trebuia să fie limitată. A lucrat rapid la scrierea unui alt set de coduri, aşa cum îi spusese lui Dante că va face cu câteva zile în urmă. Aceste noi coduri ar fi alertat-o de îndată ce codurile originale ar fi fost folosite şi ar fi conţinut orice pagubă pe care doreau să

o facă. Împreună cu asta, ea îl personaliza şi pentru a da înapoi şi a urmări orice elemente unice ale codurilor originale.
astfel încât, chiar dacă ar fi fost folosit separat de oricine, oriunde, ea ar fi ştiut. Cum persoana respectivă avea cunoştinţe de calculatoare, nu a vrut să-şi asume niciun risc.

A avut nevoie de ore întregi de muncă concentrată. Avea căştile în urechi, playlistul instrumental liniştitor, iar ochelarii îi stăteau lipiţi de nas. Zia venea şi pleca, fără să o deranjeze nici măcar o dată şi închizând întotdeauna uşa în urma ei. Telefonul ei a bâzâit o dată, dar nu l-a verificat. Dar ore şi degete înţepenite mai târziu, în sfârşit avea toate codurile noi pornite şi în funcţiune, capcana ei era pregătită. Exista o singură limitare la geniul ei – oricine avea codurile trebuia să le folosească, altfel programul ei nu se declanşa. Ar fi funcţionat ani de zile dacă nu se întâmpla asta. Dar ea se baza pe faptul că vinovatul le va folosi. Altfel, de ce ar fi trecut cineva prin schema elaborată de a-l pune pe Jackson să o curteze, să i le fure şi să-i însceneze lui Tristan să se facă vinovat? Trebuia să le folosească la un moment dat, nu? Sau ce rost avea să le fure?

Obosită după ce îşi petrecuse ore întregi cu intenţia de a se apuca de treabă, Morana se întinse, cu coloana vertebrală înţepenită, şi îşi crăpase gâtul, privind pe fereastră. Se întunecase deja, timpul trecuse cu viteză rapidă în timp ce ea lucra, netulburată. Era una dintre cele mai bune lucrări pe care le făcuse.

Şi-a ridicat telefonul pentru a verifica mesajul care intrase şi a văzut numele tatălui ei.

Tată: *Vorbeşti serios în Tenebrae?*

/

Morana a privit mesajul timp îndelungat, gândindu-se dacă ar trebui să răspundă sau nu, apoi s-a hotărât să nu o facă. Dă-l dracului pe el şi la naiba cu agenda lui. Ea nu-i datora nimic. Pentru prima dată în viaţa ei, avea ceva bun, chiar şi în mijlocul haosului. Nu avea de gând să-l lase să păteze asta.

Niciodată.

Dezgustată, a aruncat telefonul pe perna de lângă ea şi şi-a pus picioarele pe masă, încrucişându-şi gleznele. Ridicându-şi laptopul pe genunchi, Morana a minimizat programele pe care le iniţializase şi a deschis o altă fereastră. Faptul că văzuse numele tatălui ei îi adusese aminte de ceva ce voia să verifice după ce trasese cu urechea la conversaţia dintre Dante şi Tristan în noaptea Alegerii, aşa cum îi plăcea să se gândească la ea. Da, cu C mare. Dante menţionase ceva despre faptul că Tristan Caine intrase pe teritoriul tatălui ei când ea dispăruse. Iar Morana era nebuneşte de curioasă să afle ce se întâmplase.

Motiv pentru care a scos la iveală camerele de luat vederi din biroul tatălui ei, pe care le instalase cu ani în urmă. El nici măcar nu ştia că erau acolo. Morana, la fel de departe de circuit cum fusese pe atunci, îşi dorea să fie în circuit. Şi ce mod mai bun de a fi la curent decât să amenajeze biroul şefului. Văzând şi ascultând conversaţiile nu numai că o ţinea informată, dar îi permitea şi să construiască muniţie de dosare împotriva multor, multor oameni din lumea lor. Cel mai important, tatăl ei. Ea ştia despre majoritatea lucrurilor murdare în care era implicat, îşi notase conversaţiile şi întâlnirile şi le arhivase pentru o zi ploioasă.

Siguranţa ei.

Închizând ochii în faţa dezamăgirii şi a durerii pe care i-o provoca, Morana şi-a scuturat-o şi s-a concentrat asupra problemei mai importante care o avea în faţă. Tastând rapid

multiplele parole, ea s-a conectat la sistem şi a introdus data din ziua în care dorea să fie înregistrată. A pus ora de după ceea ce fusese ultimul ei mesaj către el şi a apăsat „enter”.

Ecranul se aprinse de la imaginea camerei din colţul din dreapta sus al biroului, arătând interiorul biroului tatălui ei. Acesta era gol. Avansând rapid cu câteva minute, Morana a apăsat „play” când tatăl ei a intrat, paşii lui agitaţi. A ridicat telefonul de la birou şi a vorbit în receptor, cu vocea lui dură şi granulată în căştile ei.

„Este gata?”

Ea ştia că vorbea despre maşina ei, maşina ei iubită, care a fost aruncată în aer. Orice ar fi spus cealaltă persoană de la telefon nu-l făcea foarte fericit. S-a aşezat pe scaun şi şi-a dus mâna la frunte.

„Cum adică bărbaţii nu răspund? Sună-i! Trebuie să ştiu dacă au avut grijă de ea.”

„De care s-a avut grijă”. *Frumos.*

Morana doar a observat impasibilă. Tatăl ei a pus telefonul jos şi a privit îndelung pe fereastră. Morana ar fi vrut să creadă că în el exista o urmă de remuşcare, o urmă de tristeţe după ce tocmai îi făcuse singurei sale fiice, dar nu credea că exista. Un om care îşi lăsase copilul să cadă pe scări, care ordonase să fie aruncat în aer, nu era capabil de remuşcări. Singurul motiv pentru care o contacta acum era că Maroni îl informase de prezenţa ei şi ea îl enerva.

A privit cum ceva din afara ferestrei îi atrăgea atenţia. Inima ei a început să bată mai repede.

Aplecându-se în faţă fără să-şi dea seama, Morana a

privit, uimită, cum Tristan a pătruns în biroul tatălui ei ca o furtună dezlănţuită. Fără avertisment, fără explicaţii. Pur şi simplu a intrat ca şi cum locul ar fi fost al lui, fără să arunce nici măcar o privire la cei trei bărbaţi din spatele lui, cu armele îndreptate spre figura lui, cu întreaga lui schemă încolăcită, gata să sară în orice clipă. Era o bombă şi ticăia.

„Tocmai a intrat prin efracţie”, ofta unul dintre bărbaţi, explicând. „Am încercat să îl oprim, dar a făcut doi tipi să cadă.”

Morana a privit, hipnotizată şi şocată, cum Tristan Caine – nu, Predatorul – s-a aşezat pe unul dintre scaunele de vizavi de cel al tatălui ei, întreaga lui siluetă vibrând de o furie la care nu mai fusese martoră niciodată, niciodată. Inima

bătând cu putere, nu îndrăznea să mişte un muşchi în timp ce privea cum tensiunea din încăpere urca din ce în ce mai sus.

„Îmi amintesc de tine, băiete”, a declarat tatăl ei, lăsându-se pe spate în scaun, cu ochii pe Tristan. „L-ai împuşcat pe tatăl tău cu un glonţ în cap. Un băiat de vârsta ta. E un lucru greu de uitat. Nu te-am recunoscut când ne-am întâlnit recent. Acum pot.”

Predatorul pur şi simplu l-a fixat cu privirea. „Unde este ea?”

Tatăl ei a zâmbit în genul lui Maroni. „Şi îmi amintesc felul în care te-ai îndreptat spre ea, cum i-ai şters sângele de pe faţă.”

Morana îşi simţea pulsul accelerat, nu-şi mai amintea de incident, dar doar gândul, ideea că băiatul acela ştergea sângele de pe faţa unui copil, că îi făcea asta, îi făcea inima să se strângă.

„Unde este?”

„Şi felul în care te-ai holbat la ea în restaurant”, a continuat tatăl ei, prefăcându-se imperturbabil de privirea unui om letal, letal pe el însuşi. Dar Morana îşi dădea seama că era îngrijorat. Avea o căpuşă în partea laterală a obrazului. „Surprinzător, nu? Femeile care te pot atrage? Am vrut să o căsătoresc cu fiul unuia dintre partenerii mei. Chiar aveam totul planificat. Dar târfa aia mică s-a întins bine pentru tine, nu-i aşa?”.

Înainte ca ea să clipească, Tristan Caine se ridicase de pe scaun şi ocolea masa, cu o mână răsucindu-i braţul

tatălui ei la spate şi cu cealaltă mână ţinându-l de gât cu faţa la masă.

„Numele ei,” Tristan s-a aplecat să şoptească, „este Morana.”

Frisoane.

Morana făcu o pauză, încercând să-şi tragă sufletul, iar stomacul îi cedă. Îl privea pe bărbatul pe care îl lăsase să intre în ea în mai multe feluri, îi privea forma îngheţată pe ecran, aplecat asupra tatălui ei, cu buzele întredeschise la ultima silabă a numelui ei.

Înghiţind în sec, a apăsat din nou „play”. Armele erau îndreptate spre el. Tatăl ei a gemut. Un fior i-a trecut pe şira spinării când l-a auzit pronunţându-i numele pentru prima dată, a simţit silabele înfăşurându-i-se pe limbă, i-a auzit numele infuzat cu whisky şi păcat. Lăsând să iasă o răsuflare tremurândă, a privit încântată.

„Mai spune-i încă o dată că e o curvă”, a continuat Tristan, „şi ceea ce i- am făcut tatălui meu va părea o joacă de copii în comparaţie cu ce-ţi voi face ţie”.

I-a răsucit mai tare braţul tatălui ei, făcându-l pe Gabriel Vitalio să urle de durere. Nici măcar nu a aruncat o privire la multiplele arme îndreptate spre el. „Acum, o să te mai întreb o dată. Unde este ea?”

Cuvintele tatălui ei s-au încurcat din cauza obrazului apăsat de lemn. Tristan şi-a uşurat puţin capul.

„E moartă.”

Încă.

Liniştea care a pus stăpânire pe cameră a făcut să i se

facă pielea de găină pe trup, iar ea nici măcar nu se afla în cameră. Aştepta cu respiraţia tăiată, cu inima în gât, cu ochii lipiţi de ecranul alb-negru.

„Minţi”, a spus Tristan, cu vocea limpede.

„Nu sunt”, a răspuns tatăl ei. „Eu însumi am dat ordinul”.

Tristan a trântit capul tatălui ei în masă, trăgând cu duritate de degetul mare, pocnetul fiind puternic în cameră. Tatăl ei a ţipat, iar unul dintre bărbaţi a tras. Tristan s-a ferit, şi-a scos propria armă şi i-a fixat pe bărbaţi cu privirea în timp ce îl ţinea pe tatăl ei imobilizat.

„Nu am nicio problemă cu voi”, le-a spus el bărbaţilor. „Plecaţi acum, plecaţi în viaţă. Sau muriţi.”

Ea a văzut cum bărbaţii ezitau, doi dintre ei plecând, evident conştienţi de reputaţia lui. Cel de-al treilea, încercând să fie curajos, şi-a ridicat arma. Tristan

a ridicat din umeri, l-a împuşcat în umăr şi a arătat spre uşă cu pistolul său. Bărbatul a fugit, lăsându-l singur cu tatăl ei.

Tristan s-a apropiat de el şi şi-a băgat pistolul la loc la brâu.

Tatăl ei l-a privit cu venin în ochi. Tristan s-a aşezat pe marginea biroului şi s-a aplecat în faţă.

„Unde este?”

„Moartă.”

Tristan a zâmbit, un zâmbet rece şi dur, fără gropiţele pe care ea ştia acum că le avea. „Mai ai încă nouă degete pe care să ţi le rup. Apoi două încheieturi. Două coate. Doi umeri. Şase coaste pe care pot să ţi le rup fără să te rănesc intern şi să nu mă faci să încep sub talie. Şi nu se vindecă bine la vârsta ta, bătrâne”.

A înclinat capul într-o parte, ţinând mâna tatălui ei în a lui aproape cu dezinvoltură. „Am timp şi răbdare să te fac să simţi o durere cum nu ai mai simţit până acum. Durere care te va face să-ţi doreşti să fi murit. Aşa că, te voi întreba din nou. Unde este ea?” Degetele lui se aşezară peste celălalt deget.

Ea a văzut braţul tatălui ei tremurând, maxilarul lui strâns în timp ce privea ceva mult mai rău decât moartea. „Nu mint. Eu am dat ordinele.”

„Unde?”

„Un cimitir din spatele aeroportului”, a recunoscut tatăl ei. „Oamenii mei au urmărit-o mergând acolo de mai multe ori.”

Tristan s-a îndreptat, aruncând mâna, întorcându-se să

plece.

„Este ea slăbiciunea ta, Predator?” Vocea tatălui ei l-a oprit din drum. Tatăl ei, în mod evident cel mai prost om de pe planetă, îl provoca pe Tristan în loc să-l lase să plece. „După atâţia ani, aş fi crezut că ea ar fi ultima persoană pe care ai căuta-o.”

Tristan se întoarse, ridicând o sprânceană, cu mâinile relaxate lângă corp.

„Ştii că rişti un război, nu-i aşa?”

Tristan a chicotit, fără veselie. „Nu ai curaj pentru război, bătrâne. Nu ai avut curajul să-ţi protejezi fiica atunci când era lipsită de apărare şi avea o armă îndreptată spre cap, atunci. Nu ai curaj nici acum.”

Tatăl ei s-a ridicat în picioare, jignit pentru masculinitatea lui. Serios, cum se înrudea ea cu acest bărbat pompos şi egoist?

„Întotdeauna mi-am protejat fiica. Ai fost o prostie să vii aici”, a rostit tatăl ei.

Tristan s-a întors la birou, s-a aplecat în faţă cu palmele pe birou. „Dacă un fir de păr de pe capul ei a fost rănit, mă voi întoarce din nou aici. Nu în linişte, nu. De data aceasta, voi veni la tine acasă, te voi ucide şi nu mă voi grăbi deloc să o fac.”

„Nu mă ameninţa.”

/

„Vă avertizez. Puneţi câte gărzi vreţi”, a spus Tristan, în felul acela blând şi letal pe care îl avea. „Şi roagă-te ca ea să fie bine.”

„De ce îţi pasă atât de mult de ea?”, a întrebat-o tatăl ei fără menajamente.

Morana a simţit că inima i se opreşte la această întrebare, iar mâinile îi tremurau în timp ce aştepta răspunsul lui.

Tristan nu a răspuns o clipă lungă. Apoi a răspuns.

„Asta trebuie să ştiu eu şi să afle ea”, a spus el pe acel ton amenințător. „Nimeni altcineva.”

Întorcându-se pe călcâie, se îndreptă din nou spre uşă, apoi se opri, fixându-l pe tatăl ei cu privirea aceea brutală a lui.

„Stai departe de ea, bătrâne”, m-a avertizat el, cu vocea lui dură. „Dacă te mai duci după ea, mă duc după tine.”

„Păsărica ei trebuie să fie magică pentru ca tu să...”

Înainte ca tatăl ei să poată termina acea propoziţie dezgustătoare, a fost prins înapoi în scaun şi Tristan l-a lovit puternic cu pumnul în nasul recent vindecat. Sângele a început să curgă din gura tatălui ei, ceea ce a făcut-o să- şi dea seama că probabil îşi rupsese şi un dinte.

Tristan îi strânse puternic maxilarul într-o mână şi se aplecă, aproape nas în nas.

„Încă un cuvânt”, a spus el pe un ton care i-a provocat fiori pe tot corpul. „Dă-mi încă un motiv să-ţi tai limba.”

Tatăl ei se holba la Tristan, fără cuvinte.

„Un singur cuvânt”, a îndemnat Tristan, cu masca căzută de pe ochi. Tatăl ei a clătinat în tăcere din cap.

„Acum, ascultă-mă şi ascultă-mă cu atenţie”, a rostit Tristan, scuturând maxilarul tatălui ei pentru a sublinia. „Ea se află sub protecţia mea. A mea. Nimeni nu-i face rău. Nimeni nu vorbeşte de rău despre ea. Nici eu, nici tu, nici nimeni. Data viitoare când te mai aud spunându-i ceva mai puţin decât femeia care este, îţi tai limba şi o dau de

mâncare la câini. Data viitoare când te mai văd aproape de ea, te omor. Rămâi aici. Nu. La naiba. Departe. De la. ei. Ai înţeles?”

Tatăl ei a dat din cap.

Tristan a dat din cap. „Bine. Şi ori de câte ori uiţi asta, aminteşte-ţi cum mi-am ucis tatăl când eram copil pentru ea. Şi mai gândeşte-te şi la oamenii pe care îi pot ucide acum că sunt bărbat pentru a o ţine în siguranţă.”

Tatăl ei a dat din nou din cap în tăcere.

De data aceasta, Tristan Caine a ieşit din

cameră. Morana s-a aşezat pe spate, *uimită.*

Copleşită.

Ochii ei au rămas în continuare lipiţi de ecran, urmărindu-l pe tatăl ei cum dădea telefoane şi altele. A apăsat butonul de derulare înapoi şi a urmărit totul din nou de la început. Intrarea, degetul rupt, ameninţările, împuşcătura, alte ameninţări, mai multe ameninţări,

ieşire. Şi apoi l-a urmărit din nou, şi din nou, şi din nou, şi din nou, până când fiecare poziţie, fiecare nuanţă, fiecare cuvânt i s-a imprimat în inimă. Fiecare cuvânt al lui se bătea cu ciocanul în inima ei, spărgând-o încet, până când aceasta s-a despicat în două şi l-a lăsat să intre.

Nu-şi amintea, nici măcar o dată în viaţa ei, ca cineva să fi luat apărarea ei. Trăise cu bărbaţi care trebuiau să fie puternici şi trăise în frică. Trăise cu tatăl ei întorcându-se în altă parte când bărbaţii o atingeau pe sub masă. Trăise singură, fără să se gândească niciodată, niciodată, că într-o zi, cineva va intra în biroul tatălui ei, fără teamă, îl va răni, îl va ameninţa, totul pentru ea.

Şi a făcut-o. Chiar înainte ca ea să-i ceară să facă o alegere, el deja o făcuse. Chiar înainte de a şti că ea ştia, el a vrut să o protejeze. Chiar înainte ca ea să se expună în faţa lui în felul în care o făcuse, el o dorea. Întreaga interacţiune cu tatăl ei – cu câteva ore înainte ca el să o găsească, doar pe baza interacţiunilor lor aşa cum fuseseră – nu-i arătase nimic altceva decât protecţia lui feroce şi respectul pe care îl avea pentru ea.

O lacrimă i s-a rostogolit pe obraz în timp ce a pus laptopul pe masă. Morana a şters-o, cu inima plină cum nu mai fusese niciodată. Înconjurată într-un loc cald şi sigur, cu o femeie ciudată care îi deschisese inima, cu prieteni în viaţa ei şi cu un bărbat care ar fi mers până la capătul pământului pentru ea fără teamă, inima ei era plină.

Ridicându-se în picioare, s-a îndreptat spre fereastră,

mai multe lacrimi îi scăpau din ochi – bucurie, tristeţe, durere, uşurare, recunoştinţă, toate se amestecau într-un amestec până când nu mai putea deosebi una de alta. Privind în peluză, nu s-a mişcat până când a auzit uşa principală a casei deschizându-se şi vocea lui Dante intrând înăuntru. Morana s-a întors spre uşă, cu inima în gât, şi a aşteptat ca aceasta să se deschidă.

Asa a fost.

/

Dante şi Tristan au intrat, amândoi îmbrăcaţi în aceleaşi costume ca şi dimineaţa, dar acum zbârciţi. Cravata lui Dante era strâmbă, iar Tristan nu purta cravată. Dante s-a uitat la ea şi i-a oferit un mic zâmbet. Tristan doar s-a uitat la ea.

Iar Morana nu a mai putut să se abţină.

Fără nici o clipă de ezitare, a alergat spre el şi şi-a aruncat braţele în jurul gâtului lui, ţinându-se strâns.

I-a simţit trupul rigidizat de surpriza uimită şi şi-a îngropat faţa în gât.

„Dante”, îi auzi vocea lui răsunând din pieptul lui.

„Voi fi afară”, a vorbit Dante. Morana a auzit uşa închizându-se în urma lor. Apoi a simţit cum braţele lui o înconjoară, timid, ca şi cum nu ar fi fost sigur cum să o strângă în braţe. Morana şi le-a înfăşurat pe ale ei mai strâns în jurul gâtului lui, stând în vârful picioarelor, sprijinindu-se cu toată greutatea în el, apăsată în el aşa, pentru prima dată. Braţele lui, încet, o strângeau mai tare, una în jurul taliei ei, cea cealaltă venind să îi cuprindă ceafa.

„S-a întâmplat ceva?”, a întrebat el într-o şoaptă liniştită, aproape liniştitoare, cu vocea lui şuierătoare şi păcătoasă chiar lângă urechea ei.

Copleşită de toată emoţia care izbucnea în ea, cu ochii scurgându-se, a scuturat din cap.

„Eşti bine?” Tonul lui s-a relaxat

uşor. Ea a dat din cap în gâtul lui.

Îi simţea nedumerirea faţă de felul în care se comporta, dar pentru prima dată nu-i păsa. Merita să ţină în braţe pe cineva care ţinea la ea aşa cum o făcea el. El merita să fie ţinut în braţe de cineva care ţinea la el aşa cum ţinea ea.

Fără să mai spună nimic, a luat-o în braţe şi s-a îndreptat în direcţia zonei de scaune. Morana s-a agăţat de muşchii puternici din gâtul lui, cu picioarele atârnând în aer. El s-a întors, aşezându-se pe aceeaşi canapea pe care ea fusese

aşezat, iar Morana şi-a îndoit picioarele pentru a se acomoda, aşezându-se pe el, simţind cum pistolul de la talia lui apasă în interiorul coapsei ei, încă ascunsă în spaţiul dintre gâtul şi umărul lui.

Îi simţea mirosul lui mosc şi parfumul lui de colonie amestecat în jurul pulsului, îi simţea vena pulsând pe obrajii ei când se ghemuia în el, îi simţea părul moale pe mâinile ei când îşi trecea degetele prin şuviţe. Inima lui bătea împotriva sânilor ei striviţi de pieptul lui. Muşchii lui calzi se simţeau tari împotriva fiecărei curbe a ei. Pelvisul lui se înghesuia perfect în şoldurile ei.

Braţele lui, strânse în jurul cadrului ei mai mic, nu s-au mişcat. Nu pentru a o mângâia, nu pentru a explora, nu pentru a face nimic. Putea să simtă că îi era pe jumătate teamă că o va declanşa în ceva şi pe jumătate confuz de ce se agăţa de el ca un koala de creanga lui preferată.

După minute şi minute în care l-a ţinut în braţe, iar el i-a permis să-l ţină fără să se plângă, Morana şi-a scos faţa de pe gâtul lui şi i-a privit mărul lui Adam, expus de gulerul descheiat al cămăşii albe.

Lăsându-şi ochii să se deplaseze în sus, în cele din urmă şi-a fixat privirea cu a lui.

Ochii aceia albaştri, albaştri, o făceau să suspine uşor. Erau răbdători, nu în felul alert al prădătorilor, ci într-un mod mai moale, mult mai tandru. Aştepta ca ea să-i explice comportamentul ei bizar.

Morana şi-a mutat mâinile în lateralele feţei lui, cuprinzându-i maxilarul în palme, simţind cum i se zgârie

scrumbia de palmă în acel mod delicios şi i-a spus, în două cuvinte, cu fiecare emoţie care-i sugruma inima.

„Mulţumesc.”

Sprâncenele i s-au încruntat, doar puţin, în timp ce înclina uşor capul spre stânga, încercând să o înţeleagă.

După un minut, a întrebat. „Pentru ce?”

Morana i-a mângâiat obrazul cu degetele mari. „Pentru că îţi pasă.”

Nu a înţeles. Bineînţeles că nu a înţeles. Cum ar fi putut? Nu-i cunoştea toată istoria. Nu ştia ce devenise el pentru ea. Nu ştia că ea îl văzuse făcând ceea ce îi făcuse tatălui ei când ea dispăruse. Nu înţelegea, pentru că nu ştia cum îi înclinase din nou lumea pe axa ei, cum îi spărsese pieptul, cum o încălzise până la os într-un mod în care ştia că nu va mai fi niciodată rece sau singură.

Iar ea nu ar fi putut să-i transmită, să-i spună nimic din toate acestea. Aşa că a făcut-o în singurul mod în care a putut în acel moment.

S-a aplecat înainte şi şi-a lipit buzele de ale

lui. El s-a liniştit.

Complet liniştit.

Mâinile lui s-au strâns uşor pe lateralul şoldurilor ei, dar el stătea încremenit sub ea. Lui Morana nu-i păsa. L-a strâns în braţe cu toată afecţiunea pe care o simţea pentru el în inimă şi şi-a înclinat capul, vărsând-o în acel singur sărut. I-a ciupit buzele, a sorbit din ele, le-a sărutat cu blândeţe, cu reverenţă, oferindu-i o tandreţe pe care ştia că nu o primise niciodată în două decenii.

El a lăsat-o. A lăsat-o să îi facă duş şi a primit-o. A acceptat-o. Nu a sărutat-o înapoi, dar nici nu a respins-o.

Morana i-a gustat buzele aşa cum îşi dorea de atâta timp. Înclinându-şi capul în partea cealaltă, îşi potrivi din nou buzele, închizându-le pentru o clipă înainte de a-i suge buza de jos, simţind cum mustăţile de pe bărbia lui se freacă de pielea ei, cum periile din jurul gurii lui o ardeau pe a ei.

Cineva a bătut la uşă.

Morana se desprinse de cel mai simplu şi mai frumos dintre săruturi şi se uită adânc în ochii lui.

„Tu”, a şoptit ea în spaţiul dintre ei, „Tristan Caine, eşti un bărbat frumos, foarte frumos. Şi inima mea bate pentru tine.”

Confuzia şi surpriza de pe faţa lui au fost de nepreţuit. Acesta nu era Predator. Acesta era băiatul care fusese numit monstru pentru că făcuse un lucru curajos şi care fusese lăsat singur, fără să i se spună vreodată că era preţios. Acesta era băiatul care se îngropase adânc în interiorul bărbatului mai puternic, care nu putea înţelege sau procesa acţiunile ei sau gândurile din spatele lor. Ajunsese sub persona şi găsise omul, băiatul.

Fără să mai spună nimic, Morana s-a ridicat în picioare. Era o dovadă a şocului său faptul că o lăsase.

A deschis uşa şi Dante s-a uitat la ea, cu sprâncenele ridicate. Morana a clătinat din cap. El a zâmbit.

„Ar trebui să ajungem la casă. E timpul pentru cină”, a anunţat Dante, indicând uşa principală. „Putem vorbi în drum spre ea”.

Morana a dat din cap. „Este în regulă dacă îmi las laptopul aici? Am lăsat nişte programe să ruleze şi nu mă voi simţi confortabil cu ele în casa aceea.”

„Bineînţeles.”

/

„Putem vorbi un moment?”, a întrebat whiskey-and-sin din spatele ei, adresându-se lui Dante.

„Încă o clipă?” Dante a zâmbit, înainte de a scutura din cap şi de a ieşi pe uşa principală fără cuvinte.

Morana s-a întors să întrebe despre ce voia să vorbească când, deodată, a fost izbită de peretele de lângă uşă. Şi-a ridicat privirea, nedumerită, abia reuşind să-şi tragă răsuflarea, reuşind doar să întrezărească fugitiv privirea

sălbatică de pe faţa lui înainte ca gura lui să se prăbuşească peste a ei.

Degetele de la picioare i s-au încolăcit în pantofi, degetele ei i-au înconjurat talia strâmtă, simţind sub palma ei pistolul ascuns în partea laterală a pantalonilor lui. Trupul luând foc, inima trosnindu-i în piept, Morana a cedat în faţa lui ca nisipul sub valul oceanului. Mâinile lui s-au prins în părul ei, înclinându-i capul pe spate în timp ce el îi devora gura.

Sărutul acesta nu semăna deloc cu cel din urmă cu câteva minute. Era

era aspră, aproape vânătă în intensitatea ei, dar în ele se simţea subînţelesul a ceva nealterat. Ea încă îi simţea confuzia în sărut, dar mai era şi altceva acolo. Ceva preţios. Ceva ce ea nu putea să înţeleagă şi pe care el încerca să i-l spună. Şi-a despărţit buzele cu plăcere când limba lui le-a străbătut, scufundându-se în interiorul gurii ei înainte de a se retrage. Întregul lui corp o strângea pe a ei în perete – picioare lângă picioare, şolduri lângă şolduri, piept lângă sâni – în timp ce el se apleca în jos, iar ea se ridica pe vârfuri cât mai sus posibil.

Senzaţiile îi străbăteau tot corpul, sângele i se încălzea şi îi ardea fiecare parte a corpului din interior spre exterior. Dinţii lui au tras de buza ei inferioară; un geamăt i-a ieşit din gură. El l-a înghiţit, mângâindu-i limba cu a lui, încurcându-le pentru o fracţiune de secundă înainte de a se îndepărta din nou. Şoldurile ei s-au înclinat spre ale lui, mâinile ei trăgându- l mai aproape în timp ce el se delecta cu gura ei, mâinile lui ferme, dar blânde în părul ei.

Nu a fost doar un sărut. A fost mai mult, mult mai mult. S-au despărţit pentru a lua aerul de care aveau mare nevoie. „Cina”, a mormăit ea printr-o minte înceţoşată.

„Aş prefera să te mănânc”, a murmurat el înapoi, sărutând-o febril încă o dată. Morana s-a pierdut în sărut, s-a lăsat înecată ancorată de el. S-au sărutat câteva secunde, sau minute, sau ore, nu ştia. Tot ce ştia până când el s-a retras era că buzele ei erau umflate şi că voia mai mult. Şi el voia la fel. O putea simţi în corpul lui, o putea vedea în ochii lui albaştri.

„Aşa mă vei săruta data viitoare”, i-a spus el, punând un pic de spaţiu între ei.

Morana şi-a dat ochii peste cap. „Mulţumesc pentru tutorial.”

Ea a surprins strălucirea unei gropiţe în timp ce el se întorcea spre uşă.

L-a tras înapoi de umăr şi i-a mai înfipt una. Acea gropiţă era de vină. El ia întors-o. Pasiunea a izbucnit între ei.

Gâfâind, de data aceasta a făcut un pas solid înapoi. Morana şi-a îndreptat hainele şi şi-a periat părul cu degetele. Urmându-l afară pe uşă, la văzut pe Dante observând gura ei umflată şi părul dezordonat al lui Tristan.

„Niciun cuvânt”, a avertizat Tristan, strecurându-se din nou în masca lui obişnuită.

/

Dante doar a zâmbit, băgându-şi o mână în buzunarul pantalonilor şi alta în jurul umărului Moranei, în timp ce începeau să meargă spre conac. Morana l-a văzut pe Tristan aruncând o privire iscoditoare către mâna lui Dante, pe care bărbatul nu a scos-o. Tristan a privit din nou înainte şi a continuat să meargă. Ea s-a relaxat în strânsoarea lui.

Noaptea era liniştită, frumoasă. Cerul era încă presărat cu nori, iar luna încă se întrezărea din spatele lor. Bărbaţii, care fuseseră vizibili în jurul proprietăţii în timpul zilei, au devenit din nou invizibili. Plimbându-se spre conac împreună cu cei doi bărbaţi, Morana a rupt tăcerea, anunţând: „Am avut un mic moment cu domnul Maroni astăzi. Nimic care să nu mă pot descurca”.

I-a informat despre conversaţie, cel puţin o parte din ea, şi despre programele de codare la care lucrase toată ziua. Lăsând la o parte părţile despre faptul că a urmărit înregistrarea camerei şi că a vorbit cu Amara, a mers, înghesuindu-se lângă Dante, mergând alături de Tristan. Se simţea suprarealistă. În siguranţă.

Cu cât se apropiau mai mult de casă, cu atât mai mult îi putea vedea pe amândoi bărbaţii tensionaţi. După un moment dat, Dante şi-a lăsat braţul din jurul ei şi a intrat în

conac. Tristan a revenit la sinele său stoic şi rece când au ajuns la uşă. I-a făcut semn să meargă înaintea ei. Ea a făcut-o, încă neclară la inimă şi la trup.

Au intrat în foaier. În timp ce uşa se închidea în urma lor, surprinzând-o de moarte, Tristan a tras-o în corpul lui şi s-a uitat în ochii ei. Mâna lui a urcat, degetul mare încercuindu-i buzele grele unde gura lui îşi lăsase amprenta.

„În seara asta.”

Morana a inspirat brusc când a simţit atingerea palpitantă în corpul ei. A înghiţit în sec, dând din cap. El şi-a lăsat mâna.

„Dă-le naibii”, i-a şoptit el.

Ea a zâmbit. El s-a uitat la zâmbetul ei timp de un minut lung, lung, cu ochii lui magnifici lipiţi de gura ei.

Şi s-a întâmplat cel mai frumos şi preţios lucru.

Ochii lui reci şi distanţi s-au încălzit.

Ceva nu era în regulă.

Sentimentul sâcâitor şi persistent refuza să o lase în pace pe Morana, în timp ce îşi privea telefonul, urmărind evoluţia programelor pe care le lăsase să ruleze de la distanţă în casa lui Dante. Niciodată, dar niciodată, nu-i luase atât de mult timp pentru softul ei, indiferent cât de complecşi erau algoritmii. Se mândrea cu acest fapt. Şi totuşi, trecuseră aproape douăzeci şi patru de ore de când lăsase codurile să ruleze, iar progresul, spre necredinţa ei, era de numai patruzeci la sută. Patruzeci de procente. Asta nu era posibil, doar dacă nu existau interferenţe externe. A verificat dacă existau. Nu existau. Aşa că pur şi simplu nu înţelegea de ce naiba dura atât de mult încât programul ei progresa în ritmul unui melc gravid.

Derutată şi iritată de creaţia ei, Morana a ieşit în peluza

dinspre casă. Era uşor frustrată şi nu numai de program – ci şi de seara trecută.

Cina decursese surprinzător de bine. Existau, desigur, unele tensiuni de fond, dar nici măcar o singură remarcă răutăcioasă din partea lui Maroni. O informase politicos despre o petrecere pe care o plănuia de ceva vreme, o petrecere care urma să aibă loc în această seară, iar apoi rămăsese tăcut pe tot parcursul cinei. Poate că aşa se comporta la masă şi prima ei seară fusese o excepţie. Nu ştia, dar fusese pregătită pentru o privire greşită sau pentru acel zâmbet care să o frece pe dos. Fusese pregătită pentru nişte cuvinte pe sub mână la adresa ei sau, mai rău, la adresa vânătorului care stătea lângă ea şi care, în momentul în care se aşezaseră la masă, îşi ştersese complet orice urmă din bărbatul care fusese în casa lui Dante. Dacă gura ei nu ar fi fost încă arsă de pasiunea provocată de a lui, ar fi pus totul pe seama imaginaţiei ei nebuneşti.

Tristan nu fusese Tristan stând alături de ea, fusese Predatorul tăcut – alert, vigilent. Iar acum că îi văzuse câteva dintre straturile lui, s e minuna de uşurinţa cu care trecea înapoi la starea lui implicită. Şi nu doar el. Dante se cumpănise şi el, zâmbetele lui de uşurătate trecând la zâmbete fără veselie.

Cu cât îi cunoştea mai bine pe amândoi bărbaţii, cu atât mai mult îşi dădea seama cât de multe lucruri din adevărata lor identitate erau ascunse, atât de multe lucruri la care ea încă nu fusese expusă. Unii ar putea spune acelaşi lucru şi despre ea. Dar, de când se cunoştea pe sine, ştia că era

vorba mai mult de faptul că nu ştia cine era sub întreaga faţadă. Descoperise ea însăşi asta pentru prima dată în viaţa ei, pentru că, pentru prima dată, începuse să simtă marginile acelui confort. Indiferent de asta, mai avea un drum lung de parcurs, pentru a-şi da seama cine era cu adevărat, deoarece în adâncul ei nu era fiica tatălui ei. Deocamdată, ea era o încurcătură confuză de lucruri. Tot ce ştia în acest moment era.

Şi, în ciuda tuturor lucrurilor, tot nu avea încredere deplină în nimeni.

Avea încredere în Tristan şi în Dante mai mult decât avusese vreodată încredere în oricine, dar ştia că încă mai reţinea o parte din ea, mai ales când era vorba de Tristan. Avea încredere în el că o va ţine în siguranţă. Avea încredere în el că nu o va răni. Avea suficientă încredere în el încât săi arate jugulara, iar şi iar. Se ataşase de el într-un ritm rapid pe care nu putea şi nu voia să-l controleze. Dar era o parte din ea, o parte destul de mică, dar puternică, care îi spunea să reţină o parte din ea, să nu se predea complet. Simţea pentru el, puternic, profund şi sincer. Emoţia pe care el o incita în ea venea din cele mai distruse părţi ale ei, şi totuşi era cea mai pură emoţie pe care o simţise în viaţa ei. Recunoştea că el avea puterea de a o marca emoţional în moduri pe care tatăl ei nici măcar nu le atinsese. Avea puterea, pe care ea i-o dăduse, de a o ruina pentru oricine altcineva.

Iar acea mică parte era siguranţa ei, o soluţie pentru

orice eventualitate.

Pentru că dacă asta se întâmpla vreodată, dacă el o trăda şi o lăsa în voia lupilor, ea nu va ceda ca un miel neajutorat. Acea mică parte din ea o va lăsa să supravieţuiască. O va lăsa să se reconstruiască. Acea mică parte era a ei, doar a ei. Şi habar nu avea cum să i-o ofere, chiar dacă într-o zi ar fi vrut să o facă. Ăsta era doar unul dintre multele motive ale frustrării ei.

De asemenea, era supărată pentru că trebuia să i se livreze cumpărăturile până la prânz, dar era deja după-amiază. De obicei, asta nu ar fi deranjat-o, dar tocmai avusese o întâlnire destul de râncedă cu Chiara Mancini dimineaţa. Superba femeie îi amintise destul de răutăcios (şi Morana presupunea că era răutăcioasă pentru că, la fel ca restul casei, auzise întâlnirea ei pasională cu Tristan cu două nopţi în urmă, după ce o avertizase pe Morana să se ferească de el) de petrecerea pe care Maroni o găzduia seara pentru partenerii lui de „afaceri”. Petrecerea era în cinstea unei afaceri importante pe care o făcuseră şi despre care ea nu trebuia să

ştie. Şi presupunând de la prima petrecere pe care Morana o văzuse pe aceste meleaguri, ştia că trebuie să se uite

bine, mai ales dacă acea femeie Chiara plănuia să arate superb şi să facă ochi dulci bărbatului ei. Era o chestie de femeie.

Avea nevoie de o rochie.

Un alt motiv pentru care era iritată era chiar Tristan. Seara trecută, după ce ochii lui îi strigaseră plăceri fără nume pe carnea ei, după ce gura lui îi şoptise aceeaşi promisiune de plăcere pe a ei, o însoţise în camera ei după cină şi îi deschisese uşa. Şi apoi, pentru prima dată de când îl cunoştea, se speriase şi o lăsase acolo.

M-am speriat.

Tristan „Prădătorul care nu mă sperie de nimic” Caine s-a speriat. Da, nici ea nu crezuse asta. Dar o văzuse în ochii lui, acei ochi magnifici.

Se speriase. Ea, în toată capacitatea ei minusculă, îl speriase, iar el, în timpul cinei liniştite, avusese suficient timp să proceseze orice rahat i se urcase la cap.

Şi aşa că s-a retras. Complet. Dimineaţa nu primise niciun mesaj de la el şi ea nu-l mai văzuse deloc. Nici măcar de la fereastră. Iar Morana nu ştia dacă să fie enervată sau amuzată de întorsătura uluitoare a
/
evenimentelor.

Înţelegea că avea nevoie de spaţiu şi de toate cele, pentru că avea multe de procesat şi, din câte văzuse la el, procesarea emoţională nu era punctul lui forte. Reacţiona mai mult decât gândea şi simţea. Sau cel puţin aşa încerca. Şi era un semn bun că era atât de dezechilibrat cu ea pentru că simţea. Aşa că ea încerca să fie înţelegătoare în privinţa

asta şi să nu-l sâcâie aşa cum ar fi vrut. Dar el trebuia să rezolve asta cât mai repede, altfel ea îi bătea la uşă.

Zgomotul unui vehicul mare care se oprea în faţa porţilor a scos-o din gânduri. Morana a privit cum porţile s-au deschis şi o dubă albă de livrări a coborât pe alee. Lăsând să iasă o gură de aer, una dintre problemele ei rezolvate, Morana s-a îndreptat spre capătul aleii din faţa conacului pentru a-l saluta pe tip şi a semna pentru livrare. Abia ajunsese acolo când a observat că bărbaţii care patrulau pe proprietate se opriseră. Se uitau la ea şi la dubiţă, mai mult cu curiozitate, dar cu toţii în alertă. Morana îşi ridică sprâncenele. Ce, nu făcea nimeni cumpărături online pe aici?

Sunetul uşii vehiculului care se deschidea i-a zguduit atenţia. S-a întors să îi salute pe cei doi curieri în uniformă care priveau destul de nervoşi în jurul proprietăţii.

> „Livrare pentru Morana Vitalio”, i-a spus cel mai în vârstă dintre cei doi. Morana a dat din cap, semnând pe dispozitivul pe care i l-a întins.

Acestea fiind făcute, s-a apucat să-i coregrafieze pe cei doi băieţi pentru a pune toate cutiile pe treptele de la intrare, privindu-i cum se chinuiau tot mai mult să iasă. Nu putea să-i învinovăţească în totalitate, nu la cum îi priveau paznicii.

Cel puţin treizeci de cutii mai târziu, bărbaţii şi-au înclinat capetele spre ea şi s-au urcat în grabă în dubă. Cu repeziciune, au dat cu spatele şi au plecat cu o viteză record. Morana a oftat, realizând încă o dată că lumea atât

de normală pentru ea nu era, de fapt, normală. Străinii erau absolut îngroziţi de ea, cu excepţia cazului în care era romanţată în poveşti.

Dând din cap, s-a uitat la cutii şi a suspinat din nou.

„Văd că deja cheltuieşti banii lui Tristan”, a vorbit Chiara din uşă, uitându-se la pachete.

Morana şi-a dat ochii peste cap, orice pretenţie de civilizaţie dispărând între cele două femei. „Verdele nu este culoarea ta, Chiara.”

Chiara s-a uitat de fapt la rochia ei albastră înainte de a înţelege ce voia să spună. A luat-o în derâdere. „Oh, te rog. Aş putea să am bărbaţi care să facă coadă ca să-mi cumpere tot ce vreau. Pot să fac tot ce vreau.”

Morana a dat serios din cap. „Da, doar că, aparent, lasă-mă în pace”.

Cealaltă femeie a strâns din dinţi. „Tristan nu te va proteja la nesfârşit, târfă mică”.

Morana a luat în mod deliberat un pachet, răsfoindu-l, fără să-i acorde atenţie femeii. „Nu am nevoie de protecţia lui, Chiara. Asta e pentru femei ca tine. Acum pleacă. Du-te şi pândeşte ca o şopârlă în altă parte. Eu am treabă de făcut”.

O simţea pe cealaltă femeie cum se enervează la respingerea ei. Nu-i păsa deloc. Cum ar fi putut Tristan să se culce cu ea şi să nu i se zbârcească echipamentul său masculin destul de bun, o depăşea. Chiara s-a strecurat şi Morana a tresărit. Apoi şi-a îndreptat atenţia spre a se decide ce să facă cu livrările ei. Ar putea cere unuia dintre

angajaţi să o ajute să le ducă în camera ei.

Dar cei câţiva oameni care se aflau la vedere erau deja ocupaţi cu treburile casnice, făcând pregătiri pentru petrecere, iar ea nu voia să lase pachetele să zacă acolo nesupravegheate, nu după banii pe care îi cheltuise pentru ele din propriile buzunare.

Neştiind ce să facă, a simţit că cineva vine în spatele ei. Învârtindu-se în jurul ei, cu pachetul ţinut ca pe o armă, Morana şi-a îngustat ochii la cei trei tipi pe care îi văzuse în apropierea perimetrului, cu puştile înalte legate în spate. Toţi erau mai înalţi decât ea (ceea ce nu era un punct de referinţă, pentru că înălţimea ei nu era ceva cu care să se laude), dar doi dintre ei erau cam scunzi, iar al treilea, dintr-un motiv nebunesc, îi amintea de Chris Pine. Shorty, Stocky şi Pine se uitau la ea în tăcere.

„Hm," Morana a clătinat din cap în faţa ciudăţeniei situaţiei. „Pot să vă ajut?" Ce altceva puteai să le ceri unor tipi cu aspect fioros care patrulau pe terenurile inamice cu arme?

Shorty a mârâit. „Eşti fata lui Caine?"

Morana îşi simţea buzele crispându-se, chiar dacă se forţa să le ţină drepte. „Da."

Shorty şi Stocky au dat din cap în sincronizare şi s-au îndreptat spre pachete, luând împreună o grămadă dintre ele. Fără să mai scoată un cuvânt, au intrat în casă. Morana i-a privit plecând, nedumerită, înainte de a se întoarce să se uite la Pine, care stătea pur şi simplu acolo, păzindu-şi livrările.

Păşise cumva într-o altă dimensiune? Ce naiba se

întâmpla?

Shorty şi Stocky s-au întors, cu braţele goale, au luat mai multe cutii şi au intrat din nou înăuntru. Morana a clătinat din cap.

„Nu că mă deranjează, dar nu ar trebui să patrulaţi?”, a întrebat ea, complet confuză. „De ce mă ajutaţi?”

Pine a mârâit, la fel ca şi Shorty, dar nu a răspuns. Bine.

După încă două drumuri, când toate pachetele ei erau sus, Morana s-a uitat la cei trei bărbaţi. „Mulţumesc.”

/ /

Grunts.

Bărbaţi

Au plecat la fel de liniştiţi cum veniseră. Morana i-a privit plecând, nedumerită, făcându-şi o notă mentală să îl întrebe pe Dante despre întregul episod. Trebuia să existe un motiv pentru care se hotărâseră brusc să o ajute, pentru că nimeni nu ajuta pe nimeni din bunătate de inimă. Mai ales nu trei bărbaţi care doar mârâiau.

În timp ce se îndrepta spre interior, privirea i se opri asupra unei clădiri singuratice, aflată în depărtare, la celălalt capăt al proprietăţii. Centrul de instruire.

A zăbovit acolo o secundă, tentată să se îndrepte în acea direcţie, dar a renunţat. Erau mai multe priviri asupra ei – personalul şi gărzile şi oricine altcineva pe care Maroni dorea să o supravegheze. Aşa că, aruncând o ultimă privire spre clădire, s-a întors la fiară.

Se lăsase întunericul. Era o noapte fără lună, cu stelele complet ascunse în spatele norilor. Vântul era răcoros, intrând pe fereastra pe care o lăsase deschisă. Morana a aruncat o privire pe fereastră spre peluzele îngrijite. Erau şiruri de lumini frumoase pe copacii care mărgineau proprietatea, luminând întreaga zonă şi lăsând în umbră lacul şi casa din spatele lui. Morana nu putea vedea nimic dincolo de linia copacilor, oricât de mult ar fi strâmbat din ochi.

Din cauza posibilităţii de ploaie, petrecerea urma să aibă loc în sala din spatele casei, o parte a conacului în care Morana nu mai fusese niciodată. Chiar dacă era pregătită, ceva i se răsucea în stomac în timp ce privea maşinile aliniate pe alee. Bărbaţi de toate vârstele în costume, cu femei strălucind pe braţe ca nişte accesorii, se plimbau pe peluzele bine luminate spre partea din spate a conacului, o mulţime de angajaţi ghidându-i prin faţa casei.

Morana privea cine e cine din mulţime, recunoscând multe chipuri, chipuri periculoase care zâmbeau, arătând dinţii ca şi cum ar fi scos colţii. Femeile, a observat cu atenţie. Unele păreau destul de fericite că se aflau acolo unde se aflau; altele aveau feţele curate şi ochii morţi. Morana le-a luat pe toate în primire din camera ei de sus, departe de raza lor vizuală, şi s-a pregătit pentru orice şi oricine ar fi găsit. Mulţimi de oameni au intrat. Luminile din jurul proprietăţii străluceau pe bijuteriile femeilor, pietrele preţioase strălucind în întuneric. Oamenii se înfofoliseră în cele mai bune haine pentru o invitaţie a lui Maroni.

Printre mulţimea uşoară, ochii ei au zărit un bărbat care urca singur pe alee, fără niciun partener. Era ceva periculos în felul în care urca pe pietriş. Morana l-a observat cu atenţie, simţind ceva la el care îi amintea foarte mult de Tristan. Nu-i putea distinge înălţimea sau forţa din locul în care se afla, dar părea cumva mai în vârstă, cel puţin pe la treizeci de ani, iar pasul său era încrezător şi confortabil în

un mod pe care îl văzuse foarte rar în lumea lor. Una dintre mâini se împingea în buzunarul întunecat al pantalonilor, totul la acest bărbat era întunecat.

Cu palmele umede, Morana s-a întors de la fereastră şi s-a îndreptat spre oglinda ei. Îşi petrecuse toată după-amiaza aranjându-şi noua garderobă pe care o iubea îngrozitor de mult şi stând cu ochii pe telefon pentru o actualizare. Programul ei era la şaizeci la sută, iar căsuţa de intrare era goală de mesaje noi.

Morana şi-a privit reflexia cu un ochi antrenat. După ce se îmbrăcase de mai multe ori pentru cinele tatălui ei, Morana ştia cum să îşi manipuleze înfăţişarea pentru a inspira orice impresie dorea să aibă privitorul. Se considera un cameleon în acest sens. O tuşă de rimel în plus pentru puţină inocenţă aici, o rochie vaporoasă pentru moliciune acolo. Ştia cum să se amestece. A învăţat cum să iasă în evidenţă. Şi îi plăcea ca oamenii să o subestimeze, pentru că în felul ăsta ea avea avantajul.

Acesta era unul dintre motivele pentru care oamenii îşi aminteau rar de ea la evenimentele sociale. Dacă voia, pur şi simplu trecea neobservată. Şi asta era ceea ce îşi dorea în seara asta. Plănuise, iniţial, să uimească o anumită persoană şi să facă totul în seara asta. Dar, dintr-un motiv oarecare, această petrecere o neliniştea şi revenea la a fi invizibilă. Era sigur să fii invizibil. Trebuia să aibă încredere în instinctele ei. Vanitatea putea aştepta.

Acesta a fost unul dintre motivele pentru care a ales cea mai banală rochie din noul ei arsenal. Era neagră, cu un

decolteu elegant care se oprea chiar sub claviculă şi mâneci care îi ajungeau până la încheieturi. Nici spatele nu era prea adânc. Singurul lucru care adăuga ceva rochiei era o singură despicătură care mergea până la jumătatea coapsei, expunându-i piciorul doar dacă se mişca. Lăsându-şi părul despletit şi machiajul minim, nimic în plus care să atragă atenţia, Morana şi-a împodobit încheietura mâinii cu o brăţară simplă de aur care se potrivea cu cerceii ei şi şi-a legat singurul cuţit la coapsă. Pantofii ei stiletto aurii, deşi erau înalţi şi

inconfortabil, erau necesare. Pentru că nimic nu atrăgea mai mult atenţia la o astfel de petrecere decât o femeie care nu poartă tocuri.

Acestea fiind făcute, Morana a inspirat adânc şi a ieşit pe uşă, cu telefonul în mână. Închizând uşa în urma ei şi cuibărind cheia în decolteu, Morana a coborât scările. Oprindu-se în foaierul de la parter, ea a cerut unuia dintre angajaţi indicaţii pentru a ajunge la camera unde avea loc petrecerea. Ghidată, Morana a pornit pe coridorul care ducea în spate.

Deoarece parcurgea pentru prima dată această parte a interiorului conacului, Morana şi-a păstrat ritmul lent, lăsându-şi ochii să plutească în jur, observând fiecare detaliu. Coridorul era pustiu, cu excepţia unui sau doi angajaţi care treceau ocazional pe lângă ea. Era căptuşit cu tablouri frumoase, dintre care unele pe care le recunoştea ca fiind clasice, altele pe care nu le recunoştea deloc. După aproape două minute de mers, un perete al coridorului s-a rupt într-o uşă neagră. Morana s-a uitat la uşă, întrebându-se ce se afla în spatele ei. Ştia că nu exista niciun dormitor la parter. Ar putea fi biroul lui Maroni. Sau poate altceva.

Ştiind că nu era momentul să îşi potolească curiozitatea, mai ales că era sigură că încăperea era supravegheată, a continuat să înainteze, cu pielea tremurând de o spaimă bruscă. Neputând să explice nimic din toate acestea, se întreba dacă nu cumva ar trebui să uite de întreaga petrecere şi să meargă pur şi simplu la casa lui Dante şi să rămână acolo. Era sigură că el nu s-ar fi supărat. Dar ceva îi

spunea, de asemenea, că trebuie să meargă mai departe.

Pregătindu-se cât de mult a putut, Morana s-a oprit în cele din urmă când coridorul s-a terminat, deschizându-se spre două uşi duble mari de mahon. A observat uşa, sculpturile ornamentate din lemn şi butoanele din alamă lustruită. Oricare ar fi fost Maroni, avea gusturi de clasă şi nu în stilul ostentativ al tatălui ei. Întreaga lui casă striga de bun gust, rafinat.

Făcându-şi curaj, sperând că îi va vedea înăuntru pe Dante sau pe Tristan, Morana a răsucit clanţa de la uşă şi a împins-o uşor, doar cât să se strecoare înăuntru fără să atragă prea multă atenţie. A reuşit. Nimeni nu a cruţat-o cu o privire în timp ce ea a mers rapid spre un colţ umbrit al încăperii, lângă un stâlp, luând un pahar pe care unul dintre numeroşii chelneri îl avea pe o tavă şi s-a sprijinit de colţ. Era locul perfect pentru o supraveghere proprie.

Inima îi bătea cu repeziciune dintr-un motiv pe care nu-l putea înţelege. Ţinându-şi în frâu micul tremur din mână, Morana a luat o mică înghiţitură din şampanie şi şi-a lăsat ochii să cutreiere locul.

Camera era monstruoasă. Putea vedea cel puţin cincizeci de persoane deja înăuntru şi mai mulţi invitaţi care intrau pe uşa care se deschidea în peluză şi, cu toate acestea, se simţea goală. Spre surprinderea ei, oaspeţii care intrau s-au oprit lângă uşă, predând armele personalului din prag. Uimită, Morana şi-a dat seama că era un fel de petrecere fără arme. Nici măcar nu ştia că exista aşa ceva, mai ales în

lumea lor.

Şi avea un cuţit legat de coapsă.

O orchestră cânta discret muzică uşoară în fundal dintr-un colţ al sălii, colţul opus celui al ei. O mică zonă liberă, în mod evident ringul de dans, se afla chiar în faţa muzicienilor. Chelnerii se agitau cu pahare şi aperitive ţinute în echilibru perfect pe platouri de argint. La capătul sălii, o masă lungă era aşezată, împodobită cu farfurii, servere şi locuri de luat vederi. Era un bufet. Minunat.

Decorul camerei, ca şi al restului casei, era de bun gust. Tavanul înalt era împodobit cu un candelabru care nu era aprins. În schimb, luminile joase aflate la înălţime pe stâlpi aruncau o strălucire intimă în toată camera. Se simţea ca în Evul Mediu – lumina, oamenii, ambianţa.

Lorenzo Maroni stătea lângă uşa de la intrare, sorbind ceea ce părea a fi un scotch dintr-un pahar de sticlă. Morana îl privea de la locul ei, dorind să îl vadă pe bărbat interacţionând cu oamenii săi. A privit, cu uimire, cum oameni maturi se apropiau de Maroni, care stătea la locul lui ca un împărat. Apoi, s-au apucat să-l ia de mână, sărutându-i degetele. Maroni, la rândul său, le-a dăruit un zâmbet şi câteva cuvinte pe care ea nu le-a putut desluşi. De asemenea, a luat mâinile doamnelor împreună cu bărbaţii şi le-a sărutat degetele, ca un adevărat gentleman.

Privindu-l aşa, Morana înţelegea de ce bărbaţii şi femeile deopotrivă erau cuceriţi de el. Era fermecător, bogat şi puternic. O combinaţie care, atunci când era amestecată cu pericolul, îi influenţa pe oameni în direcţia lui. Acest bărbat

era liderul uneia dintre cele mai mari organizaţii mafiote din lume. Acest om mirosea a siguranţă a autorităţii sale. Acest om era Bloodhound, a cărui reputaţie îl preceda.

Şi apoi s-a întâmplat cel mai fascinant lucru.

Predatorul a intrat pe uşă.

Pentru prima dată, Morana s-a forţat să nu se lase fascinată de bărbat, ci să observe reacţia celorlalţi faţă de el.

Energia din încăpere a scârţâit. A bâzâit peste oameni, care s-au întors să-l privească. Bărbaţii s-au îndreptat, femeile au inspirat.

Iar Lorenzo „Bloodhound” Maroni şi-a pierdut siguranţa autorităţii sale. Bărbatul care-şi săruta degetele se oprise la mijloc pentru a-l privi în schimb pe Predator cum păşeşte. Iar Maroni s-a înţepenit, un împărat care simţea provocarea la tronul său pulsând prin încăpere.

A fost *fascinant.*

Morana nu ştia dacă ocupanţii încăperii au reacţionat la el aşa cum au reacţionat pentru că era moştenitorul despre care se zvonea că ar fi fost moştenitorul sau pentru că era o anomalie. Sau pur şi simplu pentru că era el. Dar un lucru era sigur, el a incitat o

reacţie. Şi partea cea mai bună a lucrurilor este că nici nu se bucura de ea, nici nu se ferea de ea. Pur şi simplu a fost.

În cele din urmă şi-a lăsat ochii să alunece spre el, privindu-l cum păşea cu acea încredere pe care o purta ca pe propria piele, corpul său fiind îmbrăcat într-un costum negru, cămaşă neagră şi fără cravată. Toată lumea purta cravată. Morana a simţit un mic zâmbet ridicându-i-se pe buze la actul lui flagrant de rebeliune, privirea ei zăbovind pe pielea gâtului şi a pieptului lui, expuse de gulerul descheiat al cămăşii. La naiba, purta bine un costum.

Nu s-a oprit la uşă pentru a preda nicio armă şi nu ştia dacă asta se datora faptului că nu avea arme asupra lui sau pentru că era suficient de încrezător încât nimeni nu ar fi îndrăznit să-l verifice. Acesta nu era bărbatul care o lăsase aseară la uşă şi plecase de acolo cât mai repede. Acesta nu era nici măcar bărbatul care o trântise de perete şi o lăsase cu buzele umflate. Nu, acesta era bărbatul care o urmărise în baia restaurantului inamicului său şi i-o trăgea cu mâna pe gură. Acesta era bărbatul care o atinsese de peretele casei tatălui ei. Acesta era bărbatul ai cărui ochi vorbeau despre moarte şi îi urmăreau viaţa pe piele.

Şi a udat-o. Ambele părţi ale lui – băiatul singuratic pe care îl zărise ieri, bărbatul intimidant pe care îl observa în prezent.

Luând încă o înghiţitură pentru a-şi răcori pielea care se încălzea rapid, Morana a observat cum se îndrepta spre locul unde se afla Maroni şi i-a spus ceva care l-a făcut pe

Maroni să se întărească şi mai tare. Bărbatul mai în vârstă i-a dat la o parte pe ceilalţi oameni din jurul lui şi i-a spus ceva lui Tristan. Tristan şi-a scos telefonul şi a tastat ceva, dând din cap înapoi la Maroni.

Şi apoi, ca şi cum i-ar fi simţit privirea, a încremenit.

Ochii lui au cutreierat camera înainte de a ajunge direct la ea, în colţul ei umbrit.

Se aştepta ca el să o ia în primire, să-şi lase privirea să zăbovească asupra ei aşa cum se obişnuise, să-şi plimbe acei ochi magnifici pe pielea ei şi să-i dea foc.

El nu a făcut nimic din toate astea. În schimb, văzând-o acolo şi văzând că ea era cea a cărei privire o simţise, pur şi simplu s-a uitat din nou la telefon, fără ca nimic din postura lui să se schimbe.

Ce naiba?

Morana a simţit cum corpul i se blochează în timp ce ochii ei îl găureau, furia înlocuind electricitatea, infuzându-se în sângele ei. Era acolo, la o petrecere, într-un loc unde nu cunoştea pe nimeni, iar el nici măcar nu-i dădea ochii. Morana nu-şi dăduse seama cât de mult ajunsese să se bazeze pe ei, nu până când el nu i-i ascunsese în mod deliberat. Ochii lui erau singurul lucru pe care nu i-l ascunsese niciodată. Chiar şi în momentele lor cele mai vulnerabile şi brutale, ea avusese întotdeauna ochii lui.

Oricare ar fi fost motivele pentru care o evita, ei nu-i mai păsa. Se expusese ieri în faţa lui şi apoi îi lăsase spaţiu. Acest comportament o înfuria. Ştia că el nu o respingea, doar că nu se grăbea să proceseze orice, dar tot o enerva, oricât de iraţional ar fi fost.

Supărată pe el şi pe ea însăşi pentru că îi dăduse o asemenea putere, Morana nu şi-a dat seama că i se alăturase cineva până când nu a simţit prezenţa unui corp cald lângă ea. Stăruind, cu tot corpul blocat, Morana s-a întors şi l-a găsit pe bărbatul pe care îl văzuse de la fereastră, cel care venise singur, stând lângă ea în timp ce

privea spre cameră.

„Ne reîntâlnim, doamnă Vitalio”, a spus vocea gravă, masculină, de lângă ea.

Morana era pe punctul de a se întoarce să se uite la bărbat, când acesta ia spus: „Nu te întoarce. Este o chestiune de viaţă şi de moarte.”

„Viaţa şi moartea?” a întrebat Morana, presimţind ceva periculos.

„A dumneavoastră, doamnă Vitalio”, a răspuns el simplu.

Morana îl privea la periferie, nu vedea decât umbre. „Bărbatul de la aeroport”.

„Noul tău cel mai bun prieten, într-adevăr, Morana”, şi-a păstrat vocea fermă. „Este ceva ce trebuie să ştii.”

a considerat Morana, extrem de intrigată, dar cu precauţie faţă de el. „Nu mai vorbi în ghicitori”.

„Foarte bine”, a mormăit el în sinea lui.

„Înainte ca prietenul tău să se uite la tine şi să mă vadă pe mine”, a remarcat bărbatul, un uşor amuzament întipărit în voce.

Morana aproape că s-a întors la asta. „Îl cunoşti pe Tristan?” „E treaba mea să ştiu lucruri.”

„Ce ai vrut să spui prin a fi noul meu cel mai bun prieten?” Morana a tăiat firul discuţiei, trecând direct la subiect.

„Duşmanul duşmanului tău, Morana”, a spus bărbatul cu voce joasă. Cântecul s-a schimbat pe o altă melodie. „Avem interese comune.”

„Şi care ar fi acela?” a întrebat Morana, rămânând cu privirea pe cuplurile care se legănau.

„Sfârşitul Alianţei”.

/ /

Morana a încremenit la cuvintele lui. Inima bătând cu putere, Morana a şoptit în direcţia lui: „Ce vrei să spui?”.

Bărbatul nu a pierdut niciun ritm de muzică. Morana nu simţea că cineva îi privea, mai ales pentru că se aflau într-un colţ, ferit de restul încăperii, dar inima îi bătea cu putere.

„Vreau să spun că mă interesează să aflu ce s-a întâmplat acum douăzeci de ani în acest oraş”, spuse bărbatul calm, chiar deasupra urechii ei.

De ce?” a întrebat Morana.

Bărbatul a rămas tăcut o clipă. „Din motive personale. Aţi fost una dintre fetele dispărute şi căutaţi acelaşi lucru. Am informaţii.”

Morana a procesat ceea ce îi spunea. „Cum să am încredere în tine?”

„Nu se poate. Şi nici nu ar trebui”, a afirmat clar bărbatul. „Dar nu-mi stai în cale, aşa că eşti în siguranţă faţă de mine.”

Morana a înclinat din nou capul în sus şi i-a luat măsura. Nu-şi putea da seama dacă minţea sau nu. Morana a deliberat.

I-a simţit buzele lui la ureche. „Ca un gest de bună credinţă, lasă-mă să- ţi dau o informaţie pe care am găsit-o”, a spus el atât de discret încât abia dacă a putut desluşi cuvintele din muzică. „Cineva de la petrecere va încerca să te ucidă în seara asta.”

Morana a inspirat brusc. Bărbatul a continuat fără să se oprească. „Şi nu, nu am pus asta la cale pentru a-ţi câştiga încrederea. Pur şi simplu am interceptat informaţia şi am venit la petrecere pentru a vă avertiza.”

„Stai, ai venit aici să mă încălzeşti? De ce?” a întrebat Morana, confuză.

„Pentru că am nevoie de adevăr şi tu mă poţi ajuta să ajung la el.”

Ea a înghiţit în sec. El a dat din cap. „În direct în seara asta.

Găseşte-mă mâine. 459.” „Ăsta e numărul tău?”

„Cu cine vorbeşti?”, îl întrerupse whisky şi păcat.

Morana s-a întors şi a văzut locul de lângă ea gol. A simţit nişte mâini familiare trecându-i peste şolduri, trăgând-o de un corp dur, masculin. Morana şi-a întors atenţia spre bărbatul care o ţinea de şolduri, mintea ei încă se răscolea de la întâlnirea anterioară.

„L-aţi văzut pe omul de lângă mine?” l-a interogat Morana.

Ca răspuns, el a tras-o cu putere în corpul său. Cântecul s-a schimbat pe o melodie cunoscută, o versiune a piesei *Wicked Games care îi* plăcea. Era potrivită.

Mâinile de pe şoldurile ei o ţineau nemişcată. Morana s-a întors încet în prezent, propriile braţe trecând în jurul gâtului lui când au început să se mişte, complet lipiţi unul de celălalt.

„Ce om?” Tristan i-a şoptit la ureche, la fel ca şi celălalt bărbat. Doar că de data asta, doar că i-a trimis fiori delicioşi

pe şira spinării, până în adâncul sufletului ei, vocea aceea de whisky şi păcat revărsându-se pe trupul ei.

Clarificându-şi gâtul, Morana l-a informat. „Un bărbat. Tocmai mi-a spus că este cineva în această cameră care va încerca să mă ucidă în seara asta.”

A fost fascinant să simt reacţia corpului său la ştiri, în loc să o văd doar. Morana a simţit cum muşchii din corpul său se încleştau, unul după altul, mai întâi mâinile, apoi braţele, apoi pieptul şi umerii, până când a rămas complet nemişcat pentru o secundă. Văzuse cum se întâmplase în mai multe rânduri, dar să simtă asta era diferit. Mai intim.

Amintindu-şi brusc că era supărată pe el, Morana făcu un pas înapoi. Sau cel puţin a încercat să o facă, doar pentru a fi readusă direct în corpul lui, mâinile lui coborând pe şoldurile ei într-un gest pe care nimeni nu avea să-l rateze. A început să se mişte din nou, corpurile lor potrivindu-se ca piesele unui puzzle.

Morana putea simţi de data aceasta privirile multiple asupra ei, în timp ce el o mişca, nu în mod expert, dar într-un ritm crud pe care corpul ei îl urma cumva. Nimeni nu l-

ar fi numit un dansator frumos, dar, la naiba, era sexy. Cu şoldurile lui rostogolindu-se în cele ale ei, mimând o acţiune mai intimă, coapsa lui
desfăcându-şi picioarele pentru o secundă, rozându-i miezul înainte de a reveni la locul lui, el era senzualitate.

Vocalista feminină a respirat în microfon *„I don't wanna fall în love with you” (Nu vreau să mă îndrăgostesc de tine). El a* aplecat-o peste braţul său, nasul lui respirând întreaga linie a gâtului ei. Aducând-o cu spatele la el, cu mâinile pe marginea fundului ei, sânii ei presaţi de trunchiul lui, sfârcurile i se întăreau în timp ce gura lui rămânea aproape de urechea ei. Ea auzea o respiraţie sacadată pe care el o trăgea, semidură.

Fără să-i pese de afişajul neobişnuit, Morana i-a inhalat parfumul, amestecul de mosc şi de bărbat îi era familiar acum, chiar reconfortant.

„Se pare că aţi terminat cu evitarea mea, domnule Caine”, a remarcat ea cu răsuflarea tăiată, folosindu-i în mod deliberat numele de familie.

El nu a spus nimic, doar mâinile lui se strângeau infinitezimal pe carnea ei ca răspuns.

Morana a suspinat, clătinând din cap. „Data viitoare când ai nevoie de un moment, spune-mi. Suntem sinceri unul cu celălalt, îţi aminteşti?”

El nu a spus nimic. Ştia că nu ar fi făcut-o, nu când erau oameni în jur, oameni neprietenoşi, şi nu când aceştia îl priveau ca un şoim. El era încă Predatorul. Doar că făcea un dans de împerechere foarte public, nepăsător faţă de cei

care îl priveau. Ea nu-l înţelegea uneori.

Cântecul s-a schimbat pe unul pe care nu-l ştia. Nasul lui s-a atins de lobul urechii ei, trimiţând sângele la faţa locului.

„Ai lama?”, i-a murmurat la ureche, ca un îndrăgostit care şopteşte lucruri dulci oricărui ochi vigilent.

Morana îşi ţinea corpul relaxat în braţele lui, dând din cap pe umărul lui, apăsându-şi nasul în V-ul creat de cămaşa lui.

Mâna lui i-a atins fundul. „Dă-mi-o mie”, a vorbit, pe jumătate afirmând, pe jumătate cerând.

„De ce?” se întreba Morana, cu mintea învârtindu-i-se.

A rămas tăcut o secundă, apoi a şoptit încet: „Ai încredere în mine”.

Oh, a vrut să o facă. Cât de mult a vrut. Dar vechile obiceiuri o făceau să ezite, să se îndoiască. Dacă îl lăsa să o ia, ar fi fost neînarmată şi el ştia asta. Şi el a cerut-o, în ciuda acestui fapt. Trebuia să existe un motiv întemeiat, un motiv pe care probabil că nu i-l putea împărtăşi în acest cadru.

Închizând ochii, cu stomacul întors pe dos, Morana a sărit de pe o altă stâncă. Şi-a ridicat piciorul stâng şi l-a înfăşurat în jurul şoldului lui fără cuvinte, mâna lui coborând automat pentru a-i susţine coapsa. Le-a întors într-o parte, ascunzându-i piciorul expus de ochii curioşi, degetele lui trecând peste cureaua care îi ţinea cuţitul. Reţinându-şi fiorul care îi cutremura trupul la degetele lui

care îi mângâiau uşor pielea, Morana s-a ţinut de umerii lui. Îi simţea pieptul ridicându-se în timp ce el inspira, apăsându-se chiar împotriva ei, aerul din jurul capului ei zumzăind de viaţa lui. Cu o mică smucitură, el a scos cuţitul din teacă, mâna lui dispărând de pe coapsa ei.

Morana şi-a pus din nou piciorul jos, chiar când cântecul sa încheiat. Şi l-a simţit cum apasă un sărut moale pe vârful lobului ei.

Înainte ca ea să apuce să proceseze această mică acţiune, el a făcut un pas înapoi şi s-a îndepărtat, lăsând-o cu gura căscată pe ringul de dans. Controlându-şi rapid expresia, Morana s-a holbat la spatele lui care se retrăgea, incapabilă să înţeleagă ce tocmai se întâmplase.

Dintr-o dată conştientă de faptul că toată lumea îi arunca priviri, Morana şi-a ascuns rapid capul şi s-a îndreptat spre uşă, din fericire nefiind oprită de nimeni în calea ei. Ieşind în peluză, Morana şi-a dat jos tocurile, şi-a ridicat tivul rochiei şi a ieşit afară, departe de conac, simţindu-şi degetele de la picioare cum se afundă în iarba umedă şi plină de rouă. Aerul proaspăt era revigorant. Sunetele petrecerii se estompau în fundal în timp ce ea se plimba mai adânc

şi mai adânc în peluză, îndreptându-se spre linia copacilor, gândindu-se la toate.

Un bărbat misterios venise la petrecere doar pentru a o avertiza în legătură cu o posibilă tentativă de asasinat. Mai mult decât atât, venise pentru că, după spusele lui, aveau acelaşi scop – descoperirea a ceea ce se întâmplase cu douăzeci de ani în urmă cu Alianţa. Iar motivele lui erau personale. Morana chiar nu ştia ce să simtă în legătură cu asta. Era periculos, da, dar ea nu simţise nicio vibraţie înfiorătoare din partea lui. Mai important, nu simţise nici un fel de interes masculin din partea lui pentru ea. În timp ce dansaseră apropiaţi, niciuna dintre antenele ei nu trimisese vreun semnal de off.

Şi mai era şi felul în care Tristan intervenise în conversaţie. După felul în care o evitase de aseară şi după ce o snopise mai devreme cu privirea, Morana se îndoise că i-ar fi vorbit măcar, cu atât mai puţin că ar fi mers să danseze cu ea. Şi, deşi nu fusese domnul Căldură, tot o încălzise în mod ciudat. Nu o ţinuse în braţe, ci cu încrederea unui bărbat care ştia că ea i se dăruise. Natura publică a acestui lucru a fost totuşi interesantă. Nu-şi putea da seama ce încerca el să facă. Crezuse că o va trece neobservată. În schimb, el o lumina reflectoarelor asupra ei. Şi cumva, în ciuda numeroşilor, foarte numeroşilor ochi aţintiţi asupra lor, el o manevrase pentru ca ea să renunţe la singura ei armă şi, în consecinţă, să-i ofere o altă mică parte din ea.

Şi apoi îi sărutase urechea. Urechea ei. Serios?

Morana îşi atinse lobul unde buzele lui o atinseseră uşor, ştergând senzaţia. Doamne, bărbatul o zăpăcea.

A ieşit în cele din urmă din linia copacilor, lăsându-şi ochii să se adapteze la întuneric. Lacul se unduia liniştit la câţiva metri de ea, vântul dansând peste apă într-o briză uşoară. Morana a făcut câţiva paşi, degetele de la picioare încolăcindu-se în iarbă, privirea îndreptându-se spre casa mică de lângă lac.

Casa lui. Casa lui? Ea nu ştia.

/

De aproape, a observat clădirea. Era aproape de aceeaşi mărime cu cea a lui Dante. Avea o verandă în faţă, pe care era aşezat un fotoliu de lemn cu aspect confortabil, cu vedere spre lac. Morana şi-l închipuia stând acolo seara, privind la lac, complet singur, fără nimic în viaţa lui în afară de ceea ce îşi făcuse singur. Şi l-a imaginat stând acolo, noapte de noapte, privind aceeaşi lună pe care ea o privea fără să ştie de el. El ştia despre ea şi ea şi-l imagina agăţându-se de ea, de singurul scop pe care îl avea în viaţă stând singur în întuneric. Şi-a imaginat că se gândea la ea.

Atrasă de casă ca o molie de flacără, a făcut un pas spre ea. Apoi a ezitat pentru o secundă, pasul ei şovăind. N-ar fi trebuit să o facă. Nu. Nu fără invitaţia lui.

Respirând adânc, a virat de pe cărare şi s-a îndreptat în schimb spre lac, stând exact unde îi văzuse ieri pe el şi pe Dante. Era ceva aproape liniştit în legătură cu locul acela, departe de casa principală. Şi-a întors gâtul ca să vadă fereastra din această poziţie avantajoasă. Conacul era luminat, iar fereastra ei era foarte, foarte vizibilă din locul în care se afla. Îşi putea imagina silueta ei în cameră când se uita de aici.

În timp ce ea contempla totul, cineva a ieşit din copaci spre ea. Cineva pe care nu-l cunoştea, pe care nu-l mai văzuse niciodată.

Inima ei a început să bată cu putere.

Bărbatul pe care nu-l recunoştea era îmbrăcat în negru,

părul blond îi era deschis în întuneric, iar ochii lui reci şi morţi erau îndreptaţi spre ea împreună cu capătul unei arme. Morana a înghiţit în sec, respirând adânc pentru a încerca să-şi liniştească inima.

„Cine te-a trimis?”, a întrebat ea cu calm, ca şi cum nu ar fi privit moartea drept în ochi. El nu a răspuns. Ea nu se aştepta să o facă.

Cu mintea zburdând, Morana a simţit cum degetele i se strâng în jurul curelei de la pantofii ei cu toc. I-ar putea folosi. Să arunce unul spre armă chiar când se apleca. Ar putea apoi să sară în lac, pentru că fuga nu va funcţiona. Dacă ar fi fugit, el ar fi urmărit-o, poate chiar ar fi lovit-o cu un glonţ. Ea ar fi o ţintă mai uşoară dacă ar fugi. Lacul ar fi mai greu de manevrat pentru el, iar întunericul ar fi aliatul ei. S-ar putea ascunde cu uşurinţă în adâncurile întunecate pentru o vreme.

În timp ce toate planurile îi treceau prin cap, Morana îşi ţinea ochii aţintiţi asupra asasinului.

De nicăieri, a văzut vârful unui cuţit înfipt în gâtul lui.

„Doamna v-a pus o întrebare.”

Morana a privit, uimită, cum asasinul reacţiona la sabie şi la acea voce. Whisky, păcat şi moarte. Atât de multă moarte.

De unde naiba a apărut? Stătuse tot timpul cu faţa la linia copacilor şi nici măcar nu zărise o umbră care să se strecoare. Cum?

Asasinul a descuiat arma. Cuţitul a apăsat într-un punct de pe gât în semn de mustrare tăcută, punctul despre care

Predatorul îi spusese că o va face să sângereze încet şi să-şi dorească moartea prin demonstraţie la prima lor întâlnire. A văzut o picătură de sânge alunecând în hainele întunecate ale asasinului.

„Sunt la o secundă distanţă de a-ţi tăia gâtul”, a avertizat Tristan, cu o voce atât de înfiorătoare încât a făcut-o să tremure. „Îţi sugerez să începi să răspunzi la nişte întrebări.”

Asasinul se uită la ea. „Nu trebuia să te duci să sapi morminte vechi.”

Înainte ca ea să clipească, bărbatul şi-a răsucit braţul, a întors arma şi sa împuşcat în cap.

Un ţipăt a părăsit-o şi şi-a pus mâinile la gură, şocul străbătând-o în timp ce-l privea pe asasinul acum mort căzând, cu sângele împrăştiat peste Tristan. A rămas înţepenită pe loc, călcâiele căzându-i din mâinile amorţite, în timp ce-l privea pe Tristan cum bagă rapid cuţitul în buzunar, ghemuindu-se pentru a mângâia rapid cadavrul.

Morana a rămas încremenită.

A găsit un portofel, scoţându-l şi scotocind prin el, înainte de a-l băga şi pe acela în buzunar. Oprindu-se brusc, ca şi cum şi-ar fi amintit că ea era încă acolo, şi-a ridicat privirea printr-o faţă stropită cu sânge, atât de mult sânge, ochii lui albaştri scânteind cu ceva rece. Acei ochi au cercetat-o rapid, cu atenţie, înainte de a se bloca cu ai ei.

„Întoarceţi-vă în casă”, a ordonat el în linişte, fără să se ridice.

Morana a deschis gura să spună ceva, dar el a clătinat

din cap, doar o dată, reducând-o pentru prima dată la tăcere. Nici măcar nu ştia ce ar fi spus. Mintea ei era goală. Doar ideea de a rămâne în urmă cu cadavrul o făcea să se simtă brusc greaţă.

Ea a înghiţit în sec, privirea ei mergând spre casa lui aflată la câţiva metri distanţă, zăbovind, revenind la el într-o întrebare tăcută.

Ochii lui s-au aprins. Nu a răspuns.

Uşor descurajată de faptul că încă nu fusese invitată, Morana a suspinat şi s-a deplasat în jurul lui şi al cadavrului spre linia de copaci.

„Şi trimite-i un mesaj lui Dante”, spuse vocea lui din spatele ei, încă tăcută. Era în modul lui de lucru, dar ceva clocotea la suprafaţă, într-un mod în care ea nu-l mai văzuse până atunci. „Spune-i să vină aici.”

Morana dădu din cap, scoţând contactul de pe telefon, efectuând apelul. Dante a răspuns la al doilea apel.

„Morana”, a salutat el, cu o voce neutră. Putea auzi petrecerea în fundal.

„Trebuie să vii lângă lac”, i-a spus ea, cu o voce atât de neutră, încât a surprins-o. Părea atât de calmă, prea calmă.

Dante a făcut o pauză. „Voi doi sunteţi bine?”

Morana se uită la cadavru, apoi la Tristan, încă plin de sânge, verificând arma bărbatului. A înghiţit în sec. „Cred că da.”

„Voi fi acolo în 5 minute.”

Dante s-a deconectat, iar Morana i-a transmis informaţia lui Tristan. Acesta a dat din cap şi a privit ţintă spre casă.

Morana a ezitat, o parte din ea dorind să rămână şi să

ajute. Dar ea nu ştia nimic despre îngrijirea cadavrelor şi ce să facă cu ele. Nu era punctul ei forte. Şi, uitându-se la faţa distrusă a asasinului, nu voia niciodată, niciodată, să fie punctul ei forte.

„Vreau să pleci, acum”, i-a spus Tristan, încă ghemuit pe pământ. Avea nevoie ca ea să plece. Avea nevoie ca ea să plece ca să poată face tot ce avea de făcut. Ea era o distragere a atenţiei în acest moment. Dându-şi seama de asta, Morana a dat din cap şi s-a întors spre casă fără să se întoarcă să se uite în spatele ei, cu paşii ei repezi. Din fericire, nu a întâlnit pe nimeni pe drum. Intrând pe uşa principală, a urcat scările şi s-a dus direct în camera ei, încuind uşa în urma ei.

Trăgând aer în piept, reacţia s-a instalat în sfârşit. Cu mâini tremurânde, şi-a dat jos rochia şi bijuteriile, împingându-le de pe ea şi mergând direct la duş. Intrând, a închis ochii în timp ce apa caldă se revărsa peste ea, imaginea asasinului împuşcat în cap, cu sângele lui împroşcându-se înapoi peste tot pe Tristan, îi rămăsese arsă în memorie. Frecându-şi pielea, ca şi cum sângele ar fi fost pe ea, Morana tremura în apa caldă, corpul ei tremurând chiar dacă încerca să îl calmeze.

A fost în regulă. Nu s-a întâmplat nimic. Ea era bine. El era bine. Ea era bine. El era bine.

A repetat-o la nesfârşit ca pe o mantră, simţind în cele din urmă cum inima îi revine la ritmul normal. Expirând, a închis apa şi s-a înfăşurat într- un prosop, creierul ei punând

în sfârşit piesele laolaltă.

Tristan a întins o capcană.

Ca un adevărat prădător, îi luase cuţitul, poate pentru că nu era înarmat, şi o lăsase pe ringul de dans, ştiind că ea ar fi vrut să fugă şi că presupusul ei asasin o va urma. Cumva, fără ca ea sau asasinul ei să aibă nici cel mai mic indiciu, el îi urmărise, îi pândise. Şi apoi îl avea pe celălalt bărbat exact unde îl voia – la celălalt capăt al cuţitului.

Îmbrăcându-se în pijamaua ei nouă şi drăguţă, un sentiment de confort care o cuprindea, Morana s-a băgat în pat, stingând lumina. Cu ochii deschişi, a privit luminile de afară jucându-se pe tavan, încă surprinsă de întreaga seară, de întâlnirea cu bărbatul care îi era „noul ei prieten”, de felul în care Tristan reacţionase la petrecere şi apoi de tot ce se întâmplase lângă lac.

Ultimele cuvinte ale bărbatului i-au răsunat în cap. Cuvintele pe care le spusese chiar înainte de a se sinucide. Ea săpa morminte vechi şi cineva, undeva, dorea cu adevărat să le ţină îngropate. Dar chestia era că nu avea nici cea mai mică idee în ce săpa şi cine dorea atât de mult să o reducă la tăcere încât trimisese un asasin în casa familiei Maroni. Nu-i scăpase din vedere faptul că oricine era atât de curajos încât să trimită un străin în proprietatea lui Maroni era fie foarte disperat, fie neînfricat. S-a gândit dacă nu cumva era Maroni însuşi, dar a renunţat imediat la această idee. Dacă i se întâmpla ceva, el ar fi fost primul suspect pentru Tristan şi Tristan ar fi dat-o în bară cu el, ceea ce Maroni nu-şi putea permite în acest moment, nu se

ştie de ce. Nu putea fi vorba de tatăl ei, nu după scena la care fusese martoră între el şi Tristan.

Şi el o protejase, încă o dată.

Nu voia să fie protejată, dar era suficient de realistă ca să ştie că, în lumea în care trăia, a avea protecţia lui Tristan era singurul lucru care o ţinea în viaţă, mai ales după duşmanii pe care şi-i făcuse fără să ştie. Era recunoscătoare pentru asta.

În timp ce privea tavanul, o parte din ea îşi dorea ca el să-i fi spus să intre în casa lui. Era curioasă de spaţiul lui, da, dar mai mult decât atât, îşi dorea să fie invitată acolo unde nimeni nu se dusese cu el. Îşi dorea ca, într- o zi, să se holbeze la tavanul lui, în patul lui, cu trupul lui dormind lângă al ei.

Dar el nu avea suficientă încredere în ea pentru asta, nu încă. Şi, sincer, ea nu putea să-l învinovăţească. În timp ce ea era mai deschisă faţă de ei, îşi reţinea şi ea o parte din ea. Făceau progrese, dar, Doamne, erau lenţi. Spera doar să continue să avanseze şi nu să dea înapoi. Era dispusă să-i acorde tot timpul de care avea nevoie pentru a se împăca cu lucrurile, dar trebuia să-l împingă să comunice, dacă nu prin cuvinte, atunci într-un alt mod.

Suspinând, ştergându-şi din minte tot ce se întâmplase în seara asta şi lăsând totul pentru mâine, Morana a închis ochii şi a lăsat somnul să o cuprindă.

Ceva a trezit-o.

Morana a rămas relaxată, ţinându-şi ochii închişi în timp ce îşi lăsa simţurile să se extindă în jurul camerei. Părul de pe ceafă i s-a înţepenit. Era lumină în cameră – lumină pe care o putea simţi în spatele pleoapelor.

Cu nervii încordaţi, cu un nod jos în burtă, Morana a deschis ochii doar o fantă. Uşa de la camera ei era deschisă.

Inima ei a început să bată cu putere.

A întins automat mâna spre cuţitul de lângă pernă şi a rămas fără nimic. Tristan încă îl avea. La naiba.

Fără să se mai gândească, întinse mâna spre lampa de la noptieră, orice ca să se apere, tocmai când o siluetă mare se îndreptă spre ea.

A deschis gura ca să ţipe.

Iar zgomotul a fost înecat în spatele pernei înfipte în faţa ei.

Ceea ce se spune despre viaţa care trece prin faţa ochilor în acel moment de cumpănă? Au minţit.

Morana nu a avut nici o străfulgerare, nici un moment din trecut care săi invadeze mintea în acea secundă, nimic în afară de cea mai primară nevoie de supravieţuire care îşi croia drum în faţă în timp ce perna o sufoca. Plămânii arzând, încercând să se reumple cu oxigenul de care erau privaţi, Morana se zbătea împotriva formei care o ţinea la pământ, picioarele ei zvâcnind dintr-o parte în alta. Zgomotele ei erau înăbuşite de umplutura pernei. Mâinile ei încercau să se zgârie şi să-l rănească pe agresor. Degetele ei au intrat în contact cu pielea de pe braţele musculoase, alunecând, unghiile ei crăpând în luptă. Durerea a fost diminuată de arsura intensă din piept şi de amorţirea metodică a feţei ei.

Panica a încercat să i se înghesuie în inimă şi, într-o fracţiune de secundă de luciditate, Morana a ştiut că nu putea lăsa panica să învingă. Nu în acel moment. Dacă ea a facut-o, ticălosul de deasupra ei va reuşi. Va muri în patul ei, în pijamale noi, în timp ce la parter va avea loc o petrecere. Ea ar muri şi Tristan ar fi detonat. Ar distruge în drumul său spre decimare, oameni printre care Dante şi Amara şi sute de nevinovaţi care nu meritau asta.

Nu putea să moară. Nu putea să o declanşeze. Nu în această etapă a vieţii ei. Găsise în sfârşit ceva pentru care merita să trăiască. Nimeni nu i-l putea smulge. Nu acum. Trebuia să o facă. Trebuia să trăiască.

Tremurând din cap până în picioare, şi-a întins braţul drept în partea în care fusese înainte, renunţând pentru o secundă la rezistenţa ei împotriva pernei. Imediat, presiunea asupra feţei ei a crescut exponenţial, panica pentru supravieţuire arzând-o din nou. Ea a refuzat să o lase să învingă, întinzând excesiv muşchii braţului, simţind încordarea în umăr. Nu-i păsa.

Degetele ei au intrat în contact cu metalul rece al lămpii de noptieră. Trăgându-şi un muşchi din cauza efortului, s-a agăţat de mâner. Fără ezitare, l-a apucat strâns şi l-a azvârlit orbeşte cu sălbăticie în direc ţ ia agresorului ei.

Şi a ratat.

L-a învârtit din nou, şi din nou, şi din nou, şi din nou, făcând în cele din urmă contact cu carnea solidă.

Agresorul şi-a luat mâinile de pe pernă pentru a-i bloca

atacul slab, dar a fost suficient. Aruncându-se de pe pat într-o parte, gâfâind puternic după aerul devenit brusc disponibil, Morana a căzut cu putere pe podea. Spatele i s-a arcuit în urma impactului, cu coccisul învineţit. Fără să-i pese de nimic din toate acestea, şi-a ridicat privirea spre figura masculină umbrită, purtând o cagulă, care venea din nou spre ea. Instinctiv, aruncându-şi piciorul drept în aer, l-a lovit chiar între picioare şi l-a lovit puternic.

Piciorul ei a intrat în contact cu inghinalul lui, iar bărbatul a ţipat de durere, în timp ce Morana a încercat să caute o armă. Mâna lui i-a prins glezna şi a tras-o înapoi în jos. Frica frenetică a încercat să o apuce din nou şi Morana şi-a păstrat în mod deliberat capul rece, lăsându-şi creierul să acţioneze. Alunecând pe podea în timp ce el o trăgea, Morana şi-a desfăcut picioarele şi i-a prins capul între coapsele ei, strângându-l pentru a-şi salva viaţa. Văicărelile îi ieşeau din gură, pieptul i se bombănea în timp ce apuca firul conectat la lampă şi îl aducea la ea. Agresorul ei se zbătea între picioarele ei, presiunea pe craniul lui era imensă, mişcarea lui intensă îi încorda coapsele şi tot ce era între ele.

Simţindu-se dezgustat, Morana a coborât lampa pe craniul lui, lovindu-l cu capătul mânerului metalic. Agresorul şi-a cumpărat mâna pentru a împiedica atacul, iar sticla becului, care se izbise deja la primul ei atac, i-a tăiat palma. Inima îi exploda din piept, Morana gâfâia, încercând să se ferească de mâinile lui care se apropiau de faţa ei,

încercând să o apuce de gât, de nas, de urechi, toate punctele vulnerabile.

Evitându-l în timp ce îşi ţinea jumătatea superioară imobilă, l-a lovit din nou, ştiind că era doar o chestiune de timp până când o va ridica sau o va trânti la pământ. Singura ei opţiune era să-l doboare înainte ca el să se poată orienta. Cu acest gând prin care îi conducea supravieţuirea, lampa tremurând în braţele ei, l-a doborât din nou.

Din fericire, de data aceasta, a devenit moale. Răsuflând greu, Morana s-a târât încet pe mâini, eliberându-l de coapsele ei, muşchii tremurând din cauza efortului. Trupul lui a căzut într-o parte, iar ea s-a uitat la el, cu lampa încă strânsă cu putere în mâini, tremurând sălbatic în timp ce încerca să-şi recapete respiraţia. Adrenalina îi lovea acoperişul vaselor de sânge. Vuietul din urechi îi bătea în craniu în timp ce se holba la forma bărbatului, aşteptându-se ca acesta să revină la viaţă în orice clipă şi să atace din nou.

După câteva secunde, când acest lucru nu s-a întâmplat, Morana s-a apropiat cu prudenţă şi i-a apucat marginea măştii. Încă respira.

Cu o mână ţinând încă arma, a încercat să-şi ridice masca, muşchiul pe care şi-l trăgea în umăr ţipând la ea să înceteze activitatea. Încă sub influenţa adrenalinei din sângele ei, Morana a reuşit să-şi ridice masca aproape până la frunte de una singură. În mintea ei nu exista nicio recunoaştere în momentul în care i-a văzut faţa. Nu-l cunoştea, dar să fie blestemată dacă nu o făcea până mâine.

Ridicându-se în picioare pe picioare tremurânde, şi-a luat repede telefonul de unde căzuse de pe noptieră în timpul luptei. Aducând aparatul de fotografiat, a făcut în grabă o serie de fotografii, bliţul orbind-o momentan în întuneric. Nici măcar o dată nu a zăbovit pentru a-i analiza trăsăturile, aşa cum ar fi făcut-o în mod normal. Nimic din ceea ce se întâmpla nu era normal.

Bărbatul s-a trezit uşor din cauza multiplelor străfulgerări, deschizându- şi ochii, clipind pentru câteva secunde în timp ce îşi revenea, mâna ducându-se la un cap care trebuie să fi durut ceva rău de tot.

L-a văzut pe Morana şi a pus imediat mâna pe cuţitul din cizmă, lucru pe care idiotul ar fi trebuit să-l facă cu mult timp în urmă. Dacă ar fi fost un asasin, i-ar fi tăiat pur şi simplu gâtul în somn. Dar ce naiba ştia ea despre asasini? Poate că avea o slăbiciune pentru sânge, sau poate că avea un fel de modus operandi cu care opera. Orice ar fi fost, cu siguranţă nu avea de gând să stea să îl testeze.

Cu telefonul strâns în mână, Morana a aruncat lampa – acea lampă salvatoare – spre el pentru a-i distrage atenţia şi a fugit spre uşă.

L-a auzit zbătându-se în spatele ei, dar nu a aşteptat să asculte. Coborând în fugă scările, fără să ştie dacă agresorul o urmărea, putând doar să audă sângele care-i curgea prin urechi şi propria respiraţie greoaie,
Morana s-a concentrat doar să iasă din conac.

Ajunsă la parter, s-a oprit. Sunetele muzicii care se auzea în spatele casei au trecut prin sângele din urechile ei şi Morana a ezitat la baza scării, neştiind în ce direcţie să meargă. Dacă se ducea la petrecere, cu pijamaua distrusă, părul răvăşit, picioarele goale, era sigură că ar fi atras multă atenţie, dar nu putea risca nimic. Nu ştia dacă Tristan sau Dante vor fi acolo sau dacă vor fi încă la lac sau în altă parte. Dar afară, paznicii puteau patrula şi ştiau că era „fata lui Caine”. Şi chiar dacă ar fi fost o ţintă deschisă, trebuia să-şi asume acest risc.

Decizia luată, Morana a alergat prin holul gol şi a ieşit pe uşă. Luminile din jurul peluzei fuseseră stinse. Habar nu avea cât era ceasul, dar lipsa lunii şi luminile scăzute erau sinistre. Dar era bine să o ascundă în umbră. Strecurându-se rapid în umbra casei, Morana s-a grăbit spre vest, spre casa lui Dante. Voia, chiar voia, să se îndrepte spre lac, dar exista o posibilitate uriaşă ca Tristan să nu fie acasă şi ea să fie o ţintă uşoară afară. Cel puţin, la casa lui Dante, ştia că va fi cu siguranţă cineva care o va lăsa să intre. Spera ea. El îi spusese că are personal non-stop când o invitase să stea şi ar putea foarte bine să accepte oferta acum. Nu avea cum să se mai întoarcă vreodată să stea în conac. S-ar fi mutat într-un hotel sau şi-ar fi închiriat propria locuinţă dacă ar fi fost nevoie. Dar dacă supravieţuia în viaţă, nu avea de gând să se mai întoarcă în camera aceea pentru a dormi vreodată, la naiba cu Maroni şi cu ticăloşia lui.

A auzit discuţiile unui grup de gardieni de lângă intrarea

la petrecere, dar a rămas tăcută.

Apoi a auzit uşa principală a casei deschizându-se din nou. S-a uitat înapoi şi l-a văzut pe agresorul ei, aproape una cu întunericul, în timp ce ea era luminată ca un far cu pijamaua ei luminoasă. Abandonând orice simţ al furtişagului, inima ei

tunând cu putere, Morana a luat-o la fugă spre casa pe care o vedea în depărtare, în josul dealului, luminile mici ghidând-o.

Iarba îi amortizează picioarele goale, picăturile de rouă lipite de ele făcând-o alunecoasă la viteza ei. Dar, la naiba, mai degrabă murea rupându- şi gâtul decât să-l lase pe nemernicul ăla să o prindă. Cu coapsele arzând, atât din cauza sprintului, cât şi a luptei de mai devreme, cu coastele prinzându-i-se în copci, implorând-o să încetinească, Morana se îndrepta pur şi simplu spre casă. Fără să încetinească, gâfâind din cauza efortului, putea vedea casa apropiindu-se din ce în ce mai mult.

Încă un pic.

Trupul ei tremura. O pietricică mică i-a tăiat piciorul. A strigat, s-a împiedicat, dar nu s-a oprit. Simţea cum tăietura se murdăreşte şi cum sângele se amestecă cu iarba de sub ea. Părul i se lipise de scalp, transpiraţia de la toată activitatea îi acoperea pielea.

Douăzeci de metri.

Luminile deveneau din ce în ce mai slabe cu cât se îndepărtau mai mult de conac. Întunericul o învăluia, frica o asalta din nou când îşi dădea seama că ar putea fi atacată

de oriunde şi nu şi-ar putea da seama. Ochii îi ardeau şi îşi simţea corpul gata să se lase dus. Nu era obişnuit cu aşa ceva, cu acest tip de abuz brusc la care îl supunea. Făcea exerciţii, desigur, dar niciodată atât de ample. Corpul ei nu era pregătit să facă faţă la aşa ceva. Ar fi început să se antreneze. Dacă va supravieţui în viaţă peste noapte, aşa cum devenise mantra ei, a jurat că va începe să se antreneze mai mult, doar în cazul în care aşa ceva se va mai întâmpla vreodată. Abia dacă scăpase din camera ei în seara asta, cu greu, de pe marginea dinţilor. Asta nu ar fi funcţionat de fiecare dată, aşa că trebuia să se echipeze în aşa fel încât să fie suficient de puternică, cu sau fără arme. Aşa cum era Tristan. Doamne, spera să reuşească. Abia începuseră. Nu putea să moară, nu acum.

Trei metri.

Transpiraţia de pe palme îi făcea mai greu să ţină telefonul în mână. A continuat, cu părul răvăşit, picioarele pline de noroi, tricoul aproape că îi ieşea de pe umăr. Trebuia să ajungă acolo, doar să ajungă acolo. Apoi avea să se prăbuşească. Apoi va dormi şi nu se va mai trezi niciodată. Dar, Doamne, trebuia să ajungă. Nu a îndrăznit să se oprească o secundă să se uite înapoi peste umăr. Bărbatul putea să o ajungă din urmă, aproape că-i sufla în ceafă. Sau ar fi putut să se ascundă în întuneric. Nu ştia ce era mai rău.

Un metru şi jumătate.

Urcând treptele joase, două câte două, a alergat până la uşa mare de lemn şi a bătut în ea, pumnii ei protestând împotriva impactului dur şi repetat.

„Dante”, a încercat să vorbească, dar abia i-a ieşit, tot corpul îi tremura. S-a uitat în spatele ei. Atât de departe de conac, nu existau lumini înşirate în peluză. Întunericul o înconjura, iar agresorul ei se afla în întuneric. Ea nu avea nicio idee unde se afla.

Cu lacrimi în ochi, cu stomacul încleştat, Morana a continuat să lovească în lemn, iar şi iar şi iar, până când a auzit mişcare de partea cealaltă.

Dintr-o dată, uşa s-a deschis şi Dante, îmbrăcat doar într-o pereche de blugi, stătea acolo, cu un pistol îndreptat spre ea în mână.

În toată viaţa ei, Morana nu fusese niciodată atât de uşurată să vadă pe cineva.

Abia a văzut şocul de pe faţa lui înainte de a se arunca

spre el, corpul ei devenind complet flasc când el a tras-o înăuntru, închizând uşa în urma lui.

„Morana”, îl auzi spunând în timp ce ea stătea acolo, cu faţa în pieptul lui, agăţată de umerii lui, cu tot corpul tremurând atât de tare încât abia putea sta dreaptă.

„Morana”, a mormăit el din nou şi ea şi-a dat seama că plângea necontrolat, adrenalina încă era mare în corpul ei.

„Hei, hei, spune-mi ce s-a întâmplat. Morana, eşti rănită?”

A încercat să vorbească, dar cuvintele nu-i ieşeau. Senzaţia că gura îi era sufocată de pernă a revenit, iar plânsul îi ieşea din gât, dar niciun cuvânt.

„Dante”, a auzit vocea cuiva venind din spatele lui.

„Zia, poţi să-mi aduci telefonul?” a spus Dante, pur şi simplu cuprinzând ceafa Moranei cu o labă uriaşă, frecând-o într-o mişcare liniştitoare, în timp ce încerca să o ghideze să meargă cu cealaltă mână. Picioarele îi erau amorţite, cu picioarele lipite de pământ. Nu se putea mişca de pe loc.

„Mă duc să te iau, Morana, bine?” Dante i-a spus încet, ca şi cum i-ar fi vorbit unui copil. „Nu-ţi face griji, eşti în siguranţă acum.”

L-a simţit cum se apleacă şi o ia în braţe. Morana, dintr-un motiv oarecare, nu s-a agăţat de forma lui uriaşă, chiar dacă se temea să-i dea drumul, sunetele din pieptul ei pătrunzând în cele din urmă prin tot zgomotul sângelui ei. Dante o purta undeva, ea nu vedea. Avea ochii închişi, încercând să eradicheze senzaţiile de la atacul care o asalta brusc din nou.

Simţea cum Dante o aşeza undeva uşor, pernele se afundau sub ea şi el se retrăgea. Morana a ţinut ochii închişi timp de un minut lung, încercând să-şi controleze respiraţia, conştientă de toată durerea din corpul ei.

„Tristan”, îl auzi pe Dante vorbind, iar bătăile inimii ei se înteţiră din nou la auzul numelui lui. „Trebuie să vii aici.

Acum.”

A fost tăcere o secundă înainte ca Dante să declare. „Este Morana.” Mai multă tăcere.

„S-a întâmplat ceva… Nu ştiu… Bine.”

Morana şi-a ridicat pleoapele, la timp pentru a-l vedea pe Dante întrerupând apelul. Părea şi mai mare din poziţia ei aşezată, iar Morana a observat multitudinea de tatuaje tribale care îi împânziseră trunchiul în modele aleatorii şi ciudate.

Se uită în jur, ca să vadă că se afla în sufrageria în care lucrase, cu laptopul încă pe masă.

Zia a intrat în cameră, venind la ea cu un pahar cu apă. Morana, cu gâtul strâns, a acceptat paharul şi a dat pe gât lichidul răcoros, doar pentru a-i găsi pe amândoi observând-o. Zia, luând paharul deoparte, şi-a mângâiat o mână zbârcită pe cap într-un gest atât de matern, încât Morana a cedat din nou.

„Oh, copilă”, murmură Zia, mângâindu-i din nou părul, în timp ce Dante se ghemuia în faţa ei, luându-i ambele mâini tremurânde în ale lui, ochii lui de ciocolată uitându-se în ai ei.

„Ce s-a întâmplat?”, a întrebat din nou, aproape cu blândeţe, iar Morana, în acel moment, l-a iubit pentru asta. Doar mâinile lui mari care o ţineau pe a ei, prezenţa lui, casa lui – şi-ar fi dorit să-l fi avut pe el în copilărie. Lacrimile îi scăpau şi mai mult, pentru tot ce era vechi şi nou, fără ca vreun cuvânt să iasă de pe buze. De fiecare dată când deschidea gura, simţea cum perna încerca să o înăbuşe, buzele şi nasul strivindu-i-se din cauza forţei.

Uşa camerei s-a deschis brusc şi Morana a tresărit, privirea i s-a îndreptat spre ea cu teamă.

Şi apoi frica a părăsit-o complet.

Tristan stătea acolo, cu părul dezordonat, în blugi şi un tricou pe care şi-l pusese pe dos, cu ochii venind frenetic spre ea.

L-a văzut cum a scanat-o în întregime în două secunde, observând fiecare detaliu, de la picioare până la păr. Şi,

pentru prima dată, Morana i-a văzut ochii lui albaştri magnifici înnebunindu-se.

A *pocnit.*

Ca un laser, s-a îndreptat spre locul în care zăcea, ignorând pe toţi ceilalţi din cameră. Ea nu a putut să-şi întoarcă privirea. Inima ei, care fusese exersată prea mult în acea seară, în sfârşit a încetinit puţin. Îl privea, cu lacrimi pe faţă.

faţă, întreaga ei fiinţă prăbuşindu-se pentru că el era acolo. El era acolo. Şi Doamne, *doare* atât de tare.

În momentul în care a încercat să se îndrepte spre el, el a ajuns la ea. Cu mâinile înconjurând-o, a ridicat-o de pe canapea şi s-a aşezat, ţinând-o pe o parte în poala lui, cu una dintre mâini pe partea exterioară a coapsei, iar cealaltă în părul ei, ţinând-o strâns de el. Urechea ei era lipită de inima lui şi putea auzi cât de repede bătea. Ascultând-o, tensiunea din trupul lui personificată de ritmul bătăilor inimii lui, Morana a simţit cum propria ei încleştare se strângea ca răspuns la chemarea ei.

Relaxându-se pentru prima dată în acea noapte, Morana a găsit din nou locul dintre umărul şi gâtul lui, cel pe care îl descoperise chiar pe canapeaua aceea cu câteva ore în urmă, şi şi-a apăsat nasul, gura, întreaga faţă pe pielea lui caldă. Lacrimile ei udau locul, respiraţia ei îl încălzea. A simţit mâinile lui strângându-se pentru o secundă înainte de a se desface din nou. Mâna de pe partea exterioară a coapsei ei a început să frece încet pielea într-o mişcare liniştitoare, mâna din părul ei apăsându-i uşor faţa în acel loc.

În mintea ei, Morana a înlocuit senzaţia de pernă rece cu căldura gâtului lui, a înlocuit senzaţia de sufocare a nasului ei cu asprimea nasului ei, cu cea de strivire uşoară a nasului ei. L-a inhalat, lăsând ca acel miros al lui – doar mosc şi el la această oră târzie – să se infiltreze în sângele ei şi să înlocuiască adrenalina. Şi-a înfăşurat braţele în jurul

trupului lui tare şi solid, degetele ei ţinându-se de bumbacul pentru a trăi, în timp ce tremuratul din corpul ei se intensifica, adrenalina dispăru în cele din urmă.

El a ţinut-o în braţe în tot acest timp.

Şi încet, după câteva minute, pe măsură ce tremurăturile i se linişteau suficient de mult şi sângele începea să curgă mai firesc, l-a simţit cum îi apasă un sărut moale şi simplu la ureche.

Buzele ei tremurau pe pielea gâtului lui.

Braţele lui s-au strâns în jurul ei.

Şi acolo se simţea în siguranţă. Protejată. Ca şi cum toţi agresorii din lume nu ar fi putut ajunge la ea. Ştia că el nu-i va lăsa să ajungă la ea.

„Morana”, l-a auzit pe Dante vorbind din nou, încet. Ea şi-a întors uşor capul, privindu-l prin ochii umflaţi, cu vederea uşor înceţoşată.

„Ce s-a întâmplat?”, a întrebat el, vocea lui îndemnând-o să vorbească.

A înghiţit, cu gâtul strâns. Concentrându-se pe pulsul care bătea chiar lângă nasul ei, pe pieptul lui care se dilata în timp ce inspira şi se dezumfla în timp ce expira, Morana a încercat să îşi potrivească propriile respiraţii în sincron cu ale lui, aşa cum făcuse la penthouse când avusese atacul de panică. S-a concentrat asupra vieţii din el şi a lucrat cu gura deschisă, dezlipindu-şi limba. O simţea grea. Se simţea grea.

„A fost...”, a început ea, cu vocea ei răguşită, „cineva în camera mea.”

La fel ca la petrecere, l-a simţit cum se linişteşte, fiecare muşchi se blochează pe al ei. Pieptul, spatele, bicepsul, antebraţele, coapsele. Chiar şi gâtul lui. Muşchii s-au încordat într-un moment de linişte bruscă.

„Cum adică a fost cineva în cameră?” a întrebat Dante, furia din vocea lui spărgând analiza pe care o făcea asupra bărbatului pe care stătea. Uitându-se în lateral la Dante, ea a vorbit, vocea ei încă nu se Jacksona din nu ştiu ce motiv

nebunesc.

„Cineva era în cameră când m-am trezit”, le-a spus ea, cu vocea abia şoptită, dar suficient de tare pentru ca ambii bărbaţi să o audă în camera tăcută. „A atacat. Am scăpat şi am ajuns aici.”

L-a văzut pe Dante uitându-se peste tot la ea, cu ochii lui înflăcăraţi de furie şi zbătându-se spre Tristan, ai cărui ochi nu-i putea vedea. Fie se holba în ochii lui, fie se ghemuia în locul cald şi confortabil din gâtul lui. Acum, ea alegea gâtul. În plus, felul în care o ţinea el se simţea *foarte bine.*

Confortabil,

caldă, confortabilă şi în siguranţă, Morana a simţit brusc că pleoapele îi apasă, întregul ei corp se simte greu.

Îl auzi pe Dante spunând ceva pe un ton scăzut şi pieptul lui Tristan răsunând, dar totul părea înăbuşit, în timp ce Morana se ajusta pe el şi se aşează, închizând ochii, lăsându-se adormită, ştiind că nimic nu o va ataca data viitoare când se va trezi.

A fost o mişcare care a trezit-o.

Panicată, amintindu-şi de atac, gândurile de a fi prinsă în capcană, ţinută jos împotriva voinţei ei, îi inundară mintea.

„Shh shh shh”, şoapta blândă cu aromă de whisky şi păcat se revărsa peste ea, intrându-i în urechi, infuzându-se în sângele ei, plutind în fiecare parte a corpului ei, încălzind-o din interior spre exterior.

Toată fiinţa ei s-a relaxat. Celelalte amintiri de după atac i-au venit atunci – evadarea, casa lui Dante, Dante, Zia şi, în cele din urmă, Tristan. Adormise pe el, ca micul koala care devenise alături de el. Nu-i venea să creadă că de fapt adormise, nu în preajma lui, ci pe el.

Mişcarea a continuat.

Deschizând ochii pentru a vedea întunericul din jurul ei, Morana şi-a dat seama că era purtată de el, cu una dintre mâini sub genunchi, iar cealaltă în jurul umerilor ei. Punându-şi braţele în jurul gâtului lui, Morana a încercat să privească în întuneric, dar nu a putut.

Şi chiar dacă fusese atacată, în ciuda întregii nopţi care îi

învăluia, în ciuda faptului că îşi dădea seama că agresorul ei putea fi foarte aproape, Morana nu mai simţea nici un gram din frica de dinainte privind în întuneric.

Bărbatul care o ţinea în braţe era întuneric. Se simţea bine în întuneric, era una cu întunericul, era stăpânul întunericului. Şi atâta timp cât o ţinea aşa cum o ţinea, în siguranţă în braţele lui, acel întuneric era al ei. Îi aparţinea. Se simţea bine în el, era în siguranţă în el, era una cu el. Nu ştia unde o ducea. Nu-i păsa. Putea să o ducă într-o peşteră, din câte îi păsa. După o viaţă petrecută luptând pentru ea însăşi, după acea noapte de luptă pentru supravieţuire, pentru asta luptase, se luptase, trăise pentru asta. Acest moment preţios, tăcut şi blând în care, chiar şi în cea mai întunecată dintre nopţi, nu era singură. Ajunsese singură la ţărm, iar el o purta de acolo.

Îi auzea din nou bătăile inimii – thump thump thump thump – în interiorul pieptului lui, acolo unde era apăsată urechea ei. Acum bătea normal, nu în ritmul brutal de mai devreme.

Vântul era rece pe braţele şi picioarele ei goale şi un fior i-a străbătut tot corpul. Braţele lui au tras-o mai aproape de corpul lui, căldura radiind de pe pielea lui, iar el a continuat să meargă. Morana ar fi vrut să-i pună întrebări, dar asta ar fi însemnat să rupă tăcerea, să deranjeze sunetele bătăilor constante ale inimii lui şi ale creaturilor nocturne, iar ea nu voia să facă asta. Chiar dacă muşchii pe care nu-i cunoştea din corpul ei o dureau şi umărul apăsat în pieptul lui o

durea, iar coapsele ei se simţeau de parcă ar fi fost despicate, era odihnită.

Strălucirea de lumină o făcu pe Morana să întoarcă capul şi să privească spre sursă. Aceasta venea de la o casă.

Casa lui.

Surpriza a lovit-o în timp ce a privit cu coada ochiului lumina, asigurându-se că nu o confunda cu o altă structură. Nu. Acelaşi lac, aceeaşi verandă, acelaşi scaun în care voia să se aşeze.

O ducea la el acasă. Oh,

Doamne.

Oh, Doamne.

A simţit cum inima începe să îi bată din nou, o criză de nervi majoră pe cale să se prăbuşească peste ea.

Înghiţind în sec, Morana a deschis gura ca să spună ceva, de data aceasta neştiind dacă tăcerea ei era din cauza atacului sau a şocului. Şi-a întors capul ca să se uite la el, iar după câteva minute, simţindu-i privirea fermă, el s-a uitat în jos la ea. Ochii lui, umbriţi de puţina lumină, s-au blocat cu ai ei şi Morana a simţit cum degetele ei se strâng în jurul gâtului lui solid. Ştia că în ochii ei se revărsau întrebările şi că putea vedea răspunsurile în ochii lui.

Au ajuns în faţa lacului – chiar acolo unde căzuse celălalt cadavru, de fapt – şi apoi s-au îndreptat spre veranda lui.

Trebuia să spună ceva.

„Eşti…”

Înainte ca ea să mai poată scoate ceva, el s-a oprit în faţa acelui scaun cu aspect foarte confortabil în care ea se gândise să se aşeze şi a alunecat-o pe corpul lui, direct în scaun. Cu braţele încă în jurul gâtului lui, Morana sa uitat la puţina lumină care se revărsa din interiorul casei, aruncându-i faţa în umbre. I-a cercetat ochii albaştri în timp ce el o privea în jos, ochii lui plutind până la fruntea ei înainte de a se întoarce la ai ei.

Şi-a adus mâna în sus, mângâindu-şi degetul mare peste obrazul ei o dată, înainte de a se îndrepta.

Morana l-a privit cum a scos o cheie din buzunarul de la spate, a apăsat nişte coduri pe alarma de pe lateral şi a deschis uşa. S-a uitat la ea, făcându-i o mişcare de „stai

aici” cu mâna înainte de a intra. Morana a

/

simţit că sprâncenele i se ridică uşor la asta. Cumva, nu credea că era pentru a ascunde de ea vreun boxer murdar sau ceva de genul ăsta. Nu părea genul de om care să aibă în jurul lui orice fel de mizerie. Nu, din ceea ce ştia despre el şi

ceea ce întrezărea în penthouse-ul lui, totul era la locul lui în casa lui. Lucruri simple pe care le putea controla.

Scaunul era totuşi foarte primitor. Avea dreptate. Şi acum că era relaxată pe pernă, durerea din coadă a început să se alăture celorlalte. La naiba, avea nevoie de o baie bună, lungă şi fierbinte.

Suspinând, s-a uitat la lac chiar în momentul în care el s-a întors.

Distrată, îl privea cum se apropie de ea şi o ridică din nou. Mâinile mergând automat în jurul lui pentru a se sprijini, Morana s-a uitat la faţa lui, la scrupul care-i aşternuse pe falcă şi apoi la uşă.

S-a îndreptat spre ea.

Inima ei a început din nou să bată cu putere.

Asta a fost mare. *Foarte* mare. Imensă. Ea ştia asta. El ştia asta. Şi încă făcea paşi spre ea.

Inspirând adânc, Morana a privit cum o purta peste prag, oprindu-se pentru o secundă înăuntru pentru a închide uşa în urma lui cu picioarele.

Încuietoarea a făcut

clic. Alarma a sunat.

Ea era înăuntru.

Sfinte Sisoe.

Ochii ei au privit în jurul locului, încercând să-l asimileze. Se aflau într-un fel de hol, uşa din stânga ei era închisă, iar cea din dreapta ducea spre un living slab luminat, din câte îşi dădea seama. Chiar în faţa lor se afla un coridor pe care îl străbăteau, la capătul căruia se aflau nişte scări largi care duceau la etaj.

Morana l-a apucat inconştient de umăr în timp ce începea să urce drept în sus, lumina nopţii ghidându-l. Putea vedea pereţii decoraţi cu fel de fel de tablouri, dar abia dacă le putea distinge la viteza lui şi la lumină. Arhitectura, şi-a dat seama când s-au oprit în vârful scărilor, era asemănătoare cu cea de la penthouse. Scările se deschideau pur şi simplu într-un dormitor matrimonial ginormă.

Nu era aprinsă decât o singură lampă de noptieră. Înainte ca ea să mai poată asimila alte detalii, se îndreptară

spre uşa din celălalt colţ al camerei, spaţiul era imens. Şi după ce o cărase din casa lui Dante în a lui şi o urcase pe scări, nici măcar nu respira greu. Serios, ce a
Mănânci? După starea corpului ei, şi-a dat seama că trebuie să se pună la dieta lui. Rezistenţa corpului ar fi ajutat serios împreună cu rezistenţa creierului.

Au intrat pe uşă într-o baie imensă, slab luminată, mult mai mare decât a ei din casa tatălui ei sau decât cea de oaspeţi din apartamentul lui. Bărbatului îi plăcea în mod clar spaţiul său.

Morana a privit apa aburind în cadă şi un geamăt de plăcere i-a scăpat, doar la vederea ei. Era medium. Mirosul de lămâie şi scorţişoară pătrundea în aer.

Morana a coborât din braţele lui, braţele lui pe spatele ei din nou pentru a o stabiliza. S-a aplecat spre el, iar mâinile i-au ridicat încet tricoul şi au dezbrăcat-o de el. Morana şi-a dat jos pantalonii scurţi distruşi şi i-a lăsat să se alăture podelei într-un morman.

I-a indicat apa şi Morana, goală ca o iepuraş, dar care se simţea bine în acea nuditate alături de el, s-a îndreptat spre cadă. Atentă la durerile ei, Morana a băgat un picior, apoi celălalt şi s-a coborât în ea. Apa, apă binecuvântată, fierbinte, a învăluit-o în cea mai caldă dintre îmbrăţişări.

Un zgomot i-a scăpat din gât – o încrucişare hibridă între un mieunat şi un geamăt. Închise ochii, îşi băgă capul sub apă înainte de a ieşi la suprafaţă, simţindu-se mai curată decât se simţise toată noaptea. El mai făcuse asta înainte,

când venise la el după ce tatăl ei o lăsase să cadă pe scări. El păstrase tăcerea, dar îi oferise grija lui, îi pregătise o baie. Pe atunci, o atinsese, o mişcase, o surprinsese – atât bunătatea lui, cât şi a lui Dante. Acum, sprijinindu-şi capul pe margine, lăsând apa să îi lecuiască muşchii obosiţi, Morana a fost surprinsă să realizeze că nu era surprinsă de această bunătate. Cumva, ajunsese să se simtă suficient de confortabil încât să se aştepte chiar la asta din partea lui.

Nu ştia cum să se simtă în legătură cu asta.

Ştergându-şi faţa, Morana a deschis ochii, aşteptându-se să se trezească singură.

Nu a fost.

Tristan se afla lângă chiuvetă, luă o lavetă şi câteva sticle şi veni spre ea.

Ea a clipit la el surprinsă, fără să înţeleagă. „Ce faci?”, a

întrebat ea încet, privindu-l. El a îngenuncheat pur şi

simplu pe podea, în spatele capului ei, ca răspuns.

Mâinile lui mari şi aspre, mai obişnuite cu manevrarea armelor letale, se ştergeau încet pe obrajii ei, uşor, de parcă se temea să nu aplice prea multă presiune. Îşi freca mai mult pielea când se demachia. Atingerea lui era uşoară, dar sigură, ştergând o cârpă moale pe ambii obraji, pe bărbie, pe frunte.

Morana îşi lăsă capul pe spate, relaxându-se, lăsând-o să aibă grijă de el într-un mod în care ea nu fusese niciodată îngrijită şi într-un mod în care se îndoia că el avusese grijă de cineva de mult timp. Amândoi meritau asta. Asta era *al lor.*

În tăcere, i-a înmânat cârpa de spălat şi Morana s-a uitat în jos, surprinsă să vadă că ţesătura albă era de un roşu palid. S-a uitat fix la ea, la nuanţa încurcată, şi şi-a amintit de agresorul ei care se tăia şi încerca să o apuce de faţă. Îi murdărise faţa cu sânge.

Şi Tristan o ştersese. Din

nou.

Cu inima strânsă, cu degetele strângând cârpa, îşi simţea buzele tremurând când mâinile lui au ajuns la părul ei ud. Mirosul şamponului lui masculin i-a lovit nările şi Morana s-

a forţat să respire uşor. Degetele lui, degetele lui sigure, i-au masat ferm şamponul pe scalp, spumându-i stativele. Morana şi-a înclinat capul pe spate, gemând la senzaţia uimitoare. Mâinile lui s-au oprit pentru o fracţiune de secundă înainte de a continua din nou. Putea să schimbe total cariera într-o zi, dacă ar fi vrut. Era ceva atât de liniştit în

/

acea tăcere împărtăşită, ceva ce amintea atât de mult de prima noapte pe care o petrecuse pe teritoriul lui.

Dar trebuia să-i spună că otrava care îi mânca capul. Trebuia să i-o spună pentru că era singurul pe care îl ştia că otrava nu ucide. El ar fi luat- o, ar fi sorbit-o, şi tot ar fi ieşit pe partea cealaltă. Ea nu a putut. O viaţă de reţinere a veninului începuse încet să o corodeze din interior spre exterior, până când îl lăsase să iasă cu el.

„L-am lovit în cap”, cuvintele i-au scăpat în şoaptă în liniştea încăperii, dată de întuneric, de el.

Degetele lui s-au oprit din nou, aşteptând ca ea să continue. Habar n- avea de ce vorbise, dar odată ce a ieşit, a scăpat ca un torent.

„Nu aveam nicio armă”, a vorbit încet, în timp ce el continua să o spele pe păr, ascultând-o cu atenţie. Îl putea simţi în felul în care degetele lui se mişcau odată cu cuvintele ei. „A încercat să mă sufoce cu o pernă. Am reuşit cumva să pun mâna pe lampă şi l-am lovit cu ea.”

Degetele îi tremurau. A luat puţină apă în palmă şi a turnat-o pe marginea frunţii ei. A simţit cum spuma se scurge în apa de baie.

„Cumva am ajuns cumva pe podea şi el era între picioarele mele...”

S-a liniştit.

Într-un mod mult mai periculos decât experimentase vreodată până atunci. Morana şi-a dat imediat seama de greşeala ei şi s-a grăbit să explice. „Nu, nu. Nu chiar aşa. Nu, nu m-a atins.”

Îi auzea respiraţia, mai grea decât înainte, degetele lui se strângeau în părul ei, în timp ce trupul lui rămânea nemişcat în acel mod foarte, foarte vânătoresc.

Ea a continuat repede. „I-am cam prins capul între coapsele mele pentru a-l face imobil. Şi apoi i-am lovit capul cu lampa până când a leşinat.”

După câteva secunde, a început din nou să-i spele şamponul din păr. Morana a expirat uşurată, spunându-i restul. „Am dat click pe poza lui. Voi face mâine o recunoaştere facială. Oricum, s-a trezit şi, înainte de a putea să mă urmărească, am fugit la Dante. E bine că era acolo”.

A mârâit încet.

Morana a simţit cum sprâncenele îi ating linia părului, dar nu a mai spus nimic. Îi plăceau sunetele lui de animal, începuse să-şi dea seama. I-a spus acelaşi lucru.

„Oricât de mult mi-ar plăcea aceste zgomote de animale, poţi să vorbeşti, să ştii.” După câteva secunde de tăcere, ea credea că el nu va răspunde. „Mai târziu.”

Un simplu cuvânt rostit cu o voce abia controlată. Morana s-a înmuiat, dându-i timp şi spaţiu să proceseze în felul său.

El a terminat cu părul ei în timp ce ea îşi termina baia, apa îi pricinuia încet degetele. După câteva minute, Morana s-a uitat să îl vadă pe Tristan cum scoate un prosop şi i-l oferă. Ea s-a ridicat şi a luat prosopul, uscându- se în timp ce el ieşea în dormitor.

Morana a golit apa şi a ieşit în dormitorul întunecat,

văzându-l răscolind un sertar de lângă uşă. Scoţând un tricou, i l-a întins.

„Mulţumesc”, a murmurat ea, luându-l şi trăgându-l peste cap. I-a căzut pe corp, aproape atingându-i genunchii, învăluind-o în parfumul lui. Ea a inhalat adânc. Era cea mai bună pijama pe care o avusese vreodată.

L-a privit ieşind din cameră şi revenind de mai multe ori, scoţând ceva, aducând ceva înăuntru. După a patra rundă, a venit la ea cu un pahar de apă şi pastile într-o mână.

„Analgezice?”, a întrebat ea, cu ochii aţintiţi asupra lui. Ochii lui erau fixaţi pe tricoul lui, pe corpul ei foarte gol, în timp ce el dădea din cap.

Morana a luat pastilele şi a băut apa. Acestea fiind făcute, a luat paharul şi l-a aşezat pe marginea comodei.

Apoi a ridicat-o din nou în sus şi a dus-o câţiva metri până la pat. A aşezat-o pe salteaua moale pe care s-a scufundat, i-a luat piciorul, acum curat, şi l-a inspectat. Apoi a început să aplice unguentul şi bandajul pe tăietura unde pulsa, fără să se uite o dată la ea.

Morana a privit totul, cu inima în gât. Îi zărise cicatricile, îi văzuse pielea pestriţă, arsurile, carnea ridicată, care atestau unele dintre cele mai brutale torturi, unele pe care ea nu şi le-ar fi putut imagina niciodată. Şi totuşi, în clipa aceea, când a avut grijă de mica ei tăietură ca şi cum ar fi fost o tăietură lungă, ceva din adâncul ei, partea din ea de care încă se mai agăţa, i-a fost dăruit, eliberat, predat, lui. Dacă era un lucru de care îşi dăduse seama în ultimele săptămâni, un lucru care devenise o epifanie în ultimele

câteva ore, era că acest bărbat nu ar fi ucis-o niciodată.

Oricât de tăcut ar fi rămas, Morana ştia că nu era pentru că nu simţea nimic. Era pentru că simţea prea multe şi, indiferent de ce s-ar întâmpla, ea îşi jurase, privindu-l la picioarele ei, că va trece peste asta alături de el. Găsise ceva nespus de preţios în lumea lor, un diamant în cărbuni, un lotus în noroi. Şi a jurat să-l preţuiască, să-l preţuiască pe el, aşa cum merita. Avea nevoie de timp să se deschidă, să aibă încredere că nu-l va abandona într-o zi, iar ea îi va oferi asta. El merita asta.

Ştergându-şi rapid singura lacrimă care îi ieşise din ochi, pentru că nu era obişnuită ca cineva să se îngrijească suficient de mult pentru a-i vindeca rănile, pentru că în ciuda a tot ce trecuse, acest bărbat încă găsise în inima lui să se îngrijească atunci când era rănită, Morana îşi trase piciorul înapoi după ce el terminase. S-a băgat sub pătură şi l-a privit cum îşi dezbrăca tricoul şi blugii până la boxerii negri, aruncându-i într-o parte.

Era pentru prima dată când îi vedea corpul aşa cum era. Muşchii se ondulau în locuri în care ea nu ştia că muşchii se pot ondula. Tatuajele şi cicatricile îi împânzeau trunchiul, în faţă şi în spate, unele chiar şi pe o coapsă. Un singur tatuaj se întindea pe bicepsul lui, în cerc, dar era prea puţin vizibil pentru ca ea să-l distingă. Dar cel mai vizibil era încrederea cu care se mişca. Îmbrăcat sau nu, acest bărbat ştia cine era şi nu se temea să le arate oamenilor acest lucru.

Morana s-a scufundat pe perne, cu inima bătând cu putere în timp ce-l privea cum se urcă pe partea cealaltă, îşi

verifică pistolul de pe noptieră şi stinge lumina. Şi era un lucru atât de domestic, de normal, încât Morana se minuna asistând la el.

Încăperea s-a cufundat în întuneric şi Morana a clipit la tavan, muşcându-şi buza. Ochii ei s-au adaptat încet la lipsa de lumină, ceva lumină infiltrându-se dinspre uşă, permiţându-i suficient pentru a distinge forme.

Şi-a întors gâtul pentru a urmări forma bărbatului de lângă ea când a simţit că una dintre mâinile lui alunecă în jurul gâtului ei. Ar fi trebuit să se simtă ameninţătoare după atac. Ar fi trebuit să îi trimită panica în sânge după noaptea pe care o avusese.

Nu a fost deloc aşa.

Palma apăsată pe pulsul ei, degetele care îi cuprindeau gâtul, pielea aspră pe a ei – toate acestea o ancorau în acel moment, în acel pat, în el. Se simţea adăpostită, preţuită şi atât de protejată. El a tras-o mai aproape, aproape până când nasurile lor se atingeau, în timp ce trupurile lor rămâneau uşor depărtate.

Îi simţea respiraţia lui pe faţă, căldura trupului lui chiar lângă al ei. Şi apoi, pentru prima dată în acea noapte, l-a auzit vorbind.

„Niciodată”, a şoptit el, cu vocea lui aspră şi cu o urmă din sălbăticia pe care o văzuse în ochii lui. I-a trimis un fior delicios pe şira spinării.

„Vor muri de o mie de ori”, a murmurat el, aproape cu blândeţe, în timp ce degetul lui mare îi trasa linia maxilarului, „înainte de a se mai atinge vreodată de un singur fir de păr de pe capul tău.”

Şi apoi, cu acel jurământ de moarte care încă mai răsuna în inima ei, şi- a apăsat buzele pe pulsul ei zvâcnind.

„Îţi promit”, scria buzele lui pe pielea ei.

Morana a înghiţit în sec, simţind ecoul acelei promisiuni curgându-i prin sânge. Şi-a arcuit gâtul pe spate, expunându-l şi mai mult, alunecându- şi corpul mai aproape de al lui. Gura lui s-a mişcat, buzele lui despărţindu- se peste pulsul ei, aspirând fiecare bătaie a inimii pe limba lui. Inima pulsa împreună cu restul corpului ei, Morana şi-a strecurat o mână în părul lui, trăgându-l mai aproape. Mişcarea a făcut ca durerea să i se tragă prin muşchiul din umăr.

Ea a oftat şi el s-a retras, întorcându-se pe partea lui şi trăgând-o aproape.

„Ia-ţi lucrurile mâine.”

Inima ei s-a oprit pentru o

clipă.

„Vrei să mă mut cu tine?”, întrebă ea, vrând să fie sigură, *absolut sigură.* sigur că nu a înţeles greşit.

El i-a băgat faţa sub a lui ca răspuns.

„Nu m-am mai culcat cu nimeni până acum”, a mărturisit ea în gâtul lui, cu nasul din nou în acel loc fericit.

„Nici eu”, a murmurat el în părul ei.

Ameţită de această veste, încântată de faptul că ştia că

va fi cu el, Morana a zâmbit. I-a apăsat un sărut moale la ureche. Ea şi-a frecat nasul de acel loc de pe gâtul lui. Nu au mai spus nimic altceva. Nu erau înfăşuraţi unul în jurul celuilalt, dar trupurile lor erau apropiate. Morana a auzit cum respiraţia lui a început să încetinească treptat, propria ei inimă găsind un ritm cu a lui.

Mâine, va trebui să se ocupe de tot ce se întâmplase în acea noapte – Axton şi oferta lui, codurile ei, primul asasin care îi zburătăcise capul şi al doilea atacator care o acostatese în dormitorul ei. Un dormitor, de care şi-a amintit brusc, trebuia să aibă în el dispozitive de supraveghere şi de ascultare. Să fi eşuat sau să fi fost vorba de ceva mai nefast? Asta, toate astea, erau mult mai mari decât îşi dăduse seama. Va trebui să vorbească cu băieţii despre asta şi să afle ce naiba se întâmpla. Nu ştia, dar îşi va face griji în privinţa asta mâine.

Deocamdată, era presată într-un corp solid şi cald, căruia îi păsa de ea mult mai mult decât îşi dăduse seama oricare dintre ei. Deocamdată, avea un alt bărbat minunat în colţul ei, care se ocupase de ea cu grija pe care o putea aprecia în retrospectivă. Dante fusese calm, liniştitor şi atât de blând încât simţea cum locul din inima ei pentru el se lărgea.

Şi l-a sunat pe Tristan. Care rămăsese tăcut toată noaptea până la jurământul pe care i-l făcuse. Se afla în bârlogul interior al celui mai mare prădător dintre toţi, cu jugulara expusă în faţa lui în timp ce îi respira pe gât, în cea mai vulnerabilă stare a ei. Sângerase, iar el îi linsese rănile curate. Aproape că gustase moartea, iar el îi insuflase din nou viaţă.

Şi şi-a dat seama că nu se simţise niciodată, nici măcar o dată în viaţa ei, mai în siguranţă. Pentru prima dată în viaţa ei, se simţea acasă.

Tresărirea bruscă a corpului ei a trezit-o.

Morana a deschis ochii, dezorientată şi confuză. Patul moale pe care se afla era ciudat, la fel ca şi camera întunecată. Clipind, încercând să-şi amintească, a devenit conştientă de greutatea unui braţ în jurul stomacului ei – un braţ greu. Morana s-a uitat în jos la membrul întins peste tricoul pe care îl purta şi l-a urmărit până la corpul de care era ataşat.

Tristan.

Amintirile au revenit cu repeziciune. Deşi nu-l putea vedea în întuneric, simţea căldura trupului lui lipit de partea ei când stătea întinsă pe spate. Respirând încet, ea a permis conştiinţei să se strecoare prin ea. Unul dintre picioarele lui mai aspre era întins între cele goale ale ei, braţul lui se afla sub sânii ei, ţinând-o ancorată de partea lui. Respiraţia lui caldă îi atingea linia părului, buzele lui aproape că o presau

pe creştetul capului ei.

Era pentru prima dată în memoria ei când era ţinută în braţe.

Morana s-a bucurat de strălucirea acestui moment în întuneric. După noaptea pe care o avusese, după viaţa pe care o avusese, acesta era ultimul loc în care s-ar fi gândit să ajungă. În casa lui

Tristan Caine. În patul lui Tristan Caine. În braţele lui Tristan Caine. Şi totuşi, nu se putea gândi la un alt loc unde să fie. El îi dăduse să guste din două lucruri pe care nu le avusese niciodată – siguranţă şi casă. Ambele fuseseră concepte, idei care existau în vieţile unor oameni care nu aveau ce căuta în lumea ei, miraje care îi iluzionau pe cei ca ea. Dar el o hrănise cu doze mici din ambele încă din acea noapte ploioasă din apartament, iar ea era dependentă. În braţele celui mai periculos bărbat pe care îl cunoştea, se simţea cel mai în siguranţă pe care îl avusese vreodată.

Un sunet uşor pe lângă urechea ei i-a întrerupt meditaţiile.

Morana a auzit-o, iar buzele i-au tremurat din cauza dorinţei bruşte de a chicoti.

Le-a apăsat împreună când sunetul a venit din nou, încet.

Tristan „The Predator” Caine a sforăit ca un bebeluş.

Nu e de mirare că nu-i plăcea să fie nimeni în cameră când dormea; întreaga lui reputaţie ar fi fost zdrobită. Cu buzele crispate, şi-a întors faţa spre el, simţindu-i expiraţia pe frunte, în timp ce nasul ei se apăsase în locul fericit pe care îl descoperise între gâtul şi umărul lui.

Acela a fost momentul în care a aflat ceva nou despre ea însăşi – era o acaparatoare de acoperire. La un moment dat, în timpul nopţii, ea a tras complet pătura de partea ei, lăsându-l pe el jumătate în frig şi jumătate în căldura confortabilă. El venise pur şi simplu de partea ei de pat, ca o răzbunare inconştientă. Între căldura corpului lui şi pătura ei cucerită, ea era prăjită. Suspinând fericită, habar n-avea cât era ceasul în spatele draperiilor întunecate care obturau lumina, Morana s-a ghemuit mai adânc în el, acel miros masculin şi mosc al cărnii lui înfăşurându-se în jurul ei ca un alt strat de confort.

Braţul lui a tresărit brusc, smucindu-i corpul, făcându-o să-şi dea seama că aceasta fusese cauza trezirii ei. Respiraţia lui s-a schimbat, devenind mai grea, mâna lui strângându-se uşor pe partea laterală a coastelor ei. Morana şi-a înclinat gâtul pe spate, încercând să-i vadă faţa, dar nu reuşea să-i distingă decât silueta în întuneric. Degetele lui aveau spasme pe carnea ei, iar respiraţia lui devenea din ce în ce mai scurtă. Morana recunoştea semnele, avându-le ea însăşi în numeroase nopţi, dar nu fusese niciodată martoră la un coşmar. Se întreba ce îi arăta subconştientul lui. Cu viaţa

/ / / brutală pe care o dusese, majoritatea pe care ea nici măcar nu o putea înţelege, ştia că nu ar fi trebuit să fie surprinsă de acest lucru.

Înghiţind în sec, cu inima strânsă, dorinţa de a-l linişti acut, Morana îşi puse încet mâna pe antebraţul lui, simţind muşchii flexându-se involuntar sub atingerea ei. Habar n-avea ce să facă, şi-a urmat instinctul. Aplecându- şi capul înăuntru, şi-a apăsat buzele pe inima lui, simţind ţesutul cicatrizat sub gura ei, şi l-a sărutat uşor în timp ce-i mângâia braţul.

Un zgomot grav îi răsună în piept. Corpul lui s-a contractat.

„Shh”, a şoptit Morana, apăsând sărutări moi pe pieptul lui, mângâindu- i braţul iar şi iar. „Este în regulă. Eşti în siguranţă. Este în regulă.”

Corpul i s-a încordat, bicepsul de lângă sânii ei se

strângea puternic în timp ce gâtul i se mişca. Morana i-a mângâiat braţul, ghemuindu-se în gâtul lui şi murmurându-i aceleaşi cuvinte în mod repetat în pielea lui.

Un ceas ticăia undeva în casă. Inima ei bătea în mod constant – thump thump thump thump – în tandem cu acesta. Minutele au trecut. Şi încet, în cele din urmă, a simţit cum muşchii lui încordaţi se relaxează, cum strânsoarea pe care o avea pe partea laterală a coastelor ei se relaxează.

Morana i-a vorbit din nou la inimă: „Eşti în siguranţă. E în regulă.”

„Data viitoare lasă patul”, îi şoptea vocea lui răguşită pe părul ei.

Neaşteptându-se ca el să se trezească, Morana a încercat să îşi tragă faţa înapoi, dar

mâna lui, care îi înconjura trunchiul, a ajuns până la ceafa şi a ţinut-o exact acolo unde fusese.

S-a instalat. „Nu se întâmplă.”

„Pot deveni periculos”, a informat-o el, ca şi cum gândul nu i-ar fi trecut niciodată prin minte. Ea nu era o idioată. Morana şi-a dat ochii peste cap, dar a rămas tăcută.

„Vorbesc serios,” tonul său sumbru nu a acceptat niciun argument. „Pot să te rănesc grav şi să nu-mi dau seama.”

Ea a ridicat din umeri. „Îmi asum riscul.”

Un zgomot frustrat îi ieşi din gât şi Morana îşi înclină capul pe spate, ducându-şi mâna pe o parte a capului lui, senzaţia părului lui între degetele ei fiind amplificată în întuneric.

„Mi-ai făcut o promisiune noaptea trecută, în întuneric”, a murmurat ea încet, ştiind că îi avea toată atenţia. „Îţi fac una acum.”

Trecându-şi degetul mare peste linia maxilarului lui, simţind cum i se freacă pielea de ea, a jurat, repetând propriile lui cuvinte. „Niciodată din nou. Nu vei mai fi niciodată singur. Indiferent cât de rău va fi coşmarul, eu voi fi aici.”

Greutatea cuvintelor a răsunat în tăcerea dintre ei timp de minute lungi. Respiraţia lui nu s-a schimbat, dar degetele lui s-au flexat puţin pe ceafa ei. Ea ştia ce însemna asta pentru el. Îşi putea imagina toate emoţiile care se învârteau prin el, inclusiv cea mai periculoasă dintre toate – *speranţa. Îndrăznea el să spere că ea vorbea serios? Îndrăznea să spere că, după toate prin câte trecuse, mai era capabil să*

spere? Îşi putea imagina, pentru că erau exact gândurile la care s-ar fi gândit şi ea. Şi erau asemănătoare – ea şi el. Două feţe ale aceleiaşi monede, două capete ale aceleiaşi sfori. Ştia ce însemna pentru ea să dea acest jurământ. Nu se uitau înapoi; erau în asta pe termen lung.

„Încalcă această promisiune”, a spus el, cu vocea moale ca partea de jos a unei lame, „şi eu o voi încălca pe a mea.”

„Care dintre ele?” a întrebat Morana, inima ei bătând mai repede pe măsură ce conştientiza faptul că el se deplasa mai aproape.

I-a tras capul în sus, arcuindu-i gâtul pe spate, iar nasul lui a trecut pe lângă ea. „Ca să nu te distrug.”

Buzele lui erau chiar acolo, aproape de ale ei, dar nu chiar acolo. Faţa ei se întindea mai aproape pentru a acoperi distanţa, dar era reţinută de mâna lui în părul ei. Ea a zâmbit, ştiind că el putea simţi asta între ei.

„Distruge-
mă.” Barajul a
explodat.

Buzele lui s-au izbit de ale ei în cea mai frumoasă ciocnire, lăsându-i respiraţia din plămâni. Tot ce se întâmplase în noaptea precedentă a revenit în minte – frica ei, faptul că fusese la un pas de moarte, uşurarea de a fi în viaţă. Putea simţi totul în felul în care o săruta. Era senzaţia de reasigurare şi promisiunea de răzbunare combinate între buzele lui şi ale ei. Braţele ei s-au înfăşurat în jurul gâtului lui, trăgându-l mai adânc în timp ce el o muta complet pe spate, forma lui mult mai mare acoperind-o pe a ei în timp

ce-şi muta greutatea pe braţe. Limbile lor se împleteau, gustul lui s-a infiltrat în toate simţurile ei. Morana s-a bucurat de senzaţia completă, absolută, de a-l ţine în braţe şi de a-l lăsa să o îmbrăţişeze aşa pentru prima dată. Trăgându-i buza de jos între buzele ei, şi-a trecut degetele pe spatele lui musculos, simţind toate delimitările şi cicatricile sub atingerea ei, oprinduse la fundul lui foarte bine format. Admirase acel fund în secret de mai multe ori şi faptul că putea să-l ţină în braţe îi transmitea un fior. Şi-a desfăcut mai mult picioarele pentru a-l primi, trăgând de acel fund sculptat, trăgându-l în valea dintre picioarele ei.

Un răcnet scăzut îi vibra în piept, chiar în dreptul sânilor ei, sfârcurile ei pietrificându-se mai tare de carnea lui, în timp ce el îi devora gura, cu boxerii lui

şoldurile se flexau pe forma ei goală. Tricoul – tricoul lui – singurul articol de îmbrăcăminte cu care se culcase în pat a fost brusc împins sub gâtul ei. Sânii ei, sânii goi, s-au presat pentru prima dată de pieptul lui gol. Morana a gemut la această senzaţie, sfârcurile ei devenind şi mai sensibile, trăgând căldură până în miezul ei.

El s-a retras, pieptul lui se lovea cu putere de al ei, respiraţia lor era îngreunată.

„La naiba”, a vorbit, cu o uşoară mirare, o uşoară neîncredere în tonul său.

Da. Şi ea a simţit acel „fuck”. Întreaga situaţie putea fi rezumată la acel „futut”.

O vibraţie puternică de pe noptieră i-a înteţit ritmul cardiac deja accelerat. Morana s-a uitat spre sursa zgomotului pentru a-şi vedea telefonul vibrând nebuneşte pe suprafaţa de lemn. S-a întors să se uite la el în strălucirea telefonului, pentru a-i vedea părul sălbatic, ciufulit, şi acei ochi magnifici concentraţi asupra ei cu o intensitate care a făcut ca căldura să-i inunde din nou tot corpul. A devenit acut conştientă de erecţia lui tare apăsată chiar pe umezeala ei, doar un strat de bumbac îi despărţea. Şoldurile ei s-au ridicat de la sine, creând o uşoară frecare care a făcut ca plăcerea să i se tragă până în vârful degetelor de la picioare.

Telefonul continua să vibreze în timp ce el îşi mişca şoldurile cu intenţie deliberată, aplicând presiunea perfectă. Capul ei s-a scufundat în pernă în timp ce spatele ei se arcuia, degetele ei săpându-se în spatele lui.

Vibraţia s-a oprit, cufundând din nou camera în întuneric.

Gura lui a venit din nou peste a ei. Ea şi-a despărţit buzele de bunăvoie, lăsându-l să intre, inima ei bătând cu putere când el le-a încetinit, o pată umedă pe bumbacul lui de la ea, mâna lui mângâindu-i partea laterală a sânului.

Telefonul a vibrat din nou. Şi-a îndepărtat buzele, mâna întinzându-se în lateral pentru a-l ridica şi a-l duce la ureche.

„Vorbeşte”, a mârâit el în telefon, aşezându-se pe genunchi, mâna de lângă sânul ei mergând spre spatele ei, aducând-o la acelaşi nivel cu el. Morana şi-a înfăşurat picioarele în jurul lui, încalecându-i şoldurile în cel mai lasciv mod cu putinţă, întregul ei corp vibrând de excitare.

„Când?”, spuse el împotriva gâtului ei, dinţii lui răzbătându-i pe linie, lăsând-o să respire greu.

Apoi, persoana de la celălalt capăt al firului a spus ceva care l-a făcut să rămână nemişcat în felul acela al lui. Morana s-a tras înapoi, încercând să-l vadă, iar el a lăsat-o, aşezând-o din nou pe pat cu blândeţe, cu mâna lui odihnindu-se pe şoldul ei. Neputând suporta să nu-l vadă, Morana şi-a întins braţul şi a aprins lampa de lângă ea, inundând camera cu o strălucire blândă.

I-a văzut ochii lui plimbându-se pe trupul ei expus în întregime, cuprinzându-i fiecare centimetru de piele, iar ea a făcut la fel. Era plin de muşchi. Gâtul îi era plin de ei, umerii îi erau îndesaţi, pectoralii, abdomenul, braţele. Toate învăluite în forţă. Morana i-a văzut cicatricile aşa de aproape pentru prima dată, dar s-a concentrat pe tatuajele lui, deoarece nu avusese ocazia până atunci. Ştia că sub bicepsul lui era unul mic, căruia nu-i putea vedea decât cozile de la capăt, un desen tribal după cum arăta. Cât de mult i-ar plăcea să petreacă timp doar explorându-i toate semnele până la refuz într-o zi.

Înainte ca ea să le poată contrazice pe celelalte, el a mârâit ca răspuns la ceva şi mâna lui s-a mutat chiar între picioarele ei, unde ea era larg desfăcută pentru el. Ochii ei

au zburat spre ochii lui în semn de surpriză, blocându-se cu acei ochi albaştri care o străpungeau până în adâncul sufletului, în timp ce el rămânea la telefon, cu degetele sondând.

O răsuflare aspră o părăsi, focul care se domolise răbufnind din nou sub pielea ei, iar degetele ei se încleştară pe cearşafurile de sub ea.

„Nu, nu se va întâmpla”, a spus el la telefon, scufundându-şi încet un deget în căldura ei umedă, făcându-i degetele de la picioare să se îndoaie.

Ochii lui au trecut pe la sânii ei, s-au dus la mâinile ei şi s-au întors la ale ei. Ea a înţeles mesajul. Desfăcându-şi degetele, şi-a aşezat mâinile peste sâni, ţinându-i privirea, şi a strâns. Pereţii ei s-au încleştat în jurul degetului lui. O atingea atât la propriu, cât şi nu.

„Fă-o.” Un alt deget s-a alăturat. A tras de sfârcuri, plăcerea a tras drept în jos făcându-i coloana vertebrală să se curbeze, un geamăt moale părăsindu-i buzele.

Ochii lui s-au aprins.

„Nimic”, a declarat el, clătinând din cap o singură dată, chiar dacă degetele lui se grăbeau în interiorul ei, iar degetul mare i se alătura pentru ai freca clitorisul. Trăgând aer în piept cu putere, ştiind că trebuia să păstreze liniştea fără să-şi mute mâinile de la plăcerea sânilor sau să întrerupă contactul vizual cu el, Morana şi-a muşcat buzele umflate, fălcile începând să-i tremure. El a văzut-o, a remarcat-o şi a atacat-o cu o ardoare pe care ea nu o crezuse posibilă când el era ocupat în altă parte. Dar n-ar fi trebuit să fie surprinsă.

Degetele lui au pătruns, au scărpinat, i-au masat pereţii, s-au retras şi au repetat. Căldura a început să se desfăşoare în pântecul ei, înnodându-se într- o minge care devenea din ce în ce mai strânsă şi mai strânsă şi mai strânsă. Ochii lui, degetele lui, prezenţa lui o răvăşeau. Degetul lui mare o freca cu îndemânare, apăsând cu presiunea perfectă care avea să o facă să se înalţe. Ea ştia, doar ştia că el o va sfărâma.

Degetele lui intrau şi ieşeau din ea, aruncându-se în

acelaşi ritm ca şi scula lui, iar pereţii ei se agăţau de degete, plângând după uşurare. Presiunea continua să crească cu fiecare secundă, nodul de foc din stomacul ei încolăcindu-se mai tare cu fiecare respiraţie tremurândă, tremurul din corpul ei crescând cu fiecare bătaie a inimii.

„Fă-o”, a ordonat el, iar whisky-ul şi păcatul din vocea lui au făcut să explodeze flăcările.

Ochii ei s-au închis. În spatele pleoapelor ei au izbucnit stele. Capul s-a înclinat pe spate în timp ce coloana vertebrală i se curba, mâinile îi apucau sânii pentru a se menţine, în timp ce degetele de la picioare i se îndoiau, picioarele îi tremurau şi a venit pe o respiraţie tăcută. Degetul mare şi degetele lui nu s-au oprit, extrăgând tot ceea ce corpul ei era capabil să dea, declanşând o serie de şocuri ulterioare care i-au zdruncinat trupul până când un scâncet i-a scăpat de pe buze, carnea ei hipersensibilă.

Morana a coborât pe pământ, gâfâind, revenindu-şi, deschizând încet ochii şi văzându-l că o priveşte. Îşi duse degetele sclipitoare la gură şi le linse. Pereţii ei obosiţi s-au încleştat din nou.

„Voi fi acolo”, a declarat el şi a aruncat brusc telefonul pe patul de lângă ea, cu ochii pironiţi pe ea, o umflătură proeminentă sub şoldurile acoperite de bumbac.

Aplecându-se în faţă cu o graţie agilă de care corpul lui nu ar fi trebuit să fie capabil, dar era, a prins-o între braţele lui şi a plutit deasupra ei, aerul încărcat în spaţiul dintre trupurile lor.

„Te-am gustat acum, doamnă Vitalio”, a şoptit el, cu privirea fixată pe a ei. „Nu mai poţi scăpa de mine acum.”

„Nu mă mai speriaţi, domnule Caine”, a răspuns ea, cu vocea ei răsuflată.

I-a văzut gropiţa lui să-şi facă o scurtă apariţie înainte de a sări de pe pat, îndreptându-se spre duş. Zâmbind uşor, Morana şi-a mişcat din nou membrele, durerile de la atacul

de aseară revenind acum că ceaţa endorfinei dispăruse. Gemând, şi-a legănat picioarele peste pat şi şi-a ajustat tricoul, crăpându-şi gâtul.

Sunetul apei a intrat pe uşă şi Morana a clătinat din cap la sentimentul bizar de domesticitate care o invada. Luându-şi telefonul de pe măsuţa laterală, şi-a făcut mental o listă cu toate lucrurile pe care trebuia să le facă, prima dintre ele fiind să verifice softul pe care îl lăsase să ruleze la

Locul lui Dante. De asemenea, trebuia să-i mulţumească în persoană pentru că fusese o stâncă pentru ea noaptea trecută. Apoi, trebuia să afle informaţii despre ambii agresori – vii şi morţi – şi să descopere cine şi de ce i-a trimis după ea. În plus, trebuia să afle mai multe despre tipul de la aeroport şi cum anume ştia despre atac.

Hotărât acest lucru, a făcut repede patul şi s-a dus la fereastră, trăgând înapoi perdelele întunecate şi grele care învăluiseră camera pentru toată noaptea. Lacul – limpede, placid, de un albastru frumos – se întindea pe kilometri şi kilometri pe o parte, tăiat doar de copacii verzi şi luxurianţi de pe margine care delimitau diferitele teritorii de pe proprietate. Deşi era o privelişte uimitoare, ea ştia, de asemenea, exact de ce acesta era dormitorul lui Tristan Caine – nu exista nicio posibilitate de infiltrare din această parte a proprietăţii. Oricine s-ar fi aflat pe lac ar fi fost o ţintă sigură şi nu exista nicio altă modalitate de a intra din această parte fără a fi văzut. Era un loc sigur.

Cu cât îndepărta mai multe straturi, cu atât mai mult îl simţea inima ei pentru el. Clătind din cap, s-a întors spre cameră, iar un oftat a părăsit-o. Noaptea trecută, în urma a tot ce se întâmplase, nu fusese atentă la mare lucru. Acum, a făcut-o.

Razele dimineţii timpurii au pătruns prin fereastră, aducând la lumină tot ce se afla în cameră. Pereţii erau vopsiţi într-un bej cald şi cremos, mobila era de un mahon închis şi adânc, iar verdele era împrăştiat peste tot, pe lenjeria de pat, pe tabloul gigantic de deasupra comodei

sale şi pe stropi mai mici, mai mărunţi. Arăta ca o pădure, nu semăna deloc cu dormitorul aşteptat al unui bărbat care avea penthouse-uri îngheţate şi reci, şi un chicotit i-a scăpat.

Apropiindu-se de ceea ce părea a fi o colecţie de mici amintiri pe piept, Morana s-a aplecat pentru a se uita mai atent. Obiecte mici, la întâmplare, împânzeau cei câţiva centimetri, dar ochii ei s-au îndreptat direct spre partea de sus, spre o mică fotografie înrămate a unui copil cu obraji de heruvim şi ochi verzi, strălucitori şi curioşi. Inima i se strânse,

Morana a ridicat rama şi şi-a privit sora pentru prima dată în memoria ei. Avea o şapcă roşie de păr pe cap, un zâmbet larg şi fără dinţi şi un pulover micuţ roşu. De fiecare dată când fusese făcută această fotografie, ea fusese fericită şi îi zâmbea fotografului. Împărţise camera cu această fetiţă? Se uitase la acei ochi mari? Avea oare amintirile reprimate în minte?

O altă fotografie, neînrămată, în partea de jos a cufărului, o făcu să clipească. A scos-o încet, uitându-se fix. Era ea la absolvire, primind o diplomă şi zâmbind. Cum de avea el această fotografie? De ce avea el această fotografie?

„Trebuie să mă îmbrac.”

Învârtindu-se, ea a pus în grabă fotografia jos şi l-a privit cum stătea în faţa băii, cu şoldurile înfăşurate într-un prosop, studiind-o. Nu înţelesese niciodată cum un bărbat de mărimea lui se putea mişca atât de liniştit cum o făcea. El o văzuse observând fotografia şi, evident, ştia că o va face în momentul în care îi va da intrare în dormitorul lui. Aşa că a aşteptat ca el să reacţioneze sau să spună ceva. Poate să menţioneze ceva despre sora lui sau despre faptul că ţinuse o fotografie a ei ascunsă în casă.

Nu a făcut-o.

Aparent indiferent, s-a plimbat prin dormitor şi şi-a deschis dulapul, scoţând un costum gri ardezii, bine călcat, şi l-a pus pe pat. A observat că ea îl făcuse, s-a oprit, apoi s-a întors să scoată un tricou alb din bumbac şi o pereche de pantaloni de trening. Închizând uşa, le-a aşezat pe pat şi s-a

uitat la ea.

„Poartă astea după ce te aranjezi”, a indicat hainele. „Şi ia-ţi şi restul lucrurilor astăzi.”

Adăugaţi la listă – *mutaţi-vă.*

Mergând ezitant spre baie, în timp ce-şi usca părul cu prosopul, Morana se opri, neştiind dacă ar trebui să menţioneze ceva. Muşcându-şi buza, şi-a continuat mişcarea şi a închis uşa în urma ei. Baia, pe care nici ea nu o apreciase în întunericul nopţii, era uluitoare în lumina zilei. Ferestrele uriaşe ocupau un sfert din peretele din faţă de la tavan, inundând spaţiul cu lumină naturală. Cada cu gheare pe care o folosise cu o seară înainte se sprijinea de perete, în faţa căruia se afla o cabină de duş spaţioasă, zidită cu sticlă mată. Tema pădurii maro şi verde era evidentă şi în acest spaţiu.

Dându-şi tricoul jos de pe corp, Morana s-a întors spre chiuveta mare de granit aflată la câţiva paşi de baie şi s-a privit în oglindă. Obrajii îi erau înroşiţi, părul ei era un cuib mătăsos care mirosea a şamponul lui, buzele îi erau umflate frumos. Arăta ca o femeie care avusese parte de dragoste dis- de-dimineaţă, singurele urme ale atacului din noaptea precedentă în jurul gâtului ei. O amprentă de mână încolăcită în jurul gâtului ei ca un şarpe veninos. Morana a urmărit vânătaia cu degete uşoare, furia pentru ceea ce se întâmplase umplându-i în sfârşit corpul.

Scoţând o periuţă de dinţi de rezervă din dulapul de sub chiuvetă, Morana s-a împrospătat şi a făcut un duş în timp

record. Înfăşurată într-un prosop verde, s-a dus în dormitor pentru a-l găsi gol.

Adaugă la listă – află *ce s-a întâmplat cu Luna Caine.*

Pregătită, s-a îmbrăcat rapid în hainele lui, împăturindu-le şi împăturindu-le din nou pentru a le face să i se potrivească fără să cadă pe faţă, şi a ieşit. Mirosul de pâine prăjită proaspătă i-a făcut stomacul să bombănească. Doamne, era flămândă.

Urmându-şi nasul, a coborât uşor pe scări, luând casa în primire, văzând cum se schimbă. Cu cât se apropia mai mult de foaier, cu atât devenea mai glacială, până când foaierul însuşi era numai alb, gri şi albastru. Fascinată, implicaţia cât de adânc îşi ascundea miezul lui de toată lumea şi

cum o lăsase să intre, a lovit-o din nou. Făcând la stânga, a intrat în bucătăria spaţioasă, cam o replică a bucătăriei de la penthouse, şi nu a fost surprinsă să-l vadă pe el gătind. Ceea ce a surprins-o, însă, a fost cât de bine arăta el gătind în costum. Nu-şi dăduse seama niciodată cât de sexy era până când nu a stat acolo, privindu-i forma musculoasă şi ascuţită care amesteca ouăle cu pricepere.

„Bucătăria este complet aprovizionată”, i-a spus el fără să se întoarcă măcar, lăsând-o să ştie cât de bine îi erau simţurile. „Zia aduce cumpărăturile în fiecare sâmbătă dimineaţa. Există o listă acolo”,” înclină capul spre frigider, „aşa că orice doreşti, trebuie doar să scrii totul.”

Prăjitorul de pâine a sunat şi Morana s-a mişcat să se ocupe de el. „Unt?”, l-a întrebat ea.

„Sărat.”

Dând din cap, minunându-se de uşurinţa cu care se mişcau în acel spaţiu, a pregătit pâinea prăjită pe farfurii, s-a deplasat în jurul tejghelei de pe insulă şi s-a urcat pe ea, deja-vu-ul de la apartament lovind-o. S-ar putea să se obişnuiască cu asta. „Cum rămâne cu menajul?”

A oprit gazul, servind ouă pentru amândoi. „Zia. Ea are chei, aşa că vine de două ori pe săptămână să se ocupe de ea. O să vă aduc cheile în seara asta”.

Luând loc în faţa ei, i-a dat un pahar de suc de portocale şi şi-a luat cafeaua. Morana a ridicat o sprânceană. „Şi dormitorul?”

Şi-a ridicat privirea, ochii lui sclipind în lumina dimineţii care venea de la ferestre. „Rămâne încuiată. Mă ocup eu

însumi de ea.”

„Deci, el găteşte şi face curat?” Morana a mestecat ouăle delicioase. „Un om după inima mea.”

I-a văzut buzele lui crispându-se, exact aşa cum intenţionase, şi a simţit ceva cald prinzând rădăcini în burta ei. „Dar, din moment ce voi fi colega ta de cameră, îndatoririle vor fi împărţite.”

„Altceva, domnişoară Vitalio?”, se uită fix la ea, vocea lui scăzând periculos de aproape de păcat în whisky. Vocea aceea a lui îi făcea lucruri.

S-a aplecat în faţă, simţindu-se neruşinată. „Abia am început, domnule Caine.” „Credeam că te-am terminat destul de bine.” A sorbit din suc, limba ieşind să prindă o picătură pe lângă buză. Ochii ei au urmărit mişcare înainte de a merge la a lui. Gâtul ei s-a uscat.

„Mănâncă”, i-a ordonat el, iar Morana s-a conformat, ştiind că nu era momentul potrivit pentru a juca acel joc. El avea de făcut chestii de mafiot dur, iar ea avea de făcut chestii de mafiot tocilar. Nu aveau timp.

Telefonul lui a sunat şi l-a scos. Oricare ar fi fost textul pe care l-a văzut, l-a făcut să înghită băutura dintr-o dată.

„Trebuie să plec”, a informat-o el.

Morana a dat din cap. „Nu-ţi face griji pentru vase.”

El i-a aruncat o privire uşor absentă, ca şi cum vasele ar fi fost ultimul lucru la care se gândise până când ea a adus vorba despre asta, iar ea a simţit cum obrajii i se aprind.

„Închide după tine.”

Cu aceste cuvinte abrupte, a dispărut. Niciun „Să ai o zi bună, dragă” sau „Voi fi acasă înainte de cină, iubito”. Nu, nu pentru el.

Telefonul ei a vibrat.

Tristan Caine: *Stai în siguranţă.*

Zâmbind, Morana a săpat în micul dejun.

Morana: *Şi tu.*

Deschizând o altă fereastră, i-a trimis rapid un mesaj lui Dante.

Morana: *Ar fi posibil ca o pereche de pantofi să fie livrată de la conac la locuinţa lui Tristan? Num-am gândit la ei aseară.*

Dante Maroni: *Bineînţeles. O să le trimit în 10 minute. Treceţi pe la mine după aceea.*

Morana: *Mulţumesc. Ne vedem în câteva minute!*

Terminându – ş i micul dejun, a strâns vasele şi a organizat bucătăria, răsfoind lista de pe frigider, văzând că Tristan a

scris de mână pentru prima dată. Trăsăturile erau surprinzător de drepte, mâzgăliturile erau masculine şi îndrăzneţe. Dând din cap, fiind atentă la picioare şi fiind uşoară pe ele, şi-a băgat telefonul în buzunar şi s-a grăbit spre dormitor, închizând uşa în urma ei. Două încuietori au pocnit la locul lor şi ea s-a îndreptat spre uşa principală chiar în momentul în care s-a auzit o bătaie.

Deschizând uşa, l-a găsit pe Vin pe verandă, purtând cu el o cutie de pantofi. Nici măcar nu a clipit când a văzut-o purtând ceea ce erau în mod clar hainele lui Tristan.

„Bună dimineaţa”, l-a salutat Morana cu un zâmbet uşor.

E l a dat din cap, înmânându-i în tăcere cutia, dându-se înapoi şi aşteptând.

Morana s-a încruntat. „Um, sunt sigură că ai lucruri mai bune de făcut.”

„Eu ar trebui să vă însoţesc, doamnă Vitalio”, a informat-o Vin cu o voce liniştită. „Ordinele.”

„Ale cui?”, a întrebat ea, scoţându-şi burtierele negre, simple şi confortabile, şi strecurându-le în picioare.

„La domnul Maroni”, a răspuns el succint.

„Care Maroni?”

„Dante.”

Dând din cap, a ieşit şi ea în aerul proaspăt al dimineţii, asigurându- s e c ă uşa era încuiată în urma ei şi că alarma era pornită. Acestea fiind făcute, a pornit în direcţia casei lui Dante, Vin tăcând în urma ei.

„Te-ai dus în camera mea să iei pantofii?”, a întrebat ea, atât pentru a rupe tăcerea, cât şi pentru că era curioasă.

„Da, doamnă Vitalio”, a spus el, cu faţa în faţă. Morana l-a studiat pe bărbatul sumbru, cu siguranţă mai tânăr decât Tristan, dar mai în vârstă decât ea, cu părul tuns atât de aproape de scalp încât era aproape ras, şi a încercat să şi-l imagineze răscolind prin dulapul ei foarte feminin în căutarea încălţămintei.

/

„Spune-mi Morana, te rog”, l-a corectat ea. „Camera a fost organizată?”, a întrebat ea, mergând pe un fir de păr. Dacă Dante îl trimisese pe bărbat în camera ei şi în locul lui Tristan, atunci era clar că avea încredere în el într-o oarecare măsură. Iar Dante îşi câştigase încrederea ei, aşa că, prin extensie, avea să-l trateze pe Vin ca pe unul dintre cei buni.

„Nu”, a spus el, ochii lui se îndreptau spre ea înainte de a merge drept înainte. „A fost un dezastru. Lucrurile nu erau la locul lor.”

Asta însemna că, în afară de dovezile luptei ei, cineva distrusese şi camera. Dar cu ce scop? De furie sau în căutarea a ceva?

Să te plimbi pe peluzele întinse în plină zi era un contrast atât de mare faţă de a alerga prin ele în întuneric beznă. Conacul se zărea în depărtare, ca întotdeauna, ca o bestie. Era activitate în jurul lui, probabil curăţenie de la petrecerea din noaptea precedentă. În schimb, Morana şi-a îndreptat privirea spre casa lui Dante, locul care fusese raiul ei, refugiul ei în momentele de nevoie. Căldura din inima ei se extindea, a urcat repede treptele şi a bătut la uşă, conştientă că Vin stătea în spate.

După aproximativ un minut, Dante a deschis uşa, îmbrăcat în costumul său de bază de culoare închisă şi cravată, cu părul dat la o parte de pe faţa sa superbă, punându-i în evidenţă structura osoasă frumoasă. Ochii lui întunecaţi s-au plimbat peste ea îmbrăcată în hainele lui Tristan decât atârnau pe ea, şi s-au încreţit de amuzament.

Morana şi-a dat ochii peste cap şi a intrat în casă.

„Lasă-ne câteva minute”, i-a făcut Dante semn din cap lui Vin. Vin a înclinat capul şi a plecat spre conac.

Închizând uşa în urma lui, Dante o trase pe Morana într-o îmbrăţişare uşoară, ţinându-i uşor umerii. „Mă bucur că eşti bine.”

Cu pieptul strâns, Morana şi-a înfăşurat strâns braţele în jurul formei lui uriaşe, inhalând parfumul coloniei lui. „Îţi mulţumesc pentru noaptea trecută. A însemnat mult pentru mine.”

S-a retras, privind-o cu seriozitate. „Noaptea trecută nu ar fi trebuit să se întâmple niciodată. Dar mă bucur că ai simţit că poţi veni aici, Morana.”

Morana zâmbi, buzele îi tremurau uşor şi el o strânse în braţe, conducând-o spre sufragerie. Luându-şi din nou locul pe canapeaua pe care o revendicase, a privit cum Dante tasta ceva pe telefon şi a luat loc în faţa ei.

Strângându-şi mâinile fără să le strângă, cu un comportament sumbru, a vorbit în cele din urmă. „Tristan şi cu mine am vorbit aseară despre ce s-a întâmplat. Vom avea grijă de lucrurile din partea noastră. Tu, între timp, trebuie să te ocupi de soft. Toate astea sunt mult prea apropiate ca să cred că e o coincidenţă.”

Morana a dat din cap. „De acord. Mă voi uita la chestii din partea mea, nu vă faceţi griji. Am totuşi câteva întrebări.”

„Trage.”

Morana şi-a scos telefonul, şi-a deschis galeria şi a dat click pe imaginea asasinului inconştient pe care îl luase. Întorcând ecranul spre el, la întrebat. „Îl cunoşti?”

Dante a privit ecranul timp de un minut lung înainte de a scutura din cap. „Nu l-am mai văzut până acum. Trimite-mi totuşi poza. O să verific eu.”

Poza trimisă, Morana a adus următoarea întrebare. „L-aţi văzut pe bărbatul care vorbea cu mine aseară?”.

A văzut cum sprâncenele lui Dante au atins linia părului. „Ce om?”

„M-a avertizat în legătură cu asasinatul de la petrecerea

de aseară”, i-a spus Morana. „Nu i-am văzut faţa şi nici măcar cum arăta.”

Dante clătină din cap chiar înainte ca ea să termine de vorbit. „Nimeni nu ar fi putut intra la petrecere fără o invitaţie.”

„Nu vreau să-ţi stric parada, dar am făcut-o acum câteva săptămâni”, a subliniat Morana cu ocară.

Dante a zâmbit. „Ai făcut-o. O să mă uit mai târziu la camere. Dar ai grijă cu tipul ăsta.”

Morana a ridicat din umeri. „A avut destule ocazii să mă ucidă şi nu a făcut-o. Dimpotrivă, cred că aceasta este fisura pe care o căutam şi sunt dispusă să îmi asum riscul chiar dacă ţie sau lui Tristan nu vă place. Sunteţi băieţi mari. Faceţi faţă.”

/ / /

Dante a suspinat, clătinând din cap. „Tot nu-mi place. Ia-l pe Vin. El este securitatea ta deocamdată, cel puţin până când cel care te vrea mort va fi prins.”

Morana a pufnit. „Vor fi destul de mulţi oameni. Oh, şi te deranjează să aranjezi ca lucrurile mele să fie mutate acasă la Tristan? Chiar nu vreau să mă întorc în groapa aia chiar acum.”

Dante se ridică în picioare, un mic zâmbet îi juca pe faţă. „Te-ai mişcat repede. Nu ar trebui să aştepţi puţin, să vezi dacă acesta este bărbatul cu care vrei să-ţi petreci restul vieţii?”

Morana a luat o pernă de lângă ea şi i-a aruncat-o în cap. Dante a râs, cu faţa încreţită într-un mod care ar fi oprit o sută de inimi feminine în loc. Înţelegea de ce o tânără Amara fusese îndrăgostită de bărbat.

„Mă bucur pentru voi doi”, a spus el, îndreptându-se spre uşă. „Zia este la conac. O voi ruga să împacheteze lucrurile şi să le mute aici. Puteţi să le duceţi cu ea la Tristan.”

„Mulţumesc, Dante”, a strigat Morana către spatele lui care dispărea. „Vin o să fie aici”, i-a răspuns el.

L-a auzit închizând uşa, i-a auzit paşii în timp ce pleca, apoi s-a instalat încet în liniştea casei. Încordându-şi gâtul, umărul i se răsucea doar puţin, Morana şi-a tras laptopul peste masă spre ea şi a pornit ecranul.

Programele ei, care progresaseră într-un ritm şocant de lent, erau la nouăzeci şi patru la sută. Satisfăcută, dar încă suspicioasă, Morana s-a logat în sistemul ei şi a deschis softul de recunoaştere facială, încărcând poza asasinului şi apăsând butonul de căutare pentru a rula în fundal. Apoi, s-a apucat de săpat în toate ştirile legate de Tenebrae Outfit, datate cu douăzeci de ani în urmă. O crimă aici, un jaf acolo, nimic prea ostentativ şi nimic prea alarmant. S-a aşezat pe canapea, citind articol după articol, ştire după ştire, şi nu a găsit nimic care să facă aluzie la sfârşitul Alianţei. Acest lucru era surprinzător, pentru că, de obicei, atunci când alianţele se rupeau, exista întotdeauna o scurtă perioadă de vărsare de sânge care urma în urma nemulţumirilor. Cu douăzeci de ani în urmă însă? Nimic. Fără pată. Ireal.

Enervată, dar intrigată, a schimbat setările şi a început să parcurgă rapoartele despre fetele dispărute. Erau multe, mult prea multe, pentru ca totul să fie în regulă. Teorii nebuneşti care legau dispariţiile de ucigaşi în serie şi pedofili, până la teorii ale conspiraţiei despre extratereştrii cu gusturi deosebite pentru fetiţe umane, au curs din plin în rapoarte. Cazurile multiple, deşi bine investigate, erau încă deschise, dar stăteau la rece după atâţia ani, putrezind în

fundul vreunui raft. Faptele erau misterioase – fetiţe de până la 3 ani au dispărut. Unele din parcuri, altele din case. O fetiţă dispăruse din căruciorul ei în fracţiunea de secundă în care mama ei s-a întors să îi verifice geanta pe stradă. O alta se jucase afară cu sora ei, în timp ce mama lor le supraveghea din bucătărie. Într-o secundă erau acolo, iar în următoarea dispăruseră amândouă. Cazuri după cazuri, poveşti după poveşti, de necrezut, dar adevărate, au trecut prin ecranul ei.

Până când Morana a terminat de citit ultima, stomacul i se zvânta şi ochii îi ardeau de furie. Ştia sigur că două poveşti nu ajunseseră niciodată în rapoarte. Două fete.

Luna Caine, dispăruse din dormitorul ei în toiul nopţii, dormitor în care fusese imposibil de ajuns fără să-l trezească pe fratele ei protector; şi ea, Morana Vitalio, dispăruse şi se întorsese. În timp ce mass-media şi poliţia nu au făcut niciodată legătura între aceste cazuri şi mafie, Morana ştia că aşa era. Nu exista niciun motiv, în afară de faptul că era fiica şefului portului din umbră, pentru care ea se întorsese şi alţii nu.

Morana şi-a deschis sistemele şi şi-a verificat programele unul câte unul. Cu recunoaşterea facială în funcţiune pentru bărbatul care o agresase noaptea şi cu programele mai vechi modificate pentru a găsi informaţii despre ceea ce se întâmpla, a respirat adânc şi a deschis fereastra tor. Până la urmă, nu degeaba se numea darknet. Ceea ce nu putea fi găsit în World Wide Web-ul normal exista de obicei

întotdeauna în reţeaua obscură.

/

Morana îşi specializase fereastra tor şi o acoperise în straturi cu nu unul, ci mai multe VPN-uri care îi transmiteau semnalul în toată lumea în fiecare secundă, în timp real. Acest lucru a făcut ca urmărirea ei sau a urmelor sale să fie aproape imposibilă. Totuşi, ea nu se angajase în a găsi lucruri prin acea parte a reţelei. Nu doar pentru că era periculos, ci şi pentru că lucrurile pe care era forţată să le vadă în timp ce naviga îi făceau rău la stomac. Depravarea era fără precedent şi necontrolată.

Era unul dintre motivele pentru care aşteptase atât de mult timp să se aventureze în reţeaua umbrelor. Dar acum nu mai avea altă alegere. Era absolut sigură că va găsi nişte indicii, nişte răspunsuri acolo.

Deschizând fereastra camuflată, Morana a ignorat tot ce se întâmpla în jurul ei şi s-a hrănit în linişte cu cuvintele ei cheie. Deşi nu era sigură de ceea ce căuta cu exactitate, ştia că punctul de plecare era Tenebrae cu douăzeci de ani în urmă şi fetele dispărute. A apăsat tasta Enter.

Aproape imediat, un flux de rezultate i-a inundat rapid ecranul, apărând unul după altul. Morana şi-a păstrat atenţia pe ecran, privirea ei zburând înainte şi înapoi peste cuvinte, salvând şi eliminând date cu o viteză care o marca ca fiind genială.

Dintr-o dată, pe partea laterală a ecranului ei a apărut o casetă de dialog cu un mesaj.

imreaperOO: *îţi lipseşte un cuvânt cheie.*

Morana a încremenit, surpriza mesajului făcând-o să scuture din cap. Acest lucru nu ar fi trebuit să fie posibil. Uitaţi să o găsiţi doar sub camuflajul identităţii ei online, uitaţi să o urmăriţi cu viteza cu care semnalul ei zbura în toată lumea, ar fi trebuit să fie imposibil ca cineva să discearnă măcar ce făcea acolo. Absolut imposibil.

Cu toate acestea, mesajul i-a clipit, aparent inocent.

A dat repede click pe mesaj pentru a vedea identitatea online a persoanei care îl trimisese, o sămânţă de admiraţie a umplut-o pentru că trecuse de toate măsurile ei de securitate. Securitatea ei era de rahat.

Un craniu alb-negru a reprezentat icoana, spaţiul negativ din spatele craniului făcându-l să iasă în evidenţă pe ecran. Încă uluită de faptul că această persoană culegătoare o găsise şi luase legătura cu ea, Morana a decis să se joace cu urechea şi a tastat rapid un răspuns.

nerdytechgoddessOO: *care cuvânt cheie?*

A aşteptat o clipă şi a văzut că apare răspunsul.

imreaperOO: *comerţul cu carne*

Morana a simţit că i se taie respiraţia pentru o secundă lungă, implicaţiile acelor două cuvinte făcându-i inima să se scufunde. Nu, Doamne, nu.

nerdytechgoddessOO: *cine eşti tu?*

Ceasul a ticăit pe peretele din spatele ei în timp ce aştepta răspunsul de pe ecranul negru.

Tic.

Tock.

Tic.

Tock.

Tick-

imreaperOO: *un prieten.*

Morana nu ştia ce să facă cu asta. Un alt mesaj a venit înainte ca ea să se decidă cum să procedeze.

imreaperOO: *am motivele mele să te ajut.*

Morana a tastat rapid.

nerdytechgoddessOO: *ce sunt ele?*

imreaperOO: *vreau să afli adevărul, morana*

Aşadar, ştia cine era. Morana s-a uitat fix la mesaj, un sentiment necunoscut instalându-se în stomac. Ea nu-l înţelegea. O încruntare i-a încreţit fruntea în timp ce degetele i se mişcau.

nerdytechgoddessOO: *ştiu deja adevărul* A

fost o pauză înainte de a veni răspunsul.

imreaperOO: *încă mai sunt multe lucruri pe*

care nu le ştii

Pielea de găină i-a erupt pe braţe la ultimul mesaj. Şi-a frecat pielea pentru a o linişti, pieptul i se bombănea fără să-şi dea seama. Având încredere în instinctul ei, şi-a scris mesajul.

nerdytechgoddessOO: *vreau* ***să*** *te cunosc*

Cursorul a clipit de cinci ori înainte ca al lui – şi ea a presupus că era un bărbat – să răspundă.

imreaperOO: *când va veni timpul*

imreaperOO: *deocamdată, foloseşte*

cuvântul cheie ***nerdytechgoddessOO:*** *ce*

voi găsi? Răspunsul său a fost enigmatic.

imreaperOO: *surse*

Surse de ce? Înainte ca el să dispară, era un lucru pe care trebuia neapărat să-l ştie.

nerdytechgoddessOO: *cum ai trecut de securitatea mea?*

A aşteptat şi a aşteptat răspunsul lui, dar nu a primit nimic. Frustrată că nu ştia asta, s-a întors la cuvintele cheie şi le-a modificat – *„tenebrae” + „1990” + „fete dispărute” + „mafia” + „comerţ cu carne*

A adăugat cuvântul cheie cu teamă, sperând cu disperare că era o întâmplare şi că nu va găsi nimic care să indice aşa ceva. Familiile, din câte ştia ea, nu făcuseră niciodată schimburi în carne şi oase. Nu avea sens. Acest lucru ar fi accesat o cu totul altă parte a reţelei, o parte mai întunecată a reţelei în care ea nu se aventurase niciodată şi asta o speria uşor.

Căutarea s-a încărcat încet şi o avalanşă de informaţii noi a lovit-o. Ochii ei au scrutat febril datele – fete dispărute, fete scoase la licitaţie, fete vândute şi multe alte ştiri tulburătoare care i-au făcut carnea de găină. Cu toate acestea, niciuna dintre date nu vorbea despre fete sub 10 ani. Informaţiile, oricât de tulburătoare ar fi fost, nu aveau nicio legătură cu fetele dispărute din Tenebrae.

Suspinând, s-a îndepărtat de laptop şi s-a ridicat de pe canapea, întinzându-şi muşchii, dându-şi distanţă pentru a se gândi la asta. Mergând spre fereastra care dădea spre

lacul din depărtare, Morana a admirat casa în care urma să locuiască acum. Părea senină, aproape paşnică. Dar bărbatul care o ocupa nu era aşa. Nu va fi până când adevărul despre sora lui nu va ieşi la iveală.

Exista un motiv pentru care bărbatul de pe internet îi ceruse să adauge „comerţ cu carne” pe lista de cuvinte cheie. Dacă nu ar fi fost important, se îndoia că s-ar fi chinuit să o găsească şi să ia legătura cu ea, oricine ar fi fost el. Îi ştia numele şi ştia ceva despre fete.

Un ping de la laptopul ei a făcut-o să se uite rapid spre el. Întorcându-se la canapea, Morana s-a aşezat şi a văzut toate rezultatele căutării pe care o făcuse. Cu degetele pe tastatură, ea a răsfoit titlurile, titlurile şi orice nume într-un ritm alert, sentimentul ei de urgenţă crescând cu cât se adâncea mai mult în el. Fiecare informaţie avea ataşat un anumit nume de utilizator în locul sursei.

Bărbatul îi spusese că va găsi surse.

Punându-se cu sârg la treabă, Morana a filtrat articolele în funcţie de surse şi a permis sistemului să le acumuleze în secţiuni. Zece secunde mai târziu, cele mai multe dintre articole au fost sortate sub un singur nume de sursă – Distanţa Y.

Ce naiba a fost distanţa Y?

Înainte de a putea să urmeze acest fir de gânduri, un ping de la unul dintre programele sale i-a distras atenţia. Recunoaşterea facială personalizată era completă. Trăgând programul, Morana nu a găsit niciun rezultat în ceea ce

priveşte numele, dar software-ul ei găsise alte două fotografii ale bărbatului surprinse de camerele publice, una în Shadow Port şi una în America de Sud. A trimis imaginea la numerele lui Tristan şi Dante şi a aşteptat răspunsul lor. Nu au răspuns.

O durere slabă a început să se formeze chiar în spatele sprâncenelor ei. Scoţându-şi ochelarii, Morana şi-a apăsat călcâiul palmelor în ochi, gemând de frustrare faţă de felul în care decurgeau lucrurile. Avea mai multe întrebări decât răspunsuri şi, de fiecare dată când simţea că era aproape de ceva substanţial, se
i-a alunecat printre degete. Strângând din dinţi de
frustrare, Morana a privit tavanul timp de un minut lung, contemplând următoarea ei acţiune.

A dat un telefon.

Tenebrae era un oraş binecuvântat cu frumuseţe naturală. Despărţit de un râu lung care se unea cu oceanul la câteva sute de kilometri distanţă, era situat chiar la poalele unor dealuri uimitoare, presărate cu lacuri frumoase. Spre deosebire de vremea de coastă şi umedă din Shadow Port, Tenebrae cunoştea toate anotimpurile – zăpadă în timpul iernilor, zile însorite vara şi cea mai frumoasă toamnă din ţară.

/

Privind frunzele rumenite şi scorojite sub cizmele ei noi, Morana stătea la balustrada cheiului foarte public, ţinând în mână cafeaua de unică folosinţă pe care o cumpărase de la un vânzător de peste drum. Jacheta bej deschis îi ţinea suficient de cald încât să nu simtă răcoarea soarelui de după- amiază, ascunzând micul pistol pe care îl luase de la Dante, cu părul tras pe spate într-o împletitură pe care şi-l

făcuse rapid în maşină, în timp ce Vin o conducea. El era acolo, undeva, veghindu-i spatele, aşa cum îi spusese Dante să facă. Bărbatul tăcut devenise în curând unul dintre oamenii ei preferaţi.

Feriboturile care traversau fluviul îşi claxonau, oamenii bâzâiau în jurul ei, iar Morana stătea în picioare, alertă şi conştientă, aşteptând ca bărbatul pe care îl contactase să facă lumină asupra întrebărilor ei.

Ca şi cum ar fi fost un răspuns la gândurile ei, a auzit o voce familiară, gravă, în spatele ei: „Nu te întoarce”.

Deşi tentată, Morana s-a abţinut şi a dat pur şi simplu din cap, rămânând cu ochii lipiţi de clădirile din depărtare de pe cealaltă parte a râului. Simţea cum bărbatul îi intra în periferie lângă ea, dar nu putea distinge nimic.

„Aş vrea să pot spune că mă bucur să te cunosc”, a glumit Morana.

„Vreţi să ştiţi de ce v-am contactat, doamnă Vitalio?”, a început bărbatul cu voce gravă.

Din nou, Morana a dat din nou din cap. Dintre toate, era cea mai curioasă în legătură cu acest lucru.

„Eşti cheia unui puzzle pe care am încercat să-l rezolv. Cred că ne putem ajuta unul pe celălalt.”

„Şi cum voi face asta?” a întrebat Morana, cu o voce calmă, în timp ce-şi ţinea privirea concentrată drept.

„Găseşte informaţii despre ce se întâmpla aici acum douăzeci de ani.”

„Şi ce voi primi în schimb?” „Orice

răspuns de care ai nevoie.”

„Şi mi le vei da în schimb?” a întrebat Morana, confirmând. „Da.”

Meditând o secundă la asta, Morana a luat o înghiţitură din cafea. Era de fapt destul de bună. „De ce să am încredere în tine?”

„Nu ar trebui”, a răspuns bărbatul fără ezitare. Nu exista nicio inflexiune în vocea lui, absolut nimic în tonul său – doar baritonul grav care vorbea de o experienţă mult peste vârsta ei. „Dar deocamdată suntem de aceeaşi parte, căutăm doar adevărul.”

„Care sunt motivele pentru care vă interesează sfârşitul Alianţei?” „Care sunt ale tale?”, a ripostat el.

Morana a simţit cum i se încreţesc buzele. „În regulă, atunci. Prima întrebare – de unde ai ştiut că cineva va încerca să mă omoare?”

L-a văzut pe bărbat sprijinindu-şi braţele de balustrada de fier în periferia ei şi a surprins hainele întunecate pe care le purta. „Informaţiile sunt importante în domeniul meu de activitate”, a elaborat domnul Grave cu dezinvoltură. „Cineva a pus un asasinat pe urmele tale, un asasinat destul de scump, dacă aş putea adăuga. Ţi-am spus doar din bunăvoinţă.”

Un copil plângea undeva în stânga ei. Morana ştia că şi Vin era undeva în spatele ei.

„Apreciez că m-aţi avertizat”, i-a mulţumit Morana bărbatului. „Nu aveţi niciun motiv să vă feriţi de mine, doamnă Vitalio”, a spus bărbatul. a declarat în mod clar. „Nu am nimic împotriva ta sau a Predatorului. Eşti femeia

lui şi nu vreau să mi-l fac duşman.”

Femeia lui. Ei bine, ea a fost, nu-i aşa?

Morana a clătinat din cap. „Ce este Distanţa

Y?”

Bărbatul de lângă ea a făcut o pauză: „Ai ajuns la ei destul de repede”.

A fost ajutată de cineva. A fost acest bărbat? Înainte ca ea să poată întreba, el i-a răspuns. „Este Sindicatul.”

Era o anagramă. Ce naiba…

„Ce este Sindicatul?” a întrebat Morana, confuzia ei crescând. „Este implicat în motivul pentru care fetele au dispărut cu atâţia ani în urmă?”.

„Eşti foarte deşteaptă”, a complimentat-o bărbatul, îndreptându-se. „Urmează această pistă. Aici te las. Când ai informaţii, contactează-mă.”

Morana a clătinat din cap, întrebările ei rămânând fără răspuns. „Tu eşti tipul culegătorului? Cum ai reuşit să treci de securitatea mea?”

Bărbatul a făcut o pauză. Ea a avut senzaţia că el era surprins. „Nu, doamnă Vitalio. Eu nu sunt surprins. Dar vă mulţumesc pentru ceea ce tocmai mi-aţi spus. A pus câteva lucruri la locul lor.”

Morana aşteptă o clipă, inima ei începând încet-încet să prindă viteză. „Ce tocmai ţi-am spus?”

„Că este în viaţă.”

/

Înainte ca Morana să mai poată întreba ceva, locul de lângă ea era gol. S-a întors în cerc, încercând să-i găsească forma care se retrăgea, dar erau prea mulţi bărbaţi

îmbrăcaţi în haine întunecate şi prea mulţi oameni care se înghesuiau ca ea să poată plasa un bărbat pe care nici măcar nu-l văzuse cum trebuie. Scuturându-şi capul de ea însăşi, a privit din nou spre râu, inima i s-a liniştit cu singura întrebare la care i se răspunsese.

Fetele care dispăruseră reprezentau o problemă mult mai mare decât anticipase. Orice ar fi fost acest sindicat, trebuia să-l descopere. Şi oricine ar fi fost acest Reaper, trebuia să-l găsească.

Soarele apunea în momentul în care Morana s-a aşezat în Range Rover- ul în care o adusese Vin. Deşi îi spusese lui Dante că putea conduce singură, faptul că era un oraş nou şi că era un oaspete nedorit al lui Maroni o făcuse să accepte cu plăcere ajutorul pe care îl primea. Până acum, Vin era un tip de treabă, liniştit, dar alert, iar ei îi plăcea compania lui.

De fapt, ea îi spusese că vrea să se antreneze mai mult, mai ales în autoapărare şi, surprinzător, el se oferise să o ajute „dacă aşa vrei”.
doresc”. Şi-a dorit foarte mult, într-adevăr. Dacă nu era altceva, lovitura asupra ei o făcuse să realizeze că nu se putea baza întotdeauna pe norocul ei pentru a ieşi dintr-o situaţie dificilă. Data viitoare, s-ar putea să nu mai existe o casă în care să poată fugi, un spaţiu sigur în care să se poată refugia. Începând de mâine, avea de gând să-şi facă muşchii să strige blesteme la ea.

Îl privea pe Vin cum se deplasa prin traficul oraşului, printre taxiurile claxonate şi trecerile de pietoni, ochii ei observând un oraş atât de diferit de cel în care crescuse, şi nu doar din punct de vedere al vremii. Portul Umbrelor era mai relaxat, pe când Tenebrae era plin de agitaţie. În cele din urmă, au ieşit din zona centrală a oraşului şi s-au îndreptat spre dealurile verzi şi luxuriante unde era cuibărit conacul Maroni.

Scoţându-şi telefonul din buzunar, Morana deschise mesajul pe care îi trimisese lui Tristan despre întâlnire, văzând că încă nu fusese citit. După noaptea pe care o petrecuseră împreună, după dimineaţa pe care o avuseseră, se aşteptase ca el să o fi verificat măcar o dată. Faptul că el nu-i spusese că ori era prea ocupat să facă orice făcea, ori pur şi simplu nu procesase faptul c ă acum era într-o relaţie serioasă. Va trebui să vorbească despre asta.

Maşina a urcat, întorcându-se cu curbele dealului, în timp ce oraşul cobora încet sub el, cu râul şerpuind în depărtare. Îi scăpase observarea tuturor acestor lucruri prima dată din cauza nervozităţii ei, creierul ei fiind concentrat doar pe anxietatea sa. De data aceasta, fiind mai relaxată, a putut să ia în primire frumuseţea şi spiritul acestui oraş şi să vadă de ce fusese o bijuterie a coroanei timp de atâtea decenii.

Porţile de fier forjat ale conacului s-au deschis automat pe măsură ce se apropiau de vârful dealului. Vin i-a făcut un semn din cap unuia dintre gardienii aflaţi la postul său şi au intrat, aleea lungă se întindea, conacul imens tăiat în stâncă

ca întotdeauna amintindu-i de un castel îngropat în pădurile din Scoţia.

„Bagajele şi pachetele dvs. au fost mutate în aripa domnului Caine”, a informat-o Vin când a oprit maşina în faţa conacului. „Veţi găsi totul în sufragerie”.

Morana a zâmbit, inima i s-a încălzit la acest gând. Deşi încă nu se simţea ca acasă pentru ea, era bucuroasă că va fi cu el. Mulţumindu-i lui Vin pentru timpul acordat, a coborât din maşină şi l-a văzut pe Lorenzo Maroni privindu-o de la fereastra biroului său. Nu ştia dacă el fusese cel care încercase să o ucidă sau nu, dar, oricum ar fi fost, nu se mai afla sub protecţia lui.

Ştiind că asta îl va enerva, i-a făcut un semn vesel cu mâna şi l-a privit încruntată. Cu buzele curbate, s-a întors şi s-a îndreptat spre căsuţa de lângă lacul din depărtare, spre casa bărbatului care fusese ţinut la marginea acestei lumi.

Era întuneric şi lacul părea liniştit, senin. Căsuţa cu un singur etaj, construită din piatră şi lemn, era luminată. Urcând treptele verandei, Morana a răsucit clanţa şi a intrat, mirosul de roşii gătite şi frunze de busuioc plutind din bucătărie.

Cu un zâmbet, şi-a dat haina jos şi a intrat în sufrageria deschisă pentru a-şi verifica lucrurile, doar pentru a se opri şi a-l găsi pe bărbatul supărat stând pe canapea, în cămaşa albă descheiată la guler, cu ochii albaştri aţintiţi asupra ei. De ce naiba era furios?

„Ei bine, bună şi ţie, draga mea”, a spus Morana cu dulceaţă, înfăşurându-şi sacoul pe braţul unui scaun, uitându-se la singura ei valiză şi la numeroasele cutii cu

noua ei garderobă. „Îţi mulţumesc că ai venit să mă verifici astăzi, mai ales după noaptea trecută.” Deschizând o cutie, Morana şi-a văzut accesoriile despachetate şi a continuat să vorbească. „A fost foarte drăguţ din partea ta. Această dimineaţă a fost specială şi pentru

mine şi mă bucur că a fost specială şi pentru tine. Inima mea a fost încălzită

de...”

„Cine a fost?”

Întrebarea blândă venită chiar din spatele ei i-a întrerupt divagaţia. Morana se întoarse, pentru a-l găsi atât de aproape încât expiraţia lui îi încălzi fruntea. Ochii lui s-au fixat pe ai ei, furia din ei era un foc. Dar nu furia a fost cea care a făcut-o să se oprească. A fost uşoara rană pe care o putea vedea în ei, cea pe care el încerca să o ascundă prin strângerea maxilarului, care i-a domolit propria furie imediată.

Punându-şi mâna peste inima lui, a simţit bătăile inimii uşor intensificate sub palma lui.

„Sunteţi gelos, domnule Caine?”, a întrebat ea cu blândeţe, cu un uşor zâmbet pe buze.

Aşa cum se aşteptase, el a închis spaţiul dintre ei. Mâna lui s-a dus la ceafa ei, înfăşurându-i coada de cal în jurul pumnului, înclinându-i capul pe spate. Furnicăturile au pornit de la scalp în josul coloanei vertebrale, sfârcurile ei stând în atenţie în timp ce păsărica i se strângea. O uimea cum acest bărbat putea pur şi simplu să respire pe ea şi corpul ei se pregătea pentru el.

„Nu mă împinge naibii”, a murmurat el încet peste buzele ei, ochii lui încă o ţineau complet captivă. „Te-ai dus să te întâlneşti cu un bărbat străin într-un oraş străin fără să spui nimănui despre asta. Ai vorbit cu el şi te-ai întors într-o dispoziţie al naibii de bună. Cine este el?”

„Ştii că nu ai de ce să fii gelos, nu?” a întrebat Morana în mod rezonabil.

El a tras-o de coada de cal în semn de răspuns, cealaltă

mână ducându- se la fundul ei şi trăgând-o mai aproape. „Cine. Este. El?”

„Nu ştiu”, a răspuns Morana cu

sinceritate. A făcut o pauză. „Nu ştii?”

Ea a clătinat din cap, mângâindu-i uşor muşchii tari ai pieptului. „Nu aveam de gând să ascund asta de tine. Pur şi simplu nu-mi răspundeai la mesajele mele, aşa că am

m-am gândit să-ţi spun după. Apropo, trebuie să vorbim despre asta.”

„Te-ai dus să te întâlneşti cu un bărbat pe care nu-l cunoşti?”, a întrebat el, neîncrezător. „Mă mai contactase o dată”, a precizat Morana. Ochii lui s-au întunecat. Ea a continuat, fără să se tulbure. „A spus că are nişte informaţii şi de aceea l-am întâlnit. Aşa a făcut.”

/

Tristan s-a aplecat în jos, buzele lui zăbovind lângă urechea ei, iar coama lui se freca de partea laterală a obrazului ei. „Nu te ajuţi singură.”

Morana îşi dădu ochii peste cap, respiraţia i se intensificase. „Calmeaz ă-te, om al cavernelor. Eşti un nemernic.”

Buzele lui au intrat în contact cu pielea ei chiar sub ureche, iar limba lui i-a gustat pielea. „Ceea ce simt nu este gelozie, pisică sălbatică.” Buzele lui au alunecat pe partea laterală a gâtului ei, sărutându-i pielea aşa cum nu o mai făcuse niciodată. „Este faptul că ştiu că eşti a mea şi că tot trebuie să te împart cu oamenii. Este o arsură în pieptul meu. Mă face să vreau să te pun pe umărul meu, să te duc într-o peşteră şi să ţi-o trag până când uiţi totul, în afară de ceea ce simt în tine.”

Răsuflând greu, simţindu-i buzele oprindu-se la umărul ei, Morana l-a provocat aşa cum făcea întotdeauna. „De ce nu o faci?”

Înainte ca ea să mai poată respira, el o ţintuise cu spatele la perete, ridicându-i greutatea cu o mână sub fund. Morana l-a apucat de umerii lui largi şi şi-a înfăşurat picioarele în

jurul şoldurilor lui, simţind cum mădularul lui se presează urgent între picioarele ei desfăcute.

Apucându-l de cămaşa deschisă, Morana a tras de ea, făcând să zboare nasturii, iar cămaşa s-a rupt, pieptul şi abdomenul lui devenind vizibile pentru ea. Mâinile lui au smuls ţesătura noului ei top de pe corpul ei până când acesta s-a deschis la mijloc, lăsând-o doar în sutienul roz strălucitor din dantelă. S-a gândit că el o va lua mai încet atunci, poate că va aluneca bretelele sutienului în jos. Dar nu a făcut-o. Doar a rupt dantela până când sutienul ei a atârnat în zdrenţe, cu sânii expuşi în faţa ochilor lui, cu sfârcurile tari ca nişte gloanţe. Se simţeau grele, dureroase.

Şi apoi, pentru prima dată, mâinile lui le-au cuprins. Morana i-a simţit atingerea în păsărica ei, şoldurile ei se mişcau automat împotriva lui în timp ce capul i se înclina pe spate, cu ochii închişi.

„Ochii”, a rostit el o cerere crudă, făcând-o să deschidă ochii şi să-l vadă. Îşi mai refuzaseră acest lucru unul altuia înainte, îşi mai refuzaseră atât de mult înainte. Dar acum, încet-încet, această nouă intimitate dintre ei era dezvăluită.

Încrucişându-şi ochii ei de culoarea albastrei cu cei albaştrii electrizanţi ai lui, Morana l-a prins de părul de la ceafă, îndemnându-l să meargă mai departe. Mâinile lui – mari, aspre, îndemânatice – aceleaşi mâini care o dată îi şterseseră sângele de pe ea, îi strângeau sânii împreună, degetele lui smulgându-i cu îndemânare sfârcurile, presiunea aproape dureroasă, dar atât de bună încât chiloţii ei erau o mizerie udă.

/

Îşi freca şoldurile de ea peste hainele lor, scula lui aproape că se lovea de clitorisul ei cu o presiune atât de delicioasă, încât ea simţea cum îi furnică membrele.

„Oh, la naiba”, a gemut ea, dezgolindu-şi gâtul în faţa lui, cu pulsul zvâcnind în timp ce inima ei încerca să ţină pasul cu corpul ei.

„Dă-mi gura ta”, a cerut ea şi a văzut o străfulgerare a gropiţei lui.

„Micuţa lacomă”, a murmurat el, în continuare aplecat pe spate şi privind-o,

mâinile lui făcând ravagii pe sânii şi sfârcurile ei, în timp ce începea să i-o tragă ritmic peste hainele lor. „Spune-mi numele.”

„Tristan”, îi scăpase în şoaptă, propriile ei mâini explorându-i pieptul gol. „Te rog.”

„La naiba”, a înjurat el, chiar înainte de a-şi trânti gura pe a ei, şoldurile lui intensificând presiunea. Senzaţia limbii lui alunecând pe a ei, a mâinilor lui trăgând şi frământând sânii ei, scula lui rostogolindu-se pe miezul ei dureros a devenit prea mult pentru ea. S-a izbit de valul care creştea în interiorul ei, degetele de la picioare încolăcindu-se în cizme şi coapsele ei strângându-se în jurul lui

şolduri în timp ce coloana vertebrală i se curba, orgasmul ei surprinzând-o cu intensitatea lui. L-a simţit cum îşi pierde ritmul în timp ce el gemea în gura ei, mâinile lui părăsindu-i sânii pentru a se duce sub fundul ei, împingându-i păsărica mai aproape de el.

Răsuflând greu, el a rupt sărutul lor, sprijinindu-şi fruntea de ea. Îşi simţea inima bâlbâindu-se, încercând să se calmeze. S-a terminat în câteva minute.

„Nu mi-am mai venit niciodată în pantaloni”, a murmurat el în spaţiul dintre ei.

Morana a simţit cum o părăseşte un chicotit, care s-a transformat într-un râs în toată regula. „Nici eu.”

„Nu sunt sigur că lipsa mea de control în preajma ta este un lucru bun”, a declarat el, dezlegându-i picioarele din jurul lui. „Am nevoie de un duş.”

Morana şi-a îndreptat ochelarii şi şi-a tras hainele la loc într-o aparenţă de decor, în timp ce el s-a întors spre scări şi a urcat repede. Sprâncenele ei i-au atins linia părului când a văzut viteza cu care fugea, oftând pentru că trebuia să înveţe să proceseze rahatul. Ea avea deja mâinile ocupate.

Dar, ei bine, el îi dăduse două orgasme destul de bune într-o zi, aşa că putea fi drăguţă.

Dând din cap, şi-a luat geanta cu articole de toaletă şi l-a urmat în sus într-un ritm mai lent, destul de sigură că nu se va aştepta la ceea ce avea de gând să facă. Intrând în dormitor, s-a dezbrăcat rapid şi s-a îndreptat spre baie, în timp ce sunetul apei curgătoare umplea spaţiul.

Deschizând uşa, a intrat înăuntru şi l-a văzut în cabina de

sticlă, gol- goluţ şi vulnerabil. Nu-i scăpase din vedere că exact aşa o găsise în apartament. Dar ea nu s-a dus la el. În schimb, şi-a înfăşurat un prosop în jurul ei şi şi-a deschis geanta.

„Îţi dai seama că suntem într-o relaţie, nu-i aşa?”, a strigat ea cu nonşalanţă, bucurându-se de priveliştea din oglindă de la locul ei.

L-a văzut cum se uita la ea în timp ce-şi trecea mâinile peste umeri. Nu a spus nimic. Ea a continuat.

„Relaţiile funcţionează cu ajutorul comunicării”, a continuat ea. „Nu mă deranjează că nu eşti cel mai vorbăreţ tip din cameră, dar asta înseamnă că atunci când îţi intră un rahat în cap, îmi spui despre el, ca să putem discuta ca nişte adulţi, în loc să ne retragem şi să ne ocupăm singuri de el.”

El continua să o privească prin geam, cu ochii intens concentraţi asupra ei. Ea ştia că avea atenţia lui. Scoţându-şi spălătorul de faţă, exfoliantul şi o mască divină pe care o găsise graţie unui link pe care i-l trimisese Amara cu câteva zile în urmă, Morana şi-a lăsat ochelarii şi şi-a legat părul într-un coc.

„Ştiu că nu obişnuieşti să-ţi explici gândurile nimănui”, a continuat ea, umezindu-şi încet faţa. „Şi nu-ţi cer să o faci. Ceea ce îţi cer este să

împărtăşeşti cu mine tot ceea ce simţi. Să fii sinceră cu mine. Şi eu voi fi la fel. Aşa funcţionează relaţiile.”

/ / /

„Din câte ştiu, nu ai prea multă experienţă în relaţii”, a

spus el peste apă, cu un ton uşor defensiv. „De fapt, singurul tău fost iubit a fost un hoţ care te-a vândut.”

Morana s-a uitat în oglindă cu el. „Şi eu l-am lăsat să moară, nu-i aşa? I?”

Punct.

I-a văzut buzele lui curbându-se uşor şi i-a untat faţa cu boabele... spălare parfumată, curăţându-i pielea. „Ideea este că ştii că sunt în asta pe termen lung. Ştiu că şi tu eşti în asta pe termen lung. Hai să facem ca acest drum lung să fie mai uşor pentru amândoi, ce zici, hmm?”

L-a văzut închizând duşul şi înfăşurându-şi un prosop în jurul şoldurilor. Spălându-se rapid pe faţă, s-a exfoliat, ochii lui s-au blocat cu ai ei pe

oglindă.

„Şi dacă nu o fac?”, a întrebat el liniştit. Morana îşi simţea inima bătând uşor, dar şi-a păstrat calmul, deschizând încet borcanul pentru mască şi aplicând-o cu degetele pe faţa ei.

„O vei face”, a afirmat ea clar, văzându-i ochii strălucind în reflexie. „Pentru că în adâncul sufletului, domnule Predator, eşti un om bun care a aşteptat toată viaţa să poată împărtăşi cu cineva. Trebuie doar să ai suficientă încredere în această conexiune, să ai încredere în mine.”

L-a văzut cum îi privea faţa albastră şi noroioasă, cu buzele înclinându- se în sus pe laterale. Aplecându-se în faţă, i-a apăsat un sărut moale pe cap, cu ochii lor blocaţi în reflexie, şi i-a spus cele două cuvinte care i-au făcut inima să se topească la fel de mult ca şi spuma de pe faţa ei.

„O să încerc.”

Împărtăşirea spaţiului ei cu un bărbat era o experienţă ciudată. Cu toată bravada ei despre „aşa funcţionează relaţiile”, Morana era destul de sigură că nu se pricepea deloc la asta. Ei bine, nu că bărbatul în cauză ar fi indicat vreodată asta, dar cine ştia. Oricum, ţinea o mulţime de rahaturi pentru el însuşi.

Morana îl văzu cum se mişca prin bucătărie pregătind micul dejun, aşa cum făcea în fiecare dimineaţă în ultimele zile în care fusese acolo, aşezându-se pe taburetul pe care îl revendicase pe insulă, sorbindu-şi sucul proaspăt de portocale. Spatele lui de sub tricoul albastru se mişca în timp ce tăia nişte fructe.

Ochii ei s-au îngustat.

Ceva nu era în regulă. Nu ştia ce era, nu putea pune degetul pe ea, dar ştia. De când se mutase cu cinci zile în urmă, ea se acomodase, iar el încerca să se acomodeze cu ea. Dormeau unul lângă altul. Din când în când,
el avea coşmaruri, dar nu des. Se trezeau înfasurati

unul în jurul celuilalt. Dar de mai bine de cinci zile, bărbatul nu făcuse niciun pas spre ea.

La început, crezuse că asta se întâmpla pentru că îi dădea spaţiu, dar şi- a dat seama că era o prostie. Tristan Caine intrase cu buldozerul în spaţiul ei, nu avea cum să se comporte acum ca un gentleman. Îşi ocupa propriul spaţiu, dar nu era distant. Gătea pentru ea, vorbea încet cu ea despre ziua lui şi o întreba despre a ei, îi trimitea cel puţin un mesaj pe parcursul zilei. Ea avea acum lucrurile ei în dulapul şi dulapurile lui, acum ale lor. Marca de chipsuri pe care o ronţăia când lucra ocupa sertarele din bucătărie. El îi cunoştea întreaga rutină limitată de îngrijire a pielii, pentru numele lui Dumnezeu. Erau întruchiparea domesticităţii.

Dar nu o mai atinsese şi nu mai iniţiase niciun fel de intimitate din acea zi. Şi asta o deranja. Îi lipseau orgasmele spectaculoase, dar mai mult decât atât, îi lipsea focul pe care el îl aprindea în simţurile ei.

Şi chiar dacă nu se dăduse la ea, îşi marcase teritoriul. Cum ar fi cu doar două zile în urmă, când fusese în faţa lacului cu Vin în noile ei haine de antrenament, lăsându-l pe celălalt bărbat să o înveţe cum să scape de un atac din spate, când Tristan intrase în luminiş şi rămăsese acolo, cu ochii arzând, urmărind clinic fiecare mod în care celălalt bărbat o atinsese.

Şi, deşi nu se opusese antrenamentului ei, fusese prezent pe tot parcursul şedinţei, lăsându-l pe celălalt bărbat să ştie în tăcere că o mişcare greşită îl va face să se înece dureros

în lac. Morana îşi cam dorea ca el însuşi să fi preluat antrenamentul ei, dar ştia de ce nu o făcuse – pentru că atunci nu s-ar fi antrenat.

Sincer să fiu, era prea mult să se aştepte ca un bărbat ca el să se adapteze atât de repede nu doar la a împărţi spaţiul său, ci şi la a împărţi spaţiul cu ea. Ea era călcâiul lui Ahile. Ea era kryptonita lui. Şi doar pentru
că el nu

să vrea să o mai omoare nu înseamnă că totul era în regulă între ei. Pentru un tip care nu trăise niciodată cu cineva, se descurca de fapt mai bine decât se putea spera. Abia se obişnuia să trăiască cu ea şi între ei exista încă o prăpastie pe care Morana nu ştia cum să o spargă.

Vor ajunge acolo. Un singur lucru putea spune cu siguranţă despre faptul că locuia atât de departe de conac – nu se ciocnea de alţi oameni. Morana nu o mai văzuse de câteva zile pe Chiara sau pe vreun membru al familiei Maroni, cu excepţia lui Dante, şi se bucura pentru asta. Zia venea o dată la trei zile la cabană cu toate cumpărăturile, iar discuţiile cu ea erau unul dintre punctele culminante ale zilei lui Morana.

Sărind de pe scaun, Morana s-a dus să ungă pâinea prăjită lângă bărbatul ei, minunându-se pentru o clipă de cât de mică se simţea desculţă lângă el.

„Vrei să-mi spui ceva, om al cavernelor?” a întrebat Morana, spunându-i porecla pe care începuse să o folosească cu el, una care ştia că îi plăcea foarte mult în acea parte a creierului său de şopârlă.

S-a uitat la ea. „Nu din câte ştiu eu.”

„Hmm”, a pufnit Morana, întrebându-se cum să iasă şi să-l întrebe direct de ce nu i-a dat cu flit.

Înainte de a-şi putea da seama cum să exprime acest gând, s-a auzit un ciocănit în uşă şi Dante a intrat, îmbrăcat perfect, ca întotdeauna, într-un costum negru şi o cravată ascuţită, cu părul negru dat pe spate, departe de chipul său superb.

„Mi-a fost pe jumătate teamă că va trebui să-mi albesc ochii dacă intru”, a glumit el, descheindu-şi sacoul de costum şi luând loc pe scaunul pe care ea tocmai îl eliberase.

„Atunci nu trebuia să intrăm”, a glumit Tristan de lângă ea.

Morana îi aruncă o privire pe care el i-o întoarse nevinovat şi se întoarse să-i zâmbească lui Dante. „Oh, nu se întâmplă nimic demn de ochelarist
aici. Nu.”

„Oh?” a întrebat Dante, cu sprâncenele urcându-i-se pe frunte în timp ce se uita la Tristan pentru o secundă înainte de a-şi aşeza ochii căprui asupra ei, cu un zâmbet pe faţă. Morana a simţit că se înroşeşte. Se întâmplase mai des în ultima vreme, filtrul ei de la creier la gură alunecând. Nu înţelegea de ce.

„Vreo pistă despre Sindicat?” Morana a schimbat subiectul fără nicio subtilitate, punând întrebarea la care era destul de sigură că ştia deja răspunsul. De la întâlnirea cu misteriosul mormânt, ea şi băieţii lucraseră fără încetare pentru a scoate la iveală vreun fel de dovadă despre orice ar fi fost acest Sindicat şi, în mod surprinzător, nu găsiseră nimic. Nici măcar Dante şi Tristan, cu toate legăturile lor dubioase, nu au putut găsi ceva sau pe cineva care să fi auzit măcar de el. Grupul-fantomă sau organizaţia, oricare ar fi fost ea, era bună.

„De fapt, există ceva”, a spus Dante, surprinzând-o.

Morana a ridicat o cană în semn de întrebare tăcută, iar Dante a clătinat din cap. Cu bătăile inimii accelerate, ea se aşează în faţa lui şi îl simţi pe Tristan venind să se aşeze în spatele ei, cu mâna pe talia ei în timp ce-l privea pe Dante. „Spune-mi.”

„Am un informator”, îşi îndreptă Dante privirea spre Tristan înainte de a se uita înapoi la ea. „Asasinul care a încercat să te ucidă, dacă informaţiile lui sunt corecte, a fost angajat de acest grup al Sindicatului. Are o altă pistă şi vrea să ne întâlnim diseară într-un loc public. I-am spus să

vină la unul dintre cluburile noastre.”

Vocea de whisky şi păcat venea din spatele ei. „Vin cu tine.”

Dante a dat din cap. „De fapt, vreau să veniţi amândoi.”

Morana s-a încruntat. „Nu că m-ar deranja, dar de ce?”

„Pentru că”, a explicat Dante, „nu pot fi sigur că nu ne urmăreşte cineva.
Dacă o fac, vreau ca ei să nu vadă nimic altceva decât că te scoatem la o partidă de golf.

noapte în oraş. Pe cine întâlnim acolo, noi îl controlăm. Tu şi Tristan vă puteţi distra în timp ce eu mă ocup de întâlnire.”

Morana îşi întoarse gâtul şi se uită la bărbatul din spatele ei. „Cred că, în acest moment al relaţiei noastre, ar trebui să ştii că nu-mi place să port tocuri.”

I-au apărut nişte gropiţe.

Cumva, ea încă nu-i văzuse tatuajele.

Nu ştia cum şi le făcuse, având în vedere că îl văzuse făcând duş şi dormind alături de el, dar, într-un fel sau altul, tatuajele lui erau încă un mister pentru ea. Promiţându-şi să le rezolve în curând, Morana a verificat fierbinţeala care era Tristan Caine în blugi negri şi Henley negru, mânecile împinse pe antebraţele lui musculoase, strânse într-un mod care îi făcea miezul neglijat să pulseze cu fiecare bătaie a inimii. Probabil că ar trebui să se masturbeze în acest moment şi să-l facă pe el să se uite. Ăsta era un plan bun.

Ea s-a aşezat în spate, în timp ce cei doi bărbaţi stăteau în faţa Range Rover-ului lui Dante, vehiculul bâzâind plăcut în timp ce coborau dealul spre oraş, cu o altă maşină în urma lor.

În ultimele zile, Lorenzo Maroni lipsise de la cină, dar ea ştia că fusese la conac. Îl văzuse destul de des şi, uneori, îl surprinsese privindu-o cu o privire ciudată în ochi – ca şi

cum ar fi fost la curent cu un secret pe care ea nu-l cunoştea. Îi dădea fiori. Tatăl ei era şi el absent. Era sigură că ştia unde se afla, dar nu auzise nici un semn de la el.

Morana o sunase video pe Amara seara, în timp ce se pregătea, pentru a sta de vorbă, dar şi pentru a lua legătura despre Shadow Port şi pentru a vedea dacă totul părea în regulă. Amara menţionase că ceva nu se simţea în regulă, iar Morana a trebuit să fie de acord. Femeia, prietena ei, părea cu adevărat încântată că se mutase cu Tristan. Morana fusese tentată să discute cu ea despre problemele ei de relaţie, dar nu ştia cum să o facă. Se simţea atât de nouă pentru ea.

Atunci Tristan i-a spus că trebuie să plece. Şi au plecat.

Dante, îmbrăcat la fel de dezinvolt ca şi fratele său mafiot, a pătruns în gândurile ei. „M-am gândit la omul pe care l-ai întâlnit, Morana. Bănuiesc cine poate fi, dar nu sunt sigur. Dacă este cine cred eu că este, cred că putem avea încredere în informaţiile pe care ţi le-a dat."

„Deci Sindicatul există?" a întrebat Morana. „Sincer, începusem să cred că urmărim fantome."

„Da, încep să cred că aici se întâmplă multe lucruri despre care noi nu ştim."

„Atunci, e timpul să o facem."

Dante a schimbat cu Tristan o privire fugară pe care ea a surprins-o. Fără să menţioneze nimic, Morana s-a limitat să pună întrebări despre oraş, iar Dante i-a răspuns, Tristan fiind neobişnuit de tăcut, în timp ce se îndreptau spre club.

În vechiul cartier al depozitelor, la fel ca în Shadow Port, clubul se numea Mayhem. *Drăguţ.*

Morana a văzut de la distanţă semnul de neon, o coadă lungă în faţa uşilor indicând o afacere bună. Dante a parcat în parcare şi au coborât, Tristan deschizându-i uşa şi oferindu-i mâna ca un gentleman despre care ea nu ştia că poate fi. Purtând tocurile pe care le detesta şi o rochie cu spatele gol albastru închis strălucitor pe care o iubea, Morana l-a luat de mână şi a

ieşit. În

tocuri, cu părul strâns în coadă de cal, buzele roşii şi ochelarii dreptunghiulari, Morana arăta bine. Ea ştia că arată bine.

Dar felul în care ochii lui se plimbau peste ea cu acea posesie teritorială? O făcea să se simtă bine.

Întindându-i o mână posesivă pe braţul lui, ea a intrat cu amândoi bărbaţii în club, muzica pulsându-i brusc. Fiecare bătaie puternică se îndepărta de inima ei, scufundându-se în sângele ei, încălzindu-i sistemul. Putea vedea ringul de dans plin de trupuri care se roteau, luminile de neon jucându-se de-a v-aţi ascunselea cu toată carnea expusă, un bar pe margine cu mai mulţi oameni.

Spre deosebire de ultima dată, ştia că de data aceasta se va distra.

Mâna lui Dante pe umărul ei i-a readus atenţia la el. I-a făcut semn din cap lui Tristan şi i-a zâmbit, înainte de a se îndrepta spre partea din spate a clubului pentru întâlnire.

Cu un sentiment ciudat în stomac, Morana l-a scuturat şi s-a întors spre bărbatul de lângă ea, arătând spre toalete. Tristan a dat din cap, cu ochii încă aţintiţi spre locul unde se dusese Dante, iar ea ştia că era distras. Lăsându-l să mediteze, Morana a fugit repede la baie. După ce şi-a făcut nevoile şi şi-a aranjat rujul, s-a îndreptat din nou spre mulţime, încercând să-şi localizeze bărbatul.

Ochii ei au scanat mulţimea, pentru a se opri brusc la bar. Stătea acolo cu o băutură şi cu o sirenă roşcată peste tot.

Morana rămase nemişcată, cu inima bătându-i în piept,

observând ce avea să facă, urmărind cum sirena îşi punea mâna pe braţul lui, exact în locul unde fusese a ei, şi urmărind cum el nu se scutura de ea. Ea a privit, sentimentul de scufundare din adâncul stomacului ei agravându-se, chipul lui lipsit de orice expresie în timp ce sirena se strecura împotriva lui.

Focul i-a infuzat venele, i-a umplut burta, i-a pârjolit măruntaiele.

Nu înţelegea această emoţie, nu se confruntase niciodată cu ea în viaţa ei. Nu înţelegea cum să reacţioneze. Ţinându-şi telefonul în mână, nesigură dacă să meargă până acolo şi să dea cu pumnul în sirenă sau să plece şi să se liniştească, Morana a inspirat adânc, încercând să şteargă ceaţa de roşu.

Ca şi cum i-ar fi simţit privirea, ochii lui au venit spre ea. Nu a făcut nimic, nu s-a mişcat, nu şi-a întors privirea, doar a aşteptat să vadă reacţia ei.

Şi Morana s-a enervat.

Învârtindu-se pe călcâie, Morana s-a strecurat prin mulţime şi s-a îndreptat direct spre uşile de pe partea cea mai apropiată de ea. Împingând zăvorul, a ieşit pe aleea goală dintre club şi un depozit şi a închis uşa în urma ei. Aerul rece îi venea proaspăt în nas când a inhalat o gură de aer, mâna îi tremura de ciudă.

Nu ştia ce fel de joc făcea el, dar nu era aici pentru asta. Dă-l dracului şi dă-l dracului de două ori pentru că a încercat să o testeze. Nu fusese decât deschisă şi lipsită de pază emoţională. Şi era supărată pentru că el era un ipocrit – îndrăznind să lase o altă femeie să pună mâna pe el când el

nu putea suporta ca ea să se întâlnească cu un alt bărbat, chiar şi platonic.

Uşa s-a deschis în spatele ei şi aerul s-a schimbat.

Morana a început să se îndepărteze, nici măcar nu s-a întors să-l recunoască.

A simţit mâna lui pe umărul ei gol, întorcând-o. Tremurând de furie, şi- a ridicat privirea spre el, surprinsă să constate că ochii lui erau amuzaţi.

„Înfăşoară-ţi ghearele, pisică sălbatică”, a murmurat el cu blândeţe.

Morana a mârâit, împingându-l în perete, uitându-se la el. „Nu te juca aceste jocuri juvenile cu mine, Tristan. Te voi tăia şi te voi mânca de viu.”

S-a uitat în jos la ea, cu ochii căutându-i pe ai ei, cu o blândeţe în privire. „lat-o.”

Morana s-a încruntat, fără să înţeleagă. Dar a respirat adânc.

„Ce-a fost asta?”

„Am vrut doar să văd ceva”, a explicat el.

„Ce?”

„Dacă ai arde aşa cum ard eu de nevoia de a te revendica. Că nu eram singur în foc.”

Oricât de întortocheată ar fi fost, explicaţia a mai liniştit-o puţin pe Morana. Nesiguranţa, se putea descurca cu asta. Trebuia să-şi amintească faptul că amândoi erau începători, el mai mult decât ea. Ţinându-şi ochii pe ai lui, Morana l-a împins în perete şi şi-a pus telefonul în geaca lui.

Fruntea lui s-a încruntat la această acţiune, iar Morana nu a dat nicio explicaţie, scufundându-se în genunchi pe pământul aspru şi descheindu-i blugii, făcând ceva ce abia aştepta să-i facă de câteva zile, transmiţându-i mesajul într-o limbă pe care el să o înţeleagă, o dată pentru totdeauna.

„Ai vrut să ştii dacă ard cu tine?” a întrebat Morana, împingându-şi blugii în jos şi scoţându-şi penisul semi-dur, ridicând privirea spre el pentru a-i găsi atenţia răpusă asupra ei.

L-a lins la vârf, gustându-i aroma sărată, şi a declarat. „Asta e aiurea. Tu eşti futut. Dar eşti al meu.”

/ /

El s-a întărit şi ea l-a lins pe dedesubt. „Fiecare” linge „futut” linge „centimetru din tine.”

Mâna lui îi înfăşura coada de cal, ţinându-i capul în timp ce el se împingea în gura ei, buzele ei îl învăluiau. L-a luat cât de mult a putut şi s-a tras înapoi, ţinându-şi ochii pe ai lui, cu mâinile pe coapsele lui puternice. El a deschis gura

ca să spună ceva, ochii lui albaştri arzând într- un mod pe care ea nu-l mai văzuse niciodată, iar ea l-a luat din nou în gură, scobindu-şi obrajii şi aplicând presiunea despre care citise că făcea minuni în reviste.

Şoldurile lui se flexau, mâna lui trăgând-o de părul ei, chiar dacă el încă mai controla cât de mult putea ea să ia. „Continuă să te uiţi aşa la mine şi o să vin într-un minut.”

La naiba, ce bine m-am simţit. Puterea pe care a simţit-o în acea secundă, ştiind cine era el, văzându-i cum controlul lui se destramă pe margini în gura ei, a făcut-o să se simtă bine.

„Spune-mi numele”, a mormăit Morana, sugându-i doar vârful şi trecându-şi limba pe fantă, fără să-şi întrerupă contactul vizual. Oricine putea să iasă şi să o vadă în genunchi, luându-şi bărbatul în gură, cu pumnul lui înfăşurat în jurul părului ei, iar asta o făcea să fie al naibii de udă.

Degetul lui mare îi mângâia obrazul, în timp ce respiraţia lui se îngreuna. Nu i-a rostit numele.

Înfăşurându-şi degetele în jurul bazei lui groase şi masturbându-l, minunându-se de faptul că acest lucru uriaş fusese în interiorul ei, Morana s-a retras complet, cu ochii lăcrimând şi nu doar din cauza presiunii.

„Eu nu ard doar cu tine, Tristan”, a spus ea, cu vocea tremurândă. „Ard pentru tine. Şi nu ştiu ce trebuie să fac ca să ţi-o dovedesc.”

A gemut, închizându-şi ochii. „La naiba, Morana.”

Inima îi bătea cu putere, l-a luat din nou în gură şi s-a apucat din nou să i-o sugă cu vigoare, simţind cum îşi pierde încet controlul, în timp ce şoldurile lui încep să se clatine.

„Trage înapoi dacă nu vrei să înghiţi”, a avertizat el. Ea nu a făcut-o. Propria ei respiraţie s-a grăbit odată cu a lui, iar apoi el a explodat în gura ei cu un mârâit scăzut. Cu gâtul în funcţiune, înghiţind până la ultima picătură din el, Morana s-a bătut mental pe spate pentru o felaţie bine făcută. Zeii oralului ar fi fost mândri.

Deschizându-şi pumnul, îi dădu drumul la păr şi se încolăci la loc, trăgând-o în sus.

Morana se îndreptă, perindându-şi genunchii înţepeniţi şi ignoră umezeala dintre picioare, uitându-se la o pată de pe pieptul lui, simţindu-se brusc uşor stânjenită. Dar trebuiau să vorbească despre asta.

„Nu-mi place sentimentul ăsta, Tristan”, i s-a adresat ea, fără să-şi întoarcă privirea de la pieptul lui. „Vreau să pot să intru într-o cameră şi să ştiu, fără nicio urmă de îndoială, că bărbatul pe care l-am revendicat este *doar* al meu. Ştiu că nu aşa merg lucrurile în lumea asta. Ştiu că bărbaţii şi femeile se joacă cu ceilalţi, că loialitatea este un lux pe care nu toată lumea şi-l poate permite. Ştiu. Doar că nu-mi place.”

Înghiţind în sec, şi-a pus mâinile pe pieptul lui şi şi-a alunecat ochii până la ai lui, pentru a-i găsi singular concentraţi asupra ei, şi a simţit un fior pe şira spinării. Oare se va obişnui vreodată cu intensitatea lui, cu magnetismul pur şi simplu al acelei atenţii?

Inspirând adânc, a continuat. „Doar că, chiar îmi placi, Tristan Caine, oricât de ai fi de încurcat.”

Una dintre mâinile lui s-a aşezat pe şoldurile ei, cealaltă ajungând până la gâtul ei. „Loialitatea mea nu este un lux pentru tine, Morana. Este un dar şi este al tău. Nu trebuie să intri niciodată într-o cameră şi să pui asta la îndoială.”

Morana îşi simţea gura tremurândă când se duse pe vârfuri, apăsându-şi buzele pe locul fericit unde se întâlneau gâtul şi umărul lui. „Mulţumesc.”

L-a simţit cum îşi apasă gura pe părul ei. „Nu te voi mai

pune la încercare în felul ăsta.”

Morana a simţit cum buzele i se curbează şi s-a tras înapoi ca să-l privească. „Deci acum îmi spui pe nume sau trebuie să mă pun în genunchi ca să primesc asta?”.

Înainte ca el să poată spune un cuvânt, o explozie uriaşă a zguduit pământul de sub picioarele ei, izbind-o în pieptul lui. El a protejat-o imediat în spatele trupului său, iar Morana s-a învârtit pentru a vedea flăcări uriaşe care licăreau spre cerul întunecat din spatele clubului.

În stare de şoc, văzând cu ochii larg deschişi flacăra uriaşă, Morana abia a dat din cap când Tristan şi-a scos pistolul şi i l-a înmânat.

„Rămâi aici!”, i-a strigat el şi apoi a fugit spre foc, lăsând-o singură pe aleea inundată brusc de oameni care fugeau din club.

A fost un haos.

Morana s-a amestecat în mulţime şi a fugit în parcarea din faţă, pentru a vedea oameni care ţipau şi ieşeau şi se îndepărtau de clădirea în flăcări, fără să înţeleagă ce se întâmplase. Ochii ei au găsit maşina lui Dante şi a alergat pentru a aştepta acolo, auzind sunetul sirenelor în depărtare care se apropiau, clătinând din cap, neîncrezătoare, în timp ce sunetele de oameni care vorbeau şi strigau umpleau spaţiul din jurul ei.

Un fior uriaş îi cutremura corpul în timp ce-şi ţinea ochii lipiţi de locul exploziei, habar nu avea câţi oameni fuseseră răniţi. Pistolul îi era greu în mână, se blestema că nu avea nici măcar telefonul la ea, uitându-se în jur pentru a găsi o faţă cunoscută. Nu a putut. Toţi cei din Outfit fugiseră în spate pentru a ajuta.

„Aţi văzut cum a explodat uşa?”, vorbea entuziasmată una dintre fetele de lângă ea cu prietena ei. „A fost o nebunie!”

„Ştiu!” Celălalt părea să tremure. „Sper că nimeni nu a fost rănit, totuşi”. Aşa spera şi Morana.

După ceea ce părea a fi ore, dar probabil că erau doar câteva minute, l-a văzut în sfârşit pe Tristan îndreptându-se

spre ea, cu faţa şi hainele întunecate de funingine, cu ochii reci, distanţi.

Morana făcu un pas înainte, groapa de nelinişte din stomacul ei lăcrimând larg în timp ce se uita în spatele lui, cu inima tresărind. L-a văzut pe Vin şi pe alţi doi băieţi, într-o stare similară, îndreptându-se şi ei spre maşină.

„Ce s-a întâmplat?”, a rostit ea în timp ce el se apropia, încercând să-i desluşească expresia.

Era de piatră. Ceva
era rău.
S-a uitat în jur după Dante. S-a uitat
înapoi la Tristan.
Nu.
La naiba, nu.

„Tristan,” îl apucă de braţ, scuturându-l, cu ochii înlăcrimaţi. „Unde este Dante?”

A clătinat din cap.
Nu.
Nu.
Doamne, nu!

Se referea doar la faptul că Dante era ocupat cu focul şi nu va veni cu ei. Asta a vrut să spună.

„O să vină mai târziu?”, a întrebat ea, cu vocea frântă de speranţă.

Doamne, nu. Te rog, nu.

„Trebuie să plecăm”, a spus el, cu vocea lui dură, închisă.

Morana s-a uitat la flăcările care luminau cerul şi a început să se îndrepte spre ele.

O mână o apucă de braţ, întorcând-o într-o
parte. Ea s-a uitat în sus la el. El a clătinat din
cap o dată.

Lacrimile i se prelingeau pe obraji, un geamăt lung şi dureros părăsindu-i pieptul în timp ce se prăbuşea în braţele lui, plângând pentru un frate pe care îl avea doar de câteva zile.

Întotdeauna au existat două tipuri de distrugere. Citind istoria, se poate analiza decimarea oricărui imperiu şi se poate împărţi în două. Un tip era ca un castel de cărţi de joc – o singură piesă lipsea şi toată chestia se prăbuşea la pământ instantaneu. Celălalt tip, cel mai greu de localizat şi mai greu de acţionat, era ca piesele de domino – vedeai doar ultima piesă căzând, dar nu vedeai şi urma de piese care se îngrămădeau una după alta în spatele ei.

Văzând de la fereastra cabanei cum aleea conacului se umplea de maşini, Morana nu a putut să precizeze de ce tip era vorba.

Durerea i-a copleşit inima şi a rămas singură la fereastră, pentru că Tristan avea treburi mai importante de rezolvat – cum ar fi încercarea de a găsi cadavrul lui Dante. Poate că inima îi era plină de durere, dar emoţiile i se liniştiseră

suficient de jos pentru ca ea să se oprească şi să se gândească. Avea nevoie să se gândească pentru că, dacă mai exista măcar o fărâmă de speranţă, se agăţa de ea.

Morana şi-a reluat în minte întreaga scenă la nesfârşit.

Ea şi Tristan se aflau pe alee când izbucnise incendiul, a cărui cauză era în curs de investigare. Trei cadavre fuseseră recuperate din spate, arse de nerecunoscut, iar Tristan crezuse că unul dintre ele era Dante. Dar era el?

S-a uitat în jos la telefon şi a reflectat. Telefonul lui Dante era deconectat şi fusese recuperat la faţa locului. Fusese recuperat şi un cadavru cu hainele şi ceasul lui, dar putea fi vorba de altcineva. Se comportase destul de ciudat pentru ca ea să pună totul la îndoială. Era foarte posibil ca ea să se agaţe de speranţe false, dar nu putea, nu putea, să accepte faptul că bărbatul care îi devenise protector şi familie putea fi brusc luat de lângă ea. Nu ar fi acceptat asta fără dovezi concrete.

Conacul era plin de lumini în care Lorenzo Maroni, se pare, a chemat întreaga Echipă după ce a primit vestea despre fiul său cel mare. Cu toţii credeau că era mort – Morana nu era sigură. Nici măcar nu apucase să-l întrebe pe Tristan înainte ca acesta să o lase şi să plece.

Neştiind ce ar putea face, Morana s-a limitat să observe cum oamenii coborau din maşini şi a decis că trebuie să asculte şedinţa.

Deschizându-şi cu hotărâre laptopul, a găsit rapid microfonul pe care îl instalase pe furiş în birou într-o dimineaţă şi l-a activat, conectându-şi căştile pentru a

asculta mai bine în timp ce privea pe fereastră.

„I-au găsit cadavrul”, a vorbit un bărbat în cameră, iar Morana şi-a apucat laptopul, cu inima bătându-i brusc. Poate că ascultarea nu era cea mai bună idee.

„Asta e o porcărie”, a răcnit Lorenzo Maroni în urechile lui Morana. „Nu-mi vine să cred asta.”

A fost linişte pentru o clipă înainte ca un bărbat curajos să vorbească: „Poate fi greu de acceptat, Lorenzo. Este un şoc pentru noi toţi. A fost moştenitorul tău. L-ai pregătit toată viaţa pentru a prelua conducerea. Dar e vorba de trupul lui. Am verificat eu însumi dovezile.”

Maroni a pufnit într-un râs. „Tocmai de aceea ştiu c ă nu este el.
V-a păcălit pe toţi idioţii.”

O altă voce a intervenit: „Trebuie să facem o înmormântare, Bloodhound. Oamenii sunt zguduiţi. Duşmanii noştri sunt cu ochii pe noi. Corpul lui este la morgă. Trebuie să păstrăm aparenţele.”

A mai fost linişte înainte ca Maroni să se adreseze cuiva. „El este?”

Whisky-ul şi păcatul i-au confirmat cea mai mare teamă. „El este.”

Un oftat puternic a plecat de la cineva şi Morana şi-a închis laptopul, cu mâinile tremurând. A fost o întâmplare. Cu siguranţă, a fost o întâmplare. Pentru că dacă Dante era mort, nu avea cum să fie Tristan atât de calm. Sau putea? Văzuse atâtea morţi, omorâse atâţia oameni – putea să rămână calm în faţa morţii, chiar şi a unei persoane dragi.

Vibraţia bruscă a telefonului a făcut-o să tresară, ochii i s-au făcut mari când a văzut numărul apelantului.

Amara.

La
naiba.

La naiba.

La naiba!

Nu ar trebui să răspundă. Chiar nu ar trebui să vorbească cu Amara acum. Dar cealaltă femeie îi spusese atâtea adevăruri; măcar atât putea face Morana.

La naiba.

A răspuns şi a rămas tăcută, neştiind nici măcar cum să înceapă.

Prietena ei a rămas tăcută un minut lung, înainte ca vocea ei moale şi răguşită să întrebe încet. „Este adevărat?”

Morana a înghiţit în sec, spunându-i adevărul, cu propria voce tremurândă. „Nu ştiu.”

/

O auzi pe Amara inspirând brusc la celălalt capăt al firului. „Ce s-a întâmplat?” „A fost un incendiu la club”, i-a spus Morana, apucând telefonul cu mâna.
strâns în mâna ei. „Nu ştiu exact ce s-a întâmplat, dar telefonul lui era acolo şi au găsit un cadavru cu hainele şi ceasul lui.”

„Dar?” a îndemnat Amara, cu vocea ei răsuflată şi dureroasă.

„Dar nu ştiu”, a mărturisit Morana. „Până când nu pot să vorbesc eu însămi cu Tristan, nu vreau să cred pe nimeni.”

„Care este alternativa?” a întrebat Amara, vocea ei calmându-se încet- încet. „Poate că cineva l-a răpit?” a

sugerat Morana.

Amara a chicotit, dar sunetul nu era amuzant. „Nu-l răpeşti pur şi simplu pe Dante Maroni, Morana. Este prea deştept şi prea priceput pentru asta.”

Morana s-a uitat pe fereastră, lăsând rotiţele din creierul ei să se învârtă.

„Vrei să spui că dacă e în viaţă şi lipseşte...”

„-atunci a făcut-o intenţionat”, a completat Amara.

„Păi, la naiba”, Morana s-a aşezat pe canapea, nedumerită. „Dar de ce ar fi făcut-o?”

Amara a rămas tăcută timp de un minut lung. „Nu-mi mai pasă, Morana. Ai fost un prieten bun pentru mine. Îţi mulţumesc.”

Tonul plat din vocea ei a speriat brusc inima lui Morana cu alarmă. „Amara...”

„Ai grijă, Morana.”

Linia s-a întrerupt.

Ce naiba?

Morana a format din nou numărul, dar a constatat că acesta nu era disponibil. Raţionând cu ea însăşi, Morana a încercat să-şi liniştească inima şi să-i permită Amarei să aibă spaţiul ei pentru a procesa totul. Nici măcar nu-şi putea imagina prin ce trebuie să treacă cealaltă femeie şi trebuia să se liniştească şi să nu facă totul despre ea.

Expirând o respiraţie lungă, Morana a încuiat şi s-a îndreptat spre etaj, gândindu-se la ceea ce spusese Amara. S-a dezbrăcat şi a furat un tricou din partea lui Tristan din dulap, spălându-se rapid pe faţă şi spălându-se pe dinţi. Dacă Dante nu era mort, înseamnă că dispăruse în mod deliberat. De ce? De ce să ascundă asta de ea şi de Tristan?

Mâna ei s-a oprit cu pensula în gură, ochii ei strălucitori de culoarea alunei uşor înroşiţi şi mari în spatele ochelarilor, în timp ce se gândea la asta. Ar putea Tristan să fie de fapt implicat în plan? Se comportase cam ciudat în ultimele zile, iar reacţia lui la club fusese de piatră. Dar de ce să ascundă toate astea de ea?

A scuipat şi şi-a dat cu mâna în frunte când a făcut clic.

Maroni şi toată familia o văzuseră coborând din maşină. Era tulburată, plângea şi se ţinea de braţul lui Tristan în timp ce acesta o conducea spre casă. Fusese o durere autentică, pentru că ea crezuse că Dante plecase.

Terminându-şi rutina, Morana a coborât scările desculţă şi s-a repezit la laptopul ei, cu creierul zbătându-se şi punând piesele cap la cap. S-ar putea să se fi înşelat cu totul, dar era foarte puţin probabil. Dacă Dante era în viaţă,

aşa cum credea ea, dispăruse cu un motiv şi paria toate economiile ei că Tristan ştia despre asta şi nu-i spusese pur şi simplu pentru că reacţia ei trebuia să fie autentică pentru spectatori.

Sperând împotriva oricărei speranţe să aibă dreptate, Morana şi-a deschis sistemele, şi-a umbrit adresa şi s-a scufundat în darknet. A tastat

„costum tenebrae + foc”,

a apăsat enter şi a fost lovită de ştiri.

Făcând clic pe primul link, a scanat articolul.

Moştenitorul imperiului Maroni a murit într-un incendiu

Într-o răsturnare de situaţie care a lăsat lumea interlopă în stare de şoc, Dante Maroni, fiul cel mare al lui Bloodhound Maroni, a murit într-un ciudat accident de incendiu la
unul dintre cluburile Outfit din zona Warehouse District...

Revenind la rezultate, Morana a scanat celelalte linkuri de ştiri, găsind mereu aceeaşi poveste, până când un link din partea de jos i-a atras atenţia.

Mafioţii mei, asta a pus capăt Alianţei? Spuneţi-mi ce credeţi.

Era o postare recentă pe un blog, mai degrabă de genul teoriei conspiraţiei, iar Morana a dat click pe link, cu inima bătând cu putere.

Tatăl meu a fost soldat în Tenebrae Outfit timp de mulţi ani înainte de a muri. După cum ştiţi, interesul meu pentru mafie a venit de la el. Deşi nu i-am călcat niciodată pe urme şi, pentru că sunt un tocilar, am fost întotdeauna curios în legătură cu Alianţa şi cu dispariţia ei.

Ghiceşte – dacă sunt trei parteneri într-o echipă egală şi doi sunt regi, atunci cine este al treilea?

Noi susţinem că Alianţa a existat timp de atâţia ani între Tenebrae şi Shadow Port. Dar tatăl meu mi-a spus că a existat un al treilea partener.

în afacere. S-ar putea ca Alianţa să se fi încheiat pentru că el a ieşit din

ecuaţie? Dacă era atât de important, atunci cine era el? Un alt rege

dintr-o altă familie de mafioţi?

Îţi voi spune ce mi-a spus tatăl meu – omul a avut grijă de ambii regi şi le-a îngropat secretele. De aceea au protejat cine a fost.

Ce părere aveţi? Este plauzibil? Lasă-ţi gândurile în rubrica comentarii.

Morana se holba la stâlp, cu inima bătându-i în piept. Trei parteneri.

Dacă au fost trei parteneri – unul Lorenzo Maroni, unul tatăl ei, atunci cine a fost al treilea?

A fost aproape. Ştia că era aproape de răspuns, îl simţea în sinea ei. Totul era cumva legat – codurile, fetele dispărute, Alianţa.

Iar cel de-al treilea om era cheia.

Stătea întinsă în pat, în tricou şi chiloţi, uitându-se la tavan în lumina lămpii, când uşa s-a deschis şi a intrat Tristan. Faţa lui – epuizată, acoperită de funingine – i-a făcut inima să se oprească.

Ochii lui au ajuns la ea, a văzut-o trează şi şi-a înclinat capul spre baie.

Morana s-a încruntat, ridicându-se. „Trebuie să…”

Îşi duse degetul la buze, arătând spre baie, scoţându-şi hainele, aruncându-le în coşul de rufe din colţ. Nu că o deranja să fie dezbrăcat, dar nu i se părea că acum era momentul potrivit.

„Nu pot vorbi acum”, a declarat el. Vocea lui era plată în timp ce se îndrepta spre baie şi i-a indicat să îl urmeze. Fără un alt cuvânt, ea s-a îndreptat rapid spre baie şi a închis uşa în urma ei, văzându-l pe el stând sub jetul de apă. El a privit-o stând lângă chiuvetă şi i-a făcut semn să se apropie cu degetul.

Confuză ca naiba şi neînţelegând nimic, Morana s-a dezbrăcat şi a intrat sub jetul cald în faţa lui, încercând să-i citească ochii albaştri. El s-a aplecat în faţă, aliniindu-şi gura lângă urechea ei, şi a vorbit încet.

„Au pus microfoane în casă.”

Cu ochii măriţi, Morana i-a apucat bicepsul alunecos. „Ce vrei să spui?”

„Tocmai am aflat”, i-a spus el. „Va trebui să verific dacă sunt gândaci în dormitor, dar până atunci, nu am vrut să risc să vorbesc acolo”.

Morana a luat în linişte o lingură de şampon în palmă şi le-a frecat împreună, spumându-le în timp ce aştepta ca el să continue. El s-a aşezat pe banca de marmură din duş, astfel încât ea să nu fie nevoită să meargă prea mult pe vârfuri, capul lui fiind la înălţimea gâtului ei. Masând şamponul în scalp, ea s-a întrebat dacă avusese vreodată pe cineva care să aibă grijă de el în felul acesta.

Ochii i se închiseră când degetele ei îi săpau în scalp, iar respiraţia îl părăsi. „Dante nu este mort.”

„Ştiu.”

Albastrul s-a concentrat asupra ei. Morana a zâmbit. „Odată ce m-am calmat, a fost destul de uşor de înţeles. Aţi

fost plecaţi de câteva zile. Şi înţeleg de ce nu mi-aţi spus, oricât de nasol ar fi fost. Aveai nevoie ca răspunsul meu să fie autentic.”

A privit-o lung, admiraţia din ochii lui fiind inconfundabilă. „La naiba.”

Morana i-a mângâiat capul, trecându-şi unghiile pe scalp. „Ştiu că inteligenţa mea te excită”.

„Asa este.”

/

„Spune-mi data viitoare, totusi”, i-a spus ea cu seriozitate. „O să dau o prestaţie demnă de un premiu al Academiei, dar data viitoare să nu mai faci rahatul ăsta.”

El a dat pur şi simplu din cap. „Nu a fost ideea mea. Dante a vrut să o facă în felul acesta.” Ei bine, asta cu siguranţă a făcut-o să se simtă mai bine. Tristan s-a ridicat în tăcere,

spălând şamponul, spuma curgându-i pe spate.

Morana, în sfârşit, şi-a văzut tatuajul aşa cum trebuie. Pe lama stângă a umărului său, un tatuaj tribal cu un lup care urla la o lună plină, detaliile fiecărei lovituri de negru fiind uimitoare. Trasându-şi degetul peste tatuaj, inima i se strânse când îşi dădu seama ce reprezenta acesta.

Luna.

S-a întors pentru a sta în faţa lui, cu peretele în spate, şi şi-a lăsat ochii să-i urmărească restul cicatricilor şi tatuajelor. Un glonţ îi marcase bicepsul drept, lovindu-se de un craniu în mijloc. O frază i-a coborât pe partea stângă, chiar lângă abdomen.

Şi aşa se va sfârşi noaptea.

Morana a urmărit fraza, degetele ei zăbovind pe cicatricea tăiată de sub muşchiul dur. Urcând spre pectoral stâng, chiar deasupra inimii, se afla un simbol a cărui semnificaţie ea nu o cunoştea. L-a atins cu degetele, privindu-l întrebător.

„Într-o zi”, a şoptit el încet între ei, cele două cuvinte au umplut-o atât de mult încât inima ei s-a strâns.

Morana a înghiţit în sec, punând o întrebare de care se temea. „Şi dacă ziua nu va veni niciodată?”

Şi-a scuturat capul, trimiţând apa să se împrăştie. „Aşa va fi. Oricare ar fi răspunsul, îl voi găsi.”

Morana nu ştia cum să meargă mai departe în această conversaţie, aşa că a lăsat-o baltă pentru moment. Voia să găsească şi ea răspunsuri, atât pentru el, cât şi pentru ea însăşi. Dar dacă răspunsul nu era cel pe care îl spera? Ar fi fost în stare să facă faţă? Ar fi fost capabil să supravieţuiască?

O durea pieptul când se gândea la asta.

„Văd întrebările în ochii tăi”, a spus el cu blândeţe. „Dar ştiu, ştiu, că este în viaţă.”

/

Morana a simţit o lacrimă coborându-i-se pe obraz, amestecându-se cu apa. „Atunci, o vom găsi.”

A privit-o un minut lung înainte de a-şi apropia încet buzele de ale ei. Era moale, simplu, dar îi făcea inima să se strângă.

Retrăgându-se, şi-a apăsat fruntea pe a ei, cu gura uşor tremurândă. Îşi strânse maxilarul ca să o strângă şi Morana văzu, apăsându-şi mâinile pe faţa lui, ţinându-l. Au stat aşa minute îndelungate, înainte ca el să se îndepărteze brusc, închizând apa şi dându-i un prosop.

Morana a inspirat adânc şi s-a uscat în timp ce el a făcut acelaşi lucru, apoi l-a urmat dezbrăcat în dormitor. El i-a întins fără un cuvânt un tricou proaspăt, pe care ea l-a îmbrăcat rapid, şi şi-a pus o pereche de boxeri înainte de a deschide un sertar şi de a scoate un scanner.

Ajunsă în pat, Morana a văzut cum trecea scanerul prin fiecare centimetru al camerei, găsind doar un singur microfon lângă uşă. Deschizând fereastra, a aruncat-o în lac

înainte de a o închide din nou şi de a se strecura în pat lângă ea.

Morana l-a urmat, aşezându-se împotriva lui, cu sânii striviţi de pieptul lui, cu picioarele împletite cu ale lui.

„Cine a pus microfoane în casă?”

„Nu ştiu”, a şoptit el. „Va trebui să aflu restul mâine.”

Morana s-a uitat la el, cu creierul în funcţiune. „Ar putea fi Maroni?”

El a ridicat din umeri. „Nu a mai făcut-o niciodată.”

„Nu ai mai locuit niciodată cu cineva”, a subliniat ea.

„E adevărat”, a strâns-o în jurul taliei, apăsând un mic sărut pe lobul urechii ei. „Ne vom ocupa de asta mâine.”

A fost tăcere câteva minute înainte ca ea să-l întrebe: „De ce a făcut Dante asta?”.

Pieptul i se mişca în timp ce inspira adânc înainte de a răspunde: „A trebuit să se ascundă sub pământ”.

„Dar de ce? Este Dante Maroni.”

„Exact”, a murmurat el, degetul lui desenând un anumit model pe umărul ei. „Este un excelent extractor de informaţii, dar sunt unele informaţii pe care le poate obţine mai bine fără numele lui.”

Inima Moranei s-a oprit şi s-a sprijinit într-un cot, privindu-l în ochii lui albaştri, părul căzându-i peste ei. „Este vorba despre Sindicat? Asta e informaţia pe care s-a dus să o obţină?”

I-a văzut buzele lui crispându-se uşor în timp ce-i împingea o şuviţă de păr umed după ureche, gestul blând surprinzând-o.

„Da”, i-a confirmat el bănuielile. „Are de gând să se infiltreze în Sindicat.”

Morana a simţit că îi cade maxilarul. „Vorbeşti serios? Cum naiba va / / face asta? Va fi în siguranţă? De unde vom şti noi ceva?”

„O să fie bine”, a tras-o Tristan înapoi la pieptul lui. „Şi avem un semnal pentru a intra în contact. Dar nimeni nu trebuie să ştie. Este important ca toată lumea, mai ales Maroni, să creadă că este mort. Altfel, ar putea fi în pericol.”

Morana a dat din cap, înţelegând gravitatea situaţiei. „Nu ar trebui să-i spunem totuşi Amarei?” Ar fi vrut să ştie în locul prietenei ei.

Tristan a clătinat din cap. „Dante mi-a spus să nu o fac. Va fi cu ochii pe ea, mai ales acum. Nimeni nu poate bănui nimic.”

Oricât de mult ar fi durut-o, Morana a înţeles asta. Spera doar ca prietena ei să o ierte atunci când lucrurile se vor linişti din nou.

Camera întunecată, mirosul lui cald, bătăile constante ale inimii lui îi linişteau încet inima. Greutatea pe care o simţise întreaga seară s-a risipit treptat din pieptul ei, în timp ce se ghemuia mai adânc în coclaurile gâtului şi umărului lui, găsindu-şi locul ei fericit. El a apăsat un sărut în vârful lobului ei, strângând-o în braţe.

Au trecut minute lungi şi Morana era aproape pe punctul de a adormi, când vocea lui a spart liniştea.

„Mi s-a dat această căsuţă de când Maroni m-a luat sub

aripa lui”, a început el în linişte şi Morana a devenit atentă, ascultându-l cum îi împărtăşea ceva atât de apropiat de pieptul său. „Când eram tânăr, în unele nopţi, după o sesiune de antrenament, stăteam întins aici şi îmi doream să mor.”

Morana îşi simţea respiraţia gâfâind, braţele i se strângeau în jurul lui, dar nu îndrăznea să se mişte, nu îndrăznea să facă nimic care să întrerupă momentul.

El a continuat, cu degetul desenând bucle pe spatele ei. „Întotdeauna era o armă în sertar şi era cât pe ce să o termin în unele zile. Ştii ce mă oprea de fiecare dată?”

Morana a clătinat din cap.

„Gândindu-mă că sora mea se va întreba mereu de ce fratele ei nu a iubit-o suficient de mult încât să trăiască pentru ea. Nu puteam s-o las cu asta.”

Simţea că ochii îi ard, inima o durea pentru durerea pe care o auzea în vocea lui.

„Dar acea zi părea atât de îndepărtată şi eram atât de neputincioasă. Fiecare zi mi se părea prea mult”, a vorbit încet în întuneric, vocea lui abia se auzea. „Deci, ştii ce mă întrebam?”

Morana clătină din nou din cap, cu gâtul strâns, cu pieptul

greu. „Tu.”

Inima i s-a oprit.

„În unele zile, mă gândeam cum te voi găsi când voi fi mare şi te voi omorî, diferite moduri în care te-aş omorî”, a continuat el, dezgolindu-şi mintea în faţa ei, chicotind întunecat. „În unele zile, mi-am imaginat că altcineva ajungea la tine şi cum l-aş ucide. Oh, cum îi omoram. Iar în unele zile, când devenea al naibii de trist şi mă tăvăleam în autocompătimire, mă gândeam la cum îmi zâmbeai şi mă întrebam dacă mi-ai mai zâmbi aşa după ce vedeai monstrul în care mă transformam.”

Morana se trase înapoi şi îşi puse mâna pe maxilarul lui, ochii i se lipiră de ai lui în lumina puţină de afară.

„Încă te mai gândeşti să mă omori?”, a întrebat ea direct, pregătită dacă el o făcea.

A rămas tăcut o clipă. „Nu”, a clătinat din cap o dată.

a respirat Morana. „Încă îţi mai imaginezi că cineva ajunge la mine şi îl omor?”.

„Nu”, a repetat el, cu o voce sigură.

„Te mai gândeşti la zâmbetul meu?”.

A privit-o o clipă îndelungată, ochii lui zăbovind asupra gurii ei, înainte de a-şi împinge faţa mai aproape de a ei, mâna lui ajungând la gâtul ei într- o strângere pe care pielea ei o cunoştea acum intim.

„Mă gândesc la o mulţime de lucruri diferite acum, dar nu mă confunda cu cineva moale, Morana. Cuvintele şoptite

în umbră nu sunt cine sunt eu. Sunt încă un monstru.”

Morana îi cerceta ochii, simţindu-i palma sprijinită de pulsul ei constant, realizând brusc că de aceea o ţinea mereu de gât – ca să o simtă bătăile inimii sub mâinile lui. Un zâmbet lent îi curbă buzele, palmele îi cuprind maxilarul, mângâindu-l, cu scrupul lui zgâriindu-i pielea.

„Când eram tânără şi singură în camera mea noaptea, cu un tată căruia nu-i plăcea existenţa mea, fără mamă şi fără prieteni, doar cu imaginaţia mea hiperactivă şi cu creierul meu, ştii la ce mă gândeam?”, a murmurat ea, fără să-şi întrerupă privirea încrucişată. „Când unul dintre gardienii tatălui meu se furişa în camera mea şi trebuia să mă lupt cu el -” mâna lui se strângea pe gâtul ei ca reacţie, dar ea a continuat: înecându-mă în singurătatea mea şi în selfiul meu, ştii la ce visam?”

A aşteptat răspunsul ei, fără să îşi mute ochii albaştri şi intensi de la ai ei.

„Un monstru”, a şoptit ea între buzele lor. „Monstrul meu. Unul care să mă ţină în siguranţă şi să-i ucidă pe ceilalţi monştri care voiau să-mi facă rău.”

La ultimul cuvânt, gura lui s-a izbit de a ei în timp ce o întorcea sub el.

„Întotdeauna l-ai avut, pisică sălbatică.”

Şi apoi a devastat-o ca pe monstrul care pretindea că este.

Să se plimbe prin cimitir ţinându-se de mâna bărbatului ei, în timp ce se prefăcea că jeleşte pentru un alt bărbat care era în inima ei, nu era ideea ei de dimineaţă minunată. Cu toate acestea, având în vedere tot ceea ce îi spusese Tristan, Morana îmbrăcase în mod corespunzător o rochie neagră simplă şi se machiase pentru ca faţa ei să pară mai palidă. Îşi ţinea ochii în jos, în spatele ochelarilor, cu mâna pe interiorul braţului lui Tristan, impresionată de prestaţia lui.

Era suficient de stoic încât, dacă nu l-ar fi cunoscut, ar fi fost convinsă că ascundea o tristeţe profundă şi că pur şi simplu nu voia să vorbească despre asta. Aşa stând lucrurile, fiind un outsider al Outfit-ului aşa cum era el, a stat deoparte în timpul înmormântării.

Făcuseră o ceremonie cu sicriu închis, îngropând trupul ars care era „Dante”. Tristan îi spusese în maşină că trupul

aparţinuse lui unul dintre trădătorii care se apropiase suficient de mult de Dante la capitolul fizic pentru a trece drept el.

Între timp, Dante era complet sub pământ.

Morana încercase să o sune din nou pe Amara în acea dimineaţă, doar pentru a verifica ce făcea cealaltă femeie şi găsise numărul ei deconectat. Zia trecuse şi ea pe acolo, cu ochii întristaţi, şi o întrebase pe Morana despre fiica ei. Şi asta începuse cu adevărat să o îngrijoreze pe Morana.

Ea a stat retrasă la margine, în timp ce Tristan a mers mai departe să vorbească cu cineva, privind pe toată lumea.

Lorenzo Maroni a fost rigid, ceea ce este de înţeles, în timp ce oamenii îşi prezentau omagiile şi prezentau condoleanţe. L-a recunoscut pe vărul lui Lorenzo, Leo, cu Chiara la braţ, cu faţa plină de lacrimi. Dacă erau autentice sau false, Morana nu ştia.

Nerea, sora vitregă a Amarei, stătea în spate, alături de un alt soldat, îmbrăcată elegant, o femeie singură într-o lume a bărbaţilor. Morana s-a întrebat despre ea. Ceilalţi membri ai familiei, inclusiv copiii, stăteau în picioare cu feţe triste şi confuze. Restul celor din Echipă se agitau încet în jurul lor, majoritatea bărbaţilor având expresii menite să semene cu tristeţea. Erau mai mulţi oameni decât se aşteptase, înmormântarea era mult mai grandioasă decât îşi imaginase că va fi. Dar, pe de altă parte, Dante Maroni era un brand.

Asta a făcut-o să-şi dea seama că nu-l întrebase niciodată pe Dante despre vreun frate sau soră. Ştia din zvonuri că

avea un frate mai mic, dar acesta dispăruse în acţiune de mulţi ani. Şi-a făcut o notă mentală să îl întrebe mai târziu.

În briza răcoroasă de pe deal, Morana îl privea pe Lorenzo interacţionând cu toată lumea, încercând să identifice ce anume o deranja atât de mult la acel bărbat. Era un lucru straniu, felul în care o privea uneori ca şi cum ar fi avut secrete despre ea.

Zgomotul unei portiere de maşină care se închidea i-a atras atenţia asupra bărbatului care cobora dealul spre adunare, surprinderea umplându- o.

Tatăl ei era acolo.

S-a oprit pentru o secundă în locul în care se afla ea, ochii lui trecând peste ea cu un dezgust ascuns înainte de a se îndrepta spre locul unde Maroni stătea mai jos. Morana, acum suficient de îndepărtată de bărbat încât să nu o mai afecteze la fel de mult, a încercat să analizeze de ce reacţionase astfel faţă de ea. Tristan îşi privea tatăl cu atenţie, în timp ce bărbatul mai în vârstă îl ignora şi se îndrepta direct spre şef.

Morana era prea departe pentru a auzi ce se spunea, dar bărbaţii şi-au strâns mâna şi apoi s-au îndepărtat puţin pentru a discuta. Dacă tatăl ei era acolo să vorbească despre ea pentru a o lua înapoi, putea să se gândească din nou. Dacă era acolo pentru afaceri, ar fi fost curios, având în vedere momentul în care se întâmplau toate acestea. Poate că se afla acolo doar pentru a-şi prezenta salutările, dar ea nu credea asta.

Urmărindu-i pe amândoi deschis, ochii lui Morana au făcut o scanare a zonei şi s-au oprit asupra unui bărbat aflat pe dealul opus, în spatele unui copac. De la poziţia avantajoasă a cortegiului funerar, nimeni nu ar fi putut să-l vadă, ascuns cum era. Dar ea, aflată încă în picioare pe deal, îi putea distinge silueta.

Avea faţa ascunsă sub barbă şi se sprijinea de un fel de baston, ascuns după un copac, urmărindu-i pe cei doi bărbaţi pe care ea îi urmărea. Încruntându-se, ea şi-a

deschis rapid textele.

Morana: *E un tip ciudat la ora 5 care se uită la tatăl meu şi la Lorenzo.*

Morana: *Nu-lpoţi vedea din locul tău. Vino să stai lângă mine.*

L-a văzut pe Tristan uitându-se în jos la telefon înainte de a urca cu dezinvoltură dealul spre locul unde se afla ea. Găsind un loc lângă ea, el a fugit cu nonşalanţă

ochii peste locul unde îl văzuse pe bărbat şi Morana se întoarse să vadă că bărbatul îi privea acum.

Era prea departe pentru ca ea să poată distinge ceva despre el, dar îi simţea ochii asupra ei, un fior îi cobora pe şira spinării.

„Ştii cine este?”, l-a întrebat ea pe Tristan în linişte.

„Nu”, a răspuns el, cu o voce calmă. „Dar ne urmăreşte.”

„Ştiu.”

Au rămas tăcuţi câteva minute, în timp ce procesiunea a continuat mai jos. Nori negri se adunau pe cer, aruncând o strălucire blestemată peste dealuri şi, deşi era toamnă, vântul era rece. Stând acolo în tăcere, Morana şi-a găsit privirea alunecând spre bărbatul ciudat de mai multe ori.

„Suspectează cineva ceva?”, a întrebat ea, cu buzele abia mişcându-i-se.

El stătea împietrit lângă ea, cu masca pe faţă, vorbind la fel de încet. „Toată lumea suspectează ceva, doar că nu ştiu ce.”

Morana a pufnit un râs tăcut la asta, uitându-se la tatăl ei, care vorbea cu Lorenzo Maroni cu capul aplecat.

„S-ar putea să încerce să mă ia înapoi”, a comentat ea, studiind limbajul trupului celor doi bărbaţi. „Nu din dragoste, ci pentru mândria lui.”

„Nu are mândrie”, a remarcat Tristan lângă ea. „Nu va fi în stare să te ia, nici măcar peste cadavrul meu. Eşti prea deşteaptă pentru el.”

Morana l-a privit, inima i s-a înmuiat la cât de mult respect avea el pentru intelectul ei. Nu era ceva la care se

aşteptase, dar cu cât îi spunea mai multe lucruri mărunte ca acesta, fără pretenţii sau viclenie, cu atât mai mult simţea că înfloreşte pe dinăuntru.

„Mulţumesc”, a murmurat ea încet, strângându-i antebraţul.

A ridicat din umeri. „Este o realitate. Eşti mai deştept decât majoritatea acestor oameni la un loc, şi nu mă refer doar la chestiile tale tehnice. Oricine neagă asta este un prost.”

„Nu eşti prost.”

El s-a întors să o privească, albastrul lui se potrivea cu albastrele ei. „Eu sunt cel mai deştept dintre ei. Te-am revendicat cu mult înainte ca oricare dintre ei să aibă vreo şansă.”

/

Cu inima zvâcnind, Morana a privit înapoi în jos, cu un uşor zâmbet pe buze. Acesta s-a stins încet. „Ştii că va trebui să vorbim despre acea zi într- o zi, nu?”.

El nu a răspuns.

Morana a rămas tăcută, lăsând-o baltă. Să-l împingă când abia începea să se deschidă încet-încet ar fi fost iresponsabil. Va vorbi când va fi pregătit, dacă va fi vreodată pregătit.

„Am dat zilele trecute peste o teorie foarte interesantă despre Alianţă”, a început ea, schimbând subiectul pe un teren mai neutru. „Se menţiona cum că Alianţa s-a rupt pentru că au fost, de fapt, trei părţi implicate şi una dintre ele a ieşit. Aţi auzit ceva despre asta?”

Tăcerea bărbatului de lângă ea se întinse minute lungi, lungi, până în punctul în care Morana fu nevoită să se uite la el, doar pentru a se asigura că o auzise. Ochii lui priveau în gol, undeva departe. Nu ştia unde se dusese, dar oriunde ar fi fost, era neplăcut.

Alunecându-şi mâna în mâna lui, şi-a împletit degetele, ale ei, mai mici şi mai moi, alunecând pe degetele lui aspre, abrazive şi mai lungi.

Strângând-o strâns, şi-a ţinut ochii pe el şi a aşteptat ca el să se întoarcă la ea: „Tristan?”. El a clipit, uitându-se la ea, brusc conştient de ceea ce îl înconjura. A scanat dealurile o dată şi apoi a inspirat adânc, arătându-i o sclipire de vulnerabilitate de care nu ar fi fost niciodată conştientă cu câteva săptămâni în urmă. Fără să scoată un cuvânt, s-a retras în linişte în mintea lui şi Morana l-a lăsat, ştiind că poate nu era momentul sau locul potrivit pentru a o întreba.

Unul dintre bărbaţii de la adunare îl chemă pe Tristan şi, după ce-i dădu o mică strângere de mână ca pe un secret, în timp ce faţa lui rămase complet

fără expresie, a coborât cu graţia încolăcită a prădătorului pentru care era cunoscut, cu trupul îmbrăcat într-un costum negru şi o cămaşă neagră.

Cu cât îl cunoştea mai bine, cu atât îşi dădea seama cât de profund simţea aceste lucruri mărunte şi cât de abil se prefăcea că nu le simte.

După câteva minute în care i-a observat pe toţi, Morana a simţit că altcineva a venit să stea lângă ea. A ridicat privirea şi l-a văzut pe Lorenzo Maroni acolo, singur, fără tatăl ei.

„Mergi cu mine, Morana”, a cerut el şi a urcat dealul spre maşini fără să-i dea şansa de a răspunde.

Precaută, dar curioasă, Morana i-a trimis lui Tristan un mesaj rapid şi la urmărit pe bărbatul mai în vârstă, găsindu-l singur lângă maşina lui de oraş, în timp ce o aştepta. Morana s-a îndreptat în linişte spre el.

Şi-a deschis geaca şi a scos un trabuc, adulmecându-l o dată înainte de a-l tăia.

„Trabucurile au fost un cadou de la unul dintre asociaţii mei”, a început el fără preambul. „Acel asociat îmi spunea, chiar zilele trecute, că cineva se uită adânc în afacerile noastre.”

Ţinându-şi ochii pe sicriul aflat mult mai jos, a aprins fumul. „Nu ai fi tu, nu-i aşa? După felul în care m-ai amenințat, înclin să cred asta.”

Morana a privit inelul mare de argint de pe degetul arătător care nu fusese acolo înainte, faţa de craniu lustruită şi detaliată şi, având în vedere că participa la înmormântarea fiului său, ciudat de stridentă. „Habar n-am

despre ce vorbeşti”.

Bărbatul mai în vârstă o privea cu ochi care vedeau prea multe. „Unde e Dante?”

Morana a clipit surprinsă şi a privit în jos la sicriu cu degetul.

A chicotit. „Fac asta de mult mai mult timp decât trăieşti tu, fetiţo. Ştiu că acela,” a indicat cutia de lemn, „nu este fiul meu.”

Morana a rămas tăcută, neştiind prea bine la ce se juca şi de ce o întreba.

Ochii lui Lorenzo Maroni se încreţiseră, chipul lui frumos fiind încreţit de ridurile vârstei, în timp ce o privea cu ochii întunecaţi care conţineau poveşti dincolo de imaginaţia ei. Putea să simtă toată forţa experienţei lui în acea privire ascuţită şi a avut nevoie de tot ce avea pentru a-şi păstra coloana vertebrală dreaptă şi capul sus în timp ce îl privea înapoi neutru.

„Înţeleg de ce Tristan este îndrăgostit”, a comentat el, cu o voce aproape liniştitoare. „Tu ai foc. Eu respect focul. Dar sunt puteri mai mari în joc aici, fetiţo. Mai mari decât tine sau decât mine. Cred că nici măcar nu-ţi dai seama de lucrurile pe care le pui în mişcare pentru nevoile tale egoiste.”

Morana îşi muşcă interiorul obrazului pentru a nu-i pune întrebări.

„Spune-mi ce pune la cale fiul meu”, Maroni trase adânc din ţigară, „şi- ţi voi spune de ce te-ai întors.”

Morana a fost tentată să afle de ce, dar nu atât de tentată. Clipind nevinovată, ea a continuat jocul. „Deci, recunoşti că ai avut un amestec în întoarcerea mea la tatăl meu?”.

Maroni a râs, expirând un nor de fum, cu gâtul lui gros care îi coarda deasupra cămăşii. Îşi dădea seama de unde îşi lua Dante privirile.

„Ai fost un pion pentru a-l controla pe tatăl tău”, a inspirat Maroni adânc din trabucul său şi a suflat un fum, mirosul de tutun mentolat invadându-i plămânii. „Nu mi-am imaginat niciodată că vei deveni o problemă.”

Morana a râs fără umor. „Tatăl meu nu m-a iubit niciodată îndeajuns pentru ca tu să-l controlezi.”

„Oh, te-a iubit”, a zâmbit Maroni, cu răutatea din ochi evidentă. Morana îl privea fix, confuză la cuvintele lui.

„De ce m-ai chemat aici?”, a întrebat ea pur şi simplu, b ă gându-ş i mâinile în buzunarele hainei.

„Ca să vă ofer târgul”, Maroni a aruncat ţigara, lovind-o cu degetul de la picior. „Locuieşti în oraşul meu, în complexul meu, cu soldatul meu. Nu te ameninţ, doar îţi spun. Nu vrei să-ţi faci un duşman din mine.”

Morana a rămas tăcută în timp ce-l privea cum se urcă în maşină şi s-a dat la o parte, neînţelegând nici jumătate din porcăriile pe care le scuipase. Un lucru era însă cert – Lorenzo Maroni era speriat, de cine nu ştia ea. Altfel, era absolut imposibil ca el să se coboare atât de jos încât să ofere cuiva ca Morana orice fel de înţelegere.

I s-a părut foarte, foarte interesant.

Bipul laptopului său de îndată ce a intrat în cabană, după-amiaza, a speriat-o. Grăbindu-se repede la sistemele pe care le lăsase în funcţiune, Morana şi-a scos laptopul afară, pe verandă, luând loc pe scaun, cu o privelişte frumoasă a lacului şi a dealurilor din jur în faţa ei şi a conacului din dreapta, în depărtare.

Desculţându-şi pantofii cu toc pe care îi purtase la înmormântare, Morana s-a ghemuit pe scaun şi s-a logat în sistem, încercând să localizeze de unde venea semnalul sonor.

Iar ceea ce a văzut pe ecran a uimit-o.
Erau codurile.

Codurile ei.

Ce naiba?

Cineva îi trimisese codurile, codurile originale, pe care ea le scrisese şi pe care Jackson le furase şi pentru care Tristan fusese înscenat, codurile cu care începuse totul. Uitându-se la mesajul ataşat, a dat click pe el.

imreaperOO: *cred că astea îţi aparţin. impresionantă*

treabă. Ce naiba?

Cine naiba era tipul ăsta? Şi cum a reuşit nu doar să ocolească securitatea, ci şi să-i găsească codurile?

nerdytechgoddessOO: de *unde ai luat astea?*

Ecranul a rămas gol pentru următoarele câteva minute, în timp ce Morana îşi simţea inima bătând cu putere. Dacă

avea codurile, asta însemna că nu fuseseră copiate sau folosite. Le codase cu un algoritm autodistructiv pentru asta. Dar de ce i le-ar fi returnat acest tip ciudat, care era în mod clar extrem de priceput la tehnologie? De ce să-i dea indicii despre fetele dispărute şi despre Sindicat?

A sosit un mesaj.

imreaperOO: *e timpul să ne întâlnim.*

S-a deconectat.

Morana, în primul rând, a verificat codurile pe care îi luase peste doi ani să le scrie. Era periculos în era digitală, cu

puterea de a defăima pe oricine şi orice în orice moment. Era deosebit de periculos mai ales pentru mafioţii cu schelete în dulap.

I-a luat câteva ore să verifice şi să reverifice fiecare linie, încercând să vadă dacă nu cumva fusese alterată. Nu a găsit nimic. Erau imaculate, nefolosite, exact aşa cum fuseseră când Jackson le-a furat.

Împingându-şi laptopul într-o parte, Morana a privit cerul înnorat în timp ce orele treceau şi a încercat să înţeleagă totul.

Unu – cineva îl angajase pe Jackson pentru a fura codurile la care lucra de doi ani, cineva care ştia că ele există şi care i-a înscenat lui Tristan pentru ele, astfel încât ea să poată fi condusă la el.

Doi – după ce fusese condusă la el, cineva începuse să îi

trimită mesaje anonime şi indicii despre istoria lor, a Alianţei şi a ei, de care ea nu era conştientă.

Trei – ea a coborât în gaura de iepure şi cineva a condus-o spre Sindicat şi, odată ce a început să cerceteze, codurile ei au fost returnate.

Toate aceste lucruri ar fi putut fi făcute doar de o persoană pricepută la tehnologie. Iar acum se gândea că toate acestea au fost făcute pentru ca ea să fie condusă la Sindicat în primul rând. Furtul codurilor a fost o întâmplare, aceasta era adevărata ţintă. Cineva a vrut ca ea să lucreze la asta.

Oricine ar fi fost tipul ăsta, exista un motiv pentru care îi dorea atenţia.

imreaperOO. Un nume de utilizator, dar cine era? Bărbatul misterios de la aeroport îi mulţumise că i-a spus că este în viaţă. Ar fi trebuit să fie mort?

Întrebările începuseră să-i dea dureri de cap.

Amurgul s-a aşezat în jurul lacului şi Morana s-a întors înăuntru, simţindu-se puţin pierdută în privinţa a ceea ce avea de făcut acum. După ce s-a schimbat şi s-a aşezat pe pe canapea, a făcut ceea ce făcea orice tocilar care se respectă atunci când s e plictisea. S-a uitat la Netflix.

După câteva episoade din cea mai nouă obsesie a ei şi nenumărate gustări, Morana s-a întins fericită pe canapea,

într-o stupoare indusă de Netflix de care îi era foarte dor. Avea nevoie de pauză, avea nevoie de spaţiu, avea nevoie de distanţa faţă de rahatul ei din viaţa reală. Viaţa ei devenise brusc prea aventuroasă în ultimele câteva săptămâni şi nu existau prea multe lucruri pe care o fată le putea suporta înainte de a ceda isteric. Şi nu putea să cedeze isteric pentru că bărbatul cu care trăia avea nevoie de ea pentru a fi mai puternică emoţional, în timp ce el se lăsa dus centimetru cu centimetru. Poate că peste câţiva ani, avea să-l răsplătească.

Aşa a găsit-o Tristan, întinsă pe canapea şi privindu-l pe Henry Cavill fără tricou făcând baie, cu gura uşor deschisă.

Şi-a curăţat gâtul.

Morana s-a oprit asupra unei lovituri foarte bune şi a ridicat din sprâncene la bărbatul sexy din spatele ei, care ar putea să-i dea o şansă lui Henry.

„Crezi că va dispărea vreodată?”, a întrebat el, cu vocea intenţionat joasă, pe acel ton care îi făcea burta să zvâcnească şi să se strângă.

Morana a deschis gura, pe punctul de a răspunde, dar a rămas fără glas când el şi-a aruncat geaca într-o parte şi şi-a suflecat mânecile, venind spre locul unde se afla ea.

Ea s-a aşezat, dar înainte de a se putea mişca mai mult, el a apucat-o de picioare şi a înclinat-o pe spate, trăgând-o spre margine, afundându-se în genunchi în faţa ei.

Inima îi trosnea, miezul ei pulsând de nevoie, Morana a privit cum el îi împingea tricoul pe sâni, picioarele ei pe umerii lui, iar buzele lui se apropiau de sfârcul ei.

Un zgomot i-a scăpat la căldura umedă a gurii lui, spatele i se arcuia în timp ce-şi freca umezeala crescândă de el, încercând să găsească frecarea potrivită. Dinţii lui trăgeau de sfârcul ei, trăgându-l adânc în gură, înainte de a acorda aceeaşi atenţie şi celuilalt, cu ochii aţintiţi asupra ei.

„Nu că m-aş plânge, dar wow, asta este, oh, la naiba”, a bâiguit Morana în timp ce el i-a rupt cusătura chiloţilor şi a aruncat resturile de ţesătură, un potop de căldură invadându-i între picioare. Mâinile lui au coborât sub fundul ei, cuprinzându-le în timp ce-şi împingea şoldurile împotriva ei. Aplecându-se, el i-a trasat sărutări uşoare pe burtă, făcându-o brusc conştientă de micile ei pliuri de piele. El nici măcar nu s-a oprit, mergând spre sud pentru a o inhala, dinţii lui afundându-se în partea laterală a coapsei ei.

„Te rog”, a implorat Morana, trăgându-l de păr, trăgându-l mai aproape.

„Spune-mi că nu e ceva temporar”, a cerut el, cu gura la un centimetru de faldurile ei pline de lacrimi.

Morana a dat din cap. „Nu este ceva temporar.”

„Bine”, a murmurat el, cuvintele lui încălzindu-i carnea chiar înainte de a-şi apăsa gura în ea, gustând-o pentru moment. Morana a văzut stele pentru o fracţiune de secundă, coapsele ei tresărind în jurul capului lui, în timp ce el o ţinea în jos, ochii lui albaştri magnifici ţinând-o captivă.

Şi i-a simţit limba lui trecând rapid peste clitorisul ei.

Spatele ei s-a desprins de pe canapea, respiraţia îi era îngreunată în timp ce el a început să o devoreze ca un om înfometat care vede pentru prima dată un festin.

I-a făcut ravagii în păsărica ei cu gura. Ea nu a mai fost niciodată la fel.

Mult timp după ce trupul ei era sătul şi moale şi se aflau în pat, Morana îi trasa ridurile încruntate de pe frunte şi îi povestea despre coduri, întrebându-l despre ziua lui. Era normal, atât de normal încât nu crezuse niciodată că vor avea aşa ceva şi era pe jumătate speriată că le va fi luat.

„M-ai întrebat despre un al treilea tip astăzi”, a mormăit Tristan, degetele lui desenând modele nebănuite pe umerii ei. „Mi-a amintit de o conversaţie pe care o auzisem în acea zi.”

Morana se opri în dreptul sprâncenelor lui, privindu-l în ochi. „În ziua...” El a dat din cap fără cuvinte. Morana l-a aşteptat să continue, ştiind că orice lucru despre acea zi era gheaţă subţire. Nu ştia cum ar fi reacţionat el la ceva despre ea.

„Tatăl tău şi Maroni stătuseră la masă”, şi-a amintit, cu privirea aceea îndepărtată în ochi. „Tatăl tău l-a ameninţat pe Maroni, iar acesta l-a supus pe tatăl tău menţionând un alt tip. „Aminteşte-ţi ce s-a întâmplat cu Reaper”, sau ceva de genul ăsta, a spus el.”

Morana s-a liniştit.

Inima i s-a oprit pentru o secundă.

S-a ridicat şi s-a uitat la el, fără să-i vină să creadă că putea fi atât de simplu.

„Secerător”, îi scutură ea braţul cu insistenţă. „Eşti absolut sigur că ă sta e numele pe care l-a menţionat?”

Sesizându-i urgenţa, l-a văzut cum se ridică în picioare în timp ce ea se grăbea să iasă din dormitor şi să coboare scările până la locul unde-şi lăsase laptopul.

„Da, sunt sigur”, a tras după ea, cu o voce uşor confuză. „Ce se întâmplă?”

Morana şi-a deschis rapid fereastra de chat şi a întors ecranul spre el, inima ei bătând cu o milă pe minut. „Ar putea fi atât de uşor?”

L-a văzut cum a citit chat-ul şi a văzut numele de utilizator, i-a văzut chipul împietrindu-se când ochii lui au ajuns la ea. „Nu l-ai menţionat niciodată.”

Morana a făcut cu mâna. „Asta nu este important. Ideea este că ar putea fi acelaşi tip? Tipul pe care l-am întâlnit pe chei a spus ceva despre el că ar fi mort.”

Tristan s-a uitat mai mult timp la ecran, încruntat. „Ar putea fi, dar nu ştiu. Nu am auzit niciodată de vreun Reaper în cadrul Outfit, nici măcar în trecere.”

A urmat o tăcere timp de un minut lung, în timp ce se gândeau la asta, ochii lor ciocnindu-se.

„Lasă-mă să dau un telefon”, i-a spus Tristan. S-a dus la un sertar şi a scos un telefon cu cartelă pe care ea nu-l mai văzuse niciodată, părăsind camera pentru a ieşi afară, fără cămaşă cum era. Morana l-a urmat, stând în prag, vântul rece tăindu-i picioarele şi braţele goale, lacul complet liniştit în noapte.

L-a văzut apăsând câteva butoane în timp ce se întorcea să o privească, punându-şi aparatul la ureche.

„Am ceva”, a spus el încet, iar Morana a simţit că i se

taie respiraţia. „Ai auzit vreodată de Reaper?”

Era linişte în timp ce asculta orice spunea tipul de la celălalt capăt al firului, iar cadrul lui se încolăcea tot mai tare. Minutele au trecut şi, nemaiputând suporta mai mult, Morana a coborât de pe verandă şi a ieşit pe iarbă, picioarele ei goale simţind roua rece şi umedă, şi a mers să se aşeze în fa t a lui.

/

„Când?” a întrebat Tristan, uitându-se la ea. „Bine”, a spus el şi s-a deconectat, rupând telefonul în două şi aruncându-l în lac.

„Cine a fost?” a întrebat Morana, curiozitatea ucigând-o.

Tristan a privit-o pentru o secundă lungă înainte de a se uita la lac. „Un informator. Vrea să ne întâlnim.”

„Ce nu-mi spui?”, a întrebat ea, trăgându-l cu faţa spre ea.

A respirat adânc, cu sprâncenele tăiate pe frunte. „A existat un singur Reaper, cu mult timp în urmă, dar el şi familia lui au murit într-un incendiu.”

Morana a tresărit, buzele i s-au strâmbat. „Crezi că e el?”

„Nu ştiu”, a privit în depărtare, cu mâinile încleştate lângă el. „Mă interesează mai mult de ce, oricine ar fi el, îţi vrea atenţia. Destul de mult pentru a lua codurile şi a ţi le returna.”

S-a gândit la asta pentru o secundă. „Poate din cauza aceluiaşi motiv pentru care am fost unică pentru tine acum douăzeci de ani. Sunt singura fată care s-a întors.”

Tristan a clătinat din cap, cu privirea distantă. „Nu am înţeles niciodată că ştii. Mă bucur că te-ai întors în siguranţă, dar de ce? Nu a fost pentru că tatăl tău te-a iubit, asta ştiu sigur.”

„Oh, te-a iubit.

Vocea lui Maroni îi întrerupse gândurile.

„Maroni mi-a spus ceva astăzi”, l-a informat ea. „Despre faptul că există un motiv pentru care eu sunt singura care s-a întors. Poate că se juca cu mintea mea.”

„Poate”, a meditat Tristan.

Amândoi stăteau la marginea lacului, pierduţi în propriile gânduri, cu mai multe întrebări decât înainte.

Amara era oficial în afara radarului.

În timp ce Morana privea lacul şi dealurile din jurul lui, la abia şase dimineaţa, îşi făcea griji pentru asta. Trecuse aproape o săptămână şi ea nu ştia ce naiba să facă.

Dimineaţa ei fusese şi ea destul de bizară. Tristan primise un telefon şi în mai puţin de cinci minute ieşise pe uşă ca şi cum i-ar fi luat foc fundul, spunându-i să îi urmărească telefonul dacă nu se întoarce într-o oră. De unde ştia el că ea avea un dispozitiv de urmărire pe telefonul lui, nu ştia. Dar el plecase, iar Morana se ocupase să se îmbrace şi să îşi prindă la blugi pistolul suplimentar pe care îl ţinea în sertarul din sufragerie şi se uita la ceas în timp ce stătea afară, pe verandă.

La această oră, dealurile erau acoperite de un strat dens de ceaţă, iar lumina soarelui era înăbuşită, dar pătrundea prin ea. Vântul rece se juca printre şuviţele de păr, iar mirosul de rouă şi de flori de dimineaţă timpurie pătrundea în jurul ei. Nu mai fusese niciodată într-un loc ca acesta. Pentru o clipă, s-a simţit transportată înapoi în timp, într-o altă epocă, priveliştea din fata ei fiind antică.

/

Un fior i-a străbătut coloana vertebrală şi s-a agăţat de tehnologia modernă pe care o ţinea în mână, telefonul, şi şi-a amintit să nu se sperie. S-a uitat în jos la ecran, la dispozitivul de urmărire al lui Tristan, şi a văzut punctul lui la aproximativ 800 de metri de locaţia ei.

Exact după cincizeci şi trei de minute de la plecarea lui, telefonul ei a vibrat cu un mesaj.

Tristan: *Vino la locaţia mea. Repede.*

Morana: Sunt *pe drum.*

A încuiat şi a urmat navigaţia, îndreptându-se spre pădurea din cealaltă parte a cabanei. Deşi se afla la doar o jumătate de kilometru distanţă, Morana a urmat calea care i se părea mai lungă, respiraţia ei fiind mai bună decât ar fi fost săptămâna datorită antrenamentelor zilnice cu Vin.

După aproximativ câteva minute în care nu se auzea niciun sunet, cu excepţia vântului pe apă şi a ciripitului păsărilor, copacii înalţi au făcut loc unui mic luminiş la baza

dealului, cabana fiind ascunsă în spatele frunzişului des.

Morana l-a văzut pe Tristan stând acolo, cu braţele încrucişate la piept, vorbind cu un bărbat pe care nu l-ar fi recunoscut decât pentru mărimea lui.

Dante.

Acoperit de barbă şi purtând o cămaşă cenuşie, largă, în care vechiul Dante nu ar fi fost prins mort, cu părul dezordonat în jurul feţei, abia dacă mai putea fi recunoscut ca Dante Maroni, cel care fusese cândva perfect.

Înainte ca Morana să poată

Opreşte-te, picioarele îi zburau prin luminiş, în timp ce se izbea de bărbatul pe care crezuse că l-a pierdut, bărbatul care devenise important pentru ea.

Braţele mari o înfăşurară într-o îmbrăţişare de urs cum nu mai / / / /

experimentase niciodată, iar ea îl îmbrăţişă strâns, mirosind indicii ale coloniei lui picante, contrar înfăţişării lui, şi fu nevoită să zâmbească în ciuda ei. Îl puteai scoate pe Dante Maroni din haine, dar nu puteai scoate hainele din Dante Maroni.

„Mă bucur să văd că mi s-a simţit lipsa”, a rostit vocea zâmbitoare a lui Dante, în timp ce o mângâia încet pe spate în semn de liniştire. Morana s-a tras înapoi, clipind la el cu ochii care ardeau chiar dacă nu se putea opri din zâmbit.

„Eşti bine?”, a întrebat ea, uitându-se peste el. Deşi zâmbea, ochii lui căprui, de obicei calzi, erau, nu chiar reci, dar stingheri.

„E bine”, a spus Tristan din spatele ei, cu o voce uşor stinsă. „Nu te mai agita din cauza lui.”

„Du-te şi stai cu el înainte să mă omoare, Morana”, îşi dădu Dante ochii peste cap, cu un ton intenţionat uşor. „Nu mi-ar plăcea să-i învineţesc gura frumoasă, din grijă pentru tine, desigur.

Un râs a izbucnit din ea. Doamne, cât îi fusese dor de el.

Făcând un pas înapoi, Morana nu s-a întors, ci doar l-a privit fix. „Eşti sigur că eşti bine?”

Un zâmbet autentic îi răzbătea pe buze pe sub barbă. „Voi

fi.” Morana a dat din cap. „Aveţi vreo pistă? Ar trebui să fii

aici?”

Dante a clătinat din cap, împingându-şi părul înapoi pe cap, iar Morana l-a privit cum îi cadea din nou. „Lucrez la ceva, dar nu pot să-ţi spun prea multe. Ai vorbit cu Amara? Este bine?”

Vântul bătea în jurul lor în timp ce Morana îl privea cu seriozitate. „Nu, nu am făcut-o. Nu a fost de găsit de când a primit vestea.”

„Crede că sunt mort?” a întrebat Dante, cu ochii îngustându-se.

Morana a clătinat din cap. „Nu, dar s-a deconectat. I-am dat spaţiu, dar acum mă îngrijorează.”

Dante a privit cerul ca şi cum ar fi cerut răbdare, murmurând ceva de genul: „lucrurile pe care le fac pentru ea”, înainte de a se uita la Tristan. „Găseşte-o în timp ce eu rezolv rahatul ăsta.”

„Imediat”, a spus bărbatul din spatele ei.

Morana i-a privit pe amândoi înainte ca Dante să o strângă de umăr. „Ne vedem în curând.”

Dând din cap, l-a privit cum se mişca în tăcere şi dispărea în pădure, un bărbat de mărimea lui mişcându-se cu o graţie la care nu te-ai fi aşteptat de la corpul lui. S-a uitat în jurul locului în care se afla, înainte de a se întoarce spre iubitul ei.

„Ce este acest loc?”

„Aici obişnuiam să evadez uneori”, a spus Tristan, cu capul înclinat într-o parte. „Dante m-a urmărit aici într-o zi, ticălos încăpăţânat, şi a devenit locul nostru.”

Morana îşi înclină capul într-o parte, cu ochii fixaţi în ochii lui. „Nu ţi s-a părut puţin ciudat?”.

„E în zonă”, a vorbit Tristan încet, făcând un pas mai aproape de ea. „Ascultă, trebuie să plec din oraş pentru câteva zile. Este o pistă şi îţi voi spune dacă se dovedeşte.”

Oh, nu-i plăcea asta. Nu-i plăcea deloc ideea ca el să plece.

Era pe aceeaşi lungime de undă. „Cu Dante plecat, nu mai am încredere în nimeni de aici. Vreau să te cazezi la un hotel pentru noaptea asta.”

Morana a văzut seriozitatea din ochii lui, clipind. „Am dormit alertă ani de zile înainte de a te cunoaşte, Tristan. Voi fi bine.”

„Nu mă îndoiesc de asta”, îşi frecă degetul mare peste buzele ei, cu ochii lui intens. „Dar trebuie să mă pot concentra asupra sarcinii mele şi să nu-mi
fac griji pentru tine.”

„Îţi vei face griji pentru mine?” a întrebat Morana, cu vocea ei crăpând. Uita uneori, în potopul propriilor emoţii, că şi el simţea pentru ea.

El nu a spus nimic, doar şi-a lipit buzele de ale ei, răspunzându-i fără cuvinte. „Să te cazezi la un hotel în mod anonim. Nu spune nimănui unde te duci. Vin te va lăsa acolo.”

Morana a dat din cap, pregătindu-se mental, un sentiment urât desfăşurându-se în fundul stomacului.

„Dacă ţi se întâmplă ceva, om al cavernelor”, i-a spus ea, înfăşurându-şi braţele în jurul gâtului lui. „Te voi ucide cu mâna mea.”

Ea a văzut o străfulgerare a gropiţei lui înainte ca ochii să i se închidă şi gura să i se ocupe.

Hotelul la care s-a cazat era acelaşi la care stătuse şi prima dată când venise la Tenebrae pentru a-l ucide pe Tristan, cu câteva săptămâni în urmă. Aflat în centrul oraşului, era o clădire înaltă şi luxoasă, care se adresa celor bogaţi şi verifica fiecare oaspete care se înregistra. Să-şi rezerve o cameră a fost floare la ureche pentru ea.

Intrând în holul opulent, cu tocurile ei pocnind pe podeaua de marmură lustruită, o perucă roşie ascunzându-i şuviţele întunecate, Morana şi-a tras după ea o valiză mică,

în care se aflau câteva haine şi lucrurile ei tehnice.

„Trina Summers”, s-a prezentat, dându-şi cu încredere numele fals. Doamna din spatele recepţiei a zâmbit şi i-a înmânat cardul de acces. Un singur sejur la acest hotel avea să îi facă o gaură în economii, dar odată ce lucrurile s-au calmat, era sigură că va putea să lucreze din nou. Deşi ştia că Tristan avea bani, voia să fie capabilă să-şi plătească singură viaţa.

Ţinându-şi ochii în alertă, Morana s-a uitat discret prin hol şi a văzut toţi oamenii, atât de mulţi dintre ei neştiind nimic despre dedesubturile lumii criminale în care trăia. Câţiva bărbaţi cu un aer suspect zăboveau ici şi colo şi, deşi îşi ţinea ochii pe ei, nu le acorda prea multă atenţie.

Mergând spre camera ei de la etajul optsprezece, Morana se gândea cum trecuseră doar câteva săptămâni de când viaţa ei fusese aruncată în haos, de când tot ceea ce cunoştea se prăbuşise. Se afla într-un oraş ciudat, fără nicio ancoră, cu excepţia singurului bărbat care o urâse cândva, singurul bărbat care începea încet-încet să aibă încredere în ea acum. Asta era mare lucru pentru el. Ea ştia, pentru că pentru el, faptul că ea rămânea cu el conta. Fusese abandonat şi lăsat în urmă toată viaţa lui de cei pe care îi iubise. Avea sens de ce ar fi fost precaut să se deschidă, dar la naiba dacă ea nu era hotărâtă să se strecoare acolo.

Pierdută în gândurile ei, Morana a ajuns în camera ei şi a sunat la room service. Instalându-şi laptopul şi routerul, şi-a mâncat tăiţeii în timp ce naviga pe darknet. Căutarea de informaţii despre Sindicat era ca şi cum ar fi c ă utat un

anumit ac într-un teanc de ace. Acum că avea codurile, era mai relaxată şi mai puţin împovărată de informaţii. Încă mai avea întrebări, dar urgenţa o părăsise şi, sincer, asta o făcea mult mai productivă.

A răsfoit teorii ale conspiraţiei şi articole atât despre Alianţă, cât şi despre Sindicat, a petrecut ore întregi studiindu-le şi găsind destule pentru a-şi face propriile teorii. Ştia destule pentru a teoretiza că Sindicatul era implicat în comerţul cu carne vie şi că sfârşitul Alianţei a avut legătură cu acesta. Să fi fost din cauză că părţile nu au vrut să ia parte la comerţ? Având în vedere tot ceea ce ştia, a presupus că existau şanse mari ca fetele care dispăruseră să fi fost cumva puse la cale de Sindicat. Ar fi avut sens.

În următoarele două zile, Morana şi-a petrecut timpul verificându-şi telefonul pentru a vedea dacă avea vreun mesaj de la Tristan (care nu a venit şi asta a îngrijorat-o foarte tare), încercând să o sune pe Amara şi nu a reuşit să o contacteze (ceea ce a îngrijorat-o şi mai mult) şi încercând să găsească mai multe indicii. În mare parte a stat în camera ei, coborând seara la restaurantul hotelului pentru a lua cina şi a privi oamenii, asigurându-se că nimeni nu o putea recunoaşte chiar dacă ar fi văzut pe cineva cunoscut.

În a treia seară, stând la masă şi mâncând fondue de ciocolată, un chelner i-a adus un bilet.

Morana a deschis-o.

Vino la depozitul gol de pe Riviera marţi, la miezul nopţii. E timpul să ne întâlnim. Vino singur. Nu vei fi rănit.

- Secerătorul

Morana s-a învârtit pe scaun, încercând să localizeze cine l-a trimis. Restaurantul somptuos era pe jumătate gol. Localizându-l pe chelnerul care livrase biletul, l-a întrebat despre el.

„Un bărbat a lăsat-o la tejghea pentru dumneavoastră, doamnă”, a informat-o tânărul.

„Cum arăta?”, l-a întrebat ea, cu inima în glas.

„Bine îmbrăcată, doamnă”, a încercat chelnerul să-şi amintească. „Avea o barbă închisă la culoare şi purta ochelari. Oh, şi avea un baston”.

Un baston. Era acelaşi om de la înmormântare? Care erau şansele?

Morana i-a oferit chelnerului un mic zâmbet, mulţumindu-i, şi a plătit rapid nota de plată, grăbindu-se spre camera ei. Odată intrată înăuntru, s-a aşezat la laptop şi a intrat în sistemul de securitate al hotelului, făcând zoom pe imaginile de la restaurant din ultima oră şi urmărind cu atenţie lângă tejghea, adrenalina alimentând-o.

Ea a văzut, pe imaginile de fundal alb-negru, cum un bărbat slab şchiopăta până la tejghea, sprijinindu-se puternic pe baston. I-a înmânat biletul femeii din spatele tejghelei şi a privit-o pe Morana timp de câteva minute, înainte de a se întoarce să plece, cu chipul său tresărind la fiecare pas.

Morana a făcut un zoom pe faţa lui, încercând să-şi amintească dacă îl mai văzuse vreodată, dar nu reuşea să-l

localizeze. Ceva de pe mâna lui i-a atras atenţia şi a făcut un zoom acolo, zoom. Era un inel. Un inel cu craniu? A privit filmarea de mai multe ori, înainte de a renunţa în cele din urmă şi de a se pregăti de culcare. Purtând noua ei pijama, pantalonii scurţi în carouri şi tricoul „nerdy is the new sexy”, care era extra moale, s-a strecurat sub pătură şi s-a gândit la acest bărbat şi de ce, dacă o găsise cu deghizarea şi numele ei anonim, nu venise să vorbească cu ea în seara asta. Fusese la doar câţiva metri distanţă, mânca şi era singură. Se gândise la asta, dar nu o făcuse. De ce? Asta era ceea ce o încurca.

Lucrurile deveneau foarte interesante.

Un corp aşezat lângă şoldul ei a fost cel care a trezit-o pe Morana. S-a întors în pat, un ţipăt ieşindu-i din gât la forma mare care se profila deasupra ei.

„Eu sunt”, a turnat peste ea vocea de whisky-şi-sin, liniştindu-i imediat inima care-i bătea cu putere. Fără să se mai gândească, Morana s-a lansat spre

el şi şi-a înfăşurat braţele în jurul gâtului lui, uşurarea ei de a-l găsi bine depăşind orice altceva.

„Mi-ai lipsit cu desăvârşire”, a murmurat ea pe gâtul lui, nasul ei se înfipse în acel loc fericit, inhalând mirosul mosc al pielii lui. Primul ei indiciu că ceva nu era în regulă a venit atunci când braţele lui nu au venit în jurul ei. În ultimele două săptămâni, el se obişnuise cu îmbrăţişările ei surpriză, întotdeauna puţin surprins, dar le întorcea timid.

Aprinzând lampa de lângă ea, se trase uşor înapoi, privindu-l în faţă.

Acesta a fost al doilea indiciu.

Faţa lui era bântuită.

Nu-l mai văzuse niciodată aşa.

Inima Moranei se trânti în piept, iar ochii ei îl cercetau pe al lui.

„Tristan?” „Nu”, a şoptit el. „Nu mă întreba nimic acum.”

Oricât de mult şi-ar fi dorit, Morana a ascultat. Trebuia să-l scoată din orice loc întunecat în care se afla. Dând din cap, ea i-a descheiat încet cămaşa, doar pentru ca mâinile lui să vină să o oprească pe a ei. S-a uitat la el întrebător.

„Nu ar trebui să mă atingi acum”, i-a spus el, cu ochii lui albaştri atât de întunecaţi şi atât de îndureraţi încât a simţit că i se strânge gâtul.

„Ai încredere în mine”, îi şopti ea cu aceeaşi voce, cerându-i întregul tot ce îi dăduse. El a aşteptat o clipă, cu ochii pe pulsul din gâtul ei. Lăsându-i mâinile în pace, el i-a dat consimţământul să continue.

Morana a inspirat şi şi-a deschis încet cămaşa, realizând

că nu se uita la ea. Putea să se descurce cu asta. Împingându-i cămaşa de pe trunchi, ea s-a ridicat în linişte din pat.

„Întinde-te pe burtă.”

A ezitat, înainte de a se descălţa, de a-şi pune arma pe masă şi de a-şi da jos pantalonii, întinzându-se pe burtă în mijlocul patului.

Morana s-a uitat o secundă la spatele lui înainte de a scoate din sertar o sticlă cu unul dintre uleiurile ei preferate, neparfumate. Nu avea nicio idee de ce era aşa, dar trebuia să facă ceva. Oare se lăsase vreodată în viaţa lui? I se spusese vreodată pur şi simplu că era în regulă să nu fie bine? Simţise vreodată atingerea blândă a unei persoane dragi în toţi aceşti ani?

Urcându-se în spatele lui, desfăcându-şi picioarele şi aşezându-se pe fundul lui frumos, Morana a admirat întreaga lui spate musculos întins în faţa ei. Venise la ea – rupt şi răvăşit, o găsise. Faptul că se afla acolo şi nu la el acasă, că o găsise chiar şi în această stare de spirit şi nu se îndreptase spre cabană, îi spunea destul.

Fără un cuvânt, Morana şi-a turnat o cantitate generoasă de ulei pe palme. Frecându-le pentru a le încălzi, s-a aplecat înainte şi l-a întins încet pe umerii lui, spunându-i prin simpla ei atingere că îl vedea, îl accepta, îl iubea pentru ceea ce era, indiferent cum era.

O respiraţie tremurândă i-a scăpat în grabă, iar Morana a continuat să-şi alunece mâinile peste el. Nodurile strânse ale muşchilor lui de acolo erau rigide. Lucrându-i treptat cu

degetele ei, ea a auzit o altă respiraţie părăsindu-i pieptul înainte ca el să se poată abţine. O durea inima, imaginându-şi cum nu mai avusese niciodată aşa ceva. Trupului său vânăt nu i se arătase niciodată afecţiune, sufletului său vânăt nu i se spusese niciodată că este frumos.

Apăsându-şi buzele pe tatuajul lui de lup într-o declaraţie fără cuvinte, Morana şi-a pipăit fiecare muşchi de pe spatele lui frumos. A văzut câteva cicatrici împrăştiate ici şi colo, ale căror poveşti era sigură că le va afla într-o zi, dar pentru acel moment, lucra în tăcere.

„A fost rău”, a spus el în pernă, cu vocea înăbuşită. „Nu ar fi trebuit să fiu acolo.”

Morana s-a întrebat ce văzuse de îl afectase atât de tare. L-a lăsat să vorbească, frământându-i muşchii de la baza coloanei vertebrale, săpând cu degetele mari.

„Vreau să rănesc ceva chiar acum”, a mârâit el. „Şi nu vreau să fii tu.”

A simtit că inima îi tresare. „Nu-mi vei face rău, Tristan.”

El a scos un râs urât, răsturnându-se brusc astfel încât ea a aterizat pe marginea patului.

„Habar n-ai de ce sunt în stare”, îi ardeau ochii. „Mi-am ucis propriul tată. Împuşcat chiar aici”, a arătat cu degetul spre mijlocul frunţii sale. „Îţi dai seama măcar ce efect are asta asupra ta?” vocea lui a escaladat.

Morana îl privea, cu ochii măriţi. „Tristan...”

„Şi ăsta a fost doar începutul pentru mine”, s-a aplecat, încercând să o intimideze. „Lucrurile pe care le-am făcut, sângele de pe mâinile mele nu se va spăla niciodată. Ce

naiba cauţi aici? Doar taie-ţi pierderile şi pleacă.”

Morana îşi simţea răsuflarea întreruptă, fără să înţeleagă ce naiba se întâmpla cu el, dar foarte, foarte speriată de felul în care o pune la zid. A inspirat adânc, luptându-se să îşi păstreze calmul. El se destrăma şi ea trebuia să-l ţină împreună chiar acum, pentru binele amândurora.

„Şi dacă aş merge”, a înclinat capul, păstrându-şi vocea egală, „m-ai lăsa să plec.”

Durerea cruntă din ochii lui i-a spus tot ce trebuia să ştie. „Atunci, taci din gură.”

S-a aşezat pe spate pe genunchi, cu mâinile ţinându-şi capul. „Nu am vrut niciodată să-l omor”, a şoptit, cu vocea răguşită. „Vreau să ştii asta. Eu doar…
te-a văzut şi a văzut ce avea de gând să facă. Am vrut doar să-l opresc. Nu am ştiut, nu am…”

Morana s-a mişcat, inima ei sângerând pentru el. Punându-şi mâna pe braţul lui, s-a aşezat pe el, trăgându-i faţa în pieptul ei, iar corpul lui a început să tremure. „M-a lăsat singură cu monştrii ăştia după aceea. M-a lăsat să mă descurc singur, cu nimeni. Nu eram un monstru atunci. Eram atât de pierdut…”

A *cedat.*

Morana l-a ţinut în braţe în ciuda durerii, ochii ei lăcrimând în timp ce el plângea în braţele ei. Nu ştia ce îl făcuse să cedeze, nu ştia ce îl declanşase să se zbată ca băieţelul care fusese lăsat singur şi rănit într-o lume prea crudă pentru el. Nu ştia şi nu-i păsa de nimic în acest moment, cu excepţia faptului că el o căutase. Avea nevoie

de acceptarea ei. Avea nevoie de dragostea ei necondiţionată pentru a se vindeca aşa cum o vindeca pe ea. Se îndoia că el chiar îşi dădea seama că o iubea sau că fiecare acţiune a lui îi cimenta acest fapt în sufletul ei.

Strângându-l la inimă, în timp ce trupul lui tremura în braţele ei, l-a legănat în tăcere, ţinându-l în braţe aşa cum nu fusese ţinut niciodată, şoptindu-i cuvinte dulci şi liniştitoare, spunându-i că era acolo şi că nu avea de gând să-l părăsească niciodată.

Sunetele care veneau dinspre el au rupt ceva în ea, valul de protecţie feroce care o cuprindea atât de acut. Nu ştia dacă l-a ţinut în braţe minute sau ore, dacă noaptea trecuse sau mai rămăsese. Pur şi simplu l-a ţinut în braţe, presându-i sărutări moi pe cap, iubindu-l aşa cum merita să fie iubit, aşa cum ar fi trebuit să fie iubit de atâţia ani.

„Şi dacă e moartă?”, a întrebat el în clavicula ei, cu vocea lui aspră şi atât de chinuită încât se îndoia că va dispărea vreodată complet. Ea ştia despre cine vorbea.

Ea i-a tras faţa înapoi şi s-a uitat la el. Ochii lui, ochii lui frumoşi, de un albastru electric, erau roşii şi umflaţi, iar lacrimile din ei erau daruri preţioase pe care le împărţise cu ea.

„Chiar crezi asta?”, l-a întrebat ea, trecându-şi degetul pe sprânceană, ştergându-i o lacrimă rătăcită.

A scuturat puternic din
cap. „Atunci o vom găsi.”

Maxilarul îi tremura din nou, tot ceea ce simţea în suflet i se vedea gol în ochi, iar Morana îşi lipi uşor buzele de ale lui, acceptând fiecare cuvânt care plutea pe ele, dar nu putea să iasă. Nu era încă acolo. Nu ştia dacă el va fi vreodată acolo. Dar ea ştia. Şi asta era suficient pentru ea.

„Aţi făcut vreodată dragoste cu cineva, domnule Caine?”, l-a întrebat ea încet, ştiind că va trebui să-l conducă. Nu era puternic la procesarea emoţiilor, nu trebuia să fie niciodată, iar simpla ei existenţă în viaţa lui îl forţa să se confrunte încet cu atâtea lucruri pe care le îngropase de atâta timp. Să se aştepte ca el să înţeleagă nuanţele emoţionale şi să le exprime ar fi fost greşit. Pagubele aduse psihicului său ar putea fi ceva din care nu şi-ar mai reveni niciodată. Morana ştia asta. Şi îi va fi alături, la fiecare pas, aşa cum el îi era alături cu micile lui atingeri care o ancorau în momentele de îndoială, cu micile lui ciocolate pe care le găsea pe parcursul zilei şi care îi încălzeau inima, cu micile lui priviri către ea când credea că nu e conştientă.

„Nu”, a răspuns el, înghiţind în sec.

„Atunci, dă-mi voie”, a şoptit ea, apăsându-şi încet gura împotriva gurii lui, apucându-i buza inferioară între dinţi şi trăgând de ea. Mâinile lui s-au înfipt în părul ei, ţinându-i faţa pe loc în timp ce o săruta, turnând tot ce simţea în acel sărut. Buzele lor s-au întâlnit, limbile s-au încurcat şi s-au despărţit. Mâinile ei unse cu ulei au alunecat pe pieptul lui pentru a se odihni pe inima lui accelerată, simţindu-i bătăile puternice sub palma ei.

Ea s-a retras, privindu-l drept în ochii aceia albaştri şi spunându-i cuvintele pe care ar fi trebuit să i le spună cu mult timp în urmă.

„Sunt atât de îndrăgostită de tine, om al cavernelor.”

Ea a văzut cum ochii lui s-au aprins uşor, iar mâna lui s-a oprit în jurul gâtului ei, strângând-o ferm. „Nu poţi retrage asta”, a avertizat-o el cu ferocitate.

Morana a clătinat din cap, fără să le întrerupă privirea. Scoţându-i penisul din boxeri, şi-a dat chiloţii la o parte şi s-a ridicat în genunchi, lăsându-i vârful să intre în penele ei. Chiar dacă nu era atât de udă pe cât ar fi trebuit să fie, acest moment nu era despre sex. Era despre mai mult. Era vorba despre acceptare.

L-a luat înăuntrul ei, gura deschizându-se uşor, în timp ce pereţii ei se strângeau şi se desfăceau pentru a-l primi, arzând uşor, ochii ei nu s-au îndepărtat nici măcar o dată de ai lui. Mâna lui îi strângea uşor gâtul, ţinând-o chiar în timp ce el se ţinea de ea.

„Nu am de gând să o iau înapoi”, i-a spus ea, cu respiraţia grea în timp ce el se aşeza în ea complet.

„Vorbesc serios, Morana”, a amenințat-o el, cu ochii lui atât de vii încât se simțea amețită. „Nu poți să o iei înapoi. Mă înțelegi?”

„Nu o voi face”, l-a liniștit ea.

I-a mișcat fundul, poziția îl plasa atât de adânc în ea încât nu-și mai putea opri respirația să iasă în grabă. Șold lângă șold, piept lângă piept, inimă lângă inimă. Mâna de pe gâtul ei nu s-a mișcat. Nici ochii lui nu s-au mișcat.

„Mai spune-mi o dată”, a cerut el, scuturând-o din nou.

Morana se uită în privirea lui, văzând băiatul pierdut și bărbatul adorabil, pe care îi ținea ascunși de lume, și îi spuse. „Sunt îndrăgostită

cu tine, Tristan Caine. Nu mă aştept să mi-o răspunzi. Nu am nevoie să o faci. Vreau doar să continui să mă iubeşti.”

/

El şi-a apăsat fruntea pe fruntea ei în timp ce ea îşi rotea încet şoldurile peste el, trupurile lor, fiinţele lor, minţile lor erau atât de conectate în acel moment încât erau la fel.

Noaptea a continuat, iar el i-a arătat tot ceea ce simţea şi nu putea să spună.

Morana îl privea pe bărbatul care dormea lângă ea în patul hotelului în lumina blândă a dimineţii, sforăind uşor din gură, cu întreaga lui siluetă atât de relaxată încât nimeni nu-şi putea imagina agitaţia care trăia sub pielea lui. Ştia că drumul lor înainte nu avea să fie uşor. Nu avea să fie niciodată complet bine din punct de vedere emoţional. Traumele prin care trecuse, majoritatea despre care ea nici măcar nu ştia, aveau să se manifeste în diferite moduri de-a lungul vieţii lor.

Dar ştia, de asemenea, că el o iubea.

Altfel nu ar fi venit la ea aseară. Nu ar fi căutat-o de nenumărate ori aşa cum a făcut-o. Nu ar fi simţit nevoia de a o ţine în siguranţă cu el însuşi, aşa cum a făcut-o.

O iubea şi probabil că nu va putea niciodată să-i spună acest

lucru. Iar ea era surprinzător de mulţumită de asta.

Ar fi preferat ca el să o privească aşa pentru tot restul vieţii lor. Ar prefera să gătească pentru ea aşa cum o făcea în fiecare dimineaţă. Ar prefera să o ţină de gât aşa cum o făcea când era bătrână şi căruntă.

Îi dăduse un cămin, un loc în care îşi avea locul, aşa cum era ea. Fie că era în apartamentul lui, fie că era la cabană sau în această cameră de hotel, el era ancora ei. Nu avea să mai fie niciodată singură.

Lăsându-i un mic sărut pe biceps, ea se încruntă la tatuaj, văzând craniul cu atenţie. Era exact acelaşi craniu, cu acelaşi desen, pe care îl văzuse pe inelul lui Maroni.

„Tristan”, a mormăit ea, mângâindu-l absentă.

„Hmm”, a fredonat el, cu vocea aspră din cauza somnului.

„Ce înseamnă acest craniu?”, a întrebat ea, arătând spre braţul lui.

L-a văzut deschizându-şi ochii albaştri, devenind încet-încet alert. „Este o chestie de Echipament. Cei mai mulţi soldaţi primesc asta când sunt luaţi în rândurile lor. De ce?”

Morana l-a trasat cu degetul, cu mintea înfierbântată. „Şi cine din ţinută va avea asta pe un inel?”.

Tristan s-a oprit o secundă, gândindu-se. „Maroni are unul. Oricine altcineva ar trebui să fie cineva care ocupă una dintre poziţiile înalte.”

„Cred că ăsta a fost Secerătorul”, se grăbi Morana să se ridice din pat, grăbindu-se spre ambreiajul în care îndesase biletul.

S-a întors în pat, văzându-l pe Tristan sprijinindu-se pe

coate în timp ce o privea curios, ochii lui zăbovind pe tricoul ei pentru o fracţiune de secundă înainte de a cere biletul. Morana i l-a înmânat, aşteptând să vadă ce îi spunea.

„Nu mergi singur.”

Asta era destul de previzibil. „Ştiu. Azi e sâmbătă. Mă gândeam că poate ar trebui să păzim locul în seara asta, doar ca să ne pregătim. El ar
putea fi acolo inainte şi noi nu…”

I-a tăiat cuvintele, i-a înghiţit restul planului şi i-a cerut să demonstreze că, într-adevăr, tocilarul este noul sexy.

Tristan a decis să-i conducă la locaţia din acea seară, purtând un tricou negru casual şi blugi pe care îi plătise unuia dintre recepţionerii hotelului pentru a-i cumpăra de peste drum. Morana, deşi plăcut inflamată între picioare, mergea fericită alături de el spre debarcader, urmărind toţi oamenii şi zumzetul, ascultând toate discuţiile copiilor, ale vânzătorilor ambulanţi şi ale turiştilor entuziasmaţi. Dacă nu ar fi fost pistolul pe care îl simţea sub tricoul lui, ar fi crezut că era doar un tip care se plimba prin locul turistic cu iubita lui într-un weekend.

Morana s-a bucurat de fiecare secundă, petrecând timp cu el într-un mod în care nu ar fi crezut niciodată că o va face. Îl întrebase dacă era în regulă să se plimbe aşa, fără nici un fel de securitate, iar el îi aruncase o privire care o făcuse să tacă. Uita uneori, cunoscându-l aşa cum îl cunoştea acum, că pentru lumea exterioară, el era încă temutul Predator.

Înfăşurându-şi braţul în jurul taliei lui, înghesuindu-se în partea lui, Morana i-a mulţumit lui Dumnezeu că îşi împachetase apartamentele confortabile în timp ce traversau cheiul aglomerat.

„Ştii că ar trebui să facem un picnic într-o zi”, a meditat ea cu voce tare, mergând în direcţia în care o conducea el. „Şi poate chiar să mergem la un restaurant.”

„Am fost la un restaurant”, i-a reamintit el.

Morana s-a înroşit, amintindu-şi de acel moment din *Crimson.* La naiba, fusese tare. „Am vrut să mănânc.”

Buzele lui nici măcar nu au tresărit, dar ea i-a simtit amuzamentul când s-a uitat la ea. „Nu m-ar deranja să mergem la un restaurant pentru exact ceea ce am făcut.”

„Nici eu”, a recunoscut Morana, simţind cum i se încălzeşte fata. „Poate că de data asta chiar am putea mânca şi noi.”

„Ştii că deja locuim împreună, nu?”, a subliniat el.

Morana a suspinat. „Doar că nu am fost niciodată la o întâlnire, bine? Tot ce am avut au fost cine cu tata la masă şi cel puţin un tip care a încercat să mă pipăie.” L-a simţit cum o strânge mai aproape de el, apăsându-şi buzele pe v âr fu l lobului urechii ei. Morana a simţit un mic zâmbet în vârful buzelor şi a continuat să-i pună întrebări în timp ce se întorceau de la chei, urmând râul, dar mulţimea a început să se subţieze.

După câteva minute, Morana a simţit cum trupul său se trezeşte la realitate, când locaţia a devenit vizibilă. A privit în jur, văzând clădirea izolată, un vechi depozit din lemn şi ciment. Arăta aproape dărăpănată în noaptea căzătoare.

Tristan s-a aplecat şi a scos o armă de rezervă din cizme, înmânându-i-o în tăcere. Morana a dat din cap, apreciind gestul şi faptul că avea încredere în capacitatea ei de a le păzi spatele amândurora, şi i-a indicat clădirea.

L-a privit cum a trecut la modul său de prădător şi şi-a scuturat aprecierea, concentrându-se asupra sarcinii pe care o avea la îndemână – să cerceteze locul.

Alunecând în clădire printr-o deschizătură a uşii, Morana

a intrat după Tristan în spaţiul cavernos şi întunecat.

Era goală, cu excepţia unui scaun în lateral şi a câtorva cutii stivuite împreună. Un loc foarte ciudat şi neobişnuit pentru o întâlnire.

„Văd că curiozitatea a pus stăpânire pe tine”, cuvintele au venit din spatele ei.

Morana se răsuci, cu arma îndreptată spre bărbatul care ieşea şchiopătând din umbră. L-a simţit pe Tristan venind în spatele ei, cu propria armă îndreptată spre

străinul.

„Puneţi-le jos, copii”, a făcut bărbatul cu mâna, cu vocea răguşită de la nefolosire sau de la fumat. A ieşit în lumină, ochii lui ajungând la ea. „Nu am de gând să te rănesc, micuţule.”

Morana a înclinat capul într-o parte, încruntându-se. „Te cunosc?”

Ochii lui se încreţiră, cuprinzând-o. Faţa îi era îmbătrânită şi încreţită, pe jumătate acoperită de o barbă groasă şi întunecată, iar ochii se aflau în spatele unor ochelari rotunzi, cu ramă de sârmă.

„Ai fost la înmormântare”, a gândit Morana cu voce tare, coborând arma. Un sentiment straniu i se instalase în stomac.

S-a întors pur şi simplu şi s-a îndreptat spre scaunul unic: „Recunosc că nu ai ales cel mai bun moment. S-ar putea să fim întrerupţi. Am o întâlnire aici în curând”.

„Cine eşti tu?”

Nu a răspuns, doar a şchiopătat până la scaun. Morana s-a întors spre Tristan, cu ochii în alertă, şi l-a găsit şi pe acesta încruntat la fel, cu arma încă ridicată.

„Te-am văzut”, a vorbit Tristan, cu ochii îngustându-se în semn de recunoaştere. „Ai fost acolo. Cu câţiva ani în urmă…” S-a oprit.

Bărbatul a chicotit, prăbuşindu-se în scaun cu un geamăt. „Continuă.”

Morana a privit între ei, confuză. The rece proiect în depozit i-a făcut pielea de găină pe braţe.

Bărbatul a zâmbit, cu ochii lui de culoarea alunei luminaţi de umor. „Vorbeşte despre absolvirea ta, Morana. El a fost acolo. Acolo m-a văzut.”

Surpriza a inundat-o când s-a uitat la Tristan, pentru a-l vedea că se uita direct la bărbat.

„De ce ai fost acolo?” l-a întrebat Morana pe bărbatul mai în vârstă.

„Să te văd”, îşi frecă bărbatul genunchiul cu mâna dreaptă, inelul cu

craniu argintiu îi strălucea pe deget, o replică a celui pe care ea îl văzuse pe

Mâna lui Lorenzo Maroni.

„Tu eşti Outfit?”, l-a întrebat ea, arătând spre mâna lui.

Bărbatul a răsucit inelul şi a privit-o, cu ceva asemănător cu veneraţia în ochi. „Am fost odată, cu mult timp în urmă.”

Morana îşi coborî încet pistolul într-o parte, cu inima înlemnind. „Eşti tu Cosaşul?”

Bărbatul a zâmbit, liniile de pe obraji încreţindu-se într-un mod care nu era rău. Părul lui, un şoc de sare şi piper, era şubred. „Eu sunt Cosaşul.”

„De ce m-ai chemat aici? De ce nu ai vorbit cu mine la hotel?”, l-a întrebat ea, făcând un pas mai aproape de locul în care era aşezat. L-a simţit pe Tristan mişcându-se în spatele ei.

„Pentru că trebuia să te cunosc”, i-a spus el. „Undeva unde putem vorbi singuri.” I-a aruncat o privire ascuţită iubitului ei. „Te rog să laşi arma jos. Nu am de gând să vă fac rău niciunuia dintre voi.”

Dintr-un motiv ciudat, Morana l-a crezut. Coborându-şi complet arma într-o parte, Morana s-a cocoţat pe o cutie de lemn în faţa bărbatului şi l-a privit cu atenţie. „Am întrebări la care cred că numai tu ai răspunsurile.”

L-a simţit pe Tristan venind să stea în spatele ei în tăcere, prezent, dar lăsând-o pe ea să conducă.

„Lasă-mă să-ţi spun mai întâi o poveste”, a început bărbatul, limpezindu-şi gâtul pentru a-şi face vocea să funcţioneze. „Mă tem că nu avem prea mult timp.”

Morana a dat din cap.

„În urmă cu douăzeci şi trei de ani, eram soldat al Outfit

şi un bărbat căsătorit fericit”, a început el, cu ochii lui căprui pătaţi de verde pe ea. „Era o raritate, vă vine să credeţi sau nu. Soţia mea nu ştia prea multe despre această afacere sau despre ceea ce făceam eu.”

A respirat adânc, răsucind inelul pe deget. „Acest inel a fost un cadou de la Lorenzo. A fost doar pentru cei trei membri ai Alianţei – Lorenzo, Gabriel şi eu. În timp ce ei erau liderii ambelor familii, eu eram cel care colectam toate datele despre afaceri şi operaţiuni. Aveam toate informaţiile despre duşmani. Mă ocupam de secrete şi asta îi făcea pe prietenii mei oameni puternici.”

„Ştiu asta”, a dat din cap Morana, interesată să primească în sfârşit nişte răspunsuri.

A înclinat capul într-o parte, clipind la ea. „Bineînţeles”, a clătinat din cap. „Totul mergea bine. Eram fericit. Soţia mea era însărcinată cu cel de-al doilea copil al nostru. Atunci am dat peste un secret pe care îl ascunsese unul dintre prietenii mei.”

Morana s-a aplecat în faţă, intrigată.

„Lorenzo devenise membru al unui sindicat global”, i-a spus bărbatul în linişte. „Sindicatul făcea comerţ cu copii.”

Gâtul i s-a strâns când s-a întors să se uite la bărbatul din spatele ei. „Nu trebuie să fii aici.”

Tristan a privit-o, foamea de răspunsuri din ochii lui albaştri se potrivea cu a ei, şi l-a îndemnat pe bărbat să continue. „Copiii dispăruţi.”

Morana şi-a pus mâna pe coapsa lui şi s-a întors spre bărbatul mai în vârstă, găsindu-l pe acesta privindu-i pe

amândoi cu ceva apropiat de mulţumire în ochi. Şi-a scuturat gândul, concentrându-se asupra poveştii.

„Copiii au fost luaţi din diferite oraşe la o vârstă prea fragedă şi pregătiţi să devină sclavi, cei care au supravieţuit oricum. Mulţi au murit.”

A simţit cum muşchii coapsei lui Tristan se strângeau sub palma ei în acel moment şi i-a dat o strângere. Pielea i s-a înfiorat, ştiind că fusese unul dintre acei copii. „Maroni furniza copii?”

„El este motivul pentru care sora mea a dispărut?” a întrebat Tristan peste întrebarea ei.

Bărbatul mai în vârstă se uită la Tristan cu ochii plini de regret. „Nu. Sora ta a fost tot Gabriel. Îmi pare rău.”

Tristan a inspirat brusc. Morana a simţit cum ruşinea şi durerea i se încolăceau în burtă. Doamne, ce monştri malefici prădau *copiii?* Tatăl ei era unul dintre ei. Bărbatul a continuat. „Nu ştiam de cât timp se întâmplase, dar nu voiam să iau parte la asta. Deşi Gabriel era implicat doar în câteva operaţiuni, Lorenzo era implicat în multe. El era adevăratul pericol. I-am sunat pe amândoi şi i-am ameninţat că îl voi demasca dacă nu se opreşte. Am fost un prost, crezând că sunt prietenii mei.”

Morana a simţit că ceva greu i se aşează în stomac. „Ce s-a întâmplat atunci?” Bărbatul a studiat-o, rămânând tăcut pentru o clipă foarte, foarte lungă. „A
Alianţa a fost ruptă. Eu m-am retras, iar Gabriel s-a speriat şi a decis să meargă pe drumul lui. Toate afacerile s-au divizat. Dar Lorenzo nu a avut niciodată încredere în nimeni.

A luat-o pe fiica lui Gabriel ca o asigurare pentru ca el să-şi ţină gura.”

Morana a respirat pe nas şi a rămas tăcută.

A continuat, cu vocea sumbră. „Apoi a atacat-o pe soţia mea în casa noastră şi a ucis-o pe ea şi pe copilul nostru.”

Ducându-şi mâna la gură, Morana a oftat la grozăvia pe care o suferise bărbatul din faţa ei. „Îmi pare atât de rău”, a spus ea, cu inima îndurerată pentru el.

Bărbatul a chicotit: „Oh, aş fi vrut să fi făcut doar atât”.

Morana era pe jumătate speriată să nu audă mai mult.

„Mi-a luat-o şi pe cealaltă fiică”, a vorbit bărbatul, cu ochii aţintiţi asupra ei. „La început, a pus-o cu ceilalţi copii dispăruţi, dar apoi i-a venit o altă idee ca să se asigure că Gabriel va rămâne tăcut.”

Inima Moranei a început să trosnească în pieptul ei, iar respiraţia îi era neregulată. A simţit mâna lui Tristan coborându-i pe umăr.

„I-a dat-o lui Gabriel s-o crească”, i-a spus bărbatul în linişte, „ca să se uite la ea şi să-şi amintească cât de mare este mânia lui Lorenzo faţă de cei care se împotrivesc lui. În schimbul tăcerii lui, propria lui fiică avea să trăiască. Soţia lui nu a acceptat niciodată că a fost propriul ei copil care s-a întors şi l-a părăsit, săraca.”

Mâinile au început să-i tremure, lacrimile i se adunau în ochi în timp ce întreaga ei viaţă îi trecea prin faţa ochilor, totul căzând brusc la locul lui. Dispreţul tatălui ei faţă de ea, absenţa mamei ei, fiecare cuvânt insensibil pe care îl auzise în acea casă, modul în care tatăl ei se bucurase să o vadă suferind – totul începuse să capete un fel de sens straniu.

Morana a înghiţit în sec: „Eu… nu… Eu”, s-a bâlbâit ea.

„Eşti tatăl ei”, Tristan a pus în cuvinte ceea ce ea nu reuşea să facă.

Bărbatul i-a zâmbit blând. „Eşti fiica mea, Morana.”

Ea îl privea neîncrezătoare, ştiind în sinea ei că nu minţea, dar neputând să accepte acest lucru. „Măcar ăsta este numele meu adevărat? Sau era numele ei? Fiica lui Gabriel?”, a întrebat ea, vocea ei urcând.

A simţit cum mâna de pe umărul ei o strânge, iar bărbatul mai în vârstă, tatăl ei adevărat, a ridicat din umeri. „Nu contează. Tu eşti Morana.”

Morana a expirat, cu lacrimile curgându-i pe faţă. „Ştii dacă este în viaţă?”

A clătinat din cap şi durerea din Morana s-a adâncit.

Cum?

Morana şi-a şters lacrimile şi a pus întrebarea pe care ştia

că se afla în prim-planul minţii lui Tristan. „Luna este în viaţă?”

Şi-au ţinut respiraţia în timp ce tatăl ei a spus cu părere de rău. „Chiar nu ştiu.”

Făcându-şi curaj, Morana şi-a îndreptat coloana vertebrală. „De ce nu m-ai luat înapoi?”

„Eram prea rănit când se întâmplau toate astea”, i-a spus el, frecându-şi genunchiul. „Nu am ştiut ce s-a întâmplat cu tine decât după câteva luni,

şi până atunci era prea târziu. Din toate punctele de vedere, erai un Vitalio.”

Morana a simtit cum îi tremură buzele. „De ce nu ai încercat să mă /
contactezi înainte?”

A clătinat din cap. „Atâta timp cât credeau că sunt mort, era mai sigur pentru tine. Mi-am tinut totuşi ochii pe tine, oferindu-ti putina protectie pe care am putut-o de la distantă.”

Inima i se strângea.

„Ştiu că nu am niciun drept să fiu, dar am fost foarte mândru când ai continuat să studiezi tehnologia”, i-a spus el, zâmbetul de pe chipul lui fiind o fantomă a ceea ce trebuie să fi fost. „Ai primit asta de la mine. Eşti mult mai bună decât eram eu la vârsta ta.”

Mândria din vocea lui, mândria pe care nu o mai primise în toată viata ei, i-a răsucit ceva în piept. Morana i-a cercetat chipul şi i-a găsit asemănarea cu ea, în alunita ochilor lui, în felul în care nasul lui se înclina uşor în sus. A simtit că i se umplu din nou ochii şi s-a scuturat, punându-şi întrebarea care ardea în ea de câteva zile. „De ce să furi codurile? Nu aveai de gând să le foloseşti niciodată. De ce să-i înscenezi asta lui Tristan?”

Îşi îndreptă piciorul, o uşoară tresărire îi traversă fata. „Trebuia să vă fac pe tine şi pe Tristan să vă întâlniţi.”

Morana a clipit, surprinsă. „Poftim?”

Mâna lui Tristan s-a strâns pe umărul ei.

Tatăl ei a chicotit, sunetul fiind autentic. „Oh, crezi că

am fost singurul care te-a supravegheat? Băiatul a fost mereu acolo. M-a prins de câteva ori, nu-i aşa, Tristan?” Tatăl ei l-a îndreptat spre bărbatul din spatele ei, privindu-l peste ochelari într-un gest pe care Morana îl recunoştea în ea însăşi.

Cu inima bâlbâită la această nouă informaţie, Morana a încercat să-şi amintească vreun moment din trecutul ei în care se simţise supravegheată. Ştia că el avea o poză cu ea. Dar asta era tot ce avea? Avea mai multe? De cât timp fusese supravegheată? Fusese supravegheată nu de una, ci de două persoane şi nu-şi amintea niciun incident?

„Am ştiut ce a făcut pentru a te proteja cândva”, a deliberat bărbatul. „Şi am ştiut, la felul în care a fost cu ochii pe tine de-a lungul anilor, că te va proteja din nou când va veni timpul.”

„Timpul pentru ce?”, a răcnit ea, mintea ei abia dacă mai ţinea minte totul.

„Justiţie.”

/

Cu un fior pe şira spinării, Morana îşi strângea şi desprindea pumnii, gândindu-se la acest bărbat din faţa ei. Depozitul gol a făcut ecoul golului din stomacul ei, în timp ce tot ceea ce ştia despre viaţa ei se prăbuşea.

„Deci, lasă-mă să înţeleg”, se aplecă în faţă, privindu-l cu o privire egală. „L-ai pus pe Jackson să-mi fure codurile şi să-i însceneze lui Tristan, totul pentru ca eu să-l găsesc? Tu făceai peţitori?”

Bărbatul, a pufnit într-un râs. „Sună puţin stupid când o spui aşa, dar a funcţionat, nu-i aşa?”.

„A vrut să mă omoare”, i-a spus ea.

„Am făcut-o”, a confirmat Tristan din spatele ei.

Bărbatul mai în vârstă a clătinat din cap. „Cred că nu l-ai recunoscut, Tristan, şi nu te învinovăţesc.”

I-a remarcat lui Morana: „Bărbaţii din lumea asta nu iubesc ca bărbaţii / / normali, micuţo. Dragostea lor este mai intensă decât oricare alta. El s-a îndrăgostit de tine ca băiat şi ca bărbat. Şi a privit cum s-a întâmplat a fost singura pace pe care am găsit-o în ultimii ani, ştiind că vei fi iubit, preţuit şi protejat după ce eu nu voi mai fi. Trebuia să-ţi ofer asta.”

Pulsul îi pulsa la auzul cuvintelor lui, gâtul îi era strâns de emoţii necunoscute, Morana a tresărit, scuturându-se de severitatea vocii lui.

„Cine a încercat să mă omoare?”, l-a întrebat ea, încercând să înţeleagă totul.

„Sindicatul.”

„Atunci de ce m-ai trimis spre Alianţă şi Sindicat? N-ar fi trebuit să stau deoparte?”

„Nu poţi să stai departe. Eşti deja implicată din cauza a ceea ce eşti, iar eu trebuia să te pregătesc pentru adevăr”, a declarat el simplu. „Dacă nu erai pregătit, mintea ta nu ar fi putut face faţă. Şi am vrut ca relaţia voastră să aibă succes.”

Morana a clătinat din cap. „Şi ce am de gând să fac cu tot acest adevăr? Ce rost are?”

Bărbatul, tatăl ei, a zâmbit cu indulgenţă, uitându-se de

la Tristan şi înapoi la ea. „Vei face ceea ce vrei să faci, Morana. Lumea asta are nevoie de oameni ca tine care să ia apărarea celor care nu o pot face singuri. Sunt atât de mulţi copii pierduţi care nu-şi găsesc drumul spre casă, atât de mulţi părinţi care îşi plâng copiii. Durerea asta e de neînţeles, micuţa mea căprioară. Nu ştii ce agonie trece printr-un tată atunci când îşi pierde copilul, pentru a nu-l mai găsi niciodată. Ajută-i.”

În tâmplele ei a început să pulseze. „Cum? Nu ştiu.”

Bărbatul s-a aplecat în faţă, pe punctul de a spune ceva, când sunetul unui vehicul care se oprea afară l-a făcut să se îndrepte. I-a privit pe amândoi şi a rostit un singur cuvânt: „Ascundeţi-vă”.

Nesigură, Morana şi-a luat arma şi a simţit cum Tristan o trage în sus, ghidând-o spre o parte, ascunzându-se în spatele unuia dintre stâlpi.

Punând-o cu spatele la

stâlpul şi protejându-şi trupul cu al ei, ea l-a văzut cum se apleca într-o parte şi privea uşa. Morana şi-a răsucit gâtul şi a privit ea însăşi scena.

Lorenzo Maroni şi tatăl ei – nu, Gabriel Vitalio – au intrat în spaţiu, ambii îmbrăcaţi în costume. Morana l-a văzut pe tatăl ei, tatăl ei adevărat, zâmbindu-le pur şi simplu şi salutându-i ca pe nişte prieteni vechi. Şi-a dat seama că nici măcar nu ştia numele lui real, sau al ei. Nu ştia nimic despre mama ei sau despre surioara ei nenăscută.

Respirând prin durerea care-i invada inima, Morana pur şi simplu şi-a luat puterea de la bărbatul care stătea lipit de ea, şi-a luat curajul de la prezenţa lui şi şi-a ţinut ochii pe scenă şi s-a concentrat asupra ei. Putea ceda mai târziu.

„Măi, măi, măi”, a chicotit Lorenzo Maroni. „Uite cine a apărut din mormânt. Credeam că te-am îngropat, prietene.”

„Întotdeauna teatru, Lorenzo”, a comentat tatăl ei, părând amuzat.

Lorenzo a chicotit. „Ar fi trebuit să laşi scheletele adormite în pace.” „De ce ne-aţi chemat?” Gabriel a tăiat firul rahatului.

Tatăl ei a clătinat din cap. „Am vrut să întreb despre comerţ. Arme şi copii în zilele noastre, nu-i aşa, Lorenzo?”

„Nu melodia asta veche, Secerătorule”, se uită Lorenzo la bastonul prietenului său. „Îţi aminteşti ultima dată când ai ameninţat că mă vei demasca?”

„Foarte clar”, a declarat tatăl ei. „Nu sunteţi singurii pe care i-am chemat pentru această întâlnire”.

Morana a privit, surprinsă, cum Dante a intrat în depozit

şi s-a sprijinit de unul dintre stâlpi, fumând cu dezinvoltură o ţigară. „Bună ziua, tată.”

Tristan a inspirat deasupra ei, cu inima lui încă fixată pe urechea ei. Morana a simţit că a ei începea să palpite. Avea o presimţire proastă în legătură cu asta.

Lorenzo Maroni a părut uşor surprins pentru o secundă, înainte de a-şi reveni. „Mă bucur să te văd, fiule.”

Dante a schiţat un zâmbet gol, unul cum nu mai văzuse niciodată pe chipul lui chipeş. „Mi-aş dori să pot spune acelaşi lucru, mai ales după ce am văzut rezultatele depravării tale din ultimele zile, tată.”

Lorenzo s-a liniştit înainte de a se întoarce spre Secerător. „De ce ne-ai chemat aici?”

Tatăl ei s-a sprijinit pe baston şi s-a ridicat în picioare, cu corpul aplecat în faţa ciorapului lui Lorenzo. „Să-ţi spun că, în ultimii ani, ţi-am desfiinţat afacerea. Să-ţi spun că am plănuit asta de peste douăzeci de ani. Eşti răul adevărat, Lorenzo. Şi nu meriţi să trăieşti.”

Înainte ca cineva să se poată mişca, tatăl ei şi-a răsucit vârful bastonului, scoţând o lamă ascunsă şi i-a tăiat gâtul lui Lorenzo Maroni. Morana abia şi-a stăpânit un oftat, degetele i se răsucesc în tricoul lui Tristan, în timp ce acesta a ţintit şi şi-a îndreptat arma spre locul faptei, vigilent.

„Asta e pentru Elaina”, a declarat tatăl ei, cu o voce rece. „Asta e pentru că mi-ai ucis dragostea şi copilul, pentru că mi-ai luat fetiţa, Lorenzo.”

Dante pur şi simplu fuma într-un colţ, văzându-şi tatăl gâlgâind, v ă zându-i genunchii tremurând, văzându-i

cămaşa albă şi impecabilă devenind de un roşu urât.

Maroni a căzut în faţă pe tatăl ei, scoţând ceva din propriul buzunar. Era o lamă cu care l-a înjunghiat în timp ce acesta cădea la pământ.

„Nu!” a şoptit Morana înainte de a se putea controla, ochii i se măriră. Maroni îşi strângea gâtul, încercând să vorbească, cu ochii ieşiţi din orbite.

Tatăl ei ţinea rana deschisă pe piept şi continua să vorbească prin respiraţii chinuitoare. „Aceasta este dreptatea voastră”, a continuat tatăl ei, sângerând. „Ai sângerat până la moarte în timp ce fiul tău privea fără remuscări. Asta e ceea ce / ai creat.”

Gabriel, care se uitase socat la vechiul său partener, s-a aplecat brusc şi l-a scuturat pe muribund. „Unde este fiica mea?”, a întrebat el,

îl scutură. „Este în viaţă? La naiba, Lorenzo, spune-mi unde este?!” Maroni a gâlgâit, s-a înecat, cu ochii ieşiţi din orbite, şi a căzut lat la pământ.

La câteva minute după miezul nopţii, Bloodhound Maroni a murit într-o baltă de în propriul sânge.

Morana a observat toate acestea cu stupoare. Toate acestea se întâmplau la nici trei metri de locul în care se afla ea.

Tristan se crispase împotriva ei. „Rămâi aici”, i-a şoptit el în păr înainte de a ieşi în învălmăşeală. Ea a văzut cum Dante s-a uitat în sus pentru a-l vedea pe Tristan ieşind, cu sprâncenele ridicate, dar altfel tăcut. Şi-a aruncat ţigara. Amândoi bărbaţii s-au apropiat de tatăl ei adevărat în mod sincronizat, aplecându-se pentru a-i vedea trupul.

Dante şi-a mângâiat clinic pieptul şi a scos un plic, schimbând o privire cu Tristan.

Tatăl ei a mormăit ceva pe care Tristan s-a aplecat să-l asculte, înainte ca el şi Dante să se ridice şi să se îndrepte spre uşa depozitului, vorbind în linişte. Morana nu ştia ce se afla în plic şi, în momentul de faţă, nu-i păsa cu adevărat.

Gabriel a continuat să-l scuture pe un Lorenzo mort, întrebându-l despre locul unde se afla fiica lui.

„Amândoi cunoaştem durerea de a pierde o fiică”, murmură Gabriel în genunchi în sângele lui Lorenzo. „Doar că tu ştii că fiica ta este în siguranţă, iar eu nu. Acum nu voi şti niciodată.”

Tatăl ei nu a răspuns.

Gabriel a început să râdă, sunetul căpătând volum,

devenind din ce în ce mai isteric.

Morana a ieşit din spatele stâlpului, privindu-l, conştientă că atât Dante, cât şi Tristan se întorceau să îl privească şi ei.

Tristan se uită la ea şi clătină din cap. „Să plecăm, Morana.”

Ochii lui Gabriel au căzut pe ea şi a râs. „Morana, mica târfa din patul lui.”

A rămas în genunchi în sânge, rânjind ca un nebun. „Tu nu eşti Morana mea! Nici măcar nu ştiu cine naiba eşti!”

/ /

Morana şi-a ridicat pistolul şi l-a îndreptat spre capul lui, cu inima îndureratã. „Ai răpit fete şi le-ai dat la schimb acum douăzeci de ani?”, a întrebat ea, cu vocea tremurândă.

Dar Gabriel era prea departe pentru a-i răspunde.

„Morana mea s-a pierdut. Morana mea a dispărut. Morana mea nici măcar nu *există!* Şi eu? Te-aş ucide în fiecare zi în care aş putea. Vreau să simţi durerea pe care fata mea o simţea undeva; vreau să sângerezi aşa cum sângerează ea. Vreau să te întrebi de ce tata nu te-a iubit aşa cum trebuie să se fi întrebat copilul meu.”

Morana a făcut un pas înainte, cu inima sângerândă, rănită, pentru o fată pe care nu o cunoscuse niciodată, pentru ea însăşi şi pentru toate celelalte fete care fuseseră brutalizate de aceşti bărbaţi. „Aţi răpit fete acum douăzeci de ani?”

Era conştientă de ochii lui Tristan asupra ei, de faptul că

Dante privea scena cu atenţie, dar nu-şi putea întoarce privirea de la ochii bărbatului pe care îl iubise ca pe tatăl ei timp de atâţia ani.

Ochii aceia s-au întunecat când au ajuns la ea, iar râsul lui s-a înrăutăţit.

„Târfă nenorocită”, a scuipat el la picioarele ei. „Nu meriţi să fii fericită, nu când copilul meu nu este.”

„Am fost copil”, i-a spus Morana, cu ochii arzând. „Un copil nevinovat.”

„Şi am fost tată!”, a ţipat el, scuipând din gură. „Am fost tatăl unei fetiţe frumoase care a fost înlocuită peste noapte! A dispărut! Şi tu i-ai luat locul. Tu nu eşti ea! Nu vei fi niciodată ea!”

„Ai răpit fete acum douăzeci de ani?”, a continuat ea să întrebe necruţător, cu braţele tremurându-i din cauza efortului pe care îl făceau mintea şi muşchii ei.

Se ridică în picioare, făcând un pas spre ea, ura din ochii lui o ardea, fără să-i răspundă la întrebare. „De fiecare dată când mă uitam la tine, îmi aminteam de copilul meu. Cât de mult trebuie să fi suferit ea. Cum trebuie să fi plâns pentru mine. Nu meritai viaţa ei.”

Morana simţea cum fiecare cuvânt o asalta ca un glonţ, găsindu-şi ţinta, săpându-i-se în piele.

În secunda în care i-a luat să proceseze cuvintele lui, Gabriel şi-a scos pistolul şi l-a îndreptat spre capul ei, cu ochii lui negri deschişi asupra ei. „Oh, are o armă îndreptată spre mine. S-ar putea să mă omoare, dar eu aş trage. Şi aş nimeri chiar între ochi.”

Morana privea fix ochii întunecaţi şi plini de ură, nemişcată. „Tu ai răpit-o pe Luna Caine?”

„Am fost nebună multă vreme, dar a trebuit să mă prefac, de dragul fiicei mele, în speranţa că într-o zi Lorenzo îmi va spune unde este.”

Morana şi-a ridicat propriul braţ, îndreptându-l spre fruntea lui.

Vocea calmă a lui Tristan venea din dreapta ei. „Nu o face, Morana.”

„Oh, fă-o, Morana”, vocea lui Gabriel a ironizat numele ei. „Tatăl tău este mort. Mama ta este moartă. Îl voi ucide şi pe iubitul tău. Şi pe copiii tăi...”

„Nu-l lăsa să te afecteze”, vocea lui Tristan venea de la periferie, rece şi liniştită. „L-am prins. Nu vrei să faci asta.”

„Oh, vrei să faci asta, nu-i aşa, Morana?”, l-a mângâiat Gabriel, cu ochii lui sălbatici cum nu mai văzuse niciodată. „Ştii că dacă ai fiice, ţi le voi fura...”

„Morana, nu-l asculta...”

„-şi să le punem în comerţ. Aşa cum am făcut şi eu acum douăzeci de ani...” „L-am prins, nu o face.”

„Opriţi-vă!” Morana a ţipat la ambele voci care se îndreptau spre ea, cu mâinile tremurând, întreaga ei formă tremurând de durere şi de furia care nu făcea decât să se acumuleze în corpul ei. Simţea cum gheaţa şi focul se luptau în interiorul ei, trecând în câteva clipe de la detaşarea cu sânge rece la furia arzătoare.

„Ai luat-o pe Luna Caine?”, i-a strigat ea lui Gabriel, cu vocea frântă.

Gabriel a râs. „Ba da, am

făcut-o!” S-a întâmplat într-o

fracţiune de secundă.

/

Înainte ca ea să-şi dea seama, degetele ei apăsaseră pe trăgaci, reculul lovind-o puternic, vederea unei găuri în capul bărbatului care fusese singurul tată pe care îl cunoscuse toată viaţa ei.

Un urlet chinuit i-a ieşit din gât chiar în timp ce

genunchii i

se prăbuşeau. „La naiba!”

Braţele au venit în jurul ei, trăgând-o în sus chiar dacă ochii ei priveau toată moartea din jurul lor. Lorenzo Maroni zăcea într-o baltă de sânge, cu gâtul tăiat. Tatăl ei biologic, un om pe care îl cunoscuse doar de zece minute, dar care o protejase toată viaţa, mort cu un zâmbet uşor pe faţă, cu cămaşa îmbibată în sânge. Gabriel Vitalio, un om care înnebunise după ce îşi pierduse fiica, un monstru, tatăl ei, ucis de ea.

Morana a înţeles totul şi a leşinat.

A fost sunetul unor voci joase care i-a pătruns în conştiinţă.

Clipind din ochi, Morana a privit tavanul familiar al sufrageriei cabanei şi a încercat să se ridice în şezut, dar o durea capul. Un pahar cu apă a apărut în faţa ei şi l-a luat, înghiţind lichidul rece pe gâtul uscat, ridicând privirea şi văzându-l pe Tristan care o privea solemn. Ochii ei s-au mutat spre celălalt ocupant al camerei, Dante, care o privea la fel de solemn.

Dintr-o dată, totul i-a revenit brusc în minte. Luând o gură mare de aer, cu pieptul brusc strâns, Morana i-a privit pe amândoi, clipind din ochi pentru a-şi alunga lacrimile.

„Sunt toţi morţi?”, a răcnit ea, punând paharul pe masa din faţa ei.

Amândoi bărbaţii, spre uşurarea ei, au dat din cap. Dante a detaliat: „Va fi o furtună de rahat”.

Morana s-a concentrat asupra respiraţiei, atât de multe se ciocneau şi se prăbuşeau în interiorul ei încât nu ştia cum să se gândească la nimic din toate acestea. Lucrurile îngheţau. Sângele ei se răcea. Gheaţa se strecura încet în venele ei. Dând din cap o dată, s-a ridicat în picioare, având nevoie de spaţiu, de distanţă, pentru a îngropa totul.

„Am nevoie de un duş.”

Fără să aştepte răspunsul lor, a ieşit calm din cameră şi a urcat scările, mergând la baie şi încuind uşa. S-a prins de tejgheaua de granit cu degetele palide, sprijinindu-se pe braţe, uitându-se în oglindă pentru a-şi vedea reflexia care o privea.

Cine a fost ea?

Cine naiba era?

Ea nu avea mamă. Adevărata ei mamă murise cu brutalitate când sora ei era în pântece. Tatăl ei nu-i spusese numele ei în cele câteva minute pe care le petrecuseră împreună. Tatăl ei, care era în căutare de răzbunare de două decenii, o privise ani de zile şi se simţea mândru de ea. Iar bărbatul pe care îl iubise toată viaţa ei ca tată, bărbatul a cărui aprobare o tânjea, fusese un monstru malefic care distrusese atâtea vieţi. Ea îl omorâse.

Bicepşii au început să îi tremure, reflexia i se înceţoşa pe măsură ce respiraţia îi devenea mai greu de suportat.

O bătaie a răsunat în uşa din spatele ei.

Morana a deschis gura pentru a răspunde, dar nu a ieşit niciun sunet. Se holba, cu ochii mari, la propria-i reflexie, încercând să strige, dar gâtul i se închidea, o minge care se

adăpostea acolo, sufocând-o.

„Morana, deschide uşa”, se auzi din partea cealaltă, whisky-and-sin. Cum putea să-l înfrunte? Cum ar fi putut când tatăl ei îi distrusese viaţa şi îi luase sora, trimiţându-l în spirală în întuneric? Dacă s-ar fi uitat în ochii lui şi ar fi văzut ură adevărată faţă de ea însăşi? Nu a putut suporta ea. La naiba, nu-l putea vedea. Dar a vrut să se întoarcă şi să răsucească butonul. Trebuia să o facă. Nu se putea mişca.

Ciocăniturile au devenit mai insistente. „Morana, deschide naibii uşa!”

Chiar îşi dorea foarte, foarte mult. Voia să se arunce în braţele lui şi să îi spună că nu o urăşte. Dar cum putea să-l înfrunte?

„Jur pe Dumnezeu că dacă nu deschizi uşa asta nenorocită chiar acum…”

Desprinzându-şi degetele de tejghea, a reuşit să se întoarcă şi a constatat că genunchii i se încleştau. Pete negre dansau în faţa ochilor ei, buzele i se despărţeau pentru a inspira aerul atât de necesar. Nu putea să respire.

A auzit o lovitură puternică, apoi încă una înainte ca uşa să se deschidă şi forma lui furioasă să stea acolo.

„Iisuse…” s-a uitat la ea şi s-a năpustit, ridicând-o în braţe şi ducând-o la duş, deschizând toate robinetele şi aşezându-se pe bancă cu ea în braţele lui.

Apa rece i-a zdruncinat sistemul, zdruncinându-i corpul. Morana şi-a îngropat faţa în gâtul lui, găsind acel loc chiar

la joncţiunea umărului lui, şi a încercat să înghită aer.

Braţele lui s-au strâns în jurul ei şi a ţinut-o aproape. „Este în regulă. Este doar un atac de panică. O să treacă. Concentrează-te doar pe vocea mea şi respiră cu mine, Morana.”

Ea a făcut-o. S-a concentrat pe vocea lui, pe whisky-ul care o îmbăta şi pe păcatul care o făcea să se simtă vie. A respirat odată cu el, simţind expansiunea şi dezumflarea lentă a pieptului lui şi a potrivit-o pe a ei cu el.

Îi tremura gura. „Ar fi trebuit să fiu eu.”

„Ce vrei să spui?”, a întrebat el încet, udându-se cu totul de ea. „Sora ta a fost cu mine. Ar fi trebuit să fie aici. Adevărata Morana.

ar fi trebuit să fie aici. Nici măcar nu Ştiu cine sunt.” /

O mână se prinse în părul ei umed şi îi trase capul înapoi cu fermitate, o alta se înfăşură în jurul gâtului ei, cerându-i atenţie.

Morana a închis ochii.

„Uită-te la mine”, a ordonat el, strângându-i o dată gâtul.

Ea nu a vrut. Îi era frică să se uite la el, nu ştia el asta.

Strânsoarea de pe gâtul ei se strânse, iar ea deschise ochii, privindu-i gâtul.

„Ochi”, cererea şi-a croit drum prin ceaţă.

Încet, cu inima trosnindu-i în piept, Morana l-a privit.

Şi a găsit acei frumoşi şi magnifici ochi albaştri care o priveau cu totul altceva decât cu ură.

„Eşti exact acolo unde trebuia să fii”, i-a spus el, vocea lui nu lăsa loc de îndoieli. „Ştiu exact cine eşti.”

„Cine sunt eu?”

„A mea.”

Morana îşi simţea bărbia tremurândă, iar ochii îi ardeau.

„Poate că te-ai născut cu alt nume, dar tu eşti Morana. Morana mea. Tu eşti fata pentru care am ucis şi tu eşti femeia pentru care aş muri. Eşti a mea şi eşti exact acolo unde ar trebui să fii. Să nu mai pui niciodată la îndoială asta, ai înţeles?”

Morana da, îi înţelegea cuvintele, dar fundaţiile i se prăbuşiseră, întreaga ei viaţă se zdruncinase, viitorul ei era un gol. În acel moment, stând în duşul rece cu el complet îmbrăcată, privindu-l în ochii lui albaştri, un singur lucru conta.

„Să nu mă urăşti din nou.”

Mâna lui s-a flexat pe gâtul ei. „Ştii de ce îmi place să te ţin în braţe aşa?”

Ea a clătinat din cap.

„Îţi simt viaţa sub mâna mea”, a declarat el, ochii lui arzând pe ai ei, degetele lui legând viaţa ei de el. „Trupul tău, viaţa ta, inima ta – toate sunt ale mele acum. Ai încredere în mine să le păstrez pe toate în siguranţă.”

Iar Morana s-a prăbuşit în pieptul lui şi s-a prăbuşit pentru tot ce pierduseră, amândoi ţinându-se de singurul lucru pe care îl găsiseră.

„Vreau ca lucrurile să fie clare în continuare”, a elucidat Dante, uitându- se în jur la fiecare dintre bărbaţii şi cele câteva femei din sală, cu privirea întunecată. „Voi prelua toate afacerile începând de săptămâna viitoare şi vreau să veniţi în faţă şi să îmi raportaţi direct mie tot ceea ce aţi ţinut sub preş pentru tatăl meu. Nu aşa vor merge lucrurile acum şi dacă aveţi o problemă cu asta, acolo este uşa. Ieşi naibii afară.”

Dante se schimbase. Nu ştia ce se întâmplase sau ce văzuse el în plic, dar bărbatul cu zâmbete uşoare se îndrepta spre o explozie de care nu credea că era conştient.

Morana îl privea de la masa din conac, stând acolo nu în calitate de prieten, ci de moştenitor supravieţuitor al lui

Vitalio în Occident. Restul oamenilor din Outfit s-au adunat în jurul camerei, atât în şocul morţii lui Lorenzo, cât şi al întoarcerii lui Dante din viaţa de apoi.

Tristan stătea la fel de grav lângă el, ochii lui ascuţiţi nu ratau nicio reacţie de pe feţele nimănui. Nimeni nu s-a mişcat. Dante a dat din cap. „Bine. Să-l plângem pe tatăl meu săptămâna asta. Vă mulţumesc că aţi venit.”

Oamenii au ieşit încet din sală, fără să murmure, fără să discute nimic.

Morana a privit cum Leo Mancini, fratele mai mic al lui Maroni, a dat

o privire amară către Dante înainte de a pleca.

„O să fie o problemă”, a comentat Morana după ce toată lumea a plecat.

Dante s-a ridicat de pe scaun şi a mers să stea la fereastră, uitându-se la oamenii de afară. Deşi Dante era din nou îmbrăcat perfect, nu se bărbierise complet de când se întorsese, iar scrupul i se potrivea. Profilul lui părea sever, aspru şi puţin intimidant, dacă Morana era sinceră.

„Ştiu”, a spus el, cu ochii în afară. „Leo a fost întotdeauna însetat de putere şi a vrut să iasă din umbra tatălui meu. Voi avea grijă de el.”

Ea nu se îndoia de asta.

Morana se uită la Tristan, ca să-l vadă pe acesta privindu-l pe Dante cu o uşoară încruntare.

„Deci, care este planul?” a întrebat Morana cu un plus de entuziasm, încercând să ridice un pic energia din încăpere.

„Vrei să conduci o familie mafiotă?”

Morana a clipit la întrebare. „Um, nu. Nu în mod special.”

Dante a zâmbit în cele din urmă, întorcându-se să o privească, sprijinindu-se de fereastră. „Voi doi vă căsătoriţi?”

Stai, ce?

Morana îl privi pe Tristan cu ochii mari, neştiind cum să răspundă la această întrebare. Tristan a clătinat din cap.

„Nu până nu o găsim pe Luna.”

Dante a dat din cap, cu privirea gânditoare. „Ştii, există un motiv pentru care Alianţa a prosperat atât de mult timp sub conducerea celor trei. Tatăl meu şi Gabriel se ocupau de afaceri, iar tatăl tău se ocupa de informaţii.”

„Pot să mă ocup eu de afacerile din Portul Umbrelor”, se auzi vocea lui Tristan din locul în care era aşezat. Dante a intervenit. „Şi eu mă pot ocupa de afacerile din Tenebrae.”

Morana a dat din cap, înţelegând. „Iar eu mă pot ocupa de informaţii”.

Dante s-a îndreptat spre biroul tatălui său, acum al lui, şi a scos o sticlă de scotch de epocă, tăiată în cristal, pe care a turnat-o în trei pahare, dându- le amândurora câte unul.

„Pentru Alianţă”, a ridicat toastul.

„Pentru găsirea fetelor dispărute”, a completat Tristan.

„Pentru viitor”, a ciocnit Morana paharele, privindu-i pe ambii bărbaţi în ochi. Ei erau familia ei acum.

Şi aveau un drum lung în faţă.

La naiba.

Tristan a privit şuviţa de păr negru fluturând când femeia de lângă el a expirat, făcându-l să plutească înainte de a se odihni pe pielea ei moale. Dormind aşa, ea era subjugată. Fragilă. Amintindu-i de fetiţa care îi zâmbise cândva.

În orice moment, ea se va trezi şi el va vedea în ochii aceia arşi focul care trăia în ea. Acei ochi îi făcuseră întotdeauna atât de multe în interior. Când era copil, nu înţelesese ce fusese acea greutate din pieptul lui. Ca bărbat, învăţa. Ea îl privise cu ghearele deschise spre lume, ura, căldura şi acum inima ei, toate ale lui.

L-a dezmorţit, această femeie mică cu suflet de războinic. El era un tip deştept, dar creierul ei nu semăna cu niciunul pe care îl cunoscuse vreodată şi, din când în când, îl făcea să se simtă ca un idiot. Asta nu-l deranja deloc.

Îi trecu uşor un deget pe umăr, minunându-se de moliciunea pielii ei nemărginite, până la stomac, buzele lui curbându-se. Ştia că ea îşi trăgea stomacul înăuntru câteodată, încercând să aplatizeze micuţa burtă pe care o avea. Ea nu ştia, nu înţelegea că putea să se îngraşe cu câţiva centimetri şi tot ar fi fost cel mai frumos lucru pe care el îl văzuse vreodată.

Şi pentru o femeie atât de deşteaptă, încă îl lăsa nedumerit faptul că ea îl alesese pe el de nenumărate ori. Pe el.

Îi sărutase mâinile scăldate în sânge, îi atinsese cicatricile câştigate de durere şi se uitase la el pentru a vedea doar bărbatul. Întotdeauna fusese aşa, Morana lui. Şi deşi nu fusese niciodată în stare să-i ofere ceva, încerca în fiecare zi. Dacă ea ar fi regretat vreodată alegerea ei, nu voia să examineze îndeaproape ce ar fi făcut.

Telefonul lui a sunat pe o parte.

S-a agitat, scoţând un zgomot drăguţ de iritare, înainte de a se aşeza confortabil la gâtul lui, iar respiraţia ei îi încălzea pielea. El a zâmbit, verificând mesajul.

Este aici.

O mulţumire cum nu crezuse că va găsi vreodată s-a aşezat peste el ca o pătură confortabilă, încălzindu-l din interior. Apăsându-i un sărut pe frunte, s-a desprins de ea şi s-a ridicat să plece.

„Unde te duci?”, cuvintele s-au izbit în pernă. La naiba, era drăguţă dimineaţa.

„Am ceva pentru tine.”

El a văzut cum curiozitatea a pus stăpânire pe ea şi a deschis un ochi înainte de a geme. „Ar fi bine să nu fie sex, pentru că te voi ucide, Tristan. Dacă te apropii de păsărica mea timp de o săptămână, te voi ucide.”

Buzele i se crispară înainte de a se putea abţine. „Nu te-am auzit plângându-te aseară.”

„Am făcut-o”, a argumentat ea, mişcându-se în sus, lumina lovindu-i gâtul, iar el a văzut urmele care îi aşternuseră pe piele. Satisfacţia l-a străbătut. Îi plăcea asta. Îi plăcea foarte mult.

Dând din cap, a tras jaluzelele, scăldând dormitorul de la penthouse în lumina soarelui.

Morana îşi îngustă ochii înainte de a cădea pe spate pe pernă, gemând. „Nu mă pot mişca. Mă doare.”

Tristan s-a aplecat, ridicând-o în braţe, cu cearşafuri cu tot, şi a dus-o în baia spaţioasă. Aşezând-o în picioare, a apăsat un sărut blând pe buzele ei umflate, pe jumătate sigur că îi va muşca limba dacă îl va aprofunda. Nu credea că ea avea idee cât de mult îl amuza, emoţia fiind ceva cu care nu fusese niciodată foarte familiarizat până la ea.

Cu pieptul mai uşor decât fusese vreodată, îi făcu o baie, ştiind că fusese prea intens aseară. Dar atunci, avusese un motiv întemeiat.

Turnând câteva dintre sărurile de baie care erau acum stivuite pe rafturi, el i-a mai dat un sărut moale, privindu-i ochii suprem de satisfăcuţi şi languroşi.

„Vino să mă cauţi după ce termini”, a murmurat el pe

buzele ei şi a lăsat-o în pace să-şi liniştească trupul. Dezbrăcându-se de aşternuturile murdare, a făcut patul, fredonând o melodie mică şi s-a oprit când şi-a dat seama că fredona.

Aşa se simţea fericirea?

Dând din cap, s-a dus în baia de oaspeţi, a făcut duş şi s-a bărbierit, pregătindu-se pentru ziua de azi. Aşa cum devenise o rutină între ei, el s-a dus să pregătească micul dejun în timp ce ea se pregătea. Nu multă lume ştia despre cât de mult îi plăcea să gătească. Era ceva atât de satisfăcător în a crea ceva delicios din simple ingrediente brute.

Să-l hrăneşti pe Morana, totuşi? Era aproape o înălţime pe care o dorea. Îi plăcea să-i citească faţa. Încă de la început, o hrănise şi ştia exact cum îi plăcea mâncarea lui. Să-i vadă ochii închizându-se şi răsuflarea i se întredeschidea, când lua prima îmbucătură, îl făcea întotdeauna să i se scoale puţin. Dar mai mult decât atât, era bucuria de a se conecta cu ea, ştiind că ceva ce făcea el îi dădea fericire. Îşi dorea asta.

Bătând nişte ouă împreună, Tristan s-a întrebat cum se vor schimba lucrurile acum. Seara trecută fusese o petrecere pentru a anunţa oficial preluarea de către Morana şi de el a afacerii mafiote din Shadow Port. Odată cu moartea ambilor lideri săptămâna trecută, lucrurile fuseseră cel puţin puţin turbulente.

După ce au discutat, Dante a preluat lucrurile în Tenebrae, în timp ce Tristan trebuia să se ocupe de Shadow

Port. Aceasta urma să fie o nouă Alianţă, o nouă eră, între fraţi. Era perfect, într-adevăr. Tristan nu îndrăgise niciodată Tenebrae, oraşul răscolea prea multe amintiri pentru el, pe care ar fi preferat să le pună deoparte. Iar Morana iubea acest penthouse din Shadow Port, iubea oraşul, dacă era sincer. Îi plăcea mai ales că bicicleta lui era aici, aşa cum îi spusese după ce o scosese la plimbare cu ea cu câteva seri în urmă.

Această clădire era deja a lui, dar acum urma să devină sediul mafiei din oraş. Trebuia să angajeze personal, să asigure securitatea şi să amenajeze locul. Dacă aveau de gând să îşi facă viaţa aici, trebuia să se odihnească ştiind că era cât se poate de sigur.

Bătând ouăle, îşi lăsă gândurile să se ducă la Dante, uşor îngrijorat de el. Îi plăcea nesimţitul şi, în ultima vreme, simţea în el ceva mai întunecat ca niciodată. Încercase să vorbească cu el despre el, încercase să-l facă să se deschidă în legătură cu ceea ce se întâmplase când se ascunsese,

dar Dante a fost tăcut în legătură cu asta. Iar cu Amara în vânt, Tristan era îngrijorat – nu doar pentru ea, pentru că şi el ţinea la ea, ci şi pentru Dante.

Zgomotul paşilor îl făcu să îşi ridice privirea spre femeia care îi fusese raţiunea de a exista atât de mult timp încât nu mai ştia unde începea el şi unde se termina ea. S-a pus în locul lui Dante, întrebându-se ce ar fi făcut dacă ea ar fi dispărut acum fără un cuvânt.

Sticla din mâna lui s-a spart.

„Ce naiba!”, a exclamat ea, coborând în fugă treptele până la el, în timp ce el respira pe nări, amorţindu-şi durerea prin pură voinţă şi se uita la ea. Cu părul într-un coc dezordonat pe cap, care era uşor dezechilibrat, ochelarii dreptunghiulari cocoţaţi pe nas, corpul ei într-o rochie simplă şi vaporoasă cu flori pe ea, îi tăia respiraţia.

„Te doare? Rahat!”

Apucându-i mâna dreaptă tăiată, a deschis robinetul şi apa rece i-a curs prin palmă, tăieturile usturându-l momentan. Tristan a privit în jos la singura femeie căreia îi păsa vreodată dacă îl durea şi şi-a apăsat buzele pe capul ei, încercând să stăpânească tot ce simţea. În unele zile, simţea că va exploda cu emoţiile pe care ea le scotea din inima lui odată moartă.

Neştiind nimic despre tumultul din interiorul lui, i-a luat cealaltă mână şi era pe punctul de a o băga şi pe aceasta sub apă, când a văzut banda de pe degetul lui.

Nu plănuise să i-o arate decât mai târziu, dar când ea s-a uitat la el cu ochi frumoşi şi curioşi, pisica lui sălbatică care

tocmai toarce pentru el, a simţit că i se topeşte ceva în piept.

„Sunt cinic, Morana”, i-a spus el, ţinându-i mâna şi atenţia. „Nu cred în căsnicii. Nu cred în bărbaţii care îşi poartă inelele cu soţiile lor doar pentru a le da jos mai târziu. Dar cred în loialitate. Cred în angajament”.

I-a văzut ochii sclipind, ştia că deja îşi dăduse seama. Nu era surprins – uneori îl cunoştea mai bine decât se cunoştea el însuşi. Ea era cadoul lui

pentru o viaţă ratată, această femeie de foc care îi încălzea oasele îngheţate şi singuratice.

„Nu pot să mă căsătoresc cu tine”, i-a spus el, „nu până nu-mi îndeplinesc promisiunea pe care i-am făcut-o surorii mele.”

Ea a dat din cap în semn de înţelegere.

„Dar nu vreau niciodată, niciodată, să nu intri într-o cameră şi să ştii că fiecare parte din mine, bărbatul distrus şi băiatul pierdut, îţi aparţine.”

Putea să vadă efectul pe care cuvintele lui îl aveau asupra ei. Buzele ei tremurau când şi-a întrerupt privirile şi s-a uitat în jos la mâna lui. Inspirând adânc, una care a pus în evidenţă muşcătura pe care i-o dăduse pe decolteu, ea a trasat cu mâinile tremurânde banda de pe inelarul stâng.

Apoi l-a desprins cu grijă, văzând micul tatuaj pe care şi-l făcuse cu două nopţi în urmă.

El însuşi s-a uitat la ea, mulţumit de curbură, de singurul cuvânt tare şi clar.

Morana.

„Oh, rahat”, a auzit-o gâfâind înainte ca ea să se uite la el, plângând deschis acum, lacrimile făcându-i ochii strâmbă într-un mod adorabil. Deşi era sigur că l-ar fi lovit cu piciorul dacă ar fi spus asta.

„Sunt al naibii de îndrăgostită de tine, Tristan Caine”, a bolborosit ea, atacându-i pieptul cu faţa şi apăsând sărutări pe inima lui care bătea cu putere. El şi-a înăbuşit neîncrederea imediată pe care o simţea în faţa cuvintelor ei şi a respirat adânc, acceptând că ea – frumoasa şi inteligenta Morana Vitalio, care putea să facă de un milion de ori mai bine decât el – îi iubea fundul său deteriorat. Păcat că nu avea să o lase niciodată să realizeze asta. Acum era al naibii de prinsă cu el.

A apăsat un mic sărut în vârful capului ei, bucurându-se de cât de mică se simţea pe lângă el. Uita uneori, la cât de firavă era, că era mică.

A vrut să-i spună că şi el o iubeşte.

Şi nu ştia cum să îi spună asta, cum să verbalizeze asta. Poate că într-o zi o va face. Spera că într-o zi va putea. Până atunci, putea doar să-i arate.

A scos-o la o întâlnire cu *Crimson.*

Mi s-a părut potrivit, având în vedere că totul începuse acolo. A mâncat mâncarea, apoi a dus-o la baie şi a mâncat-

o, pentru că era prea dureroasă ca să o ia şi nu s-a putut abţine. Dar îi plăcea privirea aceea din ochii ei, cea de imediat după ce îşi revenea după un orgasm. Se uita la el cu zâmbetul acela tâmpit care făcea să îi răsune ceva în adâncul pieptului. Avea de gând să o ţină drogată cu rahatul ăla doar ca să continue să primească zâmbetul ăla special în fiecare zi din viaţa lui.

Acum, stând în parcarea de la apartamentul lor, el o privea cum se uita la cadoul lui.

„Îţi baţi joc de mine!” Femeia de lângă el a sărit în sus de emoţie, oferindu-i un zâmbet atât de strălucitor încât i-a tăiat naibii respiraţia.

Cei trei băieţi din spatele lui au chicotit. Încă nu îi simpatizase în totalitate, dar îl urmăriseră în Portul Umbrelor din Tenebrae din propriile motive, iar unul dintre ei, Vin, era chiar foarte priceput la cuţite. Dante avea încredere implicită în el şi asta era suficient de bine pentru Tristan. În timp ce el a stabilit

în sistemul din oraş, a vrut să aibă alături de el câteva fete cunoscute în care să aibă încredere.

În momentul de fată, singurul lucru care îl împiedica să-i lovească era faptul că toţi puteau vedea micile sughiţuri pe care Tristan i le lăsase aseară pe ceafă. Ştiau că era a lui. Asta îl mulţumea nespus de mult.

La naiba, chiar era omul cavernelor pe care îl numea în ceea ce o privea.

Tocmai această nevoie primară de a o revendica, de a-i arăta că era a lui, după petrecerea de aseară, fusese cea

care îl condusese la o noapte întreagă de maraton sexual care îl secătuise până la ultima picătură de spermă şi sudoare. O atacase din momentul în care intraseră în penthouse, trăgând cu ea de acele nenorocite de ferestre pe care le iubea atât de mult, pe tejgheaua din bucătărie, pe scări, înainte de a se muta în cele din urmă în dormitor. Să spui că fusese epuizat până la sfârşit ar fi puţin spus.

El a privit-o cum se holba la Mustangul roşu din '69, o replică exactă a vechii ei maşini, mâna ei atingând metalul maşinii. Ştia că îi lipsea vechea ei maşină, ştia că era ataşată de ea.

Le-a făcut semn băieţilor să îi lase în pace şi a făcut un pas înainte spre locul unde se afla ea.

„Îţi place?”, a întrebat el, având nevoie să ştie că alegerea lui nu a

fost în zadar. Ea a dat din cap.

Înainte ca el să poată spune ceva, ea i-a luat mâna în cele mici şi l-a tras spre lift, apăsând butonul pentru acasă.

„Mulţumesc pentru această primă întâlnire minunată, domnule Caine”, l-a privit din spatele ochelarilor. El i-a urmărit buzele umflate cu privirea şi s-a întors pentru a-şi vedea reflexiile în oglindă. Nu se învechise niciodată. Prima dată când se rezemase de perete şi îi privise împreună, în prima noapte în care ea

rămăsese pe teritoriul său, ceva îi zvâcni în piept, văzând forma ei micuţă alături de a lui.

Arăta la fel, dar acum zâmbea mai mult. Nu credea că ea îşi dădea seama, dar a surprins-o muşcându-şi mai mult

buzele, vorbind mai mult, mişcându-şi mai mult mâinile în timp ce vorbea. Era mai plină de viaţă şi văzând-o aşa îl făcea să se simtă al naibii de bine. Ştia că era afectat. Ştia că nu va putea niciodată să îi ofere complet tot ce merita. Dar îi plăcea să încerce şi de fiecare dată când ea zâmbea, era răsplata lui.

Era exact ceea ce tatăl ei îl pusese să promită cu ultima suflare.

„Ai grijă de ea”, spusese bărbatul, iar Tristan, în acel moment, se conectase cu el. Amândoi cunoşteau durerea de a pierde tot ceea ce le era drag, amândoi cunoşteau speranţa care îi ţinea agăţaţi de marginea sănătăţii mintale. Îl văzuse pe bărbat de-a lungul anilor de câteva ori, de fiecare dată când îşi urmărea fiica. Nu că i-ar fi spus vreodată profunzimea obsesiei sale. Nu, asta nu ar fi fost de ajuns.

Uşile s-au deschis glisând, readucându-l în momentul de faţă şi, ca un far, ea s-a îndreptat direct spre ferestre, privind priveliştea spectaculoasă a nopţii, în timp ce tunetul trosnea pe cer.

Îşi scoase tocurile şi le aruncă într-o parte, aşezându-se în faţa ferestrei, camera fiind întunecată, la fel ca în noaptea în care viaţa lui se schimbase.

A mângâiat spaţiul de lângă ea, privindu-l cu ochi strălucitori.

Iar el o urmărea ca o molie înnebunită ce era, gata şi

dispus să ardă în gropile iadului atâta timp cât ea îl privea aşa.

„Am şi eu ceva pentru tine”, i-a spus ea cu blândeţe, deschizându-şi ambreiajul negru şi înmânându-i un plic simplu.

Tristan s-a uitat la ea, confuz.

„L-am întâlnit azi pe tipul de la aeroport”, a explicat ea, iar Tristan a simţit cum i se strânge în stomac, aşa cum făcea întotdeauna când era vorba de un alt bărbat. Deşi încerca să o ţină în frâu, adevărul era că ştia ce fel de bărbaţi trăiau în această lume – bărbaţi fără morală, fără scrupule şi fără decenţă. Ei ar fi văzut-o şi ar fi furat-o fără să se gândească la dorinţele ei. Singurul lucru care o ţinea în siguranţă, oricât de mult o irita, era reputaţia lui. Ar fi furat-o, dar nu l-ar fi înşelat.

Tot nu i-a plăcut. La naiba.

„Făcusem o înţelegere cu el, aşa că i-am spus câte ceva din ceea ce voia să ştie şi el mi-a dat asta”, a continuat ea, complet indiferentă la focul posesiv care-i curgea prin sânge.

Tristan s-a holbat în ochii ei timp de un minut lung, citind fiecare pată de măsliniu peste maro deschis, cu inima ei dezgolită pentru ca el să o vadă. La naiba cu oricine încerca să-i ia acea lumină. I-ar fi sfâşiat cu mâinile goale. Luând o mică respiraţie, calmându-şi fundul teritorial, s-a uitat la plicul din mâinile sale şi l-a rupt, scoţând singurul fragment de hârtie.

Era o adresă.

Inima îi bătea mai tare decât o făcuse de mult timp, în timp ce se uita la adresa simplă scrisă de mână, o locaţie aflată la cinci ore distanţă de oraş, şi o privea pe ea.

„Am verificat deja adresa”, i-a spus ea, cu vocea tremurândă, căci ştia ce ar putea însemna asta. „Este o casă. Mergem mâine.”

A vrut să-i mulţumească, să-i spună că ceea ce făcuse pentru el şi încă făcea pentru el îl făcea să se simtă cel mai norocos ticălos de pe planetă. Cuvintele, ca întotdeauna, nu i-au ieşit niciodată pe buze. Dar ea a înţeles. Întotdeauna înţelegea.

A vrut să-i spună că iubirea era un cuvânt prea blând pentru tot ceea ce se întâmpla în interiorul lui când era vorba de ea. Ea îl schimbase, îl realinase din interior spre exterior. Ca o planetă care atrage brusc o lună pe orbita ei, îl legase de ea, îi dăduse o direcţie pentru mai mult timp decât ştia ea, îi dăduse un scop pentru a exista.

Ea era gravitaţia lui, planeta lui nenorocită, şi era pierdut fără ea.

Cu trecuturi scăldate în moarte, cu fundaţii scăldate în sânge, găsise ceva atât de preţios încât se întreba uneori dacă nu cumva ar trece din nou prin toate acestea doar pentru a o găsi pe ea.

Ploaia se prăbuşea pe geamurile de afară, tunetul răsuna, iar el se aplecă în faţă, spunându-i totul cu buzele, în singurul mod în care putea. Ea s-a agăţat de el.

Întotdeauna s-a agăţat de el.

Şi cu o femeie pe care o iubea alături de el, în căutarea celeilalte pe care o pierduse, Tristan s-a simţit iubit, acceptat.

Întreg.

Şi ar fi trecut prin toate astea, din nou, doar pentru ea.

Seria Dark Verse continuă cu povestea lui Dante şi Amara în ***The Emperor****, care va apărea în* ***decembrie 2020.***

Vă mulţumesc că aţi ales cartea mea. Sper că v-a plăcut călătoria lui Tristan şi a Moranei. Deşi nu este finalul şi îi veţi revedea, mă emoţionează totuşi Vă rog să luaţi în considerare posibilitatea de a lăsa o recenzie/notaţie înainte de a sări la următoarea aventură cu cartea dumneavoastră. Aş aprecia cu adevărat că atât de mult.

Scrisul nu a fost ceva ce am crezut vreodată că voi face, nu până acum câţiva ani, când sănătatea mea mintală a luat-o razna şi povestitul a devenit refugiul meu. Din acest

motiv, primele mele mulţumiri se vor îndrepta întotdeauna către oamenii extraordinari care au fost alături de mine încă de la început, familia mea fandom care m-a susţinut cu dragostea lor, aşa cum nu am cunoscut niciodată. Voi sunteţi motivele pentru care am descoperit cine sunt şi mă faceţi puternică în fiecare zi.

În al doilea rând, părinţilor mei – nu aş fi fost cine sunt fără voi. M-aţi făcut să cred că pot zbura pe toate cerurile, mă pot scufunda în toate oceanele, pot eşua sau reuşi, iar voi m-aţi iubi la fel. Sunteţi pilonii mei, indiferent unde mă aflu în lume, şi sunt norocoasă să fiu a voastră.

De asemenea, vreau să mulţumesc întregii comunităţi de carte care m-a acceptat cu braţele deschise. Tuturor bloggerilor şi bookstragrammers care s-au speriat cu mine şi mi-au sărbătorit cartea, le mulţumesc. Împărtăşirea propriei mele iubiri pentru tot ceea ce înseamnă romantism, văzând talentul din editările şi fotografiile voastre şi pur şi simplu vorbind cu voi a fost un mare dar. Pentru toţi prietenii pe care mi i-am făcut în
comunitatea care mă face să zâmbesc şi să fac aww. Vă mulţumesc pentru dragostea voastră. Nici nu ştiţi ce înseamnă pentru mine.

Şi pentru Nelly. Prietena mea uimitoare, talentată şi vizionară, care mi-a spus cu atâta generozitate „da” atunci când am întrebat-o dacă vrea să deseneze coperta cărţii mele. Eşti o bijuterie şi îi mulţumesc în fiecare zi stelei mele norocoase pentru tine. De fiecare dată când creezi ceva, mă

lasă cu gura căscată. Nu cred că voi putea vreodată să verbalizez dragostea pe care o simt pentru tine şi cât de al naibii de recunoscător sunt în fiecare zi pentru că îmi tolerezi fundul. Vă mulţumesc. Nu mi-aş fi putut imagina pe nimeni altcineva care să facă dreptate acestei poveşti aşa cum ai făcut-o tu. Nu am avut de ales.

Pentru prietenii mei, ştiţi cine sunteţi. Mulţumesc că aţi fost atât de răbdători cu mine când am dispărut zile întregi şi am fost practic un prieten de rahat. Vă iubesc al naibii de mult.

Pentru tribul meu de cititori, darurile cu care m-aţi onorat mă lasă fără cuvinte. Abundenţa pe care o revărsaţi asupra mea îmi umple viaţa în fiecare nenorocită de zi. Vă mulţumesc foarte, foarte mult. Îmi faceţi lumea mea un loc mai bun.

Cel mai important, vreau să-ţi mulţumesc ţie, cititorul meu, pentru că ai luat cartea mea şi ai ales să mă citeşti. Dacă ai ajuns până aici, îţi sunt veşnic recunoscătoare. Sper că ţi-a plăcut, dar chiar dacă nu, îţi mulţumesc că ai ales-o. Apreciez foarte mult că ţi-ai făcut timp. Te rog să te gândeşti să laşi o recenzie înainte de a te arunca în următoarea ta lume livrescă.

Vă mulţumesc foarte mult!

Goodreads
Facebook
Instagram

Twitter
Grupul de _
cititori
Newsletter

Pinterest

Alte titluri de RuNyx

Predatorul